

Tai Trái

Contents

Tai Trái	2
1. Chương 1.1	3
2. Chương 1.2	4
3. Chương 1.3	6
4. Chương 1.4	8
5. Chương 1.5	9
6. Chương 1.6	10
7. Chương 1.7	11
8. Chương 1.8	13
9. Chương 1.9	14
10. Chương 1.10	15
11. Chương 2.1	16
12. Chương 2.2	19
13. Chương 2.3	21
14. Chương 2.4	22
15. Chương 2.5	24
16. Chương 2.6	26
17. Chương 2.7	28
18. Chương 2.8	32
19. Chương 2.9	34
20. Chương 2.10	38
21. Chương 2.11	41
22. Chương 2.12	44
23. Chương 2.13	47
24. Chương 2.14	50
25. Chương 3.1	51
26. Chương 3.2	53
27. Chương 3.3	57
28. Chương 3.4	61
29. Chương 3.5	63
30. Chương 3.6	65
31. Chương 3.7	68
32. Chương 3.8	71
33. Chương 3.9	74
34. Chương 3.10	78
35. Chương 4.1	80
36. Chương 4.2	83
37. Chương 4.3	84
38. Chương 4.4	87
39. Chương 4.5	92
40. Chương 4.6	96
41. Chương 4.7	101

42. Chương 4.8	107
43. Chương 4.9	110
44. Chương 4.10	112
45. Chương 4.11	115
46. Chương 4.12	117
47. Chương 4.13	118
48. Chương 4.14	120
49. Chương 5.1	126
50. Chương 5.2	128
51. Chương 5.3	131
52. Chương 5.4	133
53. Chương 5.5	138
54. Chương 5.6	143
55. Chương 5.7	147
56. Chương 5.8	151
57. Chương 5.9	154
58. Chương 6.1	158
59. Chương 6.2	161
60. Chương 6.3	162
61. Chương 6.4	164
62. Chương 6.5	166
63. Chương 6.6	168
64. Chương 6.7	172
65. Chương 6.8	177
66. Chương 6.9	179
67. Chương 7.1	182
68. Chương 7.2	185
69. Chương 7.3	188
70. Chương 7.4	194
71. Chương 7.5	199
72. Chương 7.6	203
73. Chương 8 [end]	207

Tai Trái

Giới thiệu

Tả Nhi, không nói quá, chính là câu chuyện của tuổi trẻ, có bông bột, có sa ngã, có e dè, có chín chắn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tai-trai>

1. Chương 1.1

Chương 1: Mộc Tử Nhĩ

Part 1

[1.1]

Có thượng đế làm chứng, tôi là một cô gái tốt.

Thành tích của tôi xuất sắc, luôn vui vẻ giúp đỡ mọi người, chịu khổ chịu khó, tôn kính người già. Ngày nào cũng như ngày nấy, tôi cam tâm tình nguyện, buổi tối mỗi ngày, đúng 10 giờ lên giường đi ngủ, sáng ra đúng 6 giờ thức dậy. Sau khi thức dậy, chuyện đầu tiên tôi làm chính là chạy ra cửa sổ nhìn bầu trời, thời khắc đó, bầu trời luôn tờ mờ sáng, cho dù là ngày hè, ánh nắng chỉ thoáng chút lấp ló sau đám mây mù. Tiếp theo, tôi sẽ ngồi trước cửa sổ học tiếng anh, giọng điệu âm vang ngọt ngào. Mẹ tôi sẽ đến, mang cho tôi một ly sữa đặc. Tôi sẽ ừng ực uống hết ly sữa, rồi tiếp tục học tiếng Anh.

Mẹ sẽ đứng trong căn phòng buổi sáng sớm, lòng tràn ngập yêu thương nhìn tôi.

Nhưng đáng tiếc, tôi là một cô gái tốt có chút ít khuyết điểm, tim và tai trái của tôi có chút vấn đề. Khi vừa sinh ra, tôi đã bị như vậy, may mắn sao quả tim được phẫu thuật bằng kỹ thuật tiên tiến lúc bấy giờ, trên người tôi không lưu lại sẹo, cho nên tôi đã quên rằng mình đã từng bị bệnh tim. Nhưng thính lực lỗ tai trái của tôi thật sự không được tốt, nếu bạn đứng ở bên trái tôi nói chuyện, tôi sẽ chẳng nghe thấy gì cả.

Vì vậy, khi đọc sách, tôi luôn lớn tiếng hơn người khác.

Tuy là thế, tôi cũng không biết chính mình có chỗ nào không tốt, vào cái thời 17 tuổi đó, tôi chỉ đơn thuần yêu bản thân, giống như trên thế giới này cũng có rất nhiều người tốt, cũng đơn thuần yêu tôi như vậy.

Có lẽ là do ông thổ địa sắp đặt, 17 tuổi, một ngày kia, bỗng nhiên tôi lại biết yêu. Tôi chẳng nhớ nổi đó là ngày nào, tôi chỉ nhớ rõ mỗi khuôn mặt của anh, ở phía đối diện trường học, giữa ngã tư đường buổi hoàng hôn, một nam sinh dựa người vào lan can, lưng đeo một cái cặp màu trắng toát. Khuôn mặt của anh khôi ngô anh tuấn. Đó là lần đầu tiên tôi nhìn thấy anh, tôi sợ đến mức cứ cúi gằm mặt mà đi, trong lòng không hiểu tại sao lại hoảng loạn đến vậy.

Anh tên là Hứa Dặc.

Có một lần tôi cực kỳ căm ghét anh, bởi vì phải tự luyện tập gõ chữ cái theo kiểu Ngũ Bút (1.1) rất khó. Tôi đã luyện tập rất nhiều ngày, mới có thể thành thạo gõ đi gõ lại.

(1.1) Ngũ Bút Tự Hình: là phương pháp gõ chữ Hán theo kiểu ghép nét, được xem là nhanh nhất hiện nay, chuyên dành cho người đánh máy chữ Hán chuyên nghiệp.

Trên màn hình màu trắng, hóa ra đều là tên của anh, tôi đổi sang màu đỏ, làm cho chúng có vẻ tươi mới một chút. Cũng giống như vậy, vẫn là tên của anh.

Sau khi biết Hứa Dặc, blog của tôi mới có chút sắc thái.

Phải rồi, tôi biết rõ Hứa Dặc.

Sự thật là, chúng tôi không biết nhau, cũng chẳng có cơ hội làm quen. Tôi chỉ biết anh học cấp ba, sắp tốt nghiệp, thành tích của anh rất tốt, tôi còn biết, có một nữ sinh xinh đẹp, đang điên cuồng theo đuổi anh.

Tôi đã thấy nữ sinh đó, cô ấy ăn mặc thật kỳ quái, giống như cái cây vậy. Đặc biệt có một lần, tôi thấy cô ấy mặc một cái váy màu lục đứng trước cổng trường, đôi mắt viền màu lục, trên mặt còn có một chút phấn vàng kim, cô ấy cầm một đóa hoa hướng dương màu vàng, lặng im đứng đó.

Còn có một lần, cô ấy dùng mảnh màu trắng trên quần áo của mình, viết lên đó bốn chữ to: Em yêu Hứa Dặc.

Rất nhiều nữ sinh đi ngang qua nhìn thấy, đều hét lớn.

Cô ấy đã trở thành một quang cảnh quen thuộc trước cổng trường tôi.

Nhưng đều mầu chốt chính là, cuối cùng Hứa Dặc lại có thể yêu cô ấy.

Anh đã yêu cô ấy.

Vào một ngày lúc tan học, anh đã đi đến trước mặt cô ấy, nói rằng: Chúng ta đi xem con mèo của em đi !

Cô ấy há hốc miệng nhảy dựng lên, lớn tiếng hoan hô, cánh tay dang ra, giống như một cái tàu lượn, lượn qua một vòng, lượn đến trước mặt của Hứa Dặc. Cô ấy nói: Soái ca, em rất cuộc tin rằng tình yêu có thể tự giành lấy! Ôi, em hạnh phúc đến chết mất!

Cô gái thích viền đôi mắt màu lục ấy, sau này tôi mới biết, tên cô ấy là Ba Lạp.

Chương 8 [END] Chương 7.6 Chương 7.5 Chương 7.4 Chương 7.3 Chương 7.2 Chương 7.1 Chương 6.9 Chương 6.8 Chương 6.7 Chương 6.6 Chương 6.5 Chương 6.4 Chương 6.3 Chương 6.2 Chương 6.1 Chương 5.9 Chương 5.8 Chương 5.7 Chương 5.6 Chương 5.5 Chương 5.4 Chương 5.3 Chương 5.2 Chương 5.1 Chương 4.14 Chương 4.13 Chương 4.12 Chương 4.11 Chương 4.10 Chương 4.9 Chương 4.8 Chương 4.7 Chương 4.6 Chương 4.5 Chương 4.4 Chương 4.3 Chương 4.2 Chương 4.1 Chương 3.10 Chương 3.9 Chương 3.8 Chương 3.7 Chương 3.6 Chương 3.5 Chương 3.4 Chương 3.3 Chương 3.2 Chương 3.1 Chương 2.14 Chương 2.13 Chương 2.12 Chương 2.11 Chương 2.10 Chương 2.9 Chương 2.8 Chương 2.7 Chương 2.6 Chương 2.5 Chương 2.4 Chương 2.3 Chương 2.2 Chương 2.1 Chương 1.10 Chương 1.9 Chương 1.8 Chương 1.7 Chương 1.6 Chương 1.5 Chương 1.4 Chương 1.3 Chương 1.2 Chương 1.1

Xem Chương Mới Hơn »

2. Chương 1.2

[1.2]

Ngày tôi biết Ba Lạp, cũng là ngày tôi đến tiệm mì phía sau trường học.

Sau này khi ngẫm lại, kỳ thật lúc ấy tôi đã tham dự vào một âm mưu.

Tôi còn nhớ rõ tối hôm đó bên ngoài trời đang mưa, trong quán đặc biệt ẩm ỉ. Tôi đi học về trễ nên cảm thấy đói bụng, vì vậy đi đến tiệm mì ăn tối. Cô ấy ngồi dựa lưng về phía tôi, dựa vào cái bàn kê sát tường, mặc váy hồng ánh bạc, khoác áo lông, trông rất quyến rũ. Đến khi tôi tới gần, mới phát hiện cô ấy đang hút 555. Điều thuốc ba số của Anh, cô ấy hút rất ngon lành, giống như một cô bé đang ăn socola một cách thèm thuồng. Trong quán, có cái TV đang mở phim truyền hình nhưng không nghe tiếng, theo như suy nghĩ của tôi, vào lúc đó, từ đầu đến cuối, ánh mắt của cô ấy không rời cái TV.

Tôi đi đến phía đối diện cô ấy, ngồi xuống.

Cô ấy liếc mắt nhìn tôi.

Sau đó cô ấy vươn tay xuyên qua đám khói đang bay nghi ngút trước mặt, lấy một ít rau thơm trong bát của tôi, bỏ vào bát của mình. Phun đầu mẩu thuốc lá, không nói tiếng nào, cô ấy bắt đầu ăn bát mì của mình. Lần đầu tiên tôi được nhìn rõ khuôn mặt của cô ấy, búi tóc sau đầu vẫn cao, gương mặt trái xoan, làn da mịn màng, ánh mắt to tròn lạnh lợi. Tôi cảm giác được, loại con gái này càng nhìn càng đẹp, càng nhìn càng yêu, khiến người khác bất ngờ vì vẻ đẹp tiềm ẩn. Hôm nay, cô ấy không có viền mắt màu lục.

Lúc đó tôi đã nghĩ: Khó trách Hứa Dặc...

“Cậu cũng học trường Thiên Trung à?” Cô ấy nhìn thẻ tên ở trước ngực của tôi, liền hỏi.

“Ừ.” Tôi trả lời.

“À,” Cô ấy nói: “Vậy cậu biết mình?”

Tôi dối lòng lắc đầu.

“Học sinh hư hỏng nào ở trường cậu cũng đều biết mình.” Cô ấy đặc ý nói, sau đó mỉm cười, gương mặt càng trở nên xinh đẹp.

Sau khi chúng tôi ăn xong, đi ra đến cửa tiệm thì trời đổ mưa to, mưa dọc theo mái nhà chảy từng giọt xuống mái hiên. Chúng tôi không thể đi được, đành phải đứng dựa vào tường.

Tôi nhin không được hỏi cô ấy: “Cậu thích ăn rau thơm sao?”

“Không phải là thích, mình chỉ muốn lấy của người khác thôi!”

Tôi có chút kinh ngạc nhìn cô ấy. Cô ấy vươn tay, sờ vào mặt tôi, sau đó mỉm cười, làm cho đôi mắt cong lên duyên dáng như ánh trăng non, “Ha ha, của người khác mới là tốt nhất. Cậu sẽ sớm hiểu ra thôi, tiểu cô nương ạ.”

Tôi không biết phản ứng thế nào với lời nói của cô ấy, đành nói: “Mình không thích trời mưa.” Cô ấy ngẩng đầu nhìn trời, dường như lăm bầm một câu: “Chắc không đến rồi.” Sau đó đứng lên, chạy nhanh ra màn mưa dày đặc.

Tôi gọi cô ấy: “Này!”

Cô ấy quay đầu lại.

Tôi lấy trong túi xách ra một cái ô: “Mắc mưa sẽ bị cảm đấy.”

“Vậy còn cậu?” Cô ấy hỏi tôi.

“Nhà của mình ở gần đây, đừng lo.”

“Cảm ơn cậu.” Cô ấy cầm cái ô, chạy đi một đoạn lại đột nhiên dừng lại, quay đầu nói với tôi: “Mình tên Ba Lạp, thứ bảy tuần sau có thể sẽ tới đây nữa. Đến khi đó mình sẽ trả ô cho cậu.”

Sau đó, cả trường đồn ầm lên, Ba Lạp và Hứa Dặc chia tay, anh vì cô ấy mà sa sút, trở thành người xấu.

Lại một ngày thứ bảy nữa, trường học không cho nghỉ, tôi viện cớ đau bụng, xin phép cô giáo nghỉ một ngày. Cô liền dễ dàng cho phép, bởi vì căn bản cô không thể tưởng tượng được, một học sinh ngoan hiền như tôi lại có thể nói dối. Nhưng quả thật tôi đang nói dối, tôi chẳng đau bụng, mà đi đến tiệm mì.

Vừa tới tiệm mì, tôi liền hoảng sợ đến ngây người, bởi vì tôi nhìn thấy Ba Lạp đang dựa người vào một nam sinh, khuôn mặt của cô ấy gần như chạm đến khuôn mặt của anh ta, nụ cười của cô ấy quyến rũ động lòng người.

Nam sinh kia đương nhiên không phải là Hứa Dặc, anh ta tên Trương Dạng, tôi biết anh ta, bởi vì anh ta học cùng trường cấp ba với tôi.

Trương Dạng nhìn thấy tôi mang túi xách đi vào tiệm, có chút không tự nhiên, liền đẩy Ba Lạp ra.

Ba Lạp chào tôi: “Hi.”

Tôi ngồi xuống, nhẹ giọng chào lại: “Hi.”

Trương Dạng rất nhanh đi thanh toán tiền, rời khỏi tiệm. Ánh mắt của Ba Lạp dõi theo bóng dáng của anh ta.

Một lát sau, Ba Lạp đi đến trước mặt tôi, hỏi: “cậu có thuốc lá không, mình hút hết của mình rồi.”

Tôi lắc đầu.

“À, phải rồi.” Ba Lạp nói, “Cậu là học sinh ngoan, không bao giờ hút thuốc! Nhưng sao hôm nay cậu lại trốn học?”

Cô ấy vừa nói, vừa chớp đôi mắt to tròn nhìn tôi.

Ngày hôm nay, cô ấy lại viền mắt màu xanh lục.

“Hôm nay mình bị đau bụng.”

“Đau bụng mà đi ăn mì.” Cô ấy cười rộ lên, “Hay là đau vì đói nhỉ?”

“Ba Lạp.” Tôi nhìn vào đôi mắt màu lục của cô ấy, hỏi: “Vì sao cậu chia tay với Hứa Đặc?”

Ba Lạp nhìn tôi, cười ha hả, cười đến chảy nước mắt, sau đó liền nói: “Mình biết rồi, cậu thích Hứa Đặc, có phải không?”

Tôi kiên quyết không nói tiếng nào.

“Cậu không cần lo.” Ba Lạp nói, “Người cậu vừa nhìn thấy cũng là một học sinh ngoan đấy.” Cô ấy vừa nói, vừa lấy trong túi xách phía sau ghế dựa một cái ô, “Trả lại cho cậu này, cô bé ngoan.”

Tôi cầm lấy ô của mình, nói với Ba Lạp câu cuối cùng: “Thật ra, mình và Hứa Đặc không biết nhau.”

“Hả?” Ba Lạp lại khoa trương cười rộ lên. Lúc này tôi mới nhìn thấy chiếc hoa tai của cô ấy, nó cũng có màu xanh lục, giống như một giọt nước mắt màu lục, lúc ẩn lúc hiện phía sau lỗ tai của cô ấy.

Khi tôi đã đi khá xa, bỗng nhiên nghe thấy Ba Lạp gọi tên mình. Cô ấy hẳn là đã gọi rất nhiều lần, thật vất vả tôi mới có thể nghe được. Tôi không quay lại, nhưng những lời nói tiếp theo của cô ấy tôi đã nghe được rất rõ ràng.

Ba Lạp nói: “Muốn biết Hứa Đặc thích loại con gái thế nào không? Lần sau mình sẽ nói cho cậu biết!”

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 8 [END] Chương 7.6 Chương 7.5 Chương 7.4 Chương 7.3 Chương 7.2 Chương 7.1 Chương 6.9 Chương 6.8 Chương 6.7 Chương 6.6 Chương 6.5 Chương 6.4 Chương 6.3 Chương 6.2 Chương 6.1 Chương 5.9 Chương 5.8 Chương 5.7 Chương 5.6 Chương 5.5 Chương 5.4 Chương 5.3 Chương 5.2 Chương 5.1 Chương 4.14 Chương 4.13 Chương 4.12 Chương 4.11 Chương 4.10 Chương 4.9 Chương 4.8 Chương 4.7 Chương 4.6 Chương 4.5 Chương 4.4 Chương 4.3 Chương 4.2 Chương 4.1 Chương 3.10 Chương 3.9 Chương 3.8 Chương 3.7 Chương 3.6 Chương 3.5 Chương 3.4 Chương 3.3 Chương 3.2 Chương 3.1 Chương 2.14 Chương 2.13 Chương 2.12 Chương 2.11 Chương 2.10 Chương 2.9 Chương 2.8 Chương 2.7 Chương 2.6 Chương 2.5 Chương 2.4 Chương 2.3 Chương 2.2 Chương 2.1 Chương 1.10 Chương 1.9 Chương 1.8 Chương 1.7 Chương 1.6 Chương 1.5 Chương 1.4 Chương 1.3 Chương 1.2 Chương 1.1

Xem Chương Mới Hơn »

3. Chương 1.3

[1.3]

Tôi quyết định viết một bức thư cho Hứa Đặc.

Ý muốn này đã rất nhiều ngày đè nặng tâm trí của tôi như tảng đá. Đè ép đến không thở nổi, tôi không có cách nào thỏa hiệp với chính mình, đành phải tự viết ra.

Lá thư của tôi thật ra cực kỳ đơn giản. Tôi nói: Phải biết rằng, một lần thất bại không gọi là gì, một lần lựa chọn sai lầm cũng không được coi là sai lầm. Anh phải luôn tin tưởng, trên đời này, vẫn còn có người quan tâm anh. Hy vọng anh vui vẻ.

Lá thư này dĩ nhiên là thư nặc danh, tôi đến bưu cục gửi nó, sau đó cước bộ nhẹ nhàng trở về nhà. Lúc sắp về đến nhà, không biết vì sao, bỗng nhiên tôi lại muốn đến tiệm mì kia. Đôi chân cứ bước đi không kịp suy nghĩ.

Từ nhà của tôi đến tiệm mì có một con hẻm nhỏ, ở đó có một ngôi nhà đang sửa chữa, đường không dễ đi, nên rất vắng người. Bốn phía xung quanh con đường đều là thanh sắt hàng rào che chắn, tôi đột nhiên mơ hồ cảm nhận có chuyện sắp xảy ra.

Thính lực của tôi không tốt, nhưng cảm giác thì cực kỳ nhạy cảm.

Tôi biết có chuyện xảy ra.

Trời đã tối đen, tôi tiến về phía trước. Chuyện ở trước mắt rất nhanh đã chứng thực cảm giác của tôi, tôi nhìn thấy một cô gái bị dồn đến góc tường, đó là Ba Lạp. Đưa lưng về phía tôi là một nam sinh rất cao lớn, anh ta đang dùng đầu gối không ngừng đá vào người cô ấy, động tác vừa nhanh vừa hung tợn. Ba Lạp dùng hết sức cắn vào tay của anh ta, ánh mắt đặc biệt đáng sợ. Sự thù hận này tựa hồ giống như máu có thể vọt ra từ hốc mắt của cô ấy vậy.

Tôi dùng tốc độ nhanh nhất chạy vọt đến, ngăn anh ta lại. Ba Lạp hét lên một tiếng kinh thiên động địa: “Cút ngay!”

Nam sinh chính là Trương Dạng.

Trương Dạng vừa lùi về phía sau, vừa giơ một ngón tay chỉ vào cô ấy, vừa đè nén giọng nói: “Em thử xem, không đi phá bỏ nó anh sẽ không bỏ qua đâu!” Sau đó anh ta không quay đầu lại, dứt khoát rời khỏi.

Ở phía sau tôi, cô ấy đột nhiên suy sụp tinh thần trượt người trên tường, ôm bụng quỳ sụp xuống.

Tôi đến ngồi bên cạnh cô ấy, ý muốn đỡ cô ấy lên, nhưng tôi không thể làm được.

Tôi theo lời cô ấy lấy ra cái bật lửa ở trong ví tiền, ánh lửa lóe ra rơi vào gương mặt dơ bẩn của Ba Lạp. Đôi mắt của cô ấy giống như hai viên bi thủy tinh lấp lánh. Một cơn gió thổi đến, ánh lửa chập chờn liên tục tắt ngóm. Tôi ở trong bóng tối nói với cô ấy: “Mình đưa cậu về nhà nhé? Nói ình biết nhà cậu ở đâu.”

“Cậu có tiền không?” Thanh âm và ngữ điệu của cô ấy hoàn toàn bình thường, dường như tất cả mọi chuyện xảy ra không ảnh hưởng gì đến cô ấy.

Tôi lấy hết tiền ở trong người ra, là bảy mươi đồng.

“Đủ rồi.” Ba Lạp lắc lư đứng dậy. Cô ấy nói: “Về nhà thôi, mình cần tắm rửa một chút, còn phải mua thuốc nữa.”

Tôi đi mua thuốc, sau đó đưa cô ấy về nhà.

Cô ấy ở cùng với bà nội, trong nhà chẳng còn ai khác. Bà nội của cô ấy đang cùng vài lão bà khác chơi mạt chược, không ai quan tâm đến việc cô ấy về nhà.

Chúng tôi vào phòng của cô ấy. Cô ấy bảo tôi ngồi chơi, sau đó đi tắm. Bàn học của cô ấy có rất ít sách vở, ngược lại có rất nhiều đồ trang điểm đắt tiền. Trên giường đều là quần áo thời trang đẹp mắt. Tôi thuận tay lấy lên một quyển sách, là một quyển tạp chí còn mới, người mẫu trên quyển tạp chí có cách trang điểm rất giống với Ba Lạp.

Ba Lạp nhanh chóng trở lại, sau khi tắm xong, cô ấy hoàn toàn khác với cô ấy lúc bình thường. Mặc một cái váy ngủ màu trắng, cô ấy bước đi thong thả đến trước mặt tôi, bắt đầu chậm rãi dọn dẹp đồ quần áo trên giường, dưới ánh trăng sáng tỏ lạnh lẽo, tôi nhìn thấy bụng của cô ấy sưng đỏ, bầm tím, xấu xí, làm cho người ta cảm thấy ghê sợ.

Tại sao tình yêu sẽ thành ra như thế?

Hứa Dặc yêu dấu, đây là tình yêu sao? Vì sao tình yêu tuổi trẻ của chúng ta đều là thứ tình cảm không thể cứu vớt?

Hứa Dặc yêu dấu, tôi chỉ có thể lặng lẽ thâm gọi ở trong lòng như vậy.

“Phải rồi, cậu tên gì?” Ba Lạp hỏi tôi.

“Lý Nhị.” Tôi nói.

“Nhĩ của Nhĩ Đóa hả?”

“Không khác lắm, thêm chữ Vương vào nữa.” (1.2)

(1.2) Nhĩ (), thêm chữ Vương (), là Nhị ()

“Có chữ này nữa à?” Cô ấy tò mò hỏi tôi.

Tôi gật đầu, lấy thuốc ra, bắt đầu bôi cho cô ấy.

Theo cử động của tôi, Ba Lạp có chút run run, cô ấy thấp giọng nói: “Cậu biết không? Cậu biết ở đây có cái gì không?”

Tay của tôi cũng bắt đầu run rẩy.

“Có một đứa nhỏ đó.” Ba Lạp lấy tay vuốt ve cái bụng, nói: “Cậu nói xem, mình có nên sinh nó ra hay không, có lẽ nó sẽ là một cô bé rất dễ thương.”

Tôi vút mấy cái bông y tế. Giọng run run hỏi: “Là của ai, Hứa Đặc, hay Trương Dạng?”

Cô ấy cười rộ lên: “Cậu yên tâm, Hứa Đặc giống cậu, đều là bé ngoan.”

“Vậy thì vì sao?”

Ba Lạp ngã thân thể xuống giường, chỉnh trang lại áo ngủ. Dùng một loại thanh âm cho đến bây giờ vẫn không một chút thay đổi, nói với tôi: “Tiểu Nhĩ Đóa, cậu biết không? Yêu một người, là có thể vì anh ấy làm tất cả.”

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 8 [END] Chương 7.6 Chương 7.5 Chương 7.4 Chương 7.3 Chương 7.2 Chương 7.1 Chương 6.9 Chương 6.8 Chương 6.7 Chương 6.6 Chương 6.5 Chương 6.4 Chương 6.3 Chương 6.2 Chương 6.1 Chương 5.9 Chương 5.8 Chương 5.7 Chương 5.6 Chương 5.5 Chương 5.4 Chương 5.3 Chương 5.2 Chương 5.1 Chương 4.14 Chương 4.13 Chương 4.12 Chương 4.11 Chương 4.10 Chương 4.9 Chương 4.8 Chương 4.7 Chương 4.6 Chương 4.5 Chương 4.4 Chương 4.3 Chương 4.2 Chương 4.1 Chương 3.10 Chương 3.9 Chương 3.8 Chương 3.7 Chương 3.6 Chương 3.5 Chương 3.4 Chương 3.3 Chương 3.2 Chương 3.1 Chương 2.14 Chương 2.13 Chương 2.12 Chương 2.11 Chương 2.10 Chương 2.9 Chương 2.8 Chương 2.7 Chương 2.6 Chương 2.5 Chương 2.4 Chương 2.3 Chương 2.2 Chương 2.1 Chương 1.10 Chương 1.9 Chương 1.8 Chương 1.7 Chương 1.6 Chương 1.5 Chương 1.4 Chương 1.3 Chương 1.2 Chương 1.1

Xem Chương Mới Hơn »

4. Chương 1.4

[1.4]

Tôi đi vào quán bar “Toán Liễn” (Quên đi) là một ngày đầu tháng ba.

“Toán Liễn” nằm ở gần trường học, nên mỗi cuối tuần nơi đây luôn chật ních mấy đứa học sinh hư hỏng, bọn họ nhuộm tóc đủ loại màu, mùa đông còn ăn mặc hở hang đứng đánh bi da, lớn tiếng chửi thề nói tục. Bà chủ quán bar nói cho tôi biết có thể tìm được Ba Lạp ở đây.

Tôi đang đi giữa đám người nhìn chòng chọc và cười to chế giễu, thì cô ấy thấy được tôi, liền kéo tôi ra ngoài. Bên ngoài tuyết đã ngừng rơi, ánh sáng mặt trời thật sự rất chói mắt, Ba Lạp dùng tay che đi ánh nắng, nói với tôi: “Nói đi, Tiểu Nhĩ Đóa, có chuyện gì?”

“Hứa Đặc.” Tôi nói, “Nghe nói anh ấy thi rất kém.”

“Thật sao?” Ba Lạp thờ ơ.

“Sao cậu không đi giúp anh ấy?”

“Vậy sao cậu không đi đi?” Ba Lạp nói.

Tôi gắt gao cắn chặt môi, nói: “Mình không thể được.”

“Nếu cậu thích anh ta, thì đi nói với anh ta đi.” Ba Lạp lấy ra một điều thuốc, châm lửa nhìn tôi.

“Xin cậu đấy.” Tôi nói.

Ba Lạp hung hăng dập đầu thuốc, vút xuống đất giẫm lên: “Trương Dạng sẽ giết mình mất. Nhưng mà mấy hôm nay anh ấy đi Thượng Hải mừng năm mới với mẹ, hay là thế này, cậu thay mình hẹn Hứa Đặc đến đây đi. Mình sẽ làm như tình cờ gặp anh ta, coi như chịu phiền phức một chút vậy.”

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 8 [END] Chương 7.6 Chương 7.5 Chương 7.4 Chương 7.3 Chương 7.2 Chương 7.1 Chương 6.9 Chương 6.8 Chương 6.7 Chương 6.6 Chương 6.5 Chương 6.4 Chương 6.3 Chương 6.2 Chương 6.1 Chương 5.9 Chương 5.8 Chương 5.7 Chương 5.6 Chương 5.5 Chương 5.4 Chương 5.3 Chương 5.2 Chương 5.1 Chương 4.14 Chương 4.13 Chương 4.12 Chương 4.11 Chương 4.10 Chương 4.9 Chương 4.8 Chương 4.7 Chương 4.6 Chương 4.5 Chương 4.4 Chương 4.3 Chương 4.2 Chương 4.1 Chương 3.10 Chương 3.9 Chương 3.8 Chương 3.7 Chương 3.6 Chương 3.5 Chương 3.4 Chương 3.3 Chương 3.2 Chương 3.1 Chương 2.14 Chương 2.13 Chương 2.12 Chương 2.11 Chương 2.10 Chương 2.9 Chương 2.8 Chương 2.7 Chương 2.6 Chương 2.5 Chương 2.4 Chương 2.3 Chương 2.2 Chương 2.1 Chương 1.10 Chương 1.9 Chương 1.8 Chương 1.7 Chương 1.6 Chương 1.5 Chương 1.4 Chương 1.3 Chương 1.2 Chương 1.1

Xem Chương Mới Hơn »

5. Chương 1.5

[1.5]

Thế là tôi tự nhiên phải gọi điện thoại ột nam sinh.

Anh hỏi: “Ai đó?”

Tôi dựa vào buồng điện thoại công cộng, giọng nói hơi run: “Anh có thể đến quán bar ‘Toán Liều’ không?”

“Rốt cuộc bạn là ai?”

“Tôi có viết cho anh một bức thư.” Tôi nói, “Tôi ở quán ‘Toán Liều’ đợi anh, một giờ nữa gặp.”

Tôi nói xong, lập tức gác điện thoại. Tôi tin rằng, anh sẽ đến, kẻ hiếu kỳ khẳng định sẽ tò mò mà đến.

Tôi bước ra khỏi buồng điện thoại, trở lại “Toán Liều”, thì nghe được Ba Lạp đang đứng trên một cái bàn hẹp hát một bài hát của Vương Phi, tên là “Chanel”(1.3). Em là hương thơm của anh, anh là người mẫu của em...

(1.3) Vương Phi (Faye Wong) (sinh ngày 08/08/1969) là nữ ca sĩ, nhạc sĩ, diễn viên, người mẫu Hồng Kông gốc Trung Quốc. Bài hát Chanel tên tiếng hoa là

Bài hát này cứ hát mãi điệp khúc chẳng hết, tôi liền nhìn thấy Hứa Đặc, dường như anh chạy vội đến đây, trên trán có chút mồ hôi. Anh nhìn chăm chăm Ba Lạp đang đứng trên cái sân khấu nhỏ, ánh mắt không muốn rời đi, anh tiêu tụy như thế, tôi cũng đau lòng như thế.

“Này, này, này!” Ba Lạp ngừng tiếng ca, từ trên sân khấu nhảy xuống, nhảy căng đến trước mặt tôi, giọng the thé hét lên: “Tiểu Nhi Đóa, soái ca của cậu đến rồi.”

Nói xong, cô ấy đi tới chỗ của Hứa Đặc huyết sáo một tiếng vang dội.

Mặt của tôi trở nên đỏ bừng.

Hứa Đặc đi đến trước mặt chúng tôi, ngồi xuống phía đối diện với tôi. Thanh âm khàn đặc, nhìn thẳng vào mặt tôi, thấp giọng hỏi: “Tôi chỉ muốn biết, chuyện của Trương Dạng, rốt cuộc có phải là sự thật hay không?”

“Là sự thật.” Ba Lạp kiên quyết trả lời.

“Vì sao?” Hứa Đặc lớn tiếng đứng lên, cả quán bar mọi người đều nghe thấy, một vài gã nam sinh đi lại gần.

“Vì sao?” Hứa Dặc tiếp tục lớn tiếng, anh nắm lấy cổ áo của Ba Lạp, dùng lực làm cô ấy loạng choạng: “Tôi nói cho em biết, tôi sẽ không tha thứ cho em, sẽ không bao giờ tha thứ cho em!”

Ba Lạp khẳng định bị dọa sợ choáng váng đầu óc, nhưng trên mặt của cô ấy chẳng có chút thay đổi.

Hứa Dặc rất nhanh bị kéo qua một bên, tôi còn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra, thì anh đã bị bọn họ đánh ngã trên mặt đất, bọn họ áp sát anh, trên người anh tiếp nhận vô số nắm đấm.

Tôi không còn nghe thấy gì nữa.

Tôi hét lên chói tai: “Đừng mà, đừng mà, đừng mà!” Tôi đẩy Ba Lạp tránh ra, cô ấy không thể giữ được, tôi điên cuồng bổ nhào vào giữa đám người đó, muốn dùng thân thể của mình bảo vệ Hứa Dặc, một chai bia chính xác đánh trúng vào đầu tôi.

Máu, màu đỏ của máu.

Rốt cuộc tôi chẳng còn nghe thấy bất kỳ âm thanh nào nữa.

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 8 [END] Chương 7.6 Chương 7.5 Chương 7.4 Chương 7.3 Chương 7.2 Chương 7.1 Chương 6.9 Chương 6.8 Chương 6.7 Chương 6.6 Chương 6.5 Chương 6.4 Chương 6.3 Chương 6.2 Chương 6.1 Chương 5.9 Chương 5.8 Chương 5.7 Chương 5.6 Chương 5.5 Chương 5.4 Chương 5.3 Chương 5.2 Chương 5.1 Chương 4.14 Chương 4.13 Chương 4.12 Chương 4.11 Chương 4.10 Chương 4.9 Chương 4.8 Chương 4.7 Chương 4.6 Chương 4.5 Chương 4.4 Chương 4.3 Chương 4.2 Chương 4.1 Chương 3.10 Chương 3.9 Chương 3.8 Chương 3.7 Chương 3.6 Chương 3.5 Chương 3.4 Chương 3.3 Chương 3.2 Chương 3.1 Chương 2.14 Chương 2.13 Chương 2.12 Chương 2.11 Chương 2.10 Chương 2.9 Chương 2.8 Chương 2.7 Chương 2.6 Chương 2.5 Chương 2.4 Chương 2.3 Chương 2.2 Chương 2.1 Chương 1.10 Chương 1.9 Chương 1.8 Chương 1.7 Chương 1.6 Chương 1.5 Chương 1.4 Chương 1.3 Chương 1.2 Chương 1.1

Xem Chương Mới Hơn »

6. Chương 1.6

Part 2

[1.6]

Khi tôi tỉnh lại, thì phát hiện mình đang nằm ở nhà của Ba Lạp.

Trên tay của Ba Lạp đang ôm một con mèo. Một con mèo béo tốt, có cái đuôi màu trắng thật dài, im lặng nằm trong lòng của cô ấy. Tròng mắt màu lục của nó lóe lên, nhưng trên bộ mặt vẫn là cái vẻ kiêu căng vốn có.

Ba Lạp ôm mèo, dịu dàng nhìn tôi nói: “Tiểu Nhĩ Đóa, may là cậu không có việc gì.”

“Hứa Dặc đâu?” Tôi bỗng nhiên nhớ ra.

“Anh ta không sao cả.” Ba Lạp nói, “Đầu của cậu bị thương, mình đã băng bó cho cậu rồi, cậu định về nhà với bộ dạng như vậy sao?”

Tôi không lên tiếng.

“Cậu có thể ở nhà mình vài ngày cũng được.” Cô ấy nói.

Tôi leo xuống giường, đi đến chiếc gương đặt ở bên cạnh giường, liền nhìn thấy một miếng băng gạc màu trắng đang dán trên đầu của mình. Tôi dùng sức kéo nó ra, động tác làm vết thương phát đau khiến tôi cắn chặt răng nhăn nhó. Ba Lạp kêu lên: “Cậu muốn làm gì?”

Tôi nói với Ba Lạp: “Mình muốn vào toilet một chút.”

Ba Lạp giơ tay chỉ phương hướng.

Tôi cố chịu đau, ở trong phòng vệ sinh dùng nước lạnh rửa sạch vết máu trên tóc, sau đó dùng lược chải sơ lại mái tóc hơi rối. Tôi chạy ra ngoài, hỏi Ba Lạp: “Có mũ nào có thể ỉnh mượn không?”

Ba Lạp có rất nhiều mũ, nhưng tôi lựa đến cái thứ mười, mới tìm ra được một cái miễn cưỡng dùng được. Đó là một cái mũ màu đỏ hình quả dưa, Ba Lạp nói, đó là cái mũ của đứa em gái nhỏ nhất trong nhà cô ấy để quên lại.

Ba Lạp đưa tôi ra cửa, dẫn tôi đến trước tiệm mì. Cô ấy nói với tôi: “Tiểu Nhĩ Đóa, cậu đừng cảm hơn mình tưởng tượng nhiều, mình rất muốn học ở cậu.”

“Đứa bé...” Tôi hỏi cô ấy.

Cô ấy vỗ vỗ bụng một cách thần bí, nói: “Yên tâm đi, mình sẽ sinh nó ra.”

Tôi che miệng lại.

“Có lẽ sẽ đau lắm, nhưng rất đáng.”

“Mẹ cậu để mặc cậu như vậy sao?” Tôi hỏi cô ấy.

Ba Lạp nhếch mép một chút, nói: “Có quản cũng không quản được.”

“Cậu đừng tùy hứng, Ba Lạp” Tôi nói, “Cậu cứ như vậy, thì có gì tốt chứ?”

Ba Lạp nhìn tôi.

“Ba Lạp, xin cậu đừng trở thành người như vậy, mình biết cậu thật sự không muốn thành ra như vậy.” Tôi nói xong, liền xoay người, bước nhanh rời khỏi.

Khi quay đầu nhìn lại, tôi nhìn thấy Ba Lạp, cô ấy vẫn đứng đó, không nhúc nhích. Nhìn thấy tôi quay đầu, cô ấy đưa tay đặt lên môi, làm ra điệu bộ hôn gió, sau đó, xoay người đi mất.

Tôi đội cái mũ quả dưa kỳ quái về đến nhà, mẹ tỏ ra quái lạ nhìn tôi, tôi vừa xoa xoa bàn tay, vừa hướng đến phòng của mình: “Hôm nay thật sự rất lạnh, con mua cái mũ quả dưa này, vẫn còn cảm thấy lạnh.”

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 8 [END] Chương 7.6 Chương 7.5 Chương 7.4 Chương 7.3 Chương 7.2 Chương 7.1 Chương 6.9 Chương 6.8 Chương 6.7 Chương 6.6 Chương 6.5 Chương 6.4 Chương 6.3 Chương 6.2 Chương 6.1 Chương 5.9 Chương 5.8 Chương 5.7 Chương 5.6 Chương 5.5 Chương 5.4 Chương 5.3 Chương 5.2 Chương 5.1 Chương 4.14 Chương 4.13 Chương 4.12 Chương 4.11 Chương 4.10 Chương 4.9 Chương 4.8 Chương 4.7 Chương 4.6 Chương 4.5 Chương 4.4 Chương 4.3 Chương 4.2 Chương 4.1 Chương 3.10 Chương 3.9 Chương 3.8 Chương 3.7 Chương 3.6 Chương 3.5 Chương 3.4 Chương 3.3 Chương 3.2 Chương 3.1 Chương 2.14 Chương 2.13 Chương 2.12 Chương 2.11 Chương 2.10 Chương 2.9 Chương 2.8 Chương 2.7 Chương 2.6 Chương 2.5 Chương 2.4 Chương 2.3 Chương 2.2 Chương 2.1 Chương 1.10 Chương 1.9 Chương 1.8 Chương 1.7 Chương 1.6 Chương 1.5 Chương 1.4 Chương 1.3 Chương 1.2 Chương 1.1

Xem Chương Mới Hơn »

7. Chương 1.7

[1.7]

Ngày hôm đó, tôi có một ý nghĩ kỳ quái trong đầu.

Bỗng nhiên tôi muốn trở thành người xấu.

Tôi khó chịu đến mức hoảng loạn, cố chấp cho rằng, chỉ có biến thành kẻ xấu, tôi mới được tự do.

Tôi vào blog viết một đoạn status thật dài với ý nghĩ lung tung, sau khi viết xong, tôi hy vọng có người đọc nó, vì thế đã đem địa chỉ blog gửi vào hộp thư của Ba Lạp. Rất nhanh sau đó tôi liền nhận được thư của cô ấy. Ba Lạp nói: Tiểu Nhĩ Đóa, hình như tâm trạng của cậu không được tốt, đến “Toán Liễu” nghe mình hát đi.

“Không được.” Tôi nói, “Chiều nay mình phải ra bờ sông đọc sách.”

Chiều hôm đó, tôi cầm theo một quyển sách, ngồi trên cái ghế gỗ gần bờ sông, làm ra vẻ đang đọc sách. Ba Lạp rốt cuộc cũng đến, cô ấy mặc một cái váy ren dài, lưng đeo một cái ba lô hình hoa hồng nhỏ, bước đi thật khoa trương đến gần, dùng ánh mắt sáng ngời trừng mắt nhìn tôi, hỏi: Tiểu Nhĩ Đóa, cậu thật sự muốn trở thành một cô gái hư hỏng à?

Tôi nặng nề lúng túng gật đầu.

Ba Lạp vỗ vỗ bàn tay lên đầu tôi.

“Muốn chết sao.” Ba Lạp nói, “Cả ngày toàn nghĩ lung tung!”

Ba Lạp lại nở nụ cười, cô ấy nói: “Tiểu Nhĩ Đóa, cậu đồng ý với mình một việc nhé.”

“Ừ?”

“Khi nào con mình được sinh ra, cậu nhất định phải làm mẹ nuôi của nó. Cho nên cậu trăm ngàn lần không được trở thành người xấu, con mình phải có một người mẹ tốt, như vậy nó sẽ không thiệt thòi hơn người khác.”

“Ba Lạp, cậu nói lung tung cái gì đấy!” Tôi ra sức lời kéo cô ấy, “Cậu đi theo mình đi!”

“Đi đâu?”

“Đi bệnh viện!”

“Buông ra!”

“Không!” Tôi nói, “Cậu phải đi bệnh viện, phải đi!”

Ba Lạp đẩy tôi thật mạnh, ngã ngồi lên cái ghế, vẻ mặt vẫn còn mang theo nụ cười, nói với tôi: “Tiểu Nhĩ Đóa, cậu hãy nghe cho kỹ, do dù cả thế giới này đều muốn giết đứa bé này, mình vẫn sẽ sinh ra nó. Vĩnh viễn không thay đổi, trừ khi mình chết!”

Tôi bị nụ cười của Ba Lạp dọa sợ, một lúc lâu sau, mới nói: “Ba Lạp, rốt cuộc cậu là vì cái gì?”

Ba Lạp đặt cằm lên thành ghế, chậm rãi nói: “Cậu sẽ không hiểu được đâu, vì cậu vĩnh viễn sẽ không thể trở thành người có thể giết đứa bé này. Tiểu Nhĩ Đóa, sinh mệnh của mỗi người từ lúc sinh ra nhất định phải là như vậy rồi, cậu là một cô gái tốt, chỉ có thể là cô gái tốt cả đời thôi, có hiểu không?”

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 8 [END] Chương 7.6 Chương 7.5 Chương 7.4 Chương 7.3 Chương 7.2 Chương 7.1 Chương 6.9 Chương 6.8 Chương 6.7 Chương 6.6 Chương 6.5 Chương 6.4 Chương 6.3 Chương 6.2 Chương 6.1 Chương 5.9 Chương 5.8 Chương 5.7 Chương 5.6 Chương 5.5 Chương 5.4 Chương 5.3 Chương 5.2 Chương 5.1 Chương 4.14 Chương 4.13 Chương 4.12 Chương 4.11 Chương 4.10 Chương 4.9 Chương 4.8 Chương 4.7 Chương 4.6 Chương 4.5 Chương 4.4 Chương 4.3 Chương 4.2 Chương 4.1 Chương 3.10 Chương 3.9 Chương 3.8 Chương 3.7 Chương 3.6 Chương 3.5 Chương 3.4 Chương 3.3 Chương 3.2 Chương 3.1 Chương 2.14 Chương 2.13 Chương 2.12 Chương 2.11 Chương 2.10 Chương 2.9 Chương 2.8 Chương 2.7 Chương 2.6 Chương 2.5 Chương 2.4 Chương 2.3 Chương 2.2 Chương 2.1 Chương 1.10 Chương 1.9 Chương 1.8 Chương 1.7 Chương 1.6 Chương 1.5 Chương 1.4 Chương 1.3 Chương 1.2 Chương 1.1

Xem Chương Mới Hơn »

8. Chương 1.8

[1.8]

Đến kỳ nghỉ đông, tôi không còn ra ngoài nữa.

Ngày đầu tiên khai giảng học kỳ mới, tôi gặp Hứa Dặc ngay tại cổng trường. Anh vươn cánh tay thật dài ngăn tôi lại.

Có rất nhiều nữ sinh đi gần đó nhìn tôi.

Mặt của tôi trở nên đỏ bừng.

Hứa Dặc nói: “Cảm ơn.”

“Không cần ạ.” Giọng nói của tôi lí nhí giống như muỗi kêu vậy.

“Vì sao em lại giúp tôi, hôm đó người gọi điện thoại có phải là em không?” Hứa Dặc hỏi.

Tôi bối rối gật đầu.

“Em thích tôi sao?” Hứa Dặc lại hỏi.

Tôi kịch liệt thở gấp, đi vòng qua anh, chạy như bay vào phòng học.

Không biết vì sao, cảm giác của tôi như sắp chết vậy, lúc nhỏ tôi đã được phẫu thuật tim rồi, không phải có vấn đề gì chứ. Tôi mơ mơ hồ hồ trải qua một tuần đi học, vào ngày thứ bảy, Hứa Dặc lại đến. Lúc đầu tôi chưa phát hiện ra anh, bởi vì rất mệt mỏi, ngồi trong phòng học, tôi uống một cốc cà phê hòa tan, lúc bừng cốc lên uống, vài giọt cà phê vương ra khăn quàng màu đỏ đeo ở cổ. Chỗ ngồi của tôi gần sát cửa sổ, đang ngắm nghía cảnh vật ngoài sân trường, thì tôi nhìn thấy Hứa Dặc. Anh chỉ tay về phía tôi, khiến tôi có chút giật mình. Anh ra ý bảo tôi đi ra ngoài. Tim của tôi đột nhiên có chút co thắt lại, theo bản năng, tôi bỏ lại cốc cà phê, chạy ra khỏi phòng học.

Anh không nhìn tôi, mà đi ra phía trước tôi, bước đi của tôi lúc nhanh lúc chậm giống như kẻ ngốc, tôi không biết anh muốn dẫn tôi đi đâu. Lúc này đang là buổi chiều thứ bảy, tất cả giáo viên đều đang dự hội họp gì đó. Các lớp vốn tự học chuyển thành được nghỉ, trong trường có rất ít người. Hôm nay trời lại có tuyết rơi, hoàng hôn càng giống như đêm tối. Anh đi ngang qua sân thể dục và dãy lầu phòng thí nghiệm, tuyết rơi trên mái tóc ngắn cùng bờ vai rộng lớn của anh, tim của tôi đập nhanh đến phát đau. Tôi chỉ biết ngoảnh mặt nhìn sang hướng khác, sau đó kêu lên: “Anh rốt cuộc dẫn tôi đi đâu vậy?”

Anh đột nhiên dừng lại, sau đó xoay người. Tôi theo bản năng lùi về phía sau từng bước một. Bước chân giẫm lên lớp tuyết dày, phát ra âm thanh kin kít. Lúc đó chúng tôi đi ra đến sân sau của trường. Một cái phòng học thật lớn đóng cửa, mặt trên cánh cửa đang được sơn màu lam. Góc cầu thang hướng lên lầu ở bên cạnh đang vắng vẻ, đúng lúc này Hứa Dặc kéo tôi vào đó. Tôi có chút hoảng sợ, hai chúng tôi cách nhau khoảng hai thước, tôi đứng dựa vào tường nhìn anh, cắn chặt môi nhìn từng cử chỉ của anh. Anh mặc một cái áo măng tô lớn màu xám, trên vai dính lấm tấm bông tuyết. Tóc ở trên trán có chút ẩm ướt. Ủ, là Hứa Dặc, từng là Hứa Dặc của Ba Lạp, hai người giống như thiên sứ vậy, anh vẫn đẹp trai không thể cưỡng lại được.

Tôi khỏ sở ngồi xuống, nhìn thấy rõ mấy giọt cà phê dính trên khăn quàng, liền lấy tay áo lau đi.

“Tôi biết em thích tôi.”

“Không có.”

“Có người mỗi ngày viết thư cho tôi là em sao?”

“Không phải!”

“Nhìn tôi đi.”

Tôi không dám nhìn, vẫn ngồi ở đó phát run từng chút một.

Anh túm tay, kéo tôi đứng dậy, tôi sợ tới mức khẽ phát ra tiếng rên.

“Em đừng hy vọng tôi thích em.” Hứa Dặc nói.

“Bộ dáng ngây thơ của em giả bộ đến tội nghiệp, em đừng cho là tôi không biết, em và cô ta là cùng một loại người, các người chơi chưa đủ phải không, nếu chơi chưa đủ thì tôi sẽ cùng các người chơi tiếp!”

Từ trước tới nay, chưa có một bạn nam nào đối xử hung hăng với tôi như vậy, tôi thoát không khỏi anh, nước mắt bỗng nhiên rơi xuống.

Hứa Dặc nhìn tôi, bộ dáng của anh rất giận dữ, tôi đã nghĩ rằng anh muốn đánh tôi. Tôi nhắm nghiền hai mắt đứng lên, rồi lại cảm thấy anh bị một người khác đẩy ra. Tôi mở to mắt, thì nhìn thấy Vưu Tha, Vưu Tha với tròng mắt đỏ ngầu đang ngăn cản Hứa Dặc, lớn tiếng nói với tôi: “Theo anh về lớp đi.”

Hứa Dặc giật mình nhìn anh ấy.

Tôi quay người đi vào con đường tuyết. Trên đôi giày thể thao của tôi đã dính rất nhiều tuyết, tôi sợ giày của mình bị tuyết làm ướt, sẽ rất lạnh. Tôi đúng là cái đồ ngốc. Mặt của tôi dính tuyết lạnh như băng, tôi cho tay vào túi quần định lấy ra cái khăn tay. Bởi vì ăn mặc rất dày nên rất khó lấy nó ra, tôi cứ duy trì cái tư thế ngốc nghếch ấy đi qua sân thể dục và dãy lầu phòng thí nghiệm, hướng đến lớp học. Không có một ai đuổi theo tôi. Nước mắt của tôi cứ chảy mãi, nhưng tôi không hề quay đầu nhìn lại.

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 8 [END] Chương 7.6 Chương 7.5 Chương 7.4 Chương 7.3 Chương 7.2 Chương 7.1 Chương 6.9 Chương 6.8 Chương 6.7 Chương 6.6 Chương 6.5 Chương 6.4 Chương 6.3 Chương 6.2 Chương 6.1 Chương 5.9 Chương 5.8 Chương 5.7 Chương 5.6 Chương 5.5 Chương 5.4 Chương 5.3 Chương 5.2 Chương 5.1 Chương 4.14 Chương 4.13 Chương 4.12 Chương 4.11 Chương 4.10 Chương 4.9 Chương 4.8 Chương 4.7 Chương 4.6 Chương 4.5 Chương 4.4 Chương 4.3 Chương 4.2 Chương 4.1 Chương 3.10 Chương 3.9 Chương 3.8 Chương 3.7 Chương 3.6 Chương 3.5 Chương 3.4 Chương 3.3 Chương 3.2 Chương 3.1 Chương 2.14 Chương 2.13 Chương 2.12 Chương 2.11 Chương 2.10 Chương 2.9 Chương 2.8 Chương 2.7 Chương 2.6 Chương 2.5 Chương 2.4 Chương 2.3 Chương 2.2 Chương 2.1 Chương 1.10 Chương 1.9 Chương 1.8 Chương 1.7 Chương 1.6 Chương 1.5 Chương 1.4 Chương 1.3 Chương 1.2 Chương 1.1

Xem Chương Mới Hơn »

9. Chương 1.9

[1.9]

Một ngày hoàng hôn, mẹ của Hứa Dặc, dì tôi, còn có mẹ tôi, đều bị gọi vào văn phòng của hiệu trưởng.

Sau khi ra về, mẹ chỉ nói với tôi một câu: “Lý Nhị, con làm mẹ quá thất vọng.”

Mẹ nắm lấy quần áo của tôi, nói: “Con nói xem, tại sao thành ra như vậy? Lại còn đi lôi kéo với một đứa con trai, thực chẳng ra làm sao!”

“Dì đừng mắng em ấy nữa.” Vưu Tha giải vây cho tôi.

Mẹ lập tức thay đổi giọng nói: “Dì có muốn mắng nó đâu, con cũng thật là, đánh nhau thì có gì tốt, sắp thi vào đại học rồi đấy, nếu mà bị kỷ luật, dì xem con phải làm sao!”

Tôi vừa ngẩng đầu lên, liền thấy Ba Lạp, Ba Lạp hôm nay không có trang điểm, cô ấy mặc một bộ quần áo đơn giản, đang đứng phía trước, dùng một loại ánh mắt khó hiểu nhìn tôi.

Đám người chúng tôi đi qua cô ấy, không dám cùng cô ấy chào hỏi, ngay chính lúc đang hận bản thân quá yếu đuối, thì Ba Lạp lại lên tiếng gọi tôi, cô ấy không có gọi tôi là Tiểu Nhị Đóa, mà nói: “Lý Nhị, cậu đợi một chút.”

Nhiều người liền dừng lại, cảnh giác nhìn cô ấy.

“Mình đã biết hết rồi.” Ba Lạp nói, “Mình đến thay cậu làm chứng, chứng minh việc này không có liên quan đến cậu! Có việc gì, đều đổ hết ỉnh đi.”

“Cô cút đi cho tôi!” Vũ Tha hung tợn nói.

“Tôi sẽ đi.” Ba Lạp lạnh lùng nói, “Chỉ cần Lý Nhị không có việc gì.”

“Em ấy không có việc gì, cô tránh xa em ấy một chút, em ấy sẽ chẳng có việc gì!”

“Vũ Tha!” Tôi lớn tiếng kêu lên, “Không cho anh nói Ba Lạp như vậy!”

“Tại sao?” Vũ Tha hỏi, “Chẳng lẽ cô ta hại em còn chưa đủ thâm?”

“Bởi vì Ba Lạp là bạn của em!” Tôi nói, “Cậu ấy là bạn tốt của em, em không cho phép anh nói cậu ấy như vậy! Tuyệt đối không cho phép!”

Vũ Tha tức giận lùi về sau vài bước, mẹ và dì đều há hốc miệng kinh ngạc. Thế giới im lặng, tôi lại chẳng còn nghe được gì, chỉ nhìn Ba Lạp, nhìn đến nụ cười tươi rói trên gương mặt của cô ấy. Gương mặt cô ấy tỏa sáng như một loại ánh sáng lóa mắt. Cô ấy nhìn tôi, trong ánh mắt dường như cũng tỏa sáng.

Sau đó, tôi nghe được cô ấy nhẹ giọng nói: “Tiểu Nhĩ Đóa, mình thật sự không nhìn lầm cậu.”

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 8 [END] Chương 7.6 Chương 7.5 Chương 7.4 Chương 7.3 Chương 7.2 Chương 7.1 Chương 6.9 Chương 6.8 Chương 6.7 Chương 6.6 Chương 6.5 Chương 6.4 Chương 6.3 Chương 6.2 Chương 6.1 Chương 5.9 Chương 5.8 Chương 5.7 Chương 5.6 Chương 5.5 Chương 5.4 Chương 5.3 Chương 5.2 Chương 5.1 Chương 4.14 Chương 4.13 Chương 4.12 Chương 4.11 Chương 4.10 Chương 4.9 Chương 4.8 Chương 4.7 Chương 4.6 Chương 4.5 Chương 4.4 Chương 4.3 Chương 4.2 Chương 4.1 Chương 3.10 Chương 3.9 Chương 3.8 Chương 3.7 Chương 3.6 Chương 3.5 Chương 3.4 Chương 3.3 Chương 3.2 Chương 3.1 Chương 2.14 Chương 2.13 Chương 2.12 Chương 2.11 Chương 2.10 Chương 2.9 Chương 2.8 Chương 2.7 Chương 2.6 Chương 2.5 Chương 2.4 Chương 2.3 Chương 2.2 Chương 2.1 Chương 1.10 Chương 1.9 Chương 1.8 Chương 1.7 Chương 1.6 Chương 1.5 Chương 1.4 Chương 1.3 Chương 1.2 Chương 1.1

Xem Chương Mới Hơn »

10. Chương 1.10

[1.10]

Một ngày mùa xuân, mặt trời giống như tỏa ra ánh nắng đặc biệt. Ánh sáng vàng kim dịu dàng theo màu lục của lá cây rơi bóng xuống dưới, hoa nở lặng im. Thứ hai là ngày tôi không thích nhất, nghỉ ngơi chưa đầy đủ, chưa gì ngẩng đầu lên lại bắt đầu một tuần bận rộn, đúng là chẳng có tinh thần. Hôm đó, vừa học xong tiết thể dục, tôi đi qua sân thể dục, đến quầy bán quà vặt để mua một cốc cà phê hòa tan, bỗng nhiên có một nam sinh lạ mặt đến chặn đường. Nam sinh có chút kích động hỏi tôi: “Bạn là Lý Nhị phải không?”

“Vâng.” Tôi nói.

“Mời bạn nhận một cuộc điện thoại.” Nam sinh lấy ra trong túi đeo bên hông, là một cái điện thoại nhỏ.

“Điện thoại của ai?” Tôi hỏi.

“Bạn mau nhận đi!” Nam sinh cầm điện thoại lập tức nhét vào tay tôi, “Đã gọi rồi đấy, bạn mau nhận đi!”

Tôi có chút chần chừ, từ từ kê sát điện thoại đến bên tai, sau đó tôi liền nghe được tiếng thở dốc, đúng là tiếng thở dốc, tôi dám khẳng định, chính là cô ấy.

Tôi thất thanh kêu lên: “Ba Lạp!”

“Tiểu Nhĩ Đóa, là cậu sao?”

“Là mình, Ba Lạp.” Trong lòng tôi dâng lên một loại cảm giác bất an khó diễn tả, rốt cuộc tôi không thể nói thêm được lời nào.

“Tốt quá, tìm được cậu rồi. “Ba Lạp giọng khàn đặc nói, “Mình nhất định phải nói với cậu một tiếng cảm ơn, cảm ơn cậu, cảm ơn cậu đã ình mượn ô, cảm ơn cậu đã cứu mình một lần, cảm ơn cậu đã bôi thuốc ình, cảm ơn cậu đã ở trước mặt mọi người nhận mình là bạn, cậu không biết là, mình biết ơn cậu đến thế nào...”

Giọng nói ngày càng nhỏ, tôi không biết có phải lỗi tai của tôi lại có vấn đề hay không, trong lúc tôi đang hoảng loạn, thì điện thoại bị ngắt, bên kia truyền đến là tiếng tút tút lạnh lẽo.

Nam sinh đến gần, lấy đi cái điện thoại, xoay người bỏ chạy.

Rốt cuộc tôi cũng phản ứng kịp, liền đuổi theo anh ta. Tôi đuổi theo cách xa anh ta, chỉ có thể nhìn thấy anh ta đi vào dãy phòng học cấp ba. Nhưng tôi không chút do dự vẫn chạy theo, chuông báo đến giờ học đã vang lên, các học sinh từ mọi nơi ùa về lớp, thầy giáo dạy toán của bọn họ đang cầm giáo án đứng ở cửa.

Tôi cũng đứng ở cửa nhìn vào lớp của bọn họ.

Có một nữ sinh nhiều chuyện cách cái cửa sổ nói ra: “Bạn tìm ai?”

Tôi không nói lời nào, ánh mắt nhìn dọc ngang lớp học để tìm người nam sinh kia, có một tờ giấy nhỏ từ bên trong truyền ra đến tay tôi, mặt trên viết: Ba Lạp đang ở bệnh viện, cô ấy đã xảy ra chuyện.

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 8 [END] Chương 7.6 Chương 7.5 Chương 7.4 Chương 7.3 Chương 7.2 Chương 7.1 Chương 6.9 Chương 6.8 Chương 6.7 Chương 6.6 Chương 6.5 Chương 6.4 Chương 6.3 Chương 6.2 Chương 6.1 Chương 5.9 Chương 5.8 Chương 5.7 Chương 5.6 Chương 5.5 Chương 5.4 Chương 5.3 Chương 5.2 Chương 5.1 Chương 4.14 Chương 4.13 Chương 4.12 Chương 4.11 Chương 4.10 Chương 4.9 Chương 4.8 Chương 4.7 Chương 4.6 Chương 4.5 Chương 4.4 Chương 4.3 Chương 4.2 Chương 4.1 Chương 3.10 Chương 3.9 Chương 3.8 Chương 3.7 Chương 3.6 Chương 3.5 Chương 3.4 Chương 3.3 Chương 3.2 Chương 3.1 Chương 2.14 Chương 2.13 Chương 2.12 Chương 2.11 Chương 2.10 Chương 2.9 Chương 2.8 Chương 2.7 Chương 2.6 Chương 2.5 Chương 2.4 Chương 2.3 Chương 2.2 Chương 2.1 Chương 1.10 Chương 1.9 Chương 1.8 Chương 1.7 Chương 1.6 Chương 1.5 Chương 1.4 Chương 1.3 Chương 1.2 Chương 1.1

Xem Chương Mới Hơn »

11. Chương 2.1

Chương 2: Ba Lạp

Part 1

[2.1] (1)

Tôi là một đứa con gái hư hỏng, tôi nghĩ, từ lúc được sinh ra trên đời này, tôi đã là như vậy rồi.

Bọn họ nói, vừa chui ra khỏi bụng mẹ, tôi đã cực kỳ đáng ghét, khóc suốt ba ngày ba đêm, từ sáng đến tối, từ tối đến sáng, không ngừng không nghỉ, dường như đây là cách biểu đạt tốt nhất việc phản đối tôi phải bước vào cái thế giới này.

Dĩ nhiên tôi không nhớ rõ chuyện lúc mới sinh ra, thực tế thì có rất nhiều chuyện tôi cũng chẳng nhớ, tôi luôn giỏi quên tất cả mọi chuyện. Ngày tôi vừa bước chân đến trường, bọn họ muốn chúng tôi điền vào một cái bản biểu, trên đó có một đề mục mang tên: Ưu điểm. Tôi ngoệch ngoạch viết lên đó chữ: Quên.

Người giáo viên trợn mắt nhìn tôi. Sau đó cô ấy nghiêng rằng nói: “Chẳng lẽ em không biết ‘Ưu điểm’ là có ý gì sao?” Tôi cắn cái cán bút giả bộ ngây ngô nhìn lại, cô ấy liền lắc đầu tránh đi.

Tôi lấy cây bút ra khỏi miệng, cười ha ha khoái trá.

Đúng lúc này, có một nam sinh thật cao lớn nhảy vọt ra trước mặt tôi, hấn thật sự rất cao, che hết tất cả ánh sáng trước mặt, điều này làm cho tôi cực kỳ khó chịu. Hấn nhìn chăm chăm vào tôi, hỏi: “Em chính là Lê Ba Lạp xinh đẹp như lời đồn à?”

Tôi ngồi lại vào bàn, đứng đưa hai chân, giọng băng quơ, nói: “Tôi cũng không biết mình lại nổi tiếng như vậy.”

“Anh tên là Hắc Nhân.” Hấn nghiêng đầu tuyên bố, “Theo như anh biết, em muốn đến trường anh học, nên hôm nay khai giảng anh đến tìm em là muốn theo đuổi em.”

Vào một buổi tối cuối tuần, Hắc Nhân muốn tranh giành chức đội trưởng đội bóng rổ của Thiên Trung, việc này khiến cho bọn họ cãi nhau âm ỉ mấy ngày liền, bọn họ ganh tỵ với đội bóng con cưng của Thiên Trung, nên tuyệt đối không thể bỏ qua cơ hội lật ngược tình thế. Mới 10 giờ sáng, tôi còn đang ngủ thì Hắc Nhân gọi điện thoại tới, khiến toàn bộ cái gối kê đầu và cái giường rung lên không ngừng, tôi bực bội chuyển thành chuông báo âm thanh, liên giống như cái loa phóng thanh vậy, giọng nói của hấn ở đầu bên kia điện thoại thật hưng phấn phát ra: “Bà xã, em tới xem đi, tới xem anh bóp chết bọn chúng như thế nào.”

Nơi học bóng rổ là một cái sân cũ nát không còn gì cũ nát hơn, nhưng ở đó có một cái đèn chân không, nó có điểm rất giống với cái đèn bão cầm tay, được treo trên bản lưới bóng rổ, gió thổi qua bóng đèn lay động nhoáng chút ánh sáng mờ ảo, rất ư là cảm giác. Chỗ này không có ai quản lý, nên mỗi ngày nghỉ cuối tuần, đều có rất nhiều học sinh đến đây đánh bóng vào ban đêm.

Tôi đi đến gần sân bóng rổ thì dừng lại. Bọn họ không ai chú ý đến tôi. Hắc Nhân có mái tóc ngắn bóng, hấn thích mặc áo sơ mi không tay màu đen, đeo khuyên tai ngà voi trắng nõn, thân hình vạm vỡ. Khi vừa vào trường học không lâu, tôi liền nghe nói, cùng khóa của tôi có hai nữ sinh mang thai, vì giành nhau cưới hấn mà đánh nhau âm ỉ. Chuyện này tôi không để tâm lắm, bởi vì tôi tuyệt đối sẽ không vì hấn mà mang thai. Nghĩ đến bộ dáng lỗi thời của hấn lúc xảy ra chuyện, tôi liền không thể nhịn được cười, không phải ông trời cũng muốn giúp tôi sao?

Thấy tôi đến, Hắc Nhân có vẻ vui mừng với chút ngạc nhiên, hấn cúi đầu hôn lên mu bàn tay của tôi, giọng nói cực kỳ cao hứng: “Đa tạ phu nhân quang lâm.”

Tôi thật sự muốn đá vào bụng của hấn một cước thật mạnh. Hấn tiếp tục cao hứng nói lung tung với mấy người ở phía sau lưng: “Chăm sóc tốt cho chị dâu của mấy cậu đi nhé, lấy cái ghế đến đây!” Lúc này, tôi mới nhìn rõ hai gã con trai tóc nhuộm vàng chói ở phía sau lưng hấn, mất một mí, khuôn miệng cúp xuống, là dáng vẻ của mấy đứa chưa thoát khỏi tính ranh con ngốc nghếch. Nghe được mệnh lệnh, bọn chúng liền chạy đi với tốc độ cực nhanh, giống như đang bị người ta đuổi giết vậy.

Tôi cảm thấy vừa bực mình vừa buồn cười, vì thế quay mặt nhìn sang hướng khác, cứ như vậy, ở phía đối diện, tôi nhìn thấy một nam sinh, đang đứng dựa vào cột treo rổ bóng. Anh ta đội mũ lưới trai, vành nón trễ xuống rất thấp, tôi không thể nhìn thấy rõ mặt của anh ta. Nhưng tôi biết anh ta đang nhai kẹo cao su, hai má đang phồng lên xẹp xuống.

Chỗ tôi đang đứng kỳ thật cách bọn họ không xa lắm. Hắc Nhân cầm quả bóng lạnh lẽo ném qua cho anh ta, sau đó hấn nói bắt đầu đi.

Anh ta bắt được quả bóng, sau đó bắt đầu nhồi nó lên xuống, tay trái gỡ cái mũ ra khỏi đầu ném qua một bên, cái mũ đáp xuống đất ngay dưới chân của tôi.

Ngay khi anh ta ngẩng đầu lên trong nháy mắt, dưới ánh đèn chân không mờ ảo, tôi nhìn thấy rõ gương mặt của anh ta. Thật lâu về sau, tôi đã không ngừng nhớ đến hình ảnh trong nháy mắt đó, càng không thể quên tâm trạng trong một khắc đó, giống như mấy cái chai nước bằng thủy tinh bỗng nhiên bị vỡ nát, nước bắn tung tóe ra ngoài, có thể xem như là long trời lở đất, hay cái gì khác quái loại như thế.

Bình thường, đối với mấy trận đấu thể dục ban đêm này, tôi không có chút hứng thú, nhưng ngày hôm đó, tôi đã thật sự ngồi rất lâu nghiêm túc xem đến hết trận.

Trận đấu ấy kết quả là 3:1, Hắc Nhân và bọn họ dĩ nhiên bị thua. Cuối cùng Hắc Nhân vuốt mồ hôi trên mặt, cao giọng nói: “TMD tao đã phục rồi, Trương Dạng, mày là đứa có chí khí, Thiên Trung chỉ có mày là đáng mặt đàn ông.”

Tôi nhìn đến gã nam sinh được gọi là Trương Dạng, anh ta bắt đầu chậm rãi thu dọn đồ dùng cá nhân, khoác túi trên lưng, đi vòng đến trước mặt tôi. Anh ta không nhìn đến cái váy hoa và đôi mắt màu lục của tôi – Đường như một cái liếc mắt nhìn tôi cũng chẳng có, chỉ là cúi thấp người, nhặt cái mũ đội lên đầu, cứ thế không nói một lời liền đi khỏi.

Đúng vậy, tôi đã có ý muốn đi theo Trương Dạng. Ra đến cổng trường, tôi liền cởi giày, làm như vậy anh ta sẽ không nghe được tiếng bước chân của tôi. Anh ta cách tôi khoảng 150 bước về phía trước, đúng là có hơi xa, nhưng tôi vẫn có thể theo kịp. Tôi không biết mục đích của tôi là gì, chỉ là có ý muốn đặc biệt muốn biết anh ta đi đâu, anh ta là Tiểu Bạch Dương (2.1), một nam nhân vô cùng đáng yêu. Tâm trạng của tôi nảy sinh sức lực dẻo dai đến kỳ lạ, với lòng bàn chân đau đớn, tinh thần của tôi ngày càng phấn chấn.

(2.1) Tiểu Bạch Dương: ám chỉ người con trai đẹp trai dễ thương, tương tự như tiểu bạch hổ.

Tay trái cầm giày, tay phải nắm cái váy dài, trong bóng đêm yên tĩnh, tôi nhón chân đi theo một nam sinh xa lạ. May sao anh ta đi vào đường vắng người, nếu không, chẳng biết có bao nhiêu người sẽ nhìn tôi bằng ánh mắt tò mò hiếu kỳ nữa? Tôi không biết, thật sự là trong một khắc đó, đầu óc của tôi trống rỗng, chỉ cảm thấy mình nên đi theo anh ta mà thôi.

Ngày ấy, hành động theo dõi của tôi thật ra cũng không được coi là thành công. Bởi vì vừa đi được vài vòng, tôi liền không thấy bóng dáng của Trương Dạng. Tôi có chút nhụt chí, ngồi sụp xuống ven đường, mang giày vào, xoa xoa hai bàn chân đang phát đau. Đang tự hỏi sẽ làm gì tiếp theo, thì có người vỗ nhẹ lên vai tôi.

[2.1] (2)

Tôi nghe được một âm thanh cực kỳ dễ chịu của một nam nhân đang hỏi: “Cô đi theo tôi làm gì?”

Tôi quay đầu lại thì nhìn thấy Trương Dạng.

“A!” Tôi nhảy dựng lên, “Thì ra anh ở đây!”

“Cô là Lê Ba Lạp.” Anh ta nói, “Tôi nhận ra cô.”

“Ồ!” Tôi đặc ý xoắn mấy lọn tóc trong tay của mình, hỏi: “Có phải em rất xinh đẹp, nên anh mới nhớ kỹ như vậy?”

Anh ta liếc mắt nhìn tôi, có lẽ đang kiểm chứng xem có phải tôi rất xinh đẹp hay không, nhưng anh ta không tỏ thái độ gì, chỉ nói, “Con đường này có rất nhiều mảnh thủy tinh vỡ, cô tháo giày đi như thế rất nguy hiểm!”

Tôi thật sự nghi ngờ có phải anh ta có cặp mắt phía sau lưng hay không. Nhưng mà, anh ta thật sự, thật sự rất đẹp trai, hoàn toàn bất đồng với kiểu cách như thế, đúng là làm cho người ta không thể cưỡng lại được.

Tôi gơ ngón trỏ đưa lên miệng, nhẹ nhàng cắn một chút, xác định đây không phải là mơ.

“Về nhà đi, không còn sớm đâu.” Anh ta nói xong, mỉm cười một chút, liền xoay người nhanh chóng rời khỏi.

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 8 [END] Chương 7.6 Chương 7.5 Chương 7.4 Chương 7.3 Chương 7.2 Chương 7.1 Chương 6.9 Chương 6.8 Chương 6.7 Chương 6.6 Chương 6.5 Chương 6.4 Chương 6.3 Chương 6.2 Chương 6.1 Chương 5.9 Chương 5.8 Chương 5.7 Chương 5.6 Chương 5.5 Chương 5.4 Chương 5.3 Chương 5.2 Chương 5.1 Chương 4.14 Chương 4.13 Chương 4.12 Chương 4.11 Chương 4.10 Chương 4.9 Chương 4.8 Chương 4.7 Chương 4.6 Chương 4.5 Chương 4.4 Chương 4.3 Chương 4.2 Chương 4.1 Chương 3.10 Chương 3.9 Chương 3.8 Chương 3.7 Chương 3.6 Chương 3.5 Chương 3.4 Chương 3.3 Chương 3.2 Chương 3.1 Chương 2.14 Chương 2.13 Chương 2.12 Chương 2.11 Chương 2.10 Chương 2.9 Chương 2.8 Chương 2.7 Chương 2.6 Chương 2.5 Chương 2.4 Chương 2.3 Chương 2.2 Chương 2.1 Chương 1.10 Chương 1.9 Chương 1.8 Chương 1.7 Chương 1.6 Chương 1.5 Chương 1.4 Chương 1.3 Chương 1.2 Chương 1.1

Xem Chương Mới Hơn »

12. Chương 2.2

[2.2]

Lần thứ hai tôi nhìn thấy Trương Dạng là ở tiệm mì.

Tôi thích nhất là đến tiệm mì gần Thiên Trung ăn uống, nơi đó có món mì sợi rất hợp với khẩu vị của tôi. Vừa bước chân đến cửa tiệm, tôi liền nhìn thấy anh ta, anh ta ngồi ở một cái bàn gồm hai người ở gần cửa sổ trông ra đường. Đối diện anh ta là một cô bé xinh xắn, tóc túm hai bên hơi rối, mặc áo sơ mi trắng, khuôn mặt nhỏ xinh giống như búp bê vậy. Bộ dáng của bọn họ vừa nhìn qua biết ngay là một cặp tình nhân, nhưng bọn họ lại làm ra vẻ giống như chẳng quan hệ gì với nhau, tôi bỗng nhiên có chút buồn cười, vì thế lấy ra trong túi quần bỏ một hộp thuốc lá, dùng diêm có sẵn trong tiệm châm ỉn một điếu Song Hỷ.

Tôi cười rộ lên.

“Ha ha!” Tôi đùa dai hướng anh ta mà cười, hơn nữa còn vươn cánh tay đang rảnh rang, cùng với điếu thuốc trên ngón tay quơ qua quơ lại, nói: “Ha ha, Tiểu Bạch Dương, chào anh.”

Trương Dạng đứng dậy bước đi. Cô bé kia cũng đứng dậy đi theo anh ta. Tôi phát hiện lúc Trương Dạng đến quầy tính tiền cho cả hai phần mì, cô ta ngoan ngoãn đi ra phía trước anh ta, một khắc khi hai người ra khỏi tiệm, Trương Dạng nhẹ tay vỗ vào lưng của cô ta, nữ sinh kia quay đầu lại, anh ta nhìn cô ta mỉm cười, vẻ mặt đầy sủng ái.

Bạn phải tin rằng, vào giây phút đó, tâm trạng của tôi một chút ghen tị cũng chẳng có.

Tôi chưa bao giờ biết cái gì là ghen tị. Giống như bạn nghĩ vậy, tôi đã xem anh ta như một lễ vật có điều kiện, cho dù người khác tán thưởng hay nhiệt tình yêu thương anh ta đến đâu đi nữa, thì anh ta vẫn là của tôi.

Tôi chỉ là đang bị tình thế ép buộc mà thôi.

Tiểu Bạch Dương yêu dấu, anh là của em.

Tôi nói với bà chủ quán cần giấy và bút, sau đó chồm sấp trên bàn nhanh chóng viết ra số điện thoại của mình, viết xong liền xong ra ngoài. Tôi nhìn thấy bóng dáng của Trương Dạng, anh ta đã gần vào đến cổng trường, tôi nhanh chóng ngăn anh ta đứng lại một chút, đem tờ giấy nhét vào trong tay anh ta, anh ta nhận được, liền nhanh chóng giấu ngay.

Xem ra, anh ta so với tôi cũng giảo hoạt ranh ma không kém.

Tin nhắn điện thoại của Trương Dạng ba ngày sau gửi đến, khi đó tôi đang cùng với Hắc Nhân ở trong một quán cà phê phiêu du “Tiền cảnh”, điện thoại của tôi vang lên tiếng chuông báo tin nhắn. Đó là một dãy số xa lạ, nội dung tin nhắn là: Tôi đang ở tiệm mì sợi.

Tôi đã từ chỗ ngồi nhảy dựng lên, sau đó nói với Hắc Nhân: “Em có việc phải đi.”

Tôi ra khỏi tiệm cà phê, chạy hết tốc lực đến tiệm mì.

Tôi chạy đến cửa tiệm, liền nhìn thấy Trương Dạng, anh ta đi ra phía bên ngoài tiệm. Tôi lập tức ngằm hiểu đi theo anh ta. Anh ta đi đến con đường nhỏ kế bên tiệm mì, con đường này cực kỳ khó đi, hai bên đều có nhà ở, cơ bản là không có người qua lại. Cứ như vậy, tôi đi theo anh ta khoảng hai trăm thước, đến một góc khuất âm u thì anh ta dừng lại, nơi đó có một bức tường, anh ta dựa vào bức tường, châm một điếu thuốc.

Tôi đi đến trước mặt anh ta, muốn nói chút gì đó, nhưng lại phát hiện những lời mắng mỏ tức giận đối với Hắc Nhân kia căn bản không thể dùng được với anh ta.

Anh ta làm cho tôi trở nên ngốc nghếch.

Vì thế tôi cũng chỉ đứng ở nơi đó nhìn anh ta hút thuốc.

Anh ta đưa hộp thuốc lá ra trước mặt tôi, nói: Em không lấy một điếu sao?

Tôi lấy ra một điếu thuốc, lại phát hiện trên người không có mang theo diêm quẹt, vì thế tôi cứ ngậm điếu thuốc trên môi, tiến đến trước mặt anh ta, anh ta không chần chừ, rất phối hợp giúp tôi châm thuốc. Lúc này khoảng cách của chúng tôi thật sự rất gần, tôi nhìn thấy ánh mắt của anh ta, giống như ngàn ngôi sao trên trời đang lóe sáng. Trong mắt của tôi không hiểu sao đột nhiên có thủy triều.

Anh ta dùng bàn tay vuốt ve khuôn mặt lạnh như băng của tôi, thấp giọng nói: “Lê Ba Lạp, em rất nổi tiếng.”

“Thật sao?” Tôi nhìn anh ta nháy mắt, “Anh hiện tại đang theo đuổi một con bé có tiếng. Anh rất nhanh cũng sẽ như vậy.”

Anh ta dùng lực kéo tôi vào lòng, tôi nghe rõ ràng tiếng tim đập của anh ta, tim tôi không hiểu sao cũng điên cuồng nhảy lên từng nhịp. Trương Dạng kề sát môi vào lỗ tai tôi nói: “Tôi có thể theo đuổi em, nhưng em phải đồng ý với tôi ba điều kiện.”

“Vâng?”

Trương Dạng sau đó nói ra những lời rất rành rọt trôi chảy, giống như những điều này anh ta đã suy nghĩ tính kể vô số lần, anh ta nói: “Thứ nhất, em và cái tên bạn trai cao to thô kệch kia giải quyết mọi chuyện cho sạch sẽ. Thứ hai, em theo đuổi một đứa tên là Hứa Dặc dù em dùng thủ đoạn gì, cũng phải nhất định của cho được hắn. Thứ ba, trước khi hoàn thành xong hai chuyện này, không được để cho bất kỳ kẻ nào biết quan hệ của chúng ta.”

“Không thành vấn đề.” Tôi nói.

“Em không hỏi nguyên nhân à?”

“Không cần.” Tôi trả lời.

“Tốt.” Anh ta nắm chặt cánh tay tôi, ra lệnh, “Em nhắm mắt lại nào.”

Tôi nghe lời anh ta nhắm mắt lại.

“Viền mắt của em,” Anh ta nói, “Là màu lục?”

“Vâng.”

“Tôi thích.” Anh ta nói, “Em thật sự không giống với các nữ sinh bình thường khác.”

“Là phụ nữ.” Tôi mở to mắt sửa lại lời của anh ta.

Anh ta lạnh lùng nở nụ cười, sau đó hôn tôi. Giây phút ấy tôi biết tôi xong rồi, tôi đã từng hôn rất nhiều nam sinh, nhưng với Trương Dạng thì không giống như vậy.

Trương Dạng tuyệt đối không giống. Nếu dùng một câu cực kỳ triết lý mà nói, nếu anh ta là lửa, thì tôi đây giống như con thiêu thân ngu ngốc bất kể hậu quả lao vào.

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 8 [END] Chương 7.6 Chương 7.5 Chương 7.4 Chương 7.3 Chương 7.2 Chương 7.1 Chương 6.9 Chương 6.8 Chương 6.7 Chương 6.6 Chương 6.5 Chương 6.4 Chương 6.3 Chương 6.2 Chương 6.1 Chương 5.9 Chương 5.8 Chương 5.7 Chương 5.6 Chương 5.5 Chương 5.4 Chương 5.3 Chương 5.2 Chương 5.1 Chương 4.14 Chương 4.13 Chương 4.12 Chương 4.11 Chương 4.10 Chương 4.9 Chương 4.8 Chương 4.7 Chương 4.6 Chương 4.5 Chương 4.4 Chương 4.3 Chương 4.2 Chương 4.1 Chương 3.10 Chương 3.9 Chương 3.8 Chương 3.7 Chương 3.6 Chương 3.5 Chương 3.4 Chương 3.3 Chương 3.2 Chương 3.1 Chương 2.14 Chương 2.13 Chương 2.12 Chương 2.11 Chương 2.10 Chương 2.9 Chương 2.8 Chương 2.7 Chương 2.6 Chương 2.5 Chương 2.4 Chương 2.3 Chương 2.2 Chương 2.1 Chương 1.10 Chương 1.9 Chương 1.8 Chương 1.7 Chương 1.6 Chương 1.5 Chương 1.4 Chương 1.3 Chương 1.2 Chương 1.1

Xem Chương Mới Hơn »

13. Chương 2.3

[2.3]

Cùng với Trương Dạng chia tay vào đêm hôm đó, tôi liền đi tìm biểu ca.

Chuyện của Hắc Nhân, chỉ có biểu ca của tôi mới có khả năng can thiệp. Hắn là chơi ở tiệm cà phê quá lâu đến nhàm chán, Hắc Nhân đã gọi cho tôi rất nhiều cuộc điện thoại, nhưng căn bản tôi không muốn nhận, trong đầu của tôi chỉ có Trương Dạng, trên môi của tôi chỉ có mùi vị của thuốc lá, mùi vị của anh ta. Tim của tôi đã bị bóp mép đến nhăn nhúm vì khát khao tình cảm, đã vô phương cứu chữa.

Vì muốn có được tất cả điều này, tôi đã không tiếc tất cả những thứ khác.

Với con mắt đỏ ngầu, tôi nói với biểu ca: Hắc Nhân đã làm nhục em.

Anh ấy nhìn tôi, hỏi: Vậy em muốn thế nào?

Tôi nói: Đừng để hắn đến gần em nữa.

Ngày hôm sau đến trường học, Hắc Nhân quả nhiên vừa thấy tôi đã quanh co đi mất, mấy đứa tiểu đệ của hắn cũng vậy, trông thấy tôi giống như chuột thấy mèo, cũng nhanh chóng mất dạng.

Tôi cảm thấy trước nay bản thân chưa được yên tĩnh như thế này.

Đương nhiên, cũng có chút gì đó cô đơn.

Tôi ngồi trên cửa sổ của phòng học nhắn tin cho Trương Dạng, nói cho anh ta biết Hắc Nhân đã thu phục gọn gàng, hỏi anh ta khi nào có thể bắt đầu nhiệm vụ thứ hai. Anh ta không trả lời, nên mấy ngày đi học buồn chán không chịu được.

Tôi giống như mấy người già bơ phờ ra khỏi lớp, liền nhìn thấy một đứa tiểu đệ của Hắc Nhân. Hắn e dè cười “hề hề” đi theo tôi nói: “Hắc ca muốn gặp chị.”

“Nhưng tôi không muốn nhìn thấy hắn.” Tôi nói.

“Xin chị đấy, Ba Lạp tỷ, chị phải đến gặp anh ấy đi, nếu không anh ấy đánh em chết mất.”

“Hắn đánh cậu, có liên quan gì đến tôi?”

“Đánh lên người em, không phải chị đau lòng hay sao?” Tên tiểu đệ miệng lưỡi trơn tru nói.

Tôi nhịn không được nở nụ cười. Được rồi, có lẽ tôi cũng nên đi gặp Hắc Nhân một lần, tôi nợ hắn một lời giải thích. Cùng lắm chỉ là chịu thiệt một chút, vì thế tôi hẹn Hắc Nhân đến “Toán Liễn” gặp mặt.

Tám giờ tối, Hắc Nhân đúng hẹn mà đến, hắn ăn mặc không giống như ngày thường, trên tay trên người hôm nay không có nhiều thứ linh tinh, hắn đến trước mặt tôi ngồi xuống, tôi đưa cho hắn một điều thuốc.

Tay của hắn đang phát run, hơn nửa ngày mới châm được điều thuốc, chúng tôi vẫn không nói chuyện, đến lúc điều thuốc chỉ còn phân nửa, hắn bỗng nhiên rơi lệ, sau đó, hắn nằm sấp trên bàn bắt đầu khóc, bàn tay ôm lấy đầu chống một chút xuống bàn, trông giống như mấy gã nhân vật chính ngu ngốc trong mấy bộ phim truyền hình tệ nhạt. Vì không muốn hắn ở trước mặt mọi người bị mất mặt, tôi ra sức kéo hắn đến một gian phòng nhỏ ở phía sau quán bar, hắn ôm tôi, tôi lại ra sức đẩy hắn ra.

“Ba Lạp.” Hắn rơi lệ cầu xin tôi, “Em đừng xa anh, em có biết, anh thật sự thích em không?”

“Vô dụng.” Tôi lạnh lùng nghiêm mặt nói, “Tôi đã không còn thích anh nữa.”

“Anh không có chạm đến em, là vì anh thật sự thích em, chẳng lẽ em thật sự nhìn không ra sao?” Hắc Nhân nói, “Anh không thể thiếu em được.”

Trời ạ, sao hắn buồn nôn đến như vậy.

“Hắc Nhân.” Tôi đến gần, nói với hắn, “Hãy quên Ba Lạp đi, hãy quên tôi đi.”

Tròng mắt của hắn đỏ hoe, tuyệt vọng nhìn tôi.

Có người đến gõ cửa, tôi nói cho người đó biết không có việc gì, ý bảo người đó tránh đi chỗ khác. Hắc Nhân gạt mạnh nước mắt, lúc đi ra đến cửa, hắn quay đầu lại, nói lớn tiếng với tôi như hét vào mặt: “Lê Ba Lạp, em nhớ cho kỹ, anh không phải là sợ biểu ca của em, anh nhớ rõ em đã nói là anh phải đi chinh phục em, anh sẽ chờ đến khi em cho lại anh cơ hội, anh sẽ chinh phục được em.”

Nói xong, hắn kiên quyết dứt khoát rời khỏi.

Tôi và Hắc Nhân quen biết với nhau lâu như vậy, lần đầu tiên cảm giác được hắn đáng yêu, cảm nhận được nước mắt của hắn, biết được điều hắn tin tưởng, tất cả chứng minh hắn tuyệt đối là một nam tử hán, cũng là lần đầu tiên tôi nhìn hắn với con mắt kính phục. Nhưng hắn không phải là loại nam nhân tôi thích, loại tôi thích là loại giống như Trương Dạng, trời sinh ra đã như vậy rồi, không có cách nào thay đổi được.

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 8 [END] Chương 7.6 Chương 7.5 Chương 7.4 Chương 7.3 Chương 7.2 Chương 7.1 Chương 6.9 Chương 6.8 Chương 6.7 Chương 6.6 Chương 6.5 Chương 6.4 Chương 6.3 Chương 6.2 Chương 6.1 Chương 5.9 Chương 5.8 Chương 5.7 Chương 5.6 Chương 5.5 Chương 5.4 Chương 5.3 Chương 5.2 Chương 5.1 Chương 4.14 Chương 4.13 Chương 4.12 Chương 4.11 Chương 4.10 Chương 4.9 Chương 4.8 Chương 4.7 Chương 4.6 Chương 4.5 Chương 4.4 Chương 4.3 Chương 4.2 Chương 4.1 Chương 3.10 Chương 3.9 Chương 3.8 Chương 3.7 Chương 3.6 Chương 3.5 Chương 3.4 Chương 3.3 Chương 3.2 Chương 3.1 Chương 2.14 Chương 2.13 Chương 2.12 Chương 2.11 Chương 2.10 Chương 2.9 Chương 2.8 Chương 2.7 Chương 2.6 Chương 2.5 Chương 2.4 Chương 2.3 Chương 2.2 Chương 2.1 Chương 1.10 Chương 1.9 Chương 1.8 Chương 1.7 Chương 1.6 Chương 1.5 Chương 1.4 Chương 1.3 Chương 1.2 Chương 1.1

Xem Chương Mới Hơn »

14. Chương 2.4

[2.4] (1)

Tôi thật sự im lặng chờ đợi tin nhắn của Trương Dạng.

Rất cuộc một ngày kia, anh ta bảo tôi lên mạng.

Chúng tôi lên mạng, sau đó cùng nhau đăng nhập và trao đổi địa chỉ QQ. Anh ta gửi cho tôi một tấm ảnh của nam sinh tên Hứa Dặc, nói cho tôi biết hoạt động hằng ngày của hắn, muốn tôi bắt luận thế nào, cũng phải nghĩ được cách làm tên đó động lòng.

Tôi hỏi anh ta: “Anh cảm tạ em thế nào đây?”

Anh ta nói: “Em muốn cái gì tôi còn không biết rõ sao, yên tâm đi, nếu có cơ hội, tôi sẽ khiến em toại nguyện.”

Tôi nói: “Cơ hội là do người tạo ra.”

Anh ta nói: “Tôi không thích người khác đặt điều kiện với tôi, nhất là nữ sinh.”

Bạn thấy không, tôi đã tìm biết bao lâu nay, rốt cuộc cũng tìm được một kẻ xấu xa hơn tôi rồi đấy, tôi không vì anh ta bán mạng, còn có thể vì ai nữa chứ?

Đến từng tuổi này, bình thường đều là nam sinh theo đuổi tôi, cho nên đến bây giờ tôi đã đúc kết được trăm phương ngàn kế theo đuổi người khác, phải nói rằng, tên tiểu tử Hứa Dặc này, coi như rất hạnh phúc. Tôi bắt đầu “theo đuổi” hắn, về sau mới bắt đầu hiểu hắn, hắn và Trương Dạng thật sự giống nhau, đều là nhân vật có tiếng của Thiên Trung, nói một cách khác, giống như long hổ đối đầu. Nhưng bọn hắn có một khác biệt rất lớn, chính là tên Hứa Dặc này, thật ra là một học sinh ngoan.

Tôi giống như một đám mây tai họa, từ từ đi vào cuộc đời hắn. Lúc đầu, không phải là không có áy náy, nhưng vì Tiểu Bạch Dương, tôi không có lựa chọn khác.

Tôi nghĩ ra rất nhiều cách tiếp cận Hứa Dặc.

Tôi theo gót hắn sau mấy buổi tự học về trễ, có một lần, tôi chạy xe đạp, chạy phía sau hắn. Rất nhanh, tất cả học sinh của Thiên Trung đều biết có một nữ sinh cuồng nhiệt đang theo đuổi hắn, rồi có một hôm, hắn kéo một nữ sinh đi cùng, đoán là hắn muốn nói cho tôi biết cây đã có chủ, nhưng tôi không để ý đến hắn, vẫn như cũ nở nụ cười thật tươi, đồng thời nhẹ nhàng huýt sáo một cách vui vẻ, nhún vai đi qua một bên không thèm nhìn đến bọn họ.

Cuối tuần, tôi đến sân thể dục xem hắn đánh bóng, rồi ngồi lì ở đó, dù thời tiết có nóng như thế nào. Lúc hắn đánh bóng vào lưới, tôi lớn tiếng hét lên: “Hứa Dặc, em yêu anh!” Kỳ thật tôi nghĩ mình đang nhìn Trương Dạng, trong lòng tôi thật sự muốn hét lên: “Tiểu Bạch Dương, em yêu anh.” Có lúc ngẫu nhiên, Tiểu Bạch Dương cũng sẽ ở nơi nào đó chơi bóng, nhưng anh ta không để ý đến tôi, cũng giống như tôi, giả vờ chẳng biết chuyện gì. Những học sinh khác cùng chơi bóng trên sân nghe được tiếng hét của tôi, sẽ cùng nhau phát ra tiếng cười trêu chọc, Hứa Dặc khẳng định rất quần bách, mặt của hắn ửng đỏ, nhưng hắn đối với tôi thật sự không có cách giải quyết.

Đôi khi hắn đi ở phía trước, tôi liền đi theo hắn, đột nhiên ở phía sau lưng hắn lớn tiếng kêu lên: “Nam sinh phía trước nhìn qua, nhìn qua, nhìn qua!” Lúc đó hắn bị dọa sợ đến nhảy dựng, chạy thật nhanh về phía trước, cho nên về sau, tôi phát hiện, mỗi lần đi một mình trên đường, hắn đều sẽ theo bản năng mà quay đầu nhìn ngang nhìn dọc, nhìn kỹ càng mới thật sự yên tâm.

Cũng có đôi khi, tôi gửi vào hộp thư của hắn vài bức thư, nói mấy câu khó hiểu, bao gồm cả con mèo ở nhà tôi, hoa ở ngoài ban công là hoa gì, hắn chưa bao giờ trả lời lại.

Nhưng trong lòng tôi biết rõ, cuộc sống của hắn bị tôi quấy rầy không ít.

Về sau hắn còn nói cho tôi biết, tôi đối với hắn, giống như một thân cây tỏa ra mùi hương cay độc, nở ra đóa hoa xinh đẹp, khiến cho hắn không biết chừng mực. Hắn đành phải không để ý đến tôi.

Nhưng hắn đúng là không thể chống cự lại sự hấp dẫn để ý đến tôi, đến một ngày kia lúc tan học, hắn đã đến trước mặt tôi, chủ động nói: “Chúng ta đi xem con mèo của em đi!”

Phù, cuối cùng tôi cũng đã thành công!

Tôi thật sự muốn nhanh chóng báo tin này cho Trương Dạng, nhưng tôi không có thời gian, tôi dẫn Hứa Dặc đến bờ sông, đó là con sông duy nhất gần trường học của chúng tôi, phong cảnh cũng bình thường, nhưng thực sự yên tĩnh, tôi nhìn thấy một nữ sinh đang ngồi đọc sách ở đó, có lẽ là nghe được tiếng nói chuyện, cô ấy nhìn chúng tôi, sau đó vội vàng thu dọn sách vở rời khỏi.

Tôi đã nhiều lần gặp qua bạn nữ này, cô ấy thật sự rất đáng yêu, gò má hồng hồng, cả đời tôi chưa thấy ai đáng yêu như vậy.

Hứa Dặc hỏi tôi: Em nhìn đi đâu thế?

“Không.” Tôi thu hồi tầm mắt nói, “Rốt cuộc anh đã thích em rồi sao? Thì ra theo đuổi nam sinh một như vậy.”

Bên bờ sông nhỏ trống trải, Hứa Dặc đứng cách xa tôi khoảng vài bước, lưng hướng về phía tôi. Tôi cũng không tới gần.

Lúc này chỉ còn sót lại một chút nắng chiều, màu đỏ tươi như được sơn quét lên bầu trời, gió thổi mạnh, hôm đó tôi ra khỏi nhà vội vàng, đầu tóc không được chỉnh tề, gió thổi tóc bay tán loạn dính vào mặt. Tôi lớn tiếng hỏi hắn: “Anh nói gì đi chứ, sao nói với em một câu cũng không được vậy?”

“Em rất xinh đẹp. Em biết em rất xinh đẹp.”

“Hứa Dặc, em thích anh.”

Hắn nắm chặt nắm tay, xem ra đang rất muốn tìm cái gì đó đánh vào.

Vì thế tôi chậm rãi ngồi xuống, cũng không nói gì thêm. Có lẽ hẳn cảm thấy kinh ngạc, nghĩ rằng tôi đã bỏ đi, nên xoay người nhìn lại, thì nhìn thấy tôi đang ngồi, tay không ngừng dụi mắt.

Tôi nói thầm: “Mắt của em có hạt cát bay vào.”

Tôi ngẩng đầu nói với hắn: “Mắt của em có hạt cát bay vào, anh đến đây giúp em thổi một chút, thật sự đau lắm.”

Hắn không hề cử động.

Tôi lặp lại: “Thật sự rất đau, anh qua đây giúp em một chút, có được không?”

Hứa Dặc rất cuộc cũng thỏa hiệp với chính mình, hắn đi tới ngồi xổm xuống, muốn nhìn xem mắt của tôi rốt cuộc như thế nào – Đến khi hắn nhìn thấy trong mắt của tôi mang ý cười giấu cợt, tất cả đều đã muộn. Tôi vươn tay, nhanh chóng nhẹ nhàng ôm mặt hắn, hôn hắn. Cái hôn này làm cho hắn cực kỳ kinh ngạc, nhưng hắn không hề né tránh.

Điều tốt đẹp như vậy, làm cho lòng tôi dao động. Một khắc đó, tôi cảm thấy mình thật sự không phải người.

Tôi đã lừa hắn, một con người tốt.

[2.4] (2)

Tôi không phải không có áy náy, nhưng tình yêu khiến cho tôi mất đi một ít lý trí. Lúc nửa đêm khoảng 3 giờ sáng, tôi chạy đến một tòa nhà xây dựng đã bỏ hoang, đứng hút thuốc, nhìn tàn thuốc từ trên cao rơi xuống, giống như một nhúm hoa lửa mỏng manh, tuyệt vọng chuyển hướng rơi xuống đám cỏ khô trên mặt đất.

Mặt cỏ ở phía dưới, là một mảng màu đen dơ bẩn đầy bùn đất.

Tôi nói với chính mình: Ba Lạp, người không phải là người xấu, người chỉ là một đứa trẻ bốc đồng.

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 8 [END] Chương 7.6 Chương 7.5 Chương 7.4 Chương 7.3 Chương 7.2 Chương 7.1 Chương 6.9 Chương 6.8 Chương 6.7 Chương 6.6 Chương 6.5 Chương 6.4 Chương 6.3 Chương 6.2 Chương 6.1 Chương 5.9 Chương 5.8 Chương 5.7 Chương 5.6 Chương 5.5 Chương 5.4 Chương 5.3 Chương 5.2 Chương 5.1 Chương 4.14 Chương 4.13 Chương 4.12 Chương 4.11 Chương 4.10 Chương 4.9 Chương 4.8 Chương 4.7 Chương 4.6 Chương 4.5 Chương 4.4 Chương 4.3 Chương 4.2 Chương 4.1 Chương 3.10 Chương 3.9 Chương 3.8 Chương 3.7 Chương 3.6 Chương 3.5 Chương 3.4 Chương 3.3 Chương 3.2 Chương 3.1 Chương 2.14 Chương 2.13 Chương 2.12 Chương 2.11 Chương 2.10 Chương 2.9 Chương 2.8 Chương 2.7 Chương 2.6 Chương 2.5 Chương 2.4 Chương 2.3 Chương 2.2 Chương 2.1 Chương 1.10 Chương 1.9 Chương 1.8 Chương 1.7 Chương 1.6 Chương 1.5 Chương 1.4 Chương 1.3 Chương 1.2 Chương 1.1

Xem Chương Mới Hơn »

15. Chương 2.5

Part 2

[2.5]

Có một ngày lúc tan học, tôi đang đi ra khỏi trường, thì bỗng nhiên nhìn thấy Hứa Dặc.

Hắn đeo một cái ba lô to, đứng dựa vào cổng trường phía dưới tán cây ngô đồng cao nhất. Nhìn thấy tôi đến gần, trong ánh mắt của hắn có nét buồn rầu không thể giấu được.

Tôi đi đến bên cạnh hắn, cố gắng hạ giọng ra vẻ thật dịu dàng nói: “Soái ca, sao anh ở đây? Hôm nay lại dám trốn học à?”

“Anh nhớ em, Ba Lạp. “ Hứa Dặc có chút ủy khuất nói, “Hai ngày nay anh không nhận được tin nhắn của em.”

Tôi vươn tay, nhanh chóng véo vào má của hắn một cái: “Thật xin lỗi, cục cưng của em, hai ngày nay em bận việc muốn xỉu.”

“Em bận việc gì?” Hắn hỏi.

“Có việc gì đâu, chỉ là bận suy nghĩ thôi.” Tôi ngược mắt nhìn bầu trời, kết quả là nhìn thấy Hắc Nhân, vóc dáng hắn cao to, dẫn theo bảy tám nam sinh, đang từ trong trường đi ra.

Tâm trạng của tôi có chút hồi hộp

Tôi muốn Hứa Dặc mau chóng tránh đi, nhưng không còn kịp nữa. Hắc Nhân rất nhanh đã xông đến, hắn làm cho tôi hoa mắt với mớ linh tinh bằng kim loại ở trên người hắn, hắn chẳng nói lời nào, bộ dáng có chút khủng bố, nhìn qua giống như một con chó điên muốn ăn thịt người.

Tôi đẩy đẩy Hứa Dặc: “Anh đi trước đi.”

Hứa Dặc không nhúc nhích.

Hắc Nhân lớn tiếng nói: “Thằng này chẳng lẽ là tên tiểu bạch kiểm mà em thích? Ba Lạp, khẩu vị của em đúng là càng ngày càng khó hiểu.”

“Anh dám động vào anh ấy, thử xem?” Tôi nói với Hắc Nhân, “Tôi sẽ không để yên cho anh đâu.”

“Ha ha ha ha...” Hắc Nhân ngửa mặt lên trời cười to: “Lê Ba Lạp, tôi mới phát hiện em không phải gây tổn thương cho nam nhân con mẹ nó bình thường.”

“Ừ đây.” Tôi nói, “Anh con mẹ nó bị tôi đá văng đi rồi, ganh tị à, rồi thế nào?”

“Tôi có thể thế nào, tôi không nghĩ tôi sẽ thế nào, tôi có bị ép tới đâu đi nữa tôi cũng sẽ không thế nào, mà cho dù tôi có thế nào cũng không cho em biết tôi thế nào!” Hắc Nhân nóng nảy, lời nói lộn xộn nhưng vẫn phun ra lưu loát.

“Cút!” Tôi nghiêng răng phóng ra một chữ.

Hắc Nhân và một đám đàn em phần nộ nhìn tôi.

Hứa Dặc ở bên cạnh tôi thở hổn hển.

Đầu óc tôi bắt đầu vận động suy tính, tôi chắc chắn phải gọi cho 110 xin cứu viện, hoặc chạy vào trường tìm giáo viên giúp đỡ, đang lúng túng không biết nên đi lúc nào, thì Hắc Nhân lại phát ra một tiếng nặng nề, hắn dùng đến loại ngữ khí bại trận nói với mọi người: “Chúng ta đi.”

Nói xong, hắn xoay người sải bước về phía trước.

Tâm trạng đang treo lơ lửng của tôi rốt cuộc cũng được hạ xuống, nhưng sự tình không thể tưởng tượng lại xảy ra, Hứa Dặc vọt lên, giơ ra nắm đấm, mạnh tay đấm vào bả vai của Hắc Nhân, miệng còn hét lên: “Tên đầu bóng mượt kia, tao cảnh cáo mày, không được khi dễ Ba Lạp, tao không cho phép mày khi dễ em ấy!”

Sự việc hỗn loạn đến không thể hỗn loạn hơn.

Tôi thật đáng thương vì không thể hiểu lý trí của cái tên trẻ con này, hắn lấy một đánh tám, bạn có thể tưởng tượng được kết quả rồi đấy.

Hắn bị đánh vỡ đầu, nằm ở bệnh viện suốt một tuần, còn bị trường học xử phạt.

Sự phấn đấu quên mình của tôi rốt cuộc cũng đã được Trương Dạng tín nhiệm. Anh ta rốt cuộc cũng mò đến nhà tôi, giơ ngón tay cái ra trước mặt tôi, nói: “Nha đầu, làm tốt lắm, tôi biết em có thể làm được.”

Lúc này, bà nội của tôi đang ở bên ngoài chơi mạt chược, theo kinh nghiệm của tôi, hôm nay khẳng định bà sẽ không về.

Tôi nói: “Tiểu Bạch Dương, anh muốn thưởng công em phải không, em sẽ cho anh thành người xấu.”

“Thôi đi,” Anh ta nói, “Em đừng nói với tôi em là lần đầu.”

Quả thật đây là lần đầu tiên của tôi. Trong căn phòng nhỏ hẹp chật chội, tôi nhìn thấy Trương Dạng chậm rãi tiến đến gần, ở đây có rất nhiều mùi hỗn tạp đặc thù, mùi kinh nguyệt của phụ nữ, mùi quần áo lót, mùi tắm rửa thanh trùng cơ thể, mùi của các loại nước hoa, đương nhiên còn có mùi của Trương Dạng. Ngoài ban công có cái chuông gió màu hồng nhạt, không khí lúc 3 giờ khuya mát lạnh, gió đêm nhẹ thổi phát ra tiếng leng keng leng keng. Tất cả đều khiến cho đầu óc tôi có chút choáng váng. Tôi nhẹ nhàng đẩy anh ra, nhảy xuống giường kéo cửa lại thật kỹ, khóa cẩn thận. Sau đó ngượng ngùng ngồi vào giường, nói với anh: “Lại đây đi.”

Tôi cứ như vậy, giống như một kẻ bất ngờ tìm được tình yêu đích thực, vô tư hiến dâng tất cả.

Cuộc đời này đã lừa gạt tôi, tôi phải đánh trả lại nó, tôi sẽ không bỏ qua hạnh phúc của mình dù chỉ ít ỏi, cũng sẽ không sợ phải trả giá, cho dù phải rơi vào địa ngục, tôi cũng không hối tiếc.

Không bao giờ hối tiếc.

Trong ánh mắt của Trương Dạng, tôi nhìn thấy chính mình, ôi, tôi đã trở nên xinh đẹp đến như vậy.

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 8 [END] Chương 7.6 Chương 7.5 Chương 7.4 Chương 7.3 Chương 7.2 Chương 7.1 Chương 6.9 Chương 6.8 Chương 6.7 Chương 6.6 Chương 6.5 Chương 6.4 Chương 6.3 Chương 6.2 Chương 6.1 Chương 5.9 Chương 5.8 Chương 5.7 Chương 5.6 Chương 5.5 Chương 5.4 Chương 5.3 Chương 5.2 Chương 5.1 Chương 4.14 Chương 4.13 Chương 4.12 Chương 4.11 Chương 4.10 Chương 4.9 Chương 4.8 Chương 4.7 Chương 4.6 Chương 4.5 Chương 4.4 Chương 4.3 Chương 4.2 Chương 4.1 Chương 3.10 Chương 3.9 Chương 3.8 Chương 3.7 Chương 3.6 Chương 3.5 Chương 3.4 Chương 3.3 Chương 3.2 Chương 3.1 Chương 2.14 Chương 2.13 Chương 2.12 Chương 2.11 Chương 2.10 Chương 2.9 Chương 2.8 Chương 2.7 Chương 2.6 Chương 2.5 Chương 2.4 Chương 2.3 Chương 2.2 Chương 2.1 Chương 1.10 Chương 1.9 Chương 1.8 Chương 1.7 Chương 1.6 Chương 1.5 Chương 1.4 Chương 1.3 Chương 1.2 Chương 1.1

Xem Chương Mới Hơn »

16. Chương 2.6

[2.6]

Lúc tỉnh lại, tôi phát hiện Trương Dạng vẫn còn đang ngủ.

Anh nhắm mắt, hơi thở đều, hàng lông mi thật dài nhẹ chớp. Trước đây, tôi chưa bao giờ biết nam sinh lại có hàng lông mi đẹp đến như vậy, tôi thật sự nhịn không được, vươn tay chạm nhẹ vào nó. Anh cũng không tỉnh lại, miệng mơ hồ lầm bầm gì đó, xoay người lại, tiếp tục ngủ. Tôi leo xuống giường, thì nhìn thấy trên váy ngủ và cái chăn có một chút hồng, một vết dài u ám, giống như trên bản đồ đột nhiên hiện ra một cái dấu hiệu không rõ ràng, thật sự không giống với tưởng tượng của tôi.

Thật ra tôi cũng không nghĩ, lại đau đến như vậy.

Tôi ước người đi đến buồng vệ sinh để vệ sinh cơ thể, trong gương tôi nhìn thấy chính mình, tuy có hơi tiêu tụy nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn ấy nhịn không được vẫn toát ra nét hưng phấn, tôi vuốt ve bên mặt trái của mình nói: nữ sinh, sau đó vuốt ve bên mặt phải nói: phụ nữ, rồi không cảm thấy xấu hổ mà nở nụ cười.

Ở trong gương, tôi còn nhìn thấy hình ảnh ngược của cái đồng hồ, đó là cái đồng hồ mẹ tôi đã gửi từ Mỹ về, tôi không hiểu vì sao bà ta lại muốn gửi một cái đồng hồ cho tôi, dường như cái đồng hồ này là vô cùng đặc biệt. Tôi còn nhớ rõ, lúc bà nội tôi vượt đường xá xa xôi đi lấy cái bưu kiện gửi từ nước ngoài về, khi mở ra bà cực kỳ tức giận, bà đem tất cả gói bưu kiện cùng cái đồng hồ ném ra phía sau nhà, bụi đất bay lên, phát ra tiếng đinh tai nhức óc. Đến nửa đêm tôi chuồn ra ngoài, lén lút nhặt nó về, nhưng từ nay về sau, nó chỉ có thể tủi thân đứng ở một góc khuất trong phòng vệ sinh nhỏ nhỏ của tôi mà thôi.

Hiện tại, nó nói cho tôi biết, bây giờ là 7 giờ tối.

Tôi đột nhiên cảm thấy vô cùng đói bụng, không biết đứa con trai đang ngủ kia cũng đói bụng hay không, tôi muốn trước lúc anh tỉnh lại, nghĩ cách làm một chút gì đó để ăn. Tôi rón rén mở cửa, đi ra bên ngoài, mở tủ lạnh ở phòng bếp. Tủ lạnh vẫn đáng xấu hổ như vậy, chẳng có chút gì, nó cũng được gọi là tủ lạnh sao? Tôi nặng nề đóng cửa tủ lại, mở đến nồi cơm điện, cơm còn đến nửa nồi, tôi khịt mũi ngửi, mùi này, có thể ăn được.

Tôi quyết định làm một nồi cơm rang trứng, có thể cho bản thân ăn no, còn có thể cho chàng trai yêu dấu của tôi ăn no.

Đương nhiên, còn cho bé mèo Tiểu Đậu của tôi ăn no nữa.

Tôi bỗng nhiên cảm thấy, mình giống như một cô gái tốt, hết sức có trách nhiệm với cuộc sống của bản thân.

Mang tràn đầy tình cảm ngọt ngào, tôi bắt đầu rang cơm với trứng. Thượng đế biết, đây là cuộc sống tuyệt vời nhất của tôi, tôi thành thạo làm tất cả mọi chuyện, thậm chí đang lúc mở bếp rang cơm, tôi còn tranh thủ chút thời gian ra vườn sau nhà hái hành lá cùng với rau xanh. Đang lúc sắp hoàn thành công lao to lớn, bỗng nhiên tôi nghe được tiếng chìa khóa mở cửa.

Người kia, của tôi, trời ạ.

Tôi nhanh chóng tắt bếp, nhanh chóng chạy về phòng mình, nhanh chóng khóa cửa phòng lại.

Khoảng 1 phút sau, bà nội tôi bắt đầu dùng sức kéo cửa phòng của tôi ra: “Mày đóng cửa phòng làm gì, đi ra đây cho tao, đi ra ngay, có nghe hay không, mở cửa đi!”

Trương Dạng bị tiếng đập cửa rầm rầm làm tỉnh giấc, tôi che miệng của anh, bắt đắ dĩ nhìn anh nhún nhún vai, ý bảo anh đừng lên tiếng.

Anh có chút bối rối bắt đầu mặc quần áo của mình vào, càng bối rối hơn khi nhìn thấy cái vệt hồng hồng ám muội ở trên giường. Bà nội vẫn đang gắng sức gõ cửa, à không, hẳn là sự nghiệp phá cửa vĩ đại: “Lê Ba Lạp, mày đi ra ngay, mày đừng tưởng tao không biết mày làm cái gì!”

Tôi hướng ra cửa sổ ra sức nói thầm, ý bảo Trương Dạng theo cửa sổ nhảy đi.

Trương Dạng ngẫm hiểu, anh vuốt ve mặt của tôi, dùng sức hôn vào môi tôi một chút, sau đó, tới gần cửa sổ, nhẹ nhàng biến mất trong bóng đêm.

Tôi nhanh chóng đóng cửa sổ lại, loay hoay bận rộn đem một đồng quần áo bẩn và tạp chí cũ, lấy ga giường che lại, xong xuôi mới đi ra mở cửa, miễn cưỡng hỏi: “Bà không mệt hay sao, lớn tuổi rồi, giữ gìn sức khỏe chút.”

Bà nội thân hình linh hoạt vọt vào phòng của tôi, tư thế và ánh mắt có chút giống với mắt gã đặc công trong mấy bộ phim bom tấn của Mỹ, ánh mắt của bà sáng quắc nhìn ngó dò xét thật kỹ căn phòng, sau đó hỏi tôi: “Người đâu?”

“Người nào?” Tôi nói.

“Lúc này khi mày chạy vào đây, rõ ràng tao đã nhìn thấy có người nằm trên giường.”

“Bà thật là thú vị.” Tôi ngồi lên giường, ngồi lên đồng quần áo, tùy tay mở ra một quyển tạp chí, nói: “Xem đi, xem xong rồi mời bà đi ra ngoài, cháu muốn đi ngủ.”

“Tao cảnh cáo mày.” Bà đến gần, ngón tay dí sát vào chóp mũi của tôi, nói: “Mày muốn làm xằng bậy thì mặc kệ mày, nhưng không được làm ở cái nhà này, nếu không, mày cút khỏi đây cho tao!”

“Bà muốn cháu cút đi đâu?” Tôi hỏi bà, “Nhà là quyền sở hữu của ba cháu, bà đừng có quên.”

Bà thở hổn hển xoay người đi ra ngoài.

Tôi đóng cửa phòng lại, ngồi xuống bắt đầu suy nghĩ kỹ càng lại một chút, quyết định trước hết đem giải quyết vấn đề trên cái ga nệm. Tôi không lôi toàn bộ ga giường đi giặt, mà đến phòng vệ sinh lấy một chậu

nước, một cái bàn chải, một mẫu xà phòng nhỏ, ngồi xổm ở trên sàn nhà, chậm rãi, kiên nhẫn cọ rửa thật sạch. Một bên nhìn thấy cái vết kia đang bị pha loãng, mờ đi, một bên mỉm cười, hôm nay thật sự là ngày tốt, rốt cuộc tôi đã toại nguyện, đã trao bản thân cho anh ấy.

Hạnh phúc đến cỡ nào, mà dư vị cứ quanh quẩn mãi.

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 8 [END] Chương 7.6 Chương 7.5 Chương 7.4 Chương 7.3 Chương 7.2 Chương 7.1 Chương 6.9 Chương 6.8 Chương 6.7 Chương 6.6 Chương 6.5 Chương 6.4 Chương 6.3 Chương 6.2 Chương 6.1 Chương 5.9 Chương 5.8 Chương 5.7 Chương 5.6 Chương 5.5 Chương 5.4 Chương 5.3 Chương 5.2 Chương 5.1 Chương 4.14 Chương 4.13 Chương 4.12 Chương 4.11 Chương 4.10 Chương 4.9 Chương 4.8 Chương 4.7 Chương 4.6 Chương 4.5 Chương 4.4 Chương 4.3 Chương 4.2 Chương 4.1 Chương 3.10 Chương 3.9 Chương 3.8 Chương 3.7 Chương 3.6 Chương 3.5 Chương 3.4 Chương 3.3 Chương 3.2 Chương 3.1 Chương 2.14 Chương 2.13 Chương 2.12 Chương 2.11 Chương 2.10 Chương 2.9 Chương 2.8 Chương 2.7 Chương 2.6 Chương 2.5 Chương 2.4 Chương 2.3 Chương 2.2 Chương 2.1 Chương 1.10 Chương 1.9 Chương 1.8 Chương 1.7 Chương 1.6 Chương 1.5 Chương 1.4 Chương 1.3 Chương 1.2 Chương 1.1

Xem Chương Mới Hơn »

17. Chương 2.7

[2.7] (1)

Tối hôm đó, chẳng muốn đi đâu, tôi mặc quần bò dơ bẩn, cùng với áo khoác màu hồng nhạt, một mình đi đến bờ sông tản bộ. Tâm trạng của tôi tốt một cách kỳ lạ, thậm chí còn ngâm nga vài câu hát. Lần này đến lần khác, tôi nhớ đến khuôn mặt của Trương Dạng từ từ đi đến gần, còn có đôi mắt màu đen thẫm của anh, trên đó phản chiếu gương mặt xinh đẹp của tôi, giống như mấy cảnh quay chậm của mấy bộ phim điện ảnh, ở trong đầu tôi từng cảnh từng cảnh thay đổi, cứ tua đi tua lại, không biết mệt mỏi.

Chờ đợi lâu như vậy, Lê Ba Lạp tôi đây, rốt cuộc đã khiến ột người yêu mình.

Tôi dựa vào một thân cây bên bờ sông, lấy điện thoại ra, trên màn hình màu cam, tôi dùng ngón tay thon dài tìm kiếm và ấn vào số điện thoại kia, điện thoại vang lên thật lâu mới có người nhận, là một giọng nam nhân có vẻ uể oải: “Xin hỏi là ai tìm Trương Dạng?”

“Tôi.” Tôi châm một điếu thuốc, nói.

“Nó đi học chưa về.”

“Vâng.” Tôi nói.

Ông ta cúp điện thoại, cũng không có hỏi tôi là ai, giống như căn bản ông ta chẳng quan tâm.

Tôi đoán người kia hẳn là ba của Trương Dạng, có lẽ nữ sinh gọi điện thoại đến nhà nhiều lắm rồi, đến nỗi sự hiếu kỳ của ông ta chẳng còn sót lại gì. Tôi có chút chán nản, vì thể tâm tình đang sôi trào lúc này bây giờ có chút lạnh nhạt bớt. Cũng có thể do tôi đang đói, mà vị của thuốc lá ở miệng có chút đắng, tôi đi qua đi lại dưới tàng cây hai vòng, tâm trạng bắt đầu trở nên buồn bực, tôi quyết định trước hết đi đến tiệm mì lấp đầy cái bụng đang đói.

Hơn 9 giờ tối, tiệm mì có chút vắng vẻ, bất quá vẻ mặt của chủ tiệm vẫn tươi cười chào đón học sinh tan học trẻ vào ăn mì. Lúc này là thời điểm khá nhàn nhã, trong tiệm bốn gã bồi bàn đang tụ tập ở mặt sau tiệm cờ bạc, họ đang chơi “lớn, nhỏ” (2.2), có một tên đến từ Tân Cương bị thua năm đồng, mặt đỏ tía tai, trên gương mặt đeo theo nỗi tuyệt vọng thua hết tài sản.

(2.2) Hay còn được gọi là “tài, xỉu”. Cách chơi: đổ ba con xúc xắc, tính tổng số nút trên xúc xắc, từ 4-10 điểm là xỉu, từ 11-18 điểm là tài, tùy theo cách cược của nhà cái mà tính ăn hay thua.

Tôi đem 5 đồng đánh “bộ” lên quầy nói: “Thịt bò nhiều một chút, ột bát to!”

Sau đó, tôi tìm một chỗ thích hợp ngồi xuống, tiếp tục hút thuốc. Loại 555 này, tôi hút không quen, nhưng đang có tâm trạng không tốt, nên chỉ muốn hút 555.

Sau đó tôi nhìn thấy cô ấy, cô ấy đeo một cái túi xách đáng yêu, mặc áo thun màu đen dài, gương mặt hơi ửng hồng, đang đẩy cửa bước vào. Đây là nữ sinh của Thiên Trung, tôi kỳ thực khẳng định đã có gặp qua cô ấy, nhưng cho đến bây giờ chúng tôi vẫn chưa nói chuyện với nhau. Dáng vẻ của cô ấy nhìn qua thật sự rất đáng yêu, nên trong lòng tôi dậy lên một loại ý muốn trêu đùa cô ấy. Tôi hút thuốc với gương mặt ngẩng cao kênh kiệu, từ đầu đến cuối chỉ liếc nhìn TV, làm ra bộ dáng không ai bì nổi, tôi nghĩ cô ấy sẽ e ngại, mặt nhẵn mày nhú, tránh đi thật xa, như vậy tôi có thể cười ha ha, cười đến độ cô ấy sẽ lúng túng, hẳn sẽ vui lắm.

Ai ngờ cô ấy lại đến bàn của tôi, ngồi xuống phía đối diện

Điều này làm cho tôi hết sức kinh ngạc, tôi liếc nhìn cô ấy. Cô ấy nhìn tôi, một đôi mắt to tròn, ánh mắt trong suốt, làm cho người ta sinh ra cảm giác ghen tị. Tôi quyết định tiếp tục trêu ghẹo cô ấy, tôi vươn tay ra, lấy một ít rau thơm trong bát của cô ấy bỏ vào bát của mình, tôi nghĩ hành động này nhất định sẽ làm cô ấy tức giận mà tránh đi chỗ khác, nhưng tôi lại sai lầm thêm một lần nữa, cô ấy vẫn nhìn tôi, sau đó vùi đầu ăn mì không nói tiếng nào, giống như chẳng có chuyện gì xảy ra.

Lòng tôi nảy sinh một chút hứng thú với cô ấy, cô bé này quả thật rất dịu dàng, đáng yêu đến mức làm người khác đau lòng, tôi chú ý tới lỗ tai của cô ấy, trong suốt, dễ thương, lại còn ửng hồng. Rốt cuộc vì nảy sinh lòng yêu mến, tôi đã lên lút đặt cho cô ấy một biệt hiệu, gọi là Tiểu Nhĩ Đóa.

Cô ấy giống như Tiểu Bạch Dương của tôi vậy, sạch sẽ và thuần khiết.

Không lâu sau tôi đã biết tên thật của cô ấy, gọi là Lý Nhị. Lúc đó, cô ấy còn tự xưng mình là Mộc Tử Nhĩ (2.3), biệt danh này có chút trùng hợp với biệt danh tôi đặt cho cô ấy.

(2.3) Lý (), là kết hợp giữa chữ Mộc () và chữ Tử (), nên Lý Nhị () còn được gọi là Mộc Tử Nhĩ (). Tiểu Nhĩ Đóa (), chữ Đóa (), trùng hợp cũng có chữ Mộc bên trong.

Thế giới này chính là từ vô số trùng hợp cấu tạo thành, tôi nghĩ, Tiểu Nhĩ Đóa và tôi sẽ không bao giờ đi cùng một con đường, nhưng ai ngờ chúng tôi lại tỉnh táo luyện tiếu nhau mà trở thành bạn tốt.

Tôi xin thề với ông trời rằng, khi chúng tôi cùng nhau đi ra khỏi tiệm mì, cô ấy lấy trong túi xách ra một cái ô và đưa cho tôi, trong nháy mắt đó thật sự trong lòng tôi đã nghĩ như vậy.

“Mắc mưa sẽ bị cảm đấy.” Cô ấy nói với tôi. Tôi nhận lấy chiếc ô, trên đó vẫn còn vương chút hơi ẩm từ bàn tay mềm mại của cô ấy, chưa có ai đối xử với tôi như vậy, huống chi chúng tôi là hai người xa lạ. Tâm hồn tôi giống như bị một quyền đánh trúng, hoàn toàn suy sụp, thật sự suy sụp, không thể vực dậy được.

Tôi cầm ô chạy từng bước nhỏ đến cổng trường Thiên Trung, mới phát hiện căn bản không có để ý nhìn đường, trên ống quần của tôi bị bắn rất nhiều bùn đất, càng nhìn vào tôi càng cảm thấy mình thật sự dơ bẩn. Tôi nhìn ngó xung quanh, hy vọng có thể nhìn thấy anh từ bên trong đi ra, lòng tôi có trăm ngàn cảm xúc nhu tình cuộn lấy, không thể thoát được. Bỗng nhiên, có người khẽ gõ nhẹ lên đầu tôi, dọa tôi kinh ngạc muốn nhảy dựng lên.

“Chào.” Hần nói, “Anh đoán là em, quả nhiên là em thật.”

Là Hứa Dặc.

Ồ, thật là quái lạ, từ nãy đến giờ tôi vẫn nhìn chằm chằm vào cửa ra vào, thế nhưng không thấy được hẳn.

Tôi có chút cứng đờ nhìn hẳn cười cười.

“Em bị sao vậy, Ba Lạp?” Hần nắm lấy tay cầm của cái ô dịch chuyển lên đỉnh đầu tôi, thân thiết nhìn tôi nói, “Môi của em đã hơi xanh rồi, lạnh lắm sao?”

“Ừ, đúng là có chút lạnh.” Tôi nói.

“Em chờ tôi lâu lắm rồi phải không?” Hứa Dặc nói, “Cấp ba là như vậy đấy, học xong rồi, thầy chủ nhiệm còn lải nhải cả buổi, ngày mai được nghỉ, anh nghĩ có thể trốn khỏi nhà cùng em đi chơi.”

Tôi ôm bả vai của chính mình nghe hắn nói, không yên tâm trả lời: “Thật không? Anh không sợ mẹ sao?” Khóe mắt vẫn vờn vờn liếc nhìn về phía cổng trường. Đúng lúc này tôi liền nhìn thấy anh, anh đang cùng sóng vai với một nữ sinh từ cổng trường đi ra, anh ta cầm một cái ô, nhưng cái ô thật ra là nghiêng về phía nữ sinh kia nhiều hơn, nếu tôi nhớ không lầm, thì người nữ sinh đó tôi đã từng gặp ở tiệm mì.

[2.7] (2)

Trương Dạng cũng có thể đã nhìn thấy tôi, nhưng anh không để ý đến tôi, chỉ là có chút gật đầu, liền sau đó đi qua mặt tôi không một chút nhìn lại.

Trời tối đen, mưa lất phất, mùi của hoa đình hương dường như quanh quẩn đâu đây, tôi đứng dưới chiếc ô của Hứa Dặc, nhìn Trương Dạng cùng một nữ sinh khác sóng vai miến cưỡng đi qua. Cô gái ấy trên mặt tràn đầy đắc ý kêu ngạo và hạnh phúc. Lần đầu tiên tôi hiểu được, cái gì gọi là “thất bại thảm hại”, cái gì gọi là “đau thấu tâm can”. Cho dù tôi có cố gắng bao nhiêu đi nữa, ánh mắt của tôi vẫn không thể níu kéo được bóng dáng ấy. Tôi rất muốn xông đến đó, giật lấy chiếc ô kia, làm loạn lên trước mặt họ, nhưng tôi không làm được, bởi vì trong lòng tôi rất rõ ràng, nếu tôi thật sự làm như vậy, Trương Dạng sẽ vĩnh viễn không thuộc về tôi.

Tôi nuốt nước bọt, có chút không đành lòng với âm mưu làm loạn.

“Em nhìn gì thế?” Hứa Dặc hỏi tôi, “Em biết hắn sao?”

“Không biết.” Tôi nói, “Em chỉ thấy anh ta có chút đẹp trai.”

Hứa Dặc cố gắng cười nói: “Hắn đẹp trai hơn, hay anh đẹp trai hơn?”

“Đương nhiên là bạn trai của em đẹp trai hơn rồi.” Tôi níu lấy cánh tay của Hứa Dặc nói, “Anh nhìn xem bọn họ như vậy, chúng ta vượt qua đi, cứ làm giống như họ một lần, xem cặp nào mới là Kim Đồng Ngọc Nữ!”

Hắn vươn cánh tay đang giữ chặt tôi đi ra phía trước, một tay miến cưỡng cầm ô, một tay ầm ụt cẩn thận nắm lấy tay tôi bước nhanh trong cơn mưa rả rích, chúng tôi đi qua một con hẻm, rồi lại đi qua một con hẻm khác, cuối cùng đến một nơi mà hắn cho là an toàn nhất, phía dưới một tòa nhà cao tầng.

Đó là một tòa cao ốc của một công ty nào đó, ban đêm không có một bóng người, xung quanh là một mảnh tối đen.

Tôi dựa người vào tường, Hứa Dặc duỗi cánh tay, đặt lên đỉnh đầu của tôi. Tôi ngửi được mùi hương trên người hắn, mùi của tuổi trẻ, mùi của sự nóng lòng muốn nếm trải, những thứ này đối với Trương Dạng hoàn toàn không giống. Đứa con trai đã bị tôi làm cho hư hỏng này, giờ phút này, tôi lại rất sợ hắn hôn mình, vì thế tôi từ từ nghiêng mặt qua một bên, cầm để lên vai, khiến cho bản thân có chút ngây thơ một cách ghê tởm.

Hứa Dặc khàn khàn nói: “Ba Lạp, càng nhìn em càng đẹp, thật sự rất đẹp.”

“Ngày mai anh có ra sân chơi bóng không?” Tôi cố ý nói tránh sang chuyện khác.

“Không phải anh đã nói ngày mai sẽ dành cho em sao?” Hắn nói, “Em nghĩ kỹ một chút, chúng ta nên đi đâu chơi?”

“Đêm nay em không có chỗ để đi.” Tôi nói.

“Sao vậy?”

“Em đã cãi nhau với bà nội, em đã đi khỏi nhà.” Tôi nói.

“Vậy? Làm sao bây giờ?” Hắn có chút bối rối.

Tôi nói ra mấy lời bất chính: “Em muốn anh ở với em, đêm nay, một đêm nay.”

“Nhưng, Ba Lạp...” Hắn ôm tôi vào lòng, nói: “Nhưng, mẹ của anh...”

“Vây quên đi.” Tôi nhẹ nhàng đẩy hắn ra, tỏ vẻ thoải mái mà nói: “Quên chuyện này đi, em đến quán bar uống một đêm, dù sao thì trời cũng sẽ nhanh sáng, anh mau về nhà đi, bye bye!”

“Ba Lạp!” hắn xông đến ôm lấy tôi, “Em đừng nóng giận, để anh tìm cách, có được không?”

“Anh nghĩ ra được cách gì?” Tôi nói.

Hắn nói ra mấy câu cứng rắn kinh người: “Hay đến nhà anh đi!”

Tôi trừng to mắt nhìn hắn.

“Nhà của anh khá lớn, ba mẹ tôi buổi tối sẽ không ra khỏi phòng. Trước hết em chờ ở ngoài hiên nhà anh, khi nào an toàn, anh sẽ gửi tin nhắn, sau đó sẽ ra mở cửa cho em vào. Sáng ngày mai, em đi sớm một chút, đảm bảo bọn họ sẽ không biết.”

“Vây em ngủ thế nào?” Tôi hỏi thẳng.

“Ngủ...” Hắn suy nghĩ một chút, liền nói: “Em muốn ngủ thế nào thì cứ ngủ như thế đi.”

“Được rồi.” Tôi nói.

Lúc đó, ý nghĩ trong đầu của tôi đương nhiên tám phần là xấu xa, tôi chính là có một loại xúc động thèm muốn làm chuyện xấu, căn bản không thể áp chế được chính mình, tôi nghĩ đến cảm nhận của mẹ Hứa Dặc, trong lòng hăng hái vạn lần, đối với chính mình nói, Lê Ba Lạp, người quả thật là có dũng khí, người biết rõ trong núi có hổ, mà vẫn muốn đi vào.

Hứa Dặc dẫn tôi về nhà, khi vừa đến cửa nhà hắn, hắn quay lại ra ý bảo tôi chờ, liền đi lên lầu. (Nhà bạn Hứa Dặc hình như là chung cư)

Nhà của hắn ở lầu 4, tôi ngồi chờ ở hành lang giữa lầu 3 và lầu 4, gác một chân lên lan can, lại bắt đầu hút 555. Thuốc chỉ còn lại một cây cuối cùng, tôi bóp hộp thuốc méo mó sau đó ném xuống cầu thang ở lầu dưới, bỗng nhiên nghĩ, không biết cậu bé ngoan Hứa Dặc này có thuốc lá hay không, nếu không có, tôi sẽ trải qua một đêm thật dài ở nhà hắn.

Đang suy nghĩ, thì di động vang lên. Tôi vội vàng tắt đi tiếng chuông, nên nó trở nên im lặng, chỉ có màn hình không ngừng lóe sáng hai chữ “Trương Dạng”.

Tôi có chút hoảng hốt, vội vàng nhận điện thoại.

“Em đang ở đâu?” Anh hỏi tôi.

Tôi đang cần điều thuốc, miệng lầu bầu nói không rõ ràng: “Em đang ở dưới lầu nhà Hứa Dặc, chờ ba mẹ hắn đi ngủ, liền đi lên ở lại nhà hắn, đêm nay, sẽ cùng hắn có giấc mơ đẹp.

“Em dám!” Trương Dạng nói.

“Có lẽ vậy đấy.” Tôi nói.

“Đến chỗ cũ đi, anh sẽ chờ em ở đó.” Trương Dạng nói xong, liền cúp điện thoại.

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 8 [END] Chương 7.6 Chương 7.5 Chương 7.4 Chương 7.3 Chương 7.2 Chương 7.1 Chương 6.9 Chương 6.8 Chương 6.7 Chương 6.6 Chương 6.5 Chương 6.4 Chương 6.3 Chương 6.2 Chương 6.1 Chương 5.9 Chương 5.8 Chương 5.7 Chương 5.6 Chương 5.5 Chương 5.4 Chương 5.3 Chương 5.2 Chương 5.1 Chương 4.14 Chương 4.13 Chương 4.12 Chương 4.11 Chương 4.10 Chương 4.9 Chương 4.8 Chương 4.7 Chương 4.6 Chương 4.5 Chương 4.4 Chương 4.3 Chương 4.2 Chương 4.1 Chương 3.10 Chương 3.9 Chương 3.8 Chương 3.7 Chương 3.6 Chương 3.5 Chương 3.4 Chương 3.3 Chương 3.2 Chương 3.1 Chương 2.14 Chương 2.13 Chương 2.12 Chương 2.11 Chương 2.10 Chương 2.9 Chương 2.8 Chương 2.7 Chương 2.6 Chương 2.5 Chương 2.4 Chương 2.3 Chương 2.2 Chương 2.1 Chương 1.10 Chương 1.9 Chương 1.8 Chương 1.7 Chương 1.6 Chương 1.5 Chương 1.4 Chương 1.3 Chương 1.2 Chương 1.1

Xem Chương Mới Hơn »

18. Chương 2.8

[8.1] (1)

Thật may là hôm đó tôi không mang giày cao gót, cắt điện thoại đi, từ trên lầu nhà của Hứa Đặc chạy xuống, chạy hết tốc lực đến con đường nhỏ kia. Là con đường nhỏ lầy lội yêu quý của tôi, nghĩ đến người yêu nhất của mình đang ở đó, tôi có cảm giác bản thân như một con chim bồ câu nhỏ, nhẹ nhàng bay bổng, gió thổi bên tai dường như tiếp thêm đôi cánh cho tôi.

Anh thật sự đã ở đó.

Tôi dừng lại cước bộ, cố gắng bình ổn hô hấp đang dồn dập của mình, chậm rãi tiến lại gần anh.

Tôi đâm ra sợ hãi, chỉ sợ đây là một giấc mơ.

“Chào em.” Anh đội mũ lưỡi trai, đứng dựa vào tường, nói với tôi lời chào mong đợi.

“Chào anh.” Tôi đưa bàn tay của mình đánh vào không khí, bộ dáng giống như một kẻ ngốc ghêch.

Anh hướng tôi ngoắc ngoắc ngón tay, tôi giống như một viên bi bắn ra từ trong lòng bàn tay, trong nháy mắt nhảy vào lòng anh, ôm lấy anh, giống như không bao giờ buông tay thêm lần nào nữa, mặc kệ anh lạnh lùng, mặc kệ anh tàn nhẫn, mặc kệ bên anh có trời long đất lở.

“Ba Lạp.” Trương Dạng nói bên tai tôi, “Anh phát hiện, anh thật sự có yêu em một chút.”

Tôi nhắm mắt lại, không trả lời anh.

Ở trong lòng tôi kêu ngạo nghĩ rằng: Đương nhiên rồi, đương nhiên rồi.

“Anh muốn cùng em tâm sự.” Trương Dạng nói, “Thật bất hạnh anh chẳng có nơi nào để bày tỏ lòng mình.”

“Anh theo em đến một nơi!” Tôi thoát khỏi vòng tay anh, lôi kéo anh chạy từng bước chậm, chạy được một lát, anh dừng lại hỏi tôi: “Này, em muốn dẫn anh đi đâu?”

“Suyt” Tôi quay mặt lại, giơ ra một ngón tay để lên môi hướng anh làm điệu bộ không được lên tiếng. Anh ghì sát eo của tôi lại, bắt đầu dùng sức hôn tôi.

“Ba Lạp, Ba Lạp.” Anh nói, “anh yêu em, hiện tại không thể cho phép em cùng với thằng khác, tuyệt đối không cho phép!”

“Được rồi, được rồi.” Tôi làm điệu bộ giống như đang đỡ một đứa trẻ vỗ vỗ vào lưng của anh, “Em sẽ không đi với người nào khác nữa, đảm bảo với anh đấy.”

“Tốt.” Anh gật đầu hỏi tôi, “Em muốn đi đâu?”

“Đi, em dẫn anh đến một chỗ rất tốt.” Tôi khoác tay anh chạy một mạch về phía trước, chạy được một lúc, anh buông ra, ngược lại cầm lấy tay tôi, nghịch ngợm cười nói: “Như vậy mới có chút quen.”

“Đều là do anh chủ động nắm tay con gái sao?”

“Không, anh cũng không chủ động.” Anh trả lời một cách thờ ơ.

Dưới ánh trăng mùa đông, nét mặt của anh làm cho tôi không kiềm lòng được, tâm trạng ấm áp hồi hộp mãi không ngừng. Chúng tôi cứ nắm tay như vậy, đi đến căn phòng ở vùng ngoại ô tràn ngập không khí hoang phế kia.

Tôi bước lên trên mái nhà quen thuộc, Trương Dạng cũng theo sát tôi đi lên. Anh có chút kỳ lạ hỏi tôi: “Sao em tìm được nơi này, tôi chưa bao giờ biết có một chỗ như thế.”

“Nơi này trước kia là một công xưởng, sau này không ai làm nữa, nên phòng ở bị bỏ hoang, bên trong chẳng có gì cả. Lúc tâm trạng không vui, em thường thích chạy đến đây, trèo lên mái nhà ngồi một mình.”

“Vậy hiện tại em như thế nào, tâm trạng có tốt không?” Trương Dạng vừa hỏi tôi, vừa vươn cánh tay gạt đi mái tóc dài đang che khuất đi ánh mắt của tôi.

Tôi vội vàng gạt đi mớ tóc đang hỗn độn, lấy tay sửa sang lại mái tóc một lần nữa, xong túm gọn lại.

Hai mắt của anh nhìn đắm đắm vào dáng vẻ đang buộc lại mái tóc của tôi, tôi đánh anh một cái, nói: “Nhìn cái gì vậy?”

Anh nhếch miệng mỉm cười, ngồi xuống mái nhà, nhìn bầu trời ở phía xa.

Tôi lấy điện thoại ra xem một lần nữa, điện thoại ở chế độ im lặng có đến mười cuộc gọi nhỡ, đều là của Hứa Dặc, còn có một tin nhắn: “Em đi đâu vậy, anh muốn lập tức nhìn thấy em, em nhanh tới đây đi, có được không?”

Tôi không để ý đến, đơn giản đóng máy lại, đến bên cạnh Trương Dạng ngồi xuống: “Nói đi nào, anh muốn tâm sự chuyện gì với em?”

“Em có cảm thấy anh là một kẻ vô cùng xấu xa hay không?” Anh đi thẳng vào vấn đề.

“Có một chút,” Tôi nói, “Cũng sắp vượt mặt em rồi.”

“Anh không biết em là người xấu.” Anh nói, “Nhưng anh thật sự không nghĩ tới, hôm đó lại là lần đầu tiên của em.”

“Haizz,” Tôi nói, “Chuyện này không phải là chuyện tốt để nói, không được tự nhiên.”

“Em hối hận sao?” Anh hỏi tôi.

“Đương nhiên không.” Tôi cười nói.

“Vì sao?” Anh quay đầu lại nhìn tôi, anh mắt sáng như ngọn đuốc.

Tôi ngoan ngoãn trả lời: “Em yêu anh, Trương Dạng, anh đối với em tràn ngập mê hoặc, lần đầu tiên nhìn thấy anh, em đã yêu anh rồi.”

“Em quả thật không phải người thường.” Trương Dạng nói, “Phải biết rằng, ngay từ đầu anh chính là muốn lợi dụng em.”

“Em nguyện ý để anh lợi dụng.”

“Có lẽ việc này sẽ hại đến em.”

“Bị anh hại, cho dù là hại chết, em cũng mỉm cười nơi chín suối.”

“Ba Lạ, anh có rất nhiều điều muốn nói với em, em là nữ sinh đầu tiên khiến cho anh có thể nói hết ham muốn của bản thân.”

“Vậy anh nói đi.” Tôi đến gần anh, cảm giác được nhiệt độ cơ thể của anh, tôi giơ ra một ngón tay, chạm vào mặt của anh hết lần này đến lần khác, anh nắm lấy tay tôi, đặt lên ngực mình, giống như bàn tay của tôi có thể chạm đến trái tim đang đập của anh, thành thịch thành thịch, bền bỉ không ngừng, lúc trái tim của tôi cũng đang phập phồng nhảy lên từng nhịp, hạnh phúc trào dâng, thì tôi nghe được tiếng nói Trương Dạng: “Kỳ thật, anh sinh ra trên đời này, chính là một đứa trẻ bất hạnh.”

“Vì sao?”

“Lúc anh hai tuổi, mẹ bỏ anh đi, bỏ cả ba tôi, bà đã cùng một người đàn ông khác kết hôn.”

“Vậy thì có gì đâu?” Tôi an ủi anh, “Ba và mẹ em cùng nhau bỏ em, đi nước ngoài sinh sống.”

“Anh thà rằng bà đi nước ngoài, anh sẽ không có cảm giác bà vẫn ở gần mình, nhưng em có biết không, bà ta vẫn ở lại, dành tình cảm cho người khác. Có thể bà hận ba anh, anh cũng không biết, tại sao ngay cả đứa con do chính bà sinh ra, bà cũng thù hận, em nói đi, trên đời này còn có người mẹ như vậy sao?”

[2.8] (2)

Tôi bỗng nhiên nhớ đến: “Đúng rồi, lúc này em có gọi điện thoại cho anh, là ba anh đã nghe máy.”

Trương Dạng nói, “Chắc là vậy, ông ấy chẳng quan tâm đến chuyện của anh đâu.”

“Mẹ anh, rốt cuộc là đã đi đâu?”

Trương Dạng ngồi sụp xuống, ôm tôi sát một chút, nói: “Em hãy nghe cho kỹ, mẹ của anh, hiện tại chính là mẹ của Hứa Dặc, lúc Hứa Dặc và anh bằng tuổi nhau, bà chán ghét ba anh, quay sang yêu ba của Hứa Dặc, sau đó rời khỏi anh và ba để đi cưới ông ta.”

Không thể trách được!

Tôi hỏi: “Mẹ của Hứa Dặc đâu?”

Trương Dạng cười lạnh nói: “Ba của Hứa Dặc là một kẻ lưu manh, người phụ nữ đáng thương kia, nghe nói là cầm chút tiền, đã về quê sinh sống.”

“Cho nên...” Tôi rung giọng nói, “Mẹ của anh đã trở thành mẹ của Hứa Dặc?”

“Khó tin, đúng không?” Trương Dạng nói, “Anh chưa từng nghĩ tới, trên đời này lại có một người mẹ như vậy, từ nhỏ khi đi học, anh đã học cùng với Hứa Dặc, bà ta đến trường tham gia hội phụ huynh, lúc nhìn thấy anh, ánh mắt cũng không một chút ngó ngang. Hứa Dặc cũng luôn giả nhân giả nghĩa hiền lành, cái gì cũng đều tranh giành hạng nhất, anh thật sự không thể nhịn được nữa, mỗi một ngày anh đều suy nghĩ, làm thế nào để hắn không được yên thân, anh thừa nhận bản thân mình thật đáng khinh bỉ...”

Tôi cảm giác được nước mắt của Trương Dạng, trong đêm đông lạnh giá, từng giọt nước mắt nóng hổi đang chảy trên mu bàn tay của tôi.

“Đừng kể nữa.” Tôi ra sức ngẩng mặt lên, cố gắng gần sát anh, anh gắt gao ôm lấy tôi, đầu đặt trước ngực của tôi, phát ra từng tiếng nức nở dồn nén.

Lòng tôi đau như cắt.

Đứa trẻ cô đơn này, tôi thề vĩnh viễn sẽ không để cho anh nhỏ thêm giọt nước mắt nào nữa.

Vĩnh viễn không còn nữa.

Sẽ không bao giờ còn nữa.

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 8 [END] Chương 7.6 Chương 7.5 Chương 7.4 Chương 7.3 Chương 7.2 Chương 7.1 Chương 6.9 Chương 6.8 Chương 6.7 Chương 6.6 Chương 6.5 Chương 6.4 Chương 6.3 Chương 6.2 Chương 6.1 Chương 5.9 Chương 5.8 Chương 5.7 Chương 5.6 Chương 5.5 Chương 5.4 Chương 5.3 Chương 5.2 Chương 5.1 Chương 4.14 Chương 4.13 Chương 4.12 Chương 4.11 Chương 4.10 Chương 4.9 Chương 4.8 Chương 4.7 Chương 4.6 Chương 4.5 Chương 4.4 Chương 4.3 Chương 4.2 Chương 4.1 Chương 3.10 Chương 3.9 Chương 3.8 Chương 3.7 Chương 3.6 Chương 3.5 Chương 3.4 Chương 3.3 Chương 3.2 Chương 3.1 Chương 2.14 Chương 2.13 Chương 2.12 Chương 2.11 Chương 2.10 Chương 2.9 Chương 2.8 Chương 2.7 Chương 2.6 Chương 2.5 Chương 2.4 Chương 2.3 Chương 2.2 Chương 2.1 Chương 1.10 Chương 1.9 Chương 1.8 Chương 1.7 Chương 1.6 Chương 1.5 Chương 1.4 Chương 1.3 Chương 1.2 Chương 1.1

Xem Chương Mới Hơn »

19. Chương 2.9

Part 3

[2.9] (1)

Rạng sáng 3 giờ, tôi về đến nhà.

Bà nội và tôi đã có màn ác chiến kịch liệt, chẳng hạn như bà khóa trái cửa lại, chẳng hạn như tôi đập cửa đến cỡ nào cũng không mở ra được, chẳng hạn như bà đóng cửa sổ phòng tôi lại, để tôi không có cách trèo vào. Như vậy mặc cho tôi la to hay dùng thùng rác ném vào cửa cũng chẳng ăn thua. Nhưng bởi vì tâm trạng của tôi thật sự rất tốt, nên tôi cũng chẳng thêm để ý, chỉ là muốn làm loạn một chút thôi.

Đáng tiếc, sự thật là tôi đã dùng chìa khóa dễ dàng mở cửa đi vào.

Tôi rón rén đi vào phòng mình, trèo lên giường, tôi không muốn đi tắm, luyến tiếc tẩy rửa, tôi nguyện ý lưu lại trên người hương vị của người ấy, hương vị của một đêm ở vùng ngoại ô, hương vị thuốc lá song hỷ mà cả hai chúng tôi truyền tay nhau hút, còn có... hương vị của tình yêu.

Tôi nằm trên giường đến nửa ngày nhưng vẫn không ngủ được, vì thế tôi ngồi dậy, dùng cây bút, viết lên tờ giấy trắng một hàng chữ: Tôi nhất định phải khiến cho anh hạnh phúc.

Tôi ngậm cây bút ở miệng, cũng giống như đang ngậm thuốc lá, hài lòng nhìn hàng chữ không được đẹp của mình.

Đây chính là lời thề hài lòng nhất của tôi. Tôi nhất định sẽ phấn đấu quên mình để thực hiện nó, vì thế nửa đêm lúc 3 giờ tôi gửi cho Hứa Dặc một cái tin nhắn chỉ gồm ba chữ: Quên em đi.

Sau khi gửi xong, tôi cầm điện thoại ném sang một bên, ngã người ngủ một giấc.

Sáng sớm khoảng 6 giờ tôi bất ngờ tỉnh dậy, theo thói quen cầm điện thoại lên xem, trên màn hình có tin nhắn hồi âm của Hứa Dặc, hắn nói: Tôi yêu em cả đời, Ba Lạp.

Cả đời?

Vậy hắn phải đợi đến khi tôi chết mới được.

Có một lần, Hứa Dặc đến quán bar “Toán Liếu”, một mình uống mười chai bia, hắn ngồi ở đó chậm rãi mà uống. Hắn không nói muốn tìm tôi, nhưng ai cũng đều biết, hắn muốn dùng cách này để ép tôi xuất hiện.

Bởi vì đã rất nhiều ngày, sau khi gửi xong cái tin nhắn đó, tôi vẫn không đi gặp hắn. Tôi muốn hắn sớm hiểu được, đây chính là một âm mưu, hắn phải sớm ngày thoát khỏi bể khổ, đến lúc đó, cảm giác tội lỗi của tôi mới có thể vơi đi một chút.

Kỳ thật tôi vẫn là một cô gái tốt.

Nhưng mãi mà hắn vẫn không hiểu được tâm tư của tôi, đêm đó, nghe nói hắn uống say như chết, mẹ hắn và ba hắn đã đến quán bar lôi hắn về. Hắn không chịu đi, ném vỡ mấy chai bia, còn lớn tiếng gọi tên của tôi, tay vẫn nắm lấy cửa quán bar không muốn buông ra.

Hôm đó, tôi đã ở bên cạnh Trương Dạng cả đêm, quán bar phát sinh chuyện gì, tôi hoàn toàn không biết. Tôi tắt điện thoại, khóa trái cửa, tắt đèn, trong bóng đêm chúng tôi khám phá lẫn nhau, khiến cho tôi giống như ngọn núi lửa bùng nổ, rồi tắt, từ hy vọng đến tuyệt vọng, từ tuyệt vọng đến hồi sinh, lần này đến lần khác, không biết mệt mỏi.

Sau khi anh đi rồi, một mình tôi ngồi trong bóng tối, ánh trăng lạnh lùng chiếu rọi lên những mảng hoa văn màu đỏ sẫm trên váy ngủ, tôi bỗng nhiên có ý nghĩ, nhất định sẽ cùng Trương Dạng sinh một đứa con.

Ý nghĩ này phát sinh, ngay lúc đầu đã khiến cho tôi không có cách nào từ bỏ. Tôi đã nhiều lần lo lắng mình có thể phải trả giá cho tất cả, chẳng hạn như tôi sẽ bị đuổi học, hay sẽ bị mọi người khinh bỉ, hoặc có thể sẽ trở thành nữ nhân vật chính xấu xa thường xuyên được nhắc đến trên mấy tờ báo hay truyền hình... Nhưng kỳ thật những lo lắng này đều vô ích, bởi vì trong lòng tôi hiểu rõ, tôi là một kẻ điên cuồng bất chấp hậu quả, vì ý nghĩ đó, cùng với câu khẳng định kia, tôi đã hoàn toàn có thể liều lĩnh.

Đúng lúc này mẹ lại gọi điện thoại đến, bà nói muốn hoàn thành thủ tục đón tôi ra nước ngoài.

Tôi cầm điện thoại sững sốt một lúc lâu, đây đã từng là niềm hy vọng lớn lao đối với tôi, lúc bọn họ vừa bỏ đi, tôi đã ôm gối khóc hằng đêm, yếu ớt miễn cưỡng, đối với mọi chuyện đều có ý muốn ý lại. Nhưng bây giờ, tất cả đều không còn nữa, tôi đã không muốn điều trước kia nữa rồi.

Tôi là chính bản thân tôi, không ai có thể thay đổi được.

“Không đi.” Tôi nói.

Mẹ ở bên kia thở dài: “Ba mẹ sẽ cố gắng hết sức bù đắp mấy năm nay không quan tâm đến con.”

“Các người đã cạn tình cạn nghĩa, có cố gắng cũng chẳng ích gì.”

Rất nhanh, tôi bắt đầu phát hiện chính mình có gì đó bất thường.

Tôi đến hiệu thuốc mua một tờ giấy màu lam, nghe nói có thể kiểm tra được kết quả. Tôi trốn trong phòng vệ sinh, nhìn mảnh giấy màu lam ở giữa có một vết màu đỏ từ từ hiện ra, liền mỉm cười.

Tôi lấy điện thoại gửi cho Trương Dạng một tin nhắn, nói rằng tôi nhớ hần, nhớ đến đau tim. Thật xin lỗi vì tôi đã dùng mấy từ ngữ hơi nho nhã một chút, nhưng bởi vì đích thực là xuất phát từ cảm tính mà ra. Sau khi gửi tin nhắn xong, tôi về đến nhà, bà nội đang cùng với mấy bà hàng xóm bày một bàn mặt chược, tôi cố tình đi một vòng qua phòng khách rồi mới về phòng mình, nhưng chẳng ai thèm để ý đến tôi.

Tôi trở lại phòng, đóng cửa, ngã người lên giường rất nhanh liền ngủ thiếp đi.

Đang mơ mơ màng màng, dường như tôi nghe được tiếng gõ cửa, mở mắt ra, tôi liền nhìn thấy anh, anh vẫn đội cái mũ lưỡi trai phong độ, nhưng không có gõ cửa chính, mà là đang đập vào cửa sổ.

Tôi nhanh chóng nhảy xuống giường, mở cửa sổ ra, anh liền nhảy vào.

Anh thở hổn hển: “Lạnh thật, anh đứng ở bên ngoài đến nửa ngày, mới gọi em tỉnh dậy được.”

“Thực xin lỗi.” Tôi nói, “Em đang ngủ.”

“Ban ngày ban mặt mà ngủ, anh thật phục em sát đất.” Anh nói.

“Đương nhiên là em muốn ngủ.” Tôi vỗ vỗ bụng nói, “Bây giờ em phải chăm sóc thật tốt cho bản thân.”

Anh có chút khấn trương nhìn tôi, anh quả thật là một kẻ cực kỳ thông minh.

Tôi ngồi lên giường, vỗ vỗ xuống chỗ ở bên cạnh, nói: “Đến đây ngồi xuống nào.”

Trương Dạng chỉ chỉ ra bên ngoài.

Tôi nói: “Yên tâm đi, hiện tại chỉ cần là trời không sập xuống, tất cả mọi người bên ngoài sẽ chẳng để ý đâu.”

[2.9] (2)

Trương Dạng ngồi xuống bên cạnh, ôm tôi nói: “Em biết không, anh vừa nhận được tin nhắn của em, liền nói dối xin phép giáo viên đi ra ngoài, anh không thể để cho em đau lòng được, em nói có phải không?”

Anh nói như vậy, khiến cho tôi thật sự đau lòng, nhưng là đau lòng trong hạnh phúc. So với đau đớn thật sự khiến cho người ta không chịu được.

“Đợi đến khi anh thi xong đại học, chúng ta có thể mỗi ngày ở bên nhau.” Tôi nói.

Anh suy nghĩ một chút: “Anh nhất định phải thi vào Thanh Hoa, em có muốn đi Bắc Kinh với anh không? Anh thích Bắc Kinh.”

“Được.” Tôi nói, “Em cùng anh đi, anh đi học, em và con cùng chờ anh tan trường về.”

Anh nói: “Đừng ăn nói lung tung.”

Tôi vỗ vỗ bụng, nói: “Em muốn sinh con.”

Mặt của anh lập tức tái đi.

“Không sao cả.” Tôi nói, “Em nhất định sẽ nuôi được nó, khiến cho nó sống thật tốt.”

Anh bóp mặt khiến tôi phải ngẩng lên, anh nhìn thẳng vào mắt tôi nói: “Con nhỏ thích nói dối này, em đi bỏ đứa bé đi. Để xem anh xử lý em thế nào!”

Anh cù tôi khiến tôi nhột nhột, tôi hi hi ha ha chạy trốn, sợ ở bên ngoài có người nghe thấy, tôi không dám lớn tiếng. Trương Dạng “A” lên một tiếng, trưng ra bộ dáng đắc ý. Đúng lúc này, bao tử của tôi bỗng nhiên cuộn cuộn quặn lên, tôi dùng sức đẩy anh ra, chạy nhanh đến phòng vệ sinh nôn mửa.

Đến khi nôn xong, quay đầu lại, tôi liền nhìn thấy Trương Dạng đứng ở cửa.

Anh xoay cái mũ ra phía trước, dùng một giọng nói khiến tôi cảm thấy sợ hãi: “Có phải là thật không?”

Tôi dùng một ly thủy tinh thật to chuẩn bị đi súc miệng.

Anh nói: “Anh hỏi em một lần nữa, có phải là thật không?”

Tôi phun nước trong miệng ra, trả lời rõ ràng: “Đúng vậy.”

Anh đi tới, nắm lấy tay tôi, nghiêng rằng nói: “Em đi bỏ nó cho anh.”

“Anh yêu, “ Tôi ôm lấy anh, “Hãy để em sinh cho anh một đứa con, anh yên tâm, em có thể nuôi được nó.”

Anh đẩy tôi ra, dùng một ngón tay chỉ thẳng vào mặt tôi, nói: “Anh chỉ nói với em một lần duy nhất, đi bỏ nó ngay, nhớ cho kỹ, anh không muốn nhắc lại lần thứ hai đâu!”

“Được.” Tôi cúi đầu nói.

“Tốt.” Anh vươn tay ra, rất nhanh vuốt ve mái tóc dài của tôi một chút, nói: “Anh muốn về trường đi học, chúng ta liên hệ sau.”

“Trương Dạng!” Tôi giơ tay ra giữ chặt anh lại, “Khi nào em có thể gặp lại anh?”

“Khi nào gặp tự nhiên sẽ đến. Tiền này em cầm lấy đi, anh nghĩ cũng nhiều lắm rồi, nếu không đủ thì tự em tìm cách đi, nếu vay mượn thì nói với anh, tháng sau anh sẽ mang tiền tiêu vặt đến đưa cho em.” Anh nói xong mấy lời này, liền lấy hết tiền trong túi ra, ném lên giường, sau đó lạnh lùng xoay người, theo thói quen nhảy ra cửa sổ, biến mất dạng.

Tôi liêu xiêu không chút sức lực đi đến bên giường ngồi xuống.

Tiền này, tổng cộng là 333 đồng.

Thật là một con số xấu xa.

Tôi nhìn đến dấu vết màu hồng mờ nhạt đang nằm thản nhiên ở trên giường, đó là dấu vết vĩnh viễn không thể xóa đi trong trí nhớ của tôi, tôi không hối hận, cho dù có điên cuồng đến cỡ nào, tôi cũng sẽ không hối hận.

Tôi nói với lòng mình: Trương Dạng yêu dấu, thật xin lỗi, bây giờ Ba Lạp sẽ không nghe lời anh nữa.

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 8 [END] Chương 7.6 Chương 7.5 Chương 7.4 Chương 7.3 Chương 7.2 Chương 7.1 Chương 6.9 Chương 6.8 Chương 6.7 Chương 6.6 Chương 6.5 Chương 6.4 Chương 6.3 Chương 6.2 Chương 6.1 Chương 5.9 Chương 5.8 Chương 5.7 Chương 5.6 Chương 5.5 Chương 5.4 Chương 5.3 Chương 5.2 Chương 5.1 Chương 4.14 Chương 4.13 Chương 4.12 Chương 4.11 Chương 4.10 Chương 4.9 Chương 4.8 Chương 4.7 Chương 4.6 Chương 4.5 Chương 4.4 Chương 4.3 Chương 4.2 Chương 4.1 Chương 3.10 Chương 3.9 Chương 3.8 Chương 3.7 Chương 3.6 Chương 3.5 Chương 3.4 Chương 3.3 Chương 3.2 Chương 3.1 Chương 2.14 Chương 2.13 Chương 2.12 Chương 2.11 Chương 2.10 Chương 2.9 Chương 2.8 Chương 2.7 Chương 2.6 Chương 2.5 Chương 2.4 Chương 2.3 Chương 2.2 Chương 2.1 Chương 1.10 Chương 1.9 Chương 1.8 Chương 1.7 Chương 1.6 Chương 1.5 Chương 1.4 Chương 1.3 Chương 1.2 Chương 1.1

Xem Chương Mới Hơn »

20. Chương 2.10

[2.10] (1)

Lúc gặp lại Hứa Dặc, tôi đang ở trên đường ăn một cây kem.

Gần đây nhất không hiểu sao tôi rất muốn ăn một vài thứ, đôi khi là một ly sữa đậu nành, có khi là một miếng bánh ngọt, hay bỗng nhiên thèm ăn hạt dưa, ngày hôm nay, tôi lại muốn ăn kem.

Tôi cầm một cây kem nhiều màu đứng trên đường đầu mùa đông, ăn rất ngon lành.

Hứa Dặc đi đến phía sau tôi, nói: “Trời lạnh như thế, em phải cẩn thận sức khỏe.”

Tôi bị dọa sợ nhảy dựng lên, xoay người thì nhìn thấy hắn, hắn mặc một cái áo bông rất khoa trương, quần bò, lưng đeo túi xách. Trong ánh mắt có nhiều tia máu, người rất gầy.

Tôi ra vẻ thoải mái cười nói: “Đã đến kỳ thi cuối kỳ rồi, anh không thể trốn học đâu.”

“Có gì khác nhau đâu.” Hứa Dặc nói: “Trốn hay không trốn cũng đều giống như vậy.”

Tôi lật ngược cây kem lại, tiếp tục nói: “Anh đừng chịu đựng như vậy nữa, hãy quên hết đi, tất cả sẽ bắt đầu lại.” Kem chảy ra, từng giọt rơi trên mặt đất, giống như giọt nước mắt vậy.

“Tôi muốn biết vì sao?” Hắn cố chấp nói, “Yêu một người, làm sao có thể nói quên là quên, con người điên cuồng lúc trước của em đâu, đã đi đâu rồi?”

“Em quên rồi.”

“Nói bậy!” Ánh mắt đỏ hồng, hắn lớn tiếng quát mắng tôi.

Tôi cười cười, đem chút kem còn lại cho vào miệng, hướng hắn làm ra dáng vẻ bye bye, liền bước nhanh rời khỏi.

Hắn ủ rũ nói: “Quên em, tôi không làm được!”

Tôi hạ quyết tâm, vẫn tiếp tục bước về phía trước. Hắn không có đi theo tôi. Đến lúc đi đến góc đường, tôi nhìn không được quay đầu lại nhìn hắn, hắn vẫn lặng im đứng nơi đầu đường mùa đông, vẻ mặt buồn rầu, cô đơn, toát ra một loại tuyệt vọng. Cái áo bông rộng thùng thình trĩu nặng, khiến hắn không thể gắng gượng được.

Đúng lúc này, tôi nhận được tin nhắn của Trương Dạng.

Anh nói: Anh chờ em ở chỗ cũ.

Tôi nhìn đồng hồ, đã gần 6 giờ tối, hoàng hôn đang dần buông xuống, mùa đông trời rất nhanh tối, lúc tôi đến “chỗ cũ”, thì xung quanh đã gần tối đen. Tôi nhìn thấy anh đang đứng dựa vào tường, hôm nay anh không có hút thuốc, mà là đang cầm điện thoại nói chuyện. Nghe được tiếng bước chân, anh ngẩng đầu lên, làm một tư thế chào hỏi.

“Đang gửi tin nhắn cho em nào sao?” Tôi đến gần, ý đồ muốn nhìn điện thoại của anh.

Anh cũng không lấy di động cất đi, tôi phát hiện đó là một cái di động mới, Samsung, đời mới nhất, trông rất ấn tượng.

Tôi kéo áo khoác ngoài, dựa vào lưng anh, thấp giọng nói: “Đã nửa tháng chúng ta không gặp nhau, anh yêu, anh không rảnh đến nhà em nữa à?”

“Đêm nay anh phải học bài thi môn vật lý, anh chỉ có 15 phút.” Anh dùng một tay lật người tôi lại, bắt đầu ra sức hôn tôi. Tay kia cầm cái điện thoại, chụp hình ảnh chúng tôi hôn nhau. Mắt của tôi liếc thấy hành động của anh, liền hí hì cười rộ lên, anh buông tôi ra một chút, thấp giọng ra lệnh: “Tập trung một chút đi!”

Nhưng tôi không có cách nào tập trung, tôi bắt đầu có cảm giác buồn nôn không thể khống chế. Tôi đẩy anh ra, ngồi xuống ven đường, cố gắng khiến cho chính mình không phải nôn mửa. Anh cũng nhanh chóng ngồi xuống, hỏi tôi: “Sao em lại như vậy? Chẳng lẽ còn chưa đi bỏ nó?”

Thượng đế phù hộ, cảm giác của tôi đã dễ chịu hơn.

Tôi đứng dậy, cố tình thoải mái, nói: “Không có việc gì, em chỉ có chút cảm lạnh thôi.”

Anh không tin nhìn tôi.

Tôi lớn tiếng kêu lên: “Em không sao hết mà.”

“Lê Ba Lạp.” Anh dùng di động chĩa vào người tôi, “Em còn muốn gạt anh sao? Em không biết hậu quả à?”

Tôi mềm nhũn dựa vào tường, mỉm cười nói: “Anh muốn giết em sao? Em cũng hy vọng anh giết em đi cho rồi.”

“Em đừng gạt anh, bây giờ anh không tin em nữa.” Anh bắt đầu trở nên kích động. “Anh cảnh cáo em, tốt nhất đừng nên chọc giận anh!”

“Nếu em chọc giận đấy, thì thế nào?” Tôi cũng vì anh không còn tin tưởng mà trở nên tức giận, cười lạnh nói: “Em thật sự là muốn thử cho biết, là mắng, là chửi, hay là nói chia tay đây?”

Anh bỏ cái điện thoại vào túi quần, đi đến gần, bóp cằm, nâng mặt tôi lên: “Em có biết không, đời này anh hận nhất chính là bị người khác ỷ hiếp!”

Ánh mắt của anh nhìn qua rất đáng sợ, giống như muốn ứa máu ra vậy.

Tôi nhất thời không có lên tiếng.

Tôi đang đợi anh bình tĩnh lại.

“Em trả lời anh, đứa bé trong bụng đã bỏ hay chưa? Không được nói dối!”

“Chưa bỏ.” Tôi nói.

“Nói lại lần nữa xem, nói lớn tiếng một chút, anh không nghe thấy.”

“Chưa bỏ!” Tôi lớn tiếng nói.

“Em đúng là một kẻ bị điên, rốt cuộc em muốn làm gì?” Anh ấn tôi vào tường, bắt đầu dùng đầu gối đá vào thân thể tôi, một cái, hai cái, ba cái... Anh giống như đang dùng toàn bộ sức lực, tôi đau đến không thể thở nổi, quên cả việc hét lên, chỉ có thể há miệng cắn vào tay anh. Ngay tại thời điểm tôi có cảm giác mình sắp ngất xỉu, thì bỗng nhiên có người không biết từ nơi nào vọt ra, dùng sức đẩy Trương Dạng.

Tôi định thần lại nhìn, là Tiểu Nhĩ Đóa!

Sau khi cô ấy đẩy Trương Dạng ra, liền dang hai tay đứng trước mặt tôi. Tôi rõ ràng cảm giác được cô ấy đang sợ hãi, phát run từng hồi, nhưng cô ấy vẫn dũng cảm đứng trước mặt tôi, giống như con gà mẹ đang bảo vệ đàn con của nó, kiên quyết không rời khỏi.

“Cút ngay!” Tôi hướng Trương Dạng hét lớn tiếng, thực sự sợ rằng anh sẽ làm tổn thương đến Tiểu Nhĩ Đóa.

Có người xa lạ xuất hiện, Trương Dạng bắt đầu cảm thấy sợ hãi, anh lui về phía sau, một bên lui vài bước, một bên giơ ra ngón tay chỉ về phía tôi, đè nén âm thanh nói: “Em thử xem, không đi phá bỏ nó anh sẽ không bỏ qua đâu!” Sau đó anh không quay đầu lại mà đi khỏi đó.

[2.10] (2)

Rốt cuộc tôi không còn chống đỡ được, suy sụp tinh thần, trượt dài trên tường, ôm bụng quỳ xuống.

Tiểu Nhĩ Đóa của tôi, ừ, cảm ơn cậu.

Đêm đó, là người xa lạ mang tên Tiểu Nhĩ Đóa đưa tôi trở về nhà. Bàn tay ấm áp nhỏ bé của cô ấy nắm tay tôi, dẫn tôi đi qua cái thành phố khiến tôi đau khổ, làm cho tôi có cảm giác yên bình đến kỳ lạ.

Đau đớn, cũng được sự ấm áp trong bàn tay của cô ấy làm tiêu tan đi một cách thần kỳ.

Hôm đó, tôi biết tên của cô ấy, là Lý Nhị.

Chữ Nhĩ thêm một chữ Vương.

Khi cô ấy bôi thuốc cho tôi, tôi đem bí mật của tôi nói cho cô ấy biết, tôi thật sự không chế không được ý nghĩ muốn tìm một người trò chuyện. Trong lòng tôi, cô ấy đã trở thành một người có thể nói hết tất cả.

Đã qua nhiều năm như vậy, chỉ có một người có thể nói hết tất cả.

Tôi tin rằng, cô ấy sẽ không phản bội mình. Mà cho dù cô ấy phản bội tôi, tôi cũng nguyện ý không trách móc cô ấy. Lòng lương thiện trời ban của tôi đã được cô gái Tiểu Nhĩ Đóa này khơi gợi, khiến tôi cảm thấy so với tình yêu, nó cũng âm áp và dịu dàng không kém, tôi không thể hình dung ra được loại cảm giác này, nhưng nó làm cho tôi cảm thấy hạnh phúc, tôi muốn cảm nhận nó trước mới có thể từ từ diễn tả được.

Có ông trời làm chứng, tôi, thật sự, rất cô đơn.

Tối hôm đó, tôi nhìn theo cô ấy rời đi, một cô gái nhỏ gầy thật đáng yêu, tôi lo lắng cô ấy sợ hãi, nhưng tôi thật sự không có dũng khí đưa cô ấy về. Cô ấy quay đầu nhìn tôi mỉm cười một chút, nụ cười đó giống như muôn vì sao sáng ngời. Tôi đứng dựa vào cửa, hướng đến cô ấy làm một cái hôn gió, mặt của cô ấy đỏ bừng, chấp hai tay lại, đặt ở một bên má, làm tư thế đi ngủ, ý bảo tôi nên nghỉ ngơi sớm một chút, sau đó liền xoay người rời khỏi. Tôi có chút ngăn người nhìn theo bóng dáng cô ấy rất nhanh biến mất ở nơi xa.

Bà nội tôi hôm nay bài bạc có vẻ như giải tán sớm, bà bưng một tách trà, nghiêng đầu nhìn ra bên ngoài, tò mò hỏi tôi: “Con bé đó học trường Thiên Trung à?”

Tôi không để ý đến bà, đi về phòng của mình.

Thật không ngờ, đêm hôm đó Trương Dạng đến.

Chính là lúc 12 giờ đêm, tôi chưa đi ngủ, nghe được có tiếng gõ ngoài cửa sổ, tôi kinh ngạc chạy ra mở cửa sổ thì nhìn thấy anh.

Chúng tôi đứng cách nhau cái cửa sổ, gió mùa đông lạnh buốt ủa vào phòng. Tôi nhìn anh, cũng không cho anh đi vào, anh cũng không động đây. Rốt cuộc, tôi nhìn không được, hỏi: “Sao anh lại tới đây?”

“Thật xin lỗi.” Bộ dáng của anh giống như một đứa bé cúi đầu nhận lỗi.

Tôi cảm thấy cơ thể anh đang run rẩy, còn có nội tâm sợ hãi, “Cho dù sau này có xảy ra chuyện gì, Ba Lạp, em nhớ kỹ, anh thật sự yêu em, anh là người em yêu nhất, em là nữ nhân duy nhất khiến cho anh có cảm giác.”

“Vậy, được rồi.” Tôi đã hoàn toàn bại trận, “Ngày mai em sẽ đến bệnh viện để giải quyết.”

“Anh cũng không muốn.” Trương Dạng nói, “Nhưng chúng ta sẽ có đứa thứ hai, đứa thứ ba, anh sẽ cùng em dắt bọn nó đến Paris đi dạo, hãy cho anh thêm thời gian, anh sẽ cho em hạnh phúc.”

“Phải mất bao lâu?” Tôi hỏi anh.

“Em đồng ý đợi anh bao lâu?” Anh khôn ngoan hỏi lại tôi.

“Cả đời.” Tôi không chút do dự trả lời. Sau khi nói xong, tôi bị lời nói hùng hồn của chính mình mà phì cười khanh khách. Anh có chút khấn trương hỏi tôi: “Em cười cái gì?”

Tôi lập tức nói thật: “Em cười chính mình lại biến thành bản thân trước kia, là cái loại nữ nhân không có cốt cách gì cả!”

Anh ôm tôi, đôi chân lạnh như băng dính sát vào người tôi, không nói lời nào.

Một lát sau, tôi phát hiện anh giống như đang ngủ, thậm chí còn nghe tiếng ngáy nhẹ, tôi không đánh thức anh dậy ra về, mà đặt báo thức trên cái điện thoại, chỉnh đến 6 giờ sáng. Tôi muốn khi anh tỉnh dậy, người đầu tiên nhìn thấy ở bên gối là người anh yêu thương nhất.

Tôi muốn là người anh yêu nhất.

Người yêu cả đời.

Chắc chắn là như vậy.

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 8 [END] Chương 7.6 Chương 7.5 Chương 7.4 Chương 7.3 Chương 7.2 Chương 7.1 Chương 6.9 Chương 6.8 Chương 6.7 Chương 6.6 Chương 6.5 Chương 6.4 Chương 6.3 Chương 6.2 Chương 6.1 Chương 5.9 Chương 5.8 Chương 5.7 Chương 5.6 Chương 5.5 Chương 5.4 Chương 5.3 Chương 5.2 Chương 5.1 Chương 4.14 Chương 4.13 Chương 4.12 Chương 4.11 Chương 4.10 Chương 4.9 Chương 4.8 Chương 4.7 Chương 4.6 Chương 4.5 Chương 4.4 Chương 4.3 Chương 4.2 Chương 4.1 Chương 3.10 Chương 3.9 Chương 3.8 Chương 3.7 Chương 3.6 Chương 3.5 Chương 3.4 Chương 3.3 Chương 3.2 Chương 3.1 Chương 2.14 Chương 2.13 Chương 2.12 Chương 2.11 Chương 2.10 Chương 2.9 Chương 2.8 Chương 2.7 Chương 2.6 Chương 2.5 Chương 2.4 Chương 2.3 Chương 2.2 Chương 2.1 Chương 1.10 Chương 1.9 Chương 1.8 Chương 1.7 Chương 1.6 Chương 1.5 Chương 1.4 Chương 1.3 Chương 1.2 Chương 1.1

Xem Chương Mới Hơn »

21. Chương 2.11

[2.11] (1)

Tuyến xe bus số 102, có trạm đến là bệnh viện của thành phố.

Nơi này cách khoảng một giờ đi xe, tốn hết 25 đồng, là chỗ tôi đã từng đến. Đó là lần tôi đi cùng bạn gái của biểu ca đến đây phá thai. Biểu ca đưa cho tôi hai ngàn đồng, sau đó nhét vào tay tôi một cô gái ba hoa chán ngắt. Cô gái đó còn nhỏ hơn tôi một tuổi, trên đường đến bệnh viện cô ta chẳng thèm để tâm đến ai, chỉ nhai kẹo cao su, còn nói với tôi nhiều chuyện của cô ta và biểu ca đến nhằm chán. Bao gồm chuyện biểu ca tán tỉnh cô ta như thế nào, hay là những chuyện vớ vẩn như chuyện cô ta giặt đồ, rửa dép cho biểu ca xem chút nữa bị ngã, móng tay của cô ta đầy đặn, vừa trông thấy liền biết ngay không phải là kẻ hay làm việc. Hơn nữa tôi biết biểu ca không hề thích cô ta, anh ấy nhìn trúng, có lẽ chính là cô ta trẻ tuổi và không hiểu chuyện mà thôi.

Bệnh viện ở đây dơ bẩn kinh khủng, y tá còn cực kỳ khô khan. Tôi còn nhớ rõ, cô ta vẫn vô tâm nhai kẹo cao su bước vào phòng phẫu thuật, hình như còn nhẹ nhàng huyết sáo khe khẽ, nhưng đến khi phẫu thuật xong, cô ta hoàn toàn biến thành một người khác, sắc mặt tái nhợt, đứng không vững, tôi vĩnh viễn không quên cô ta đã gắt gao kéo cổ áo của tôi như thế nào, hơi thở yếu ớt nói với tôi: “Tôi muốn giết chết biểu ca của cô.”

Nay, thăm lại chốn xưa.

Tôi một mình mà đến, bên cạnh chẳng có cổ áo của ai để nín lấy, tôi chỉ có chính mình.

Tôi cũng huyết sáo một tiếng vang dội, sau đó đi vào bệnh viện.

Tôi tình tường nhớ rõ khoa phụ sản nằm ở lầu ba, lúc mang tâm trạng lo lắng đi lên đến lầu hai, thì có tin nhắn đến, là của Tiểu Nhi Đóa hỏi thăm tôi, được người khác quan tâm thật sự là điều hạnh phúc, tôi vui mừng gọi điện thoại cho cô ấy, cô ấy nói chuyện vẫn bằng giọng nhỏ nhẹ giống như trước, khiến cho người ta nhìn không được muốn vọt tới đầu bên kia điện thoại ôm cô ấy một cái. Vừa nói chuyện với Tiểu Nhi Đóa xong thì điện thoại lại vang lên, lúc này là Trương Dạng. Khẳng định là anh đang ở sân thể dục lớn của trường gọi điện thoại cho tôi, tôi có thể nghe được âm thanh ồn ào trên sân thể dục ở đầu dây bên kia.

“Bọn anh đang học thể dục,” Anh nói, “Anh nhớ em, cho nên chạy đến đây gọi điện thoại cho em, hôm nay rất lạnh, em phải cố gắng giữ gìn sức khỏe.”

“Ừ.” Tôi nói.

“Mọi việc đã xong chưa?”

“Đang làm.”

“Có một mình em sao?”

“Đúng vậy.”

Đầu bên kia chần chờ một chút, nói: “Không được, Ba Lạp, hay là em chờ thêm hai ngày đi, khi nào anh được nghỉ, anh sẽ đi với em, một mình em đi không được đâu.”

“Không sao cả.”

“Anh nói không được là không được!” Trương Dạng nói: “Nói thật, tâm trạng của anh hôm nay thật sự không yên, anh lo lắng sẽ xảy ra chuyện, em mau chóng trở về đi, anh còn nhiều nhất là một tuần có thể được nghỉ rồi, còn có mấy ngày nữa đâu, anh sẽ đi với em.”

“Không có gì đâu.” Tôi nói, “Đã đến đây rồi, thì giải quyết cho sớm, anh đỡ phải lo lắng.”

“Nhưng nếu em xảy ra chuyện gì, chẳng phải anh càng lo lắng?” Trương Dạng nói, “Nghe lời anh, đi về đi.”

“Được rồi.” Tôi nói.

“Anh yêu em.” Ở đầu bên kia, Anh phóng ra ba chữ, sau đó, liền cúp điện thoại.

Tôi có chút ngẩn người. Cầm cái điện thoại nhét lại vào túi, tôi đứng ở đầu cầu thang, không biết nên đi lên hay là đi xuống. Có hai y tá đi ngang qua, bọn họ liếc mắt nhìn chăm chăm tôi, một cô gái xinh đẹp mang giày cao gót, sau đó nhìn chăm chăm mái tóc xoăn quai lả của tôi, sau đó thì đi khỏi.

Rốt cuộc tôi xoay người đi xuống lầu.

Một khắc đó tôi hiểu được, kỳ thật cho dù Trương Dạng không gọi điện thoại tới, tôi cũng không thể thật sự hạ quyết tâm, trong bụng tôi, chính là bảo bối của tôi, là bảo bối của tôi cùng với người tôi yêu thương nhất, nó có quyền được đi vào thế giới này, không ai có thể giết nó, bản thân tôi cũng không thể làm được.

Chính là tình yêu khiến cho tôi nhất thời mềm lòng mà thôi.

Tôi ngồi chuyến xe 102 trở về. Lúc đi ngang Thiên Trung, tôi nhìn không được nhảy xuống xe. Tôi trốn trong một con hẻm ở cách cổng trường không xa lắm để chờ đợi, tôi muốn nhìn thấy Trương Dạng, sẽ chạy đến trước mặt anh làm anh ngạc nhiên, dù cho không chào hỏi cũng tốt. Tôi không đợi được anh, mà lại nhìn thấy Tiểu Nhĩ Đóa, cô ấy mặc áo khoác màu hồng phấn, gương mặt vẫn đỏ bừng, trông đáng yêu cực kỳ.

Cô ấy đi một mình về nhà, có chút cô độc.

Tôi biết cô ấy xem tôi là bạn tốt, nhưng ở trước cổng trường Thiên Trung, tôi không có dũng khí gọi cô ấy, tôi là một người chuyên gây chuyện phiền toái, tôi sợ sẽ gây phiền toái cho cô ấy.

Vì thế tôi dựa vào góc tường, yên lặng nhìn cô ấy đi xa.

Gặp lại Tiểu Nhĩ Đóa là thời gian sau tết âm lịch đầu tháng ba, Trương Dạng đi Thượng Hải cùng gia đình, bảo rằng đợi khi nào anh về, sẽ đưa tôi đi bệnh viện. Tinh thần của tôi tốt lên được một chút, tôi không muốn nằm ở nhà ngủ cả ngày, mà có tâm trạng đi trêu đùa người khác, lúc tôi ở “Toán Liểu” cùng với một tiểu đệ đang chơi trò trêu chọc thì bỗng nhiên nhìn thấy Tiểu Nhĩ Đóa, khiến tôi có chút kinh ngạc, tôi không muốn cô ấy đến những chỗ thế này, vì thế tôi lôi kéo cô ấy đi ra bên ngoài.

Nhưng cô ấy lại nhắc đến Hứa Dặc.

Đây là lần thứ hai, trước đó một lần là ở tiệm mì, tâm tình của tôi có chút rộng mở sáng sủa hẳn. Xem ra Tiểu Nhĩ Đóa của tôi, là một cô gái đang đau lòng vì yêu thầm người khác, ở Thiên Trung có rất nhiều đứa như vậy, không dám yêu không dám hận, thậm chí không dám lớn tiếng nói chuyện. Những đứa như thế đều không liên quan đến tôi, nhưng nếu là chuyện của Tiểu Nhĩ Đóa tôi không thể không can thiệp.

Cô ấy nói cho tôi biết Hứa Dặc thi cuối kỳ thành tích không tốt, hy vọng tôi có thể giúp Hứa Dặc. Tôi mỉm cười nhìn cô ấy, tôi nghĩ nụ cười của tôi nhất định sẽ khiến cho cô ấy có cảm giác bất an, nhưng cô ấy không như vậy, cô ấy vẫn nhẹ giọng cầu xin tôi.

Tôi thật sự chịu không chịu được khi nhìn thấy cô ấy cầu xin, vì thế ma xui quỷ khiến thế nào tôi liền đồng ý giúp Hứa Dặc, nhưng lại muốn nhờ cô ấy dẫn Hứa Dặc đến đây. Cô ấy liền lập tức đi. Nói thật, tôi căn bản không nghĩ là cô ấy sẽ có bản lĩnh dẫn Hứa Dặc đến, lúc tôi lên sân khấu nhỏ hát bài hát quen thuộc thì nhìn thấy Hứa Dặc, hắn chạy vào quán bar, trong mắt hắn căn bản không có Tiểu Nhĩ Đóa, hắn lập tức xông đến hỏi tôi: “Chuyện của em và Trương Dạng, rốt cuộc có phải là sự thật hay không?”

[2.11] (2)

Cuối cùng mọi chuyện đã bại lộ.

Tôi không có phản biện ỉnh, chỉ đơn giản nói: “Là sự thật.”

Hứa Dặc giống như kẻ điên nắm lấy tay tôi, bộ dáng rất muốn lấy mạng tôi, tôi nhìn thấy biểu ca ở quầy rượu chỉ tay về phía tôi ra dấu gì đó, vài người liền xông tới, nhanh chóng kéo hắn ra, bắt đầu đấm đá túi bụi vào người hắn. Tôi muốn ngăn cản, nhưng có hai người giữ tôi lại, lôi kéo tôi hướng về quầy bar. Tôi nói với biểu ca: “Không cần đánh, làm cho hắn cút đi là được!”

Biểu ca quẹt một cây diêm chậm rãi nói: “Tiểu tử này suốt ngày gây chuyện, không đánh không được.”

Ở phía sau, tôi liền nhìn thấy Tiểu Nhĩ Đóa, là Tiểu Nhĩ Đóa dũng cảm của tôi, cô ấy điên cuồng nhào vào giữa đám người kia, muốn dùng thân thể đơn độc của mình đi bảo vệ Hứa Dặc, tôi chạy đến muốn giữ cô ấy lại, nhưng không kịp nữa, tôi chỉ có thể trở mắt nhìn một chai bia đánh trúng vào đầu cô ấy.

Máu từ trên đầu chảy xuống mặt cô ấy, cô ấy có thể rất đau, cũng có thể hoảng sợ, liền mềm nhũn người ngất đi.

Tôi xông đến phía trước, tát mạnh vào mặt tên tiểu tử thói đã đánh chai bia vào đầu cô ấy. Cảm thấy chưa đủ, tôi còn tát thêm một cái nữa.

Quán bar rốt cuộc cũng yên tĩnh lại.

Tôi cúi xuống ôm lấy Tiểu Nhĩ Đóa, cô ấy giống như hoàn toàn không có tri giác. Tôi liều mạng lay cô ấy tỉnh lại, cô ấy lặng lẽ trợn mắt nhìn, sau đó nhắm mắt lại.

Có người đến bên cạnh tôi, nói: “Ba Lạp tỷ, đừng lay cô bé nữa, xem ra không có việc gì. Để tôi đi tìm bác sĩ đến.”

“Không cần.” Tôi lạnh lùng nói, “Đưa cô ấy đến nhà tôi đi!”

Hứa Dặc rốt cuộc cũng đứng lên, nhìn đến cô gái đang nằm trong lòng tôi, hắn cũng giống như không hề biết đến cô ấy, cũng thật sự không hiểu tại sao cô gái bé nhỏ này lại vì mình mà làm như vậy. Tôi nói với Hứa Dặc: “Anh đi nhanh đi, anh nhớ cho kỹ, cô ấy tên là Lý Nhị, cô ấy thích anh, từ nay về sau anh vĩnh viễn không được khi dễ cô ấy, có nghe không?”

“Các người rốt cuộc đang làm cái trò gì vậy?” Hắn khản cổ hỏi lại tôi.

Tên này quả thật là cái đầu heo! Tôi không hề muốn để ý đến hắn nữa.

Tôi nhờ hai thanh niên nâng Tiểu Nhĩ Đóa dậy, liền rời khỏi “Toán Liễu.”

Tiểu Nhĩ Đóa, thật xin lỗi, là mình không đúng, mình không nên gây tổn thương đến cậu như vậy. Ở trên xe, tôi ôm cô ấy trong ngực mình, lòng đau đớn không thể tả, tôi thề rằng chính mình bị thương, chứ không phải là cô ấy.

Ông trời làm chứng, những điều tôi nói là sự thật.

Sau này, ở trên blog của Tiểu Nhĩ Đóa tôi nhìn thấy cô ấy viết một đoạn status, nói rằng cô ấy muốn trở thành người xấu, lời này làm cho tôi thật sự rất vui, cô ấy không biết, người xấu không phải biến thành mà được, chính là bẩm sinh mà có.

Tôi đã sớm nói rồi, tôi là một nữ sinh hư hỏng từ lúc sinh ra.

À, không, là phụ nữ hư hỏng.

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 8 [END] Chương 7.6 Chương 7.5 Chương 7.4 Chương 7.3 Chương 7.2 Chương 7.1 Chương 6.9 Chương 6.8 Chương 6.7 Chương 6.6 Chương 6.5 Chương 6.4 Chương 6.3 Chương 6.2 Chương 6.1 Chương 5.9 Chương 5.8 Chương 5.7 Chương 5.6 Chương 5.5 Chương 5.4 Chương 5.3 Chương 5.2 Chương 5.1 Chương 4.14 Chương 4.13 Chương 4.12 Chương 4.11 Chương 4.10 Chương 4.9 Chương 4.8 Chương 4.7 Chương 4.6 Chương 4.5 Chương 4.4 Chương 4.3 Chương 4.2 Chương 4.1 Chương 3.10 Chương 3.9 Chương 3.8 Chương 3.7 Chương 3.6 Chương 3.5 Chương 3.4 Chương 3.3 Chương 3.2 Chương 3.1 Chương 2.14 Chương 2.13 Chương 2.12 Chương 2.11 Chương 2.10 Chương 2.9 Chương 2.8 Chương 2.7 Chương 2.6 Chương 2.5 Chương 2.4 Chương 2.3 Chương 2.2 Chương 2.1 Chương 1.10 Chương 1.9 Chương 1.8 Chương 1.7 Chương 1.6 Chương 1.5 Chương 1.4 Chương 1.3 Chương 1.2 Chương 1.1

Xem Chương Mới Hơn »

22. Chương 2.12

Part 4

[2.12] (1)

Đến kỳ nghỉ đông, tôi lại bị bệnh.

Bệnh khá nặng, lại còn phát sốt, nôn mửa, toàn thân không chút sức lực, chuyện này khiến cho việc tôi đến bệnh viện phẫu thuật cứ hên tới hên lui.

Trương Dạng sau khi từ Thượng Hải trở về nghỉ hai ngày, liền quay lại trường học, cấp ba phải hồi hã học cho sự nghiệp tương lai, nên anh không có thời gian bận tâm đến tôi. Có một ngày, khi tôi đang còn mệt mỏi nằm trên giường bệnh, thì bỗng nhiên có người gõ cửa, bà nội lại không có ở nhà, tôi tưởng có người đến thu tiền điện hoặc tiền nước, nên cũng để mặc kệ, làm như không nghe thấy gì.

Khoảng 15 phút sau, tôi nhận được điện thoại của biểu ca, hỏi tôi: “Đang ở đâu đấy?”

“Em bị bệnh, nằm ở nhà như gà ấp trứng đây.” Tôi nói.

“Bệnh gì? Bệnh tương tự à?”

“Chắc đúng rồi.”

“Vậy anh lập tức đến thăm em,”

“Đại ca, anh không cần phải khoa trương như vậy chứ?”

“Là như vậy đấy gốc ạ, thế nhé lát gặp.”

Anh ấy cúp điện thoại, tôi nghĩ anh ấy nói đùa, anh ấy là một người luôn luôn không đứng đắn, những lời nói với tôi, đến bây giờ tôi cũng không để ở trong lòng. Nhưng quả thật chỉ chốc lát sau, có người đến gõ cửa, tôi nhìn ra cửa sổ liền nhìn thấy chiếc xe hơi việt dã dơ bẩn của anh ấy, tôi chạy ra mở cửa.

Sau khi mở cửa ra, tôi ngây ngẩn cả người.

Biểu ca vẫn ngồi ở trong xe, không hề xuống, sau khi anh ấy cho xe dừng lại một chút liền khởi động rời khỏi. Ở cửa, là một phụ nữ xinh đẹp mang theo một cái va li lớn. Lúc bà ấy gọi tôi, tôi thiếu chút nữa không nhận ra bà. Người phụ nữ này thật sự không có già đi chút nào, thậm chí so với trong trí nhớ của tôi, bà còn có vẻ trẻ hơn vài tuổi, vô cùng tao nhã.

“Mẹ đã đến một lần, gõ cửa, con không ra mở, mẹ còn tưởng rằng con không có ở nhà.”

“Tôi đang ngủ.” Tôi nói.

“Sao thế? Không chào đón mẹ vào nhà à?”

“Mẹ nói gì vậy,” Tôi nép người tránh qua một bên, “Đây là nhà của mẹ, tôi không thể không hoan nghênh chào đón.”

Mẹ mỉm cười, mang theo hành lý đi vào, nhìn khắp bốn phía, nói: “Nơi này cái gì cũng không thay đổi, chỉ có con Ba Lạp, con đã lớn rồi, ngày càng xinh đẹp.”

“Mẹ thật là khách sáo.” Tôi châm chọc nói

“Mẹ đặc biệt về đây đón con. Mẹ và ba con ở bên kia đã sắp xếp mọi chuyện ổn thỏa lắm rồi, trường học cho con cũng đã tìm được, đúng rồi, hiện tại tiếng anh của con thế nào?”

“Tôi nói thử một câu nhé.” Tôi ngả người lên cái sofa ở phòng khách, vỗ vỗ vào tay vịn của sofa, dùng giọng thánh thót ở cổ họng phun ra mấy chữ, “Fuck you!”

Không biết có phải do tôi phát âm không được tốt, hay là mẹ đã chuẩn bị sẵn tâm lý, nhìn dáng vẻ của mẹ, không có một chút tức giận.

Lúc này, cửa lại bị người nào đó đẩy ra. Bà nội đang cầm trong tay cái chìa khóa, miệng thì liên tục mắng: “Cửa mở ra làm gì thế này, để trộm vào nhà hay sao?”

Lúc đang giương mắt mắng chửi, bà liền nhìn thấy mẹ.

Bà nội đầu tiên là sửng sốt, sau đó bỗng nhiên lấy ra một cái chổi đằng sau cánh cửa, chĩa thẳng vào người mẹ tôi, nói: “Mày cút đi cho tao, cút xéo, mày đã nói không trở về, thì đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tao!”

Mẹ ôn hòa nói: “Mẹ đừng nóng giận, con đến đón Ba Lạp.”

“Tôi không đi đâu hết!” Tôi từ trên sofa nhanh chóng đứng dậy, đi thật nhanh về phòng mình, “rầm” một tiếng đóng cửa lại.

“Ba Lạp” Mẹ đi đến bên cạnh cửa bắt đầu gõ, “Con mở cửa ra, mẹ có chuyện muốn nói với con!”

Sau đó lại đến tiếng the thé của bà nội: “Mày có đi hay không, mày mà không đi tao gọi cảnh sát đến!”

Tôi mạnh tay mở cửa ra: “Đủ rồi, bà dọa như vậy không thấy mất mặt à, tìm cảnh sát làm gì, có bản lĩnh thì đem cả đội phi hổ, cùng với đặc công liên bang tất cả gọi tới đây, làm cho cả nhà được trực tiếp hiện trường, thật là cổ chấp !”

Bà nội nghe được mấy câu của tôi liền lập tức bị nghẹn họng, không nói nên lời, đỏ mặt tía tai. Mẹ vươn tay ra lôi kéo tôi, nói: “Ba Lạp, chúng ta ra ngoài nói chuyện!”

“Tôi không đi!” Tôi đẩy mẹ ra. Mẹ tiến lên từng bước, lại nắm chặt tôi ở trong lòng bàn tay, lại sờ lên trán, kinh ngạc nói: “Con bị sốt sao?”

Tôi quay mặt đi chỗ khác.

Bà nội ở một bên nói vào: “Thần kinh bị làm cho nhão nhoẹt ra!”

“Nó thật sự đang bị sốt! Sao nó bị sốt mà mẹ cũng không biết vậy!” Mẹ tôi vừa quát lớn với bà nội, vừa lớn tiếng nói với tôi, “Đi mau, mẹ đưa con tới bệnh viện.”

“Xin mẹ đừng làm phiền tôi nữa!” Tôi đẩy mẹ ra, sau đó liêu xiêu ngả nhào xuống sàn nhà gần sát bên cái giường, tôi đã nghĩ mình phát sốt nặng thêm, hơn nữa đặc biệt lợi hại, tôi chẳng muốn đi đâu, một khắc khi ngả xuống gần cái giường, tôi đã nghĩ mình được ngủ một giấc, ngủ càng sâu càng tốt, cũng không sợ mãi mãi không tỉnh lại.

Đến khi tôi tỉnh lại, liền phát hiện mình đang nằm trong bệnh viện. Bốn phía đều là màu trắng, vách tường màu trắng, tấm nệm màu trắng, một y tá cũng mặc đồ màu trắng đang chườm khăn cho tôi.

Mẹ tôi ngồi ở bên cạnh, thần sắc đông cứng lại.

Tôi liền quay đầu sang hướng khác.

“Ba Lạp,” Mẹ lấy tay chuyển mặt của tôi quay lại, tôi nhìn thấy đôi mắt của mẹ, đôi mắt ấy vừa to vừa trong suốt, một chút cũng không giống phụ nữ trung niên, tôi thất thần nghĩ, không biết đến lúc tôi bằng tuổi mẹ, có phải cũng xinh đẹp như vậy? Tôi lại khổ sở suy nghĩ, đương nhiên tôi không thể sống đến tuổi của mẹ.

Sống thật sự rất mệt mỏi, tôi sẽ không sống lâu được.

Mẹ nhìn tôi, nước mắt chảy xuống, nước mắt làm ướt cả cái chăn màu trắng của tôi. Tôi nghe được mẹ nói với giọng yếu ớt: “Mẹ biết con rất khổ sở, mẹ không trách con làm chuyện sai trái. Bỏ đứa nhỏ đi, mẹ sẽ đưa con rời khỏi nơi này, chúng ta vĩnh viễn không cần trở về nữa.”

Nói xong, mẹ cúi người ôm tôi vào lòng. Tôi biết, mẹ không muốn cho người khác nhìn thấy mình đang rơi lệ.

Tôi cạn kiệt sức lực không chế nội tâm đang dạt bằng dây sống, mặt vẫn không một chút thay đổi.

[2.12] (2)

Tôi nằm ở bệnh viện ba ngày, bọn họ nói, chờ đến khi sức khỏe tôi thật tốt, sẽ tiến hành phẫu thuật phá thai. Hoàng hôn ngày thứ ba, thừa dịp mẹ đi siêu thị, tôi lén lút trốn ra khỏi bệnh viện, đồ ăn ở bệnh viện quả thật rất khó nuốt, giống như còn có vị thuốc ở trong đó. Tôi vừa ra khỏi bệnh viện là chạy thẳng đến tiệm mì gần Thiên Trung, đẩy cửa ra, giống như một kẻ ở tù mười năm chưa bao giờ được ăn no, tôi nói với bà chủ tiệm: “Cho hai bát mì sợi!”

“Hai bát?” Mấy đứa bồi bàn trong tiệm ngạc nhiên nhìn tôi.

“Hai bát!” Tôi lớn tiếng lặp lại.

Tôi đến chỗ quen thuộc ngồi xuống, bên trái là bàn của hai nữ sinh Thiên Trung đang rất là huyền ảo, bọn họ đang ngồi nói chuyện phiếm, thanh âm sang sảng chói tai lại còn muốn ra vẻ thần bí, làm cho tôi cực kỳ không thoải mái. Tôi đang muốn quát lớn bọn họ cầm miệng thì lại nghe bọn họ phun ra cái tên quen thuộc, khiến tôi nhìn không được biến thành thật sự lắng nghe bọn họ nói chuyện:

“Nghe nói Hứa Dặc lần này bị đánh không nhẹ, gần đây cậu ấy thật không ra sao, luôn bị người ta đánh.”

“Đang tình cảm dạt dào như thế, sao có thể không chế được chứ. Có ai khiến cậu ấy đi cướp người yêu của kẻ khác đâu!”

“Nhưng mà nói thật, bạn nữ kia nhìn đáng vẻ ngoan hiền, không ngờ là cái loại đó nha.”

“Cậu nói Lý Nhị à, cậu ấy học cùng cấp hai với mình, mình biết cậu ấy, bình thường cậu ấy làm chuyện gì cũng không ai giận được, kỳ thật cái kia là ghê gớm nhất rồi. Lần này đúng là rất thảm, bị gọi vào phòng hiệu trưởng, mình xem về sau cậu ấy gặp người ta như thế nào!”

“Đúng vậy, đúng vậy, nữ sinh mà ngoan hiền thật sự là đáng sợ nhất, ha ha ha...”

...

Tôi đẩy cái bàn ăn, đứng dậy, đi đến trước bàn hai nữ sinh kia, lạnh lùng hỏi: “Các cậu đang nói ai vậy?”

Hai nữ sinh ngẩng đầu thì nhìn thấy tôi, dường như nhận ra được tôi là ai, vẻ mặt kinh hãi thấy rõ.

Tôi chỉ tay vào bọn họ: “Tôi cảnh cáo các cậu, còn dám nói Lý Nhị một câu bậy bạ nữa, tôi sẽ khiến cho các cậu về sau không dám bước ra khỏi nhà, các cậu có tin hay không?”

Hai nữ sinh nhìn nhau, cậu nhìn mình, hoang mang sợ hãi, không dám phát ra tiếng thở, một câu cũng không dám nói, cầm lấy túi xách, chạy như bay ra ngoài.

Sau đó tôi vô tư ăn mì, quyết định sẽ đi Thiên Trung gặp Tiểu Nhĩ Đóa.

Lúc tôi chạy đến dãy phòng của giáo viên thì vừa vặn nhìn thấy Tiểu Nhĩ Đóa đi ra, tôi nhìn qua đáng vẻ của cô ấy, chỉ biết rằng cô ấy đang rất ủy khuất, mẹ của cô ấy đi phía sau lưng, tôi gọi cô ấy, một nam sinh đi bên cạnh đáng vẻ hung hăng chạy ra cản trở muốn tôi tránh đường cho bọn họ đi, tôi đến gặp Tiểu Nhĩ Đóa, chỉ là muốn xác định cô ấy không có việc gì, nên liền sau đó rời khỏi.

Tôi biết, ở trong mắt của nhiều người, tôi không xứng làm bạn với cô ấy. Tôi biết tôi đã đi rất nhiều nơi, đều không được hoan nghênh, tôi cũng không muốn Tiểu Nhĩ Đóa có thêm phiền toái, nhưng có ông trời làm chứng, tôi nguyện ý vì cô ấy gánh vác tất cả những thứ tôi có khả năng gánh vác. Bởi vì tôi biết, càng có thể khẳng định rằng, phiền muộn của cô ấy chắc chắn có liên quan đến tôi.

“Em ấy không có việc gì, cô tránh xa em ấy ra, em ấy sẽ chẳng có việc gì!” Nam sinh kia hướng về phía tôi quát lớn tiếng.

Ừ, có trời đất chứng giám. Tôi cũng không giận hờn.

Lúc đó tôi đã nghĩ, có một nam sinh như vậy che chở cho Tiểu Nhĩ Đóa, thật sự rất tốt. Nhưng tôi không ngờ Tiểu Nhĩ Đóa lại tức giận, cô ấy đỏ mặt lớn tiếng nói: “Vưu Tha, không cho anh nói với Ba Lạp như vậy, Ba Lạp là bạn của em! Cậu ấy là bạn tốt của em, không cho phép anh nói với cậu ấy như vậy, tuyệt đối không cho phép!”

Trong một khắc đó, thế giới hoàn toàn im lặng.

Mấy ngày qua, tất cả mệt mỏi trên người đều tan biến, trời hoàng hôn bắt đầu rơi lác đác những bông tuyết lấp lánh kỳ diệu. Tôi giống như một nhân vật đang ở trong một trò chơi trên internet, bỗng nhiên có pháp thuật thần kỳ giúp hồi sinh, trong nháy mắt tôi tràn đầy sinh lực, vui mừng khôn xiết. Tôi nhìn đến gương mặt nhỏ nhắn đáng yêu đang đỏ lên lại vô cùng dũng cảm của Tiểu Nhĩ Đóa, nhìn đến Vưu Tha tức giận, nhìn hai phụ huynh đứng phía sau bọn họ kinh ngạc, thật sự nhìn không được nhếch môi nở nụ cười.

Bạn tốt.

Tôi nho nhã tưởng tượng: Trên thế giới này, có lẽ sẽ không tìm được lời nào ấm áp hơn lời nói này của cô ấy.

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 8 [END] Chương 7.6 Chương 7.5 Chương 7.4 Chương 7.3 Chương 7.2 Chương 7.1 Chương 6.9 Chương 6.8 Chương 6.7 Chương 6.6 Chương 6.5 Chương 6.4 Chương 6.3 Chương 6.2 Chương 6.1 Chương 5.9 Chương 5.8 Chương 5.7 Chương 5.6 Chương 5.5 Chương 5.4 Chương 5.3 Chương 5.2 Chương 5.1 Chương 4.14 Chương 4.13 Chương 4.12 Chương 4.11 Chương 4.10 Chương 4.9 Chương 4.8 Chương 4.7 Chương 4.6 Chương 4.5 Chương 4.4 Chương 4.3 Chương 4.2 Chương 4.1 Chương 3.10 Chương 3.9 Chương 3.8 Chương 3.7 Chương 3.6 Chương 3.5 Chương 3.4 Chương 3.3 Chương 3.2 Chương 3.1 Chương 2.14 Chương 2.13 Chương 2.12 Chương 2.11 Chương 2.10 Chương 2.9 Chương 2.8 Chương 2.7 Chương 2.6 Chương 2.5 Chương 2.4 Chương 2.3 Chương 2.2 Chương 2.1 Chương 1.10 Chương 1.9 Chương 1.8 Chương 1.7 Chương 1.6 Chương 1.5 Chương 1.4 Chương 1.3 Chương 1.2 Chương 1.1

Xem Chương Mới Hơn »

23. Chương 2.13

[2.13] (1)

Trên đường trở lại bệnh viện, tôi bị hai đứa tiểu đệ thói của Hắc Nhân ngăn lại. Bọn chúng lớn tiếng nói với tôi: “Ba Lạp tỷ, Hắc ca tìm chị.”

“Bảo hần tự đến đi.” Tôi nói, “Tôi muốn về bệnh viện nằm dưỡng bệnh.”

“Hắc ca nói, có một số chuyện muốn nói với chị, đảm bảo chị sẽ có hứng thú.”

Tôi vỗ vào đầu của bọn chúng, cười hì hì nói: “Thật xin lỗi, Ba Lạp tỷ tỷ hiện tại chẳng có chuyện gì hứng thú cả.”

Hai tên tiểu đệ trao đổi ánh mắt với nhau, một đứa lấy từ túi quần ra một tấm ảnh chụp, ảnh có chút mờ nhạt, nhưng vừa nhìn qua rất dễ dàng nhận ra là ai.

“Hắc ca nói, anh ấy có rất nhiều tấm ảnh như vậy, nếu chị đồng ý, anh ấy có thể tặng hết cho chị.”

“Hắn đang ở đâu?”

“Đang ở nhà của dưỡng.”

À thì ra, căn phòng đó còn chưa bị bán đi.

Tôi xoay người, sải bước về phía trước, hai đứa tiểu đệ kia đi theo phía sau tôi từ đằng xa, tôi quay đầu lại, hướng bọ họ lớn tiếng nói: “Về nhà uống sữa đi, chị của các cậu còn biết đường đi!” Hai đứa kia không bỏ đi, vẫn đi theo tôi từ đằng xa, đi cùng thì phải đi rồi, nếu không phải là đại tỷ, bọn nó cũng chẳng thèm đi theo.

Cửa không khóa, đèn cũng không mở, tôi bước vào, Hắc Nhân đang ngồi ở trong bóng tối, tôi không nhìn thấy rõ mặt của hắn. Tuyết rơi ngày càng dày, bông tuyết ở bên ngoài cái cửa sổ cũ nát, rơi vào trong phòng, bên ngoài và bên trong phòng luôn là cùng một nhiệt độ. Nhưng Hắc Nhân chỉ mặc một cái áo khoác mỏng. Một cái áo khoác đen tuyền, trên ngực của hắn đeo một cái nanh vuốt, trên đó khắc chữ: Buồn.

Tôi hỏi: “Anh mặc bộ đồ giống như hát tuồng thế này ở đâu ra vậy?”

“Đi cướp.” Hắn nói, “Của một sinh viên.”

“Người ta không tố cáo anh à?”

“Tổ cái gì, anh có mời hắn uống rượu.”

Tôi đem tấm ảnh ở trong người ném ra trước mặt hắn: “Anh không biết anh thật sự rất nhầm chán sao?”

“Anh muốn tốt cho em thôi.”

Tôi phóng tới trước lấy một cái ghế liền quật mạnh vào mặt hắn: “Tôi cảnh cáo anh, anh ấy sắp thi đại học, nếu anh làm gì anh ấy, tôi sẽ không tha cho anh!”

Hắc Nhân không tránh đi, bằng ghế quật trúng trán của hắn, một vết thương khá sâu, máu chảy xuống mặt của hắn.

Hắn chẳng thèm để ý, dùng tay áo khoác lau máu đi. Khịt khịt mũi nói: “Chết tiệt, em vì một đứa hạ lưu như vậy, đáng sao?”

“Anh thử nói lại một lần nữa xem?”

Hắc Nhân nhảy dựng lên: “Anh nói nữa đấy, nói nữa đấy, đồ hạ lưu, hạ lưu, rồi sao!” Hắn vừa mắng chửi, vừa vọt đến cái bàn quăng một mớ ảnh chụp lên đó, sau đó chạy đến bức tường mở đèn lên, “Em mở to mắt nhìn xem học sinh ưu tú của em, anh khinh, em mẹ nó muốn chinh phục, chinh phục cái mẹ gì, em nhìn kẻ chinh phục em rồi cuộc là thật lòng hay dối trá!”

Tuyết rơi xuống ngày càng nhiều, trong phòng lạnh buốt khiến cho tôi có cảm giác chính mình bị thu nhỏ lại đến không còn tồn tại. Ánh đèn làm cho đôi mắt của tôi đau đớn, tôi ngồi sụp trên sàn nhà, nhặt lên xem từng tấm ảnh chụp: Đều là Trương Dạng, Trương Dạng và nữ sinh đã từng gặp qua, bọn họ ở bên nhau, nhà ăn ẩm áp, bọn họ cùng hai người lớn ăn cơm, trời tuyết mịn mù, Trương Dạng ôm cô ta bước đi, ở trường học, Trương Dạng thay cô ta mang túi sách công kênh, chờ đợi ở cửa căng tin...

Hắn là ảnh mới chụp gần đây.

Hắc Nhân nói: “Con nhỏ này em chắc chắn không biết, nó họ Tưởng, gọi là Tưởng Giảo, ba nó tên là Tưởng Đại Ninh. Có lẽ em chưa nghe qua, nhưng anh nghĩ, tập đoàn ‘Gia Ninh’ nổi tiếng chắc em cũng không lạ gì. Tất cả các công trình kiến trúc đẹp nhất, hoàn mỹ nhất thành phố này, đều có liên quan đến ông ta.”

Tôi không nói tiếng nào.

Hắc Nhân tiếp tục nói: “Trương Dạng là cái đồ rác rưởi, hắn lợi dụng em đối phó với kẻ thù của hắn là Hứa Dặc, Tưởng Giảo thời cấp hai từng là bạn gái của Hứa Dặc, hắn sợ mất con nhỏ đó. Nhà của Trương Dạng nghèo như hủi, bọn họ ba người ở trong một căn phòng rách nát nhất thành phố này, nếu em không tin, anh có thể dẫn em đi xem, cách đây có 5 phút đi bộ. Tất cả những gì hắn có, đều do nhà con nhỏ đó cung

cấp, bao gồm quần áo mới, di động mới, hẳn không thể bỏ con nhỏ đó được, ngay cả tiền học phí, hẳn cũng phải dựa vào nhà con nhỏ đó, bọn nó sớm đã có kế hoạch, cùng nhau đến Thượng Hải học đại học, sau đó sẽ xuất ngoại...”

“Im miệng!” Tôi nói, “Tôi sẽ không tin anh, anh nói bậy!”

“Anh yêu em, Ba Lạp, chỉ có anh là thật lòng với em.” Hắc Nhân bước đến ôm tôi, nói: “Chỉ cần em đi theo anh, anh cam đoan cả đời này chỉ có em thôi!”

Vết máu trên trán hẳn đã gần khô, miệng vết thương xấu xí khiến tôi ghê tởm. Tôi chán ghét đẩy hẳn ra, tôi sẽ không tin hẳn, tôi vĩnh viễn nhớ rõ lời nói của Trương Dạng, anh sẽ đưa tôi đi Bắc Kinh, anh sẽ cùng tôi và con nắm tay nhau tản bộ trên đường phố Paris. Điều đó không thể là giả được, tuyệt đối không thể!

“Anh biết em còn chưa từ bỏ ý định.” Hắc Nhân liền mở điện thoại của hẳn ra, cũng là điện thoại mới, samsung. Hắc nói, “Mấy đứa đệ tử đã đi trộm điện thoại của hẳn, anh nghĩ nên cho em xem một cái rất thú vị.”

Hắc nói xong, mở điện thoại giơ ra trước mặt tôi.

Đầu tiên tôi nhìn thấy là hình ảnh tôi và Trương Dạng đang hôn nhau, ở con đường nhỏ phía sau tiệm mì, cảnh tượng mơ hồ. Tôi nhìn đến di động... thì kết thúc.

Sau đó là Trương Dạng và một người đang đi ở trên đường, bỗng nhiên quay đầu nhìn mặt, cô gái cười hi hi.

Trương Dạng ôm sát cô gái, hai người cùng nhau nhìn điện thoại nhẩn mặt. Cô gái cười rất ngọt ngào.

...

Cuối cùng là một cái: Trương Dạng tựa vào ghế sofa mềm mại, miễn cưỡng nói: “Ba Lạp, con điếm.”

Chung quanh là một trận cười vang. Trương Dạng cũng cười, là mỉm cười, anh cười xong, đứng dậy, vươn bàn tay ra che màn hình.

[2.13] (2)

...

Anh mỉm cười nói: Ba Lạp, con điếm.

Người yêu thương nhất của tôi, mỉm cười nói tôi là con điếm.

Hắc Nhân bỏ di động qua một bên, bò đến ôm lấy tôi, môi nói ở bên tai tôi bồi hồi: “Ba Lạp, anh yêu em, em phải tin anh, chỉ có anh là thật lòng yêu em, rất yêu em, chúng ta mãi mãi ở bên nhau, có được không?”

Tôi dùng sức đẩy hẳn ra, nghiêng ngả lão đảo đi khỏi cửa, khiến cho chính mình bị phủ đầy cơn mưa băng tuyết lạnh giá.

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 8 [END] Chương 7.6 Chương 7.5 Chương 7.4 Chương 7.3 Chương 7.2 Chương 7.1 Chương 6.9 Chương 6.8 Chương 6.7 Chương 6.6 Chương 6.5 Chương 6.4 Chương 6.3 Chương 6.2 Chương 6.1 Chương 5.9 Chương 5.8 Chương 5.7 Chương 5.6 Chương 5.5 Chương 5.4 Chương 5.3 Chương 5.2 Chương 5.1 Chương 4.14 Chương 4.13 Chương 4.12 Chương 4.11 Chương 4.10 Chương 4.9 Chương 4.8 Chương 4.7 Chương 4.6 Chương 4.5 Chương 4.4 Chương 4.3 Chương 4.2 Chương 4.1 Chương 3.10 Chương 3.9 Chương 3.8 Chương 3.7 Chương 3.6 Chương 3.5 Chương 3.4 Chương 3.3 Chương 3.2 Chương 3.1 Chương 2.14 Chương 2.13 Chương 2.12 Chương 2.11 Chương 2.10 Chương 2.9 Chương 2.8 Chương 2.7 Chương 2.6 Chương 2.5 Chương 2.4 Chương 2.3 Chương 2.2 Chương 2.1 Chương 1.10 Chương 1.9 Chương 1.8 Chương 1.7 Chương 1.6 Chương 1.5 Chương 1.4 Chương 1.3 Chương 1.2 Chương 1.1

Xem Chương Mới Hơn »

24. Chương 2.14

[2.14]

Tôi quyết định ra đi.

Tuy rằng thật sự không có chỗ để đi nhưng vẫn muốn đi.

Tôi chỉ muốn chào từ biệt một người, đáng tiếc tôi không có số điện thoại của cô ấy.

Tôi sắp xếp một chút hành lý, đi đến phía trước quán bar “Toán Liễn”, tôi muốn mượn biếu ca một ít tiền. Anh ấy đứng ở cửa quán bar, hút một điếu xì gà thật to, muốn biết vì sao tôi tìm anh ấy.

Tôi cũng không nói gì, chỉ nói muốn mượn tiền. Nhưng anh ấy nói: “Ba Lạp, em tới thật đúng lúc, anh muốn đưa em đến bệnh viện. Mẹ em đang chờ em về làm phẫu thuật.”

Tôi xoay người bỏ chạy.

Có một vài người cùng chạy đuổi theo tôi. Bọn họ rất dễ dàng đuổi được tôi, bắt tôi lại, không để ý tôi thét chói tai, kiên quyết đưa tôi đến chiếc xe việt dã của biếu ca. Tôi bị nhét lên bằng ghế phía sau, hai người, mỗi người một bên, theo dõi tôi chặt chẽ. Rất nhanh, biếu ca cũng lên xe, anh ấy tự khởi động xe. Anh ấy ở phía trước vừa lái xe vừa dùng mấy lời nói thăm thía dạy bảo tôi: “Hôm nay là ngày tốt, không ai muốn ép buộc em cả, em đi theo mẹ, đổi hoàn cảnh làm lại từ đầu, cái gì tình yêu, đều là phân chó, em liếc mắt sẽ quên ngay.”

“Em muốn xuống xe, anh dừng lại đi.” Tôi nói.

“Đến bệnh viện anh sẽ cho em xuống.” Anh ấy nói.

“Em nói lại lần nữa, em muốn xuống xe, anh dừng lại đi!”

Anh ấy chậm rãi đáp: “Anh cũng nói lại lần nữa, đến bệnh viện tự nhiên sẽ cho em xuống!”

Tuyệt càng rơi càng nhiều, con đường phía trước đã hoàn toàn không thấy rõ, chiếc xe việt dã giống như đang vượt cây cối rậm rạp mà xuyên qua. Tôi quan sát một chút vị trí của mình, nói với nam nhân nhỏ người ở bên trái: “Cậu lại gần đây một chút, tôi có lời muốn nói.” Hắn liền nghe lời sắp lại gần, tôi kiên quyết há miệng, cắn mạnh vào lỗ tai của hắn. Hắn che lỗ tai thê thảm phần nộ, sau đó tôi lao qua người hắn, mở cửa xe, nhảy xuống.

Chính xác là tôi đã từ trên chiếc xe đang chạy mà nhảy xuống. Tôi ngã sòng soài trên lớp tuyết dày, bông tuyết rơi vãi, làm cho tầm mắt của tôi mơ hồ. Tôi muốn đứng dậy, nhưng chưa kịp cử động thì từ phía sau có một chiếc xe tải chở nông phẩm đột nhiên phóng tới, nó không nhìn thấy tôi, nhẹ nhàng chạy qua người tôi, trước mắt tôi là một màu đen. Nhưng thật kỳ lạ, tôi không hề cảm thấy đau đớn.

Xe của biếu ca liền ở cách đó không xa dừng lại, tôi nhìn thấy bọn họ chạy về hướng của tôi. Ở trên tuyết, nở ra một đóa hoa màu đỏ, hoa kia thật là đẹp mắt, tôi muốn mỉm cười, giống như lúc Trương Dạng nói tôi là con diêm mà mỉm cười, nhưng tôi không thể làm được. Bởi vì, tôi đã hoàn toàn mất đi tri giác.

Tôi giống như nhìn thấy được linh hồn của mình, từ trong cơ thể thoát ra ngoài, nó bay qua con đường quốc lộ nhỏ hẹp, bay đến quảng trường rộng lớn, mang theo khát vọng mãnh liệt của tôi, bay thẳng đến Thiên Trung, bay đến từng cái phòng học để tìm một người, người nó muốn tìm không phải là Trương Dạng, cũng không phải là Hứa Dặc, cũng không phải Tưởng Giáo, mà là một người tên Tiểu Nhĩ Đóa, một cô gái mà từ lúc sinh ra cho đến bây giờ tôi luôn nghĩ cô ấy rất tốt, cô ấy ở trước mặt mọi người lớn tiếng thừa nhận là bạn tốt của tôi, Ba Lạp thiếu cô ấy một lời cảm ơn, lời cảm ơn này, nhất định phải nói.

Nhất định phải nói.

Nhất định.

Tiểu Nhĩ Đóa yêu quý, cậu có thể nghe không?

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 8 [END] Chương 7.6 Chương 7.5 Chương 7.4 Chương 7.3 Chương 7.2 Chương 7.1 Chương 6.9 Chương 6.8 Chương 6.7 Chương 6.6 Chương 6.5 Chương 6.4 Chương 6.3 Chương 6.2 Chương 6.1 Chương 5.9 Chương 5.8 Chương 5.7 Chương 5.6 Chương 5.5 Chương 5.4 Chương 5.3 Chương 5.2 Chương 5.1 Chương 4.14 Chương 4.13 Chương 4.12 Chương 4.11 Chương 4.10 Chương 4.9 Chương 4.8 Chương 4.7 Chương 4.6 Chương 4.5 Chương 4.4 Chương 4.3 Chương 4.2 Chương 4.1 Chương 3.10 Chương 3.9 Chương 3.8 Chương 3.7 Chương 3.6 Chương 3.5 Chương 3.4 Chương 3.3 Chương 3.2 Chương 3.1 Chương 2.14 Chương 2.13 Chương 2.12 Chương 2.11 Chương 2.10 Chương 2.9 Chương 2.8 Chương 2.7 Chương 2.6 Chương 2.5 Chương 2.4 Chương 2.3 Chương 2.2 Chương 2.1 Chương 1.10 Chương 1.9 Chương 1.8 Chương 1.7 Chương 1.6 Chương 1.5 Chương 1.4 Chương 1.3 Chương 1.2 Chương 1.1

Xem Chương Mới Hơn »

25. Chương 3.1

Chương 3: Trương Dạng

Part 1

[3.1] (1)

Ngày sinh nhật mười tám tuổi của Tưởng Giảo, chúng tôi một đám người đến Karaoke ca hát.

Là một mùa hè lộng gió.

Trong gian phòng tối tăm chật chội, trên cái bàn thật dài, để chống chọi bảy tám chai bia, mùi khói của thuốc lá khiến cho người ta muốn ho khan và buồn ngủ. Người yêu của tôi, Tưởng Giảo thọ tinh, đang cùng với các nam sinh khác ca hát. Thực lòng mà nói, giọng ca của cô ấy không hề tệ, bộ dáng nháy mắt trong lúc hát của cô ấy, nhìn qua có điểm giống với Đại S (3.1) trong “Vườn sao băng”.

(3.1) Đại S hay Từ Hy Viên (sinh ngày 06/10/1976) là nữ diễn viên, ca sĩ người Đài Loan.

Tôi luôn chán ghét loại ca hát tình cảm suốt mười tám tuổi này. Đột nhiên tôi nhớ đến dáng vẻ của một cô gái, đã từng đứng trên sân khấu nhỏ trong quán bar ca hát, tiếng hát của cô ấy mệnh mông sâu thẳm, ánh mắt cô độc xa xăm. Loại ký ức đột nhiên xuất hiện này khiến tâm trạng của tôi không được yên. Vì thế tôi đứng dậy đi ra ngoài.

Ánh sáng mặt trời tháng tám như thiêu đốt, mặt trời trên cao càng không ngừng phóng ra hơi thở màu đỏ. Toàn bộ thế giới bị khép kín trong một vòng tròn không kẽ hở, tôi gọi một chiếc taxi, chui vào trong xe, nói với người tài xế: “Đi Nam Sơn.”

Điều hòa trong xe taxi khiến cho tôi có cảm giác thư thái một chút. Tài xế xe quan sát tôi qua kính chiếu hậu. Một kẻ mặc quần đùi, áo lót tùy tiện, giữ trưa nắng nóng mùa hè mà muốn đi Nam Sơn, không phải có vấn đề thì chắc là bị bệnh thần kinh.

Xe đi được 5 phút thì điện thoại của tôi vang lên, đương nhiên là cô bạn học họ Tưởng. Ở đầu dây bên kia phát ra tiếng thở hồng hộc: “Con gián chết tiệt, anh đang ở đâu vậy?”

“Con gián” là do cô bạn học họ Tưởng đặc biệt danh cho tôi, nguyên nhân tôi đã không còn nhớ rõ, đại khái là nói tôi “Tứ hại chi nhất” (3.2). Thật có lỗi, gần đây trí nhớ của tôi không được tốt lắm, tôi chỉ nhớ vì rất bức bối, liền đặt cho cô ấy một cái biệt danh khác, gọi là “Ruồi bọ”, nhưng cô ấy không đồng ý, đến lúc cô ấy nước mắt hai hàng tuôn rơi, tôi vội sửa lại là “Bánh trôi”, cái biệt danh này cô ấy cũng có vẻ không thích nhưng cũng đã tiếp nhận, còn vui vẻ phần khởi nói: “Bánh trôi chắc là có ý sâu xa gì đó.”

(3.2) “Tứ hại chi nhất” ý là ăn hại số một không ai bằng

Cô ấy luôn có bản lĩnh tự quyết định một cách đặc ý, từ điều này mà nói, tôi không thể không phục.

“Nói mau, sao không chịu lên tiếng, anh đang ở đâu thế?” Cô ấy bắt đầu không kiên nhẫn.

“Toilet.” Tôi nói.

“Sao lại lâu như vậy?”

“Đại tiện.” Tôi nói.

“Con giân!” Cô ấy thét lên chói tai, “Em mặc kệ, em muốn anh phải lập tức xuất hiện!”

Tôi cúp điện thoại, tắt máy.

Nam Sơn cách nội thành ước chừng hơn hai mươi km đường bộ, xe đi khoảng nửa ngày, đến một con đường nhỏ hẹp thì dừng lại. Tài xế nói: “Chỉ có thể chạy được đến đây thôi, phía trước không có chỗ quay đầu.”

Tôi trả tiền rồi xuống xe. Đây là lần đầu tiên tôi đến nơi này, nên có chút không quen, một mặt tôi theo con đường hướng đi lên, một mặt suy nghĩ làm cách nào tìm ra nơi cần đến. Ông trời quả thật chiều lòng người, ngay lúc đang tìm cách xoay sở, tôi phát hiện có một người đang từ trên núi đi xuống, cô ấy cầm một cái ô màu đỏ có hoa nhỏ, lưng đeo một cái ba lô nhỏ màu lam. Tôi nghĩ, tôi nhận ra cô ấy, mà cô ấy, cũng có thể nhận ra tôi.

Cô ấy ngẩng đầu lên thì nhìn thấy tôi, trong ánh mắt quả nhiên có phần bối rối, cô ấy cúi đầu bước nhanh đi xuống, làm như không hề nhìn thấy tôi. Tôi đứng một chỗ bất động, đến lúc cô ấy đi ngang qua người, tôi giơ một cánh tay ngăn cô ấy lại.

Cô ấy tiếp tục ngẩng đầu nhìn tôi, ánh mắt càng thêm bối rối, không nói tiếng nào.

“Dẫn tôi đi.” Tôi nói.

Cô ấy muốn tránh thoát tôi.

“Hôm nay em không dẫn tôi đi, thì đừng hòng xuống núi. “ Tôi uy hiếp cô ấy.

“Vậy anh buông tay trước đi.” Cô ấy nhẹ giọng nói.

Tôi buông tay, cô ấy liếc mắt nhìn tôi, tôi phát hiện trong mắt của cô ấy đã ngân ngấn nước, sau đó cô ấy xoay người hướng lên núi. Tôi theo cô ấy đi về phía trước, rất nhanh cảm thấy mệt mỏi có chút không chịu được, nhưng cô gái nhỏ nhắn phía trước tôi lại có vẻ thoải mái tự nhiên, thân thể nhẹ nhàng mà đi. Khoảng 10 phút sau, không gian trước mắt tôi bỗng nhiên trống trải. Ở đây khắp nơi đều là mộ bia, trong ánh nắng mặt trời sắp tắt, từng cái một lẳng lẳng hiện ra, càng mang dáng vẻ yên tĩnh trầm mặc. Cô ấy dẫn tôi đến một con đường nhỏ quanh co, không lâu sau thì dừng lại.

Tôi biết đã đến rồi.

Không hiểu vì sao, tâm trạng của tôi có một chút kích động. Tôi nhìn thấy bia mộ trước mặt mình đang đặt một bó hoa dại còn tươi mới, hẳn là đoá cúc vàng, hoặc là loại hoa gì đó, đang đường hoàng khoe sắc. Trời nóng như vậy, đoá hoa vẫn còn vương vài giọt nước, đoán chừng cô ấy mới đặt lên đó không lâu.

Tôi đến gần, nhìn đến tấm ảnh chụp ở trên bia mộ. Là một tấm ảnh đen trắng, trẻ tuổi, xinh đẹp, một gương mặt đã lâu không gặp, ánh mắt không chút sợ hãi. Tim của tôi bỗng nhiên giống như bị ai đó móc ra, ném lên giữa không trung, không thể tìm lại được.

Tôi không tự chủ quỳ xuống, cúi đầu, nước mắt không thể khống chế chảy dài trên mặt, chúng liền nhanh chóng ướt xuống mặt cổ, cũng nhanh chóng bị ánh nắng mặt trời làm bốc hơi.

“Cậu ấy thực sự yên bình rồi, anh đừng quấy rầy cậu ấy nữa.” Không biết qua bao lâu, cô gái với chiếc ô màu đỏ hồng đứng bên cạnh tôi lên tiếng.

“Em là ai?” Tôi hỏi cô ấy

“Tôi là ai không quan trọng.” Cô ấy lạnh lùng nói.

“Em là bạn thân của em ấy sao?” Tôi nghi ngờ hỏi, “Tôi thấy em rất quen, nhưng không nhớ rõ là đã gặp em ở đâu.”

Cô ấy dùng giọng nói bình tĩnh trả lời: “Chúng ta học cùng trường, ở trường học, tôi thường xuyên nhìn thấy anh. Kỳ thật, chúng ta đã gặp qua rất nhiều lần.”

Tôi nhớ ra rồi!

Chuyện cũ trong nháy mắt hiện lên, tâm trạng của tôi không hiểu sao có chút kinh ngạc.

“Anh đã hại chết cậu ấy,” Cô ấy nói, “Cậu ấy sẽ không tha thứ cho anh, anh khóc cũng vô ích.”

Nói xong, cô ấy mở ô xoay người rời khỏi. Tôi đứng dậy, chạy đến phía trước giữ chặt cô ấy lại: “Em nhất định ở bên cạnh em ấy trước khi chết, em nói cho tôi biết, em ấy có nói chút gì không?”

[3.1] (2)

“Nghe nói anh đã thi đậu một trường đại học có tiếng ở Bắc Kinh?” Cô ấy hỏi tôi.

Tôi gật đầu.

“Chúc mừng anh.” Cô ấy nói.

Tôi không kiên nhẫn rống lên: “Đừng lãng sang chuyện khác, cho tôi câu trả lời đi!”

Cô ấy cũng không tỏ ra sợ tôi: “Thật xin lỗi, làm anh thất vọng rồi, cậu ấy không nói gì cả, ít nhất, tôi cũng không biết cậu ấy đã nói gì.”

“Xin em hãy nói cho tôi biết, tôi thật sự muốn biết.” Tôi nhẹ nhàng hạ thấp thanh âm, ý muốn dỗ dành cô ấy.

“Có lẽ anh nên đi hỏi Hắc Nhân.” Cô ấy ném cho tôi những lời này, không quay đầu lại mà rời khỏi.

Có lẽ hoàng hôn sắp đến, dương quang mãnh liệt rốt cuộc cũng dần tối đen, trên đỉnh núi từng đợt gió lạnh ào ạt thổi tới. Tôi ngồi trước bia mộ của Ba Lạp, nhìn đến những đám mây ở phương xa từ từ trôi qua trên đỉnh đầu. Thật không ngờ, cơn mưa to sắp đến. Giống như chỉ trong một khắc, trời đất đã hoàn toàn biến đổi, gió thổi ngày càng mạnh, những giọt mưa lớn như hạt đậu vỡ ra trên người tôi, tôi không có chỗ để trốn tránh, cũng không muốn trốn tránh, tôi muốn chờ đợi cơn mưa mãnh liệt hơn chút nữa, nặng nề trút xuống chút nữa, cho dù tất cả mọi thứ sẽ tan chảy vỡ vụn ra cũng sẽ không hối tiếc, tôi không mong đợi hay lo sợ mình sẽ phải trả giá, thời khắc này, tôi chỉ muốn làm như vậy, muốn cùng cô ấy làm như vậy. Tôi hoài niệm những đêm đông tuyết rơi đứng trước cửa sổ nhà cô ấy, hoài niệm đôi chân ấm áp đến gần cho tôi hơi ấm, khiến cho những ký ức cứ hiện lên rõ ràng trong bão táp đêm hè, không cần ai ở bên cạnh quấy rầy.

Ai cũng không thể quấy rầy.

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 8 [END] Chương 7.6 Chương 7.5 Chương 7.4 Chương 7.3 Chương 7.2 Chương 7.1 Chương 6.9 Chương 6.8 Chương 6.7 Chương 6.6 Chương 6.5 Chương 6.4 Chương 6.3 Chương 6.2 Chương 6.1 Chương 5.9 Chương 5.8 Chương 5.7 Chương 5.6 Chương 5.5 Chương 5.4 Chương 5.3 Chương 5.2 Chương 5.1 Chương 4.14 Chương 4.13 Chương 4.12 Chương 4.11 Chương 4.10 Chương 4.9 Chương 4.8 Chương 4.7 Chương 4.6 Chương 4.5 Chương 4.4 Chương 4.3 Chương 4.2 Chương 4.1 Chương 3.10 Chương 3.9 Chương 3.8 Chương 3.7 Chương 3.6 Chương 3.5 Chương 3.4 Chương 3.3 Chương 3.2 Chương 3.1 Chương 2.14 Chương 2.13 Chương 2.12 Chương 2.11 Chương 2.10 Chương 2.9 Chương 2.8 Chương 2.7 Chương 2.6 Chương 2.5 Chương 2.4 Chương 2.3 Chương 2.2 Chương 2.1 Chương 1.10 Chương 1.9 Chương 1.8 Chương 1.7 Chương 1.6 Chương 1.5 Chương 1.4 Chương 1.3 Chương 1.2 Chương 1.1

Xem Chương Mới Hơn »

26. Chương 3.2

[3.2] (1)

Khi tôi trở lại nội thành, đã là 10 giờ đêm. Sau cơn mưa, nhiệt độ không khí vẫn rất cao, tóc tai và quần áo bị dầm mưa của tôi đã gần khô hoàn toàn.

Bởi vì không đón được xe, tôi phải đi bộ một đoạn khá dài. Nghĩ đến cô gái cũng giống tôi đến thăm Ba Lạp, tôi đoán cô ấy có lẽ thường xuyên đến đó, không biết cô ấy đã đi như thế nào, dáng vẻ của cô ấy yếu ớt, nếu cũng đi bộ lâu như vậy, nhất định sẽ mệt đến gục xuống.

Không ngờ, cô bạn học họ Tưởng lại đang chờ tôi dưới ngọn đèn đường cách nhà tôi không xa

Lúc đầu cô ấy đang ngồi, nhìn thấy tôi, liền đứng dậy, dựa người vào cột đèn, buồn bực nhìn tôi. Cô ấy hẳn là đã về nhà thay một cái váy mới, hơn nữa tôi phát hiện cô ấy thay đổi luôn kiểu tóc, mớ tóc rối bù màu đỏ sậm, xoắn lại một cách buồn cười ở trên đầu cô ấy.

Tôi đi đến gần.

“Em đã 18 tuổi rồi.” Cô ấy nói.

“Sinh nhật vui vẻ.” Tôi nói.

“Em mới đi uốn tóc.” Cô ấy nói.

“Khó coi.” Tôi nói

Khuôn mặt của cô ấy bỗng nhiên nhẵn lại, sau đó thì khóc rống lên. Cô ấy cũng không nhào vào lòng tôi ôm ấp, trong một khắc, tôi có ý muốn vươn tay ôm cô ấy, nhưng cuối cùng cũng không làm được.

Chúng tôi cứ như vậy giằng co với chính mình.

Tôi thật sự kiên nhẫn chờ cô ấy khóc xong.

Nhưng cô ấy vẫn khóc không dứt.

Tôi duy trì kiên nhẫn chờ đợi.

May mắn là xung quanh chẳng có ai qua lại, nhưng mà cho dù có ai đi qua cũng chẳng có gì, tôi là một kẻ chẳng là gì ở cái thành phố này, mọi thứ thuộc về tôi, dù có xảy ra chuyện, mọi người cũng không thêm để ý.

Rốt cuộc, tôi đến bên cạnh vỗ vỗ lưng cô ấy nói: “Được rồi, khóc nữa là già đi đấy, kiểu tóc mới của em khiến em thật sự trông giống bà lão .”

Cô ấy ngẩng đầu lên nhìn tôi: “Anh không thích phải không, em biết anh không thích!”

“Em nói bậy bạ gì đó!”

“Anh quên không được con nhỏ đó, em biết anh không thể quên được con nhỏ đó!” Tương Giao ôm lấy đầu khóc rống lên, “Nếu đã như thế này, anh coi như quên em đi, Trương Dạng, chúng ta từ nay về sau cắt đứt quan hệ!”

“Được.” Tôi nói.

Cô ấy trợn to mắt nhìn tôi, tôi biết cô ấy bắt đầu hối hận với những gì mình vừa nói. Nhưng tôi lại không hề phản ứng nhìn cô ấy, lấy bất biến ứng vạn biến.

Cô ấy oán hận liếc mắt nhìn tôi một cái, đẩy tôi đang đứng ở trước mặt qua một bên, sau đó chạy đi. Ở phía trước, có một chiếc xe máy đang phóng như bay. Nhìn đến dáng vẻ của cô ấy, xem ra căn bản không muốn né tránh, trong đầu của tôi rung động mãnh liệt, tôi chạy nhanh đuổi kịp, nhanh chóng kéo cô ấy đến lề đường.

Xe máy lập tức dừng lại, chỉ cách chúng tôi vài milimet.

“Bị điên à!” Người đội mũ trên xe máy là một trung niên hơn 40 tuổi, ông ta mắng chửi xong, liền khởi động xe vọt đi.

Cô bạn học họ Tưởng đem mớ tóc rối bù vén sang hai bên gò má, làm tôi ngứa không chịu được. Tôi muốn đẩy cô ấy ra một chút, nhưng cô ấy ôm tôi đặc biệt nhanh.

Cô ấy nức nở: “Con gái, anh đừng không cần em nữa, cầu xin anh đừng rời xa em.”

“Cắt đứt quan hệ là em nói, không phải anh nói.”

“Em sai rồi, em sai rồi.” Cô ấy nhận lỗi so với nháy mắt còn nhanh hơn.

“Được rồi.” Tôi nhẹ nhàng đẩy cô ấy ra, “Hôm nay anh mệt lắm, em cũng mau chóng về nhà nghỉ ngơi đi, có chuyện gì ngày mai nói sau, có được không?”

“Đưa em về nhà được không?” Cô ấy nói, “Ở phía trước có một đoạn thật sự tối, anh cũng biết, em sợ.”

Tôi thật sự là mệt chết đi được, hơn nữa bụng đói đã nổ đom đóm mắt. Nhưng tôi chẳng còn cách nào khác, chỉ có thể cùng cô ấy đi về nhà. Cô ấy nắm tay tôi, chặt chẽ, không chịu thả lỏng. Chúng tôi đi được vài bước, cô ấy nắm tay tôi đặt ở hông của mình. Lúc đến khúc quanh rẽ vào một cái hẻm nhỏ, tôi cảm thấy cô ấy có chút run sợ.

“Tuần sau chúng có thể rời khỏi nơi này rồi.” Cô ấy nói bằng giọng run run, “Em rất ghét ở đây, sau khi chúng ta dọn đi, vĩnh viễn không cần trở về nữa, con gián anh có chịu không?”

Tôi quên nói, cô bạn họ Tưởng này cũng đã thi đậu vào một trường đại học ở Bắc Kinh, đại học công nghệ. Thật ra cô ấy muốn đi học ở Thượng Hải, nhưng bởi vì tôi thích Bắc Kinh, rốt cuộc cô ấy vẫn lựa chọn học ở một trường đại học ở Bắc Kinh.

“Được.” Tôi nói.

“Về sau em không làm loạn nữa.” Cô ấy nói, “Em sẽ ngoan.”

Mấy lời hứa như vậy, tôi đã nghe qua cả ngàn lần.

Lúc đi qua con ngõ nhỏ, tay của tôi không tự chủ cũng ôm sát cô ấy một chút. Con đường này ban ngày và ban đêm hoàn toàn khác nhau, chúng tôi giống như đã có rất nhiều ban đêm chưa từng đi qua nó. Ở bên kia đường, có một cái nhà trọ cũ nát, tôi vĩnh viễn nhớ rõ buổi tối mùa đông hôm đó, khi tôi chạy tới, Tưởng Giảo đã bị bọn côn đồ của Hắc Nhân dùng vải bịt miệng lại, bắt ngồi ở góc tường, nước nử không thể phát ra tiếng, chỉ có ánh mắt tuyệt vọng.

Hắc Nhân cầm một con dao nhọn sắc bén chìa vào người tôi nói: “Tiểu tử thôi, mày hãy chọn đi, một là vài người bọn tao làm nhục con đàn bà của mày, hai là mày cầm con dao này tự đâm vào ngực đi!”

Ngày đó, là ngày Ba Lạp được hạ táng, giữa không trung rơi lá tả đọt tuyết cuối mùa xuân.

Tôi nói với Hắc Nhân: “Bọn mày thả Tưởng Giảo ra, không liên quan đến cô ấy!”

“Có liên quan hay không là do tao quyết định.” Hắc Nhân nói. “Trước tiên mày tự tát vào mặt mười cái, tao sẽ quyết định có thả con nhỏ đó hay không, mày nghĩ sao?”

Tôi nói: “Mười cái? Nhiều vậy?”

“Mày mẹ nó đừng có vô nghĩa như vậy!” hắc tiến đến đá một cước vào đầu gối của tôi, tôi đau đến nổi quỳ sụp xuống.

Hắc Nhân dùng dao dí sát mặt tôi khoa tay múa chân nói: “Gương mặt này quả nhiên không tệ, có lẽ đã lừa nhiều cô gái rồi. Nhưng có điều tao muốn hỏi kẻ tài giỏi như mày đây, mày không nghĩ tới hậu quả sau khi đi lừa gạt à?”

[3.2] (2)

Đúng lúc này, có tiếng xe cảnh sát từ xa truyền đến.

Hắc Nhân sợ tới mức thu hồi con dao: “Mày đã làm gì?”

Tôi cố gắng đứng dậy, bình tĩnh nói: “Tao đã báo cảnh sát.”

“Mày đừng quên, điện thoại của mày ở trong tay tao!” Hắc Nhân nói, “Tao nhìn thấy là mắt hửng, nên đưa nó cho biểu ca của Ba Lạp rồi.”

“Vậy thì sao?” Tôi nói, “Nó chẳng giải thích được gì.”

Hắc Nhân liền cầm con dao đâm tới tấp vào người tôi. Tôi dùng tay phản đòn liền đoạt được con dao trong tay hắn. Tên này cao to nhưng vô dụng, chỉ được bề ngoài dữ tợn, tôi kề con dao lên cổ của hắn, buộc bọn hắn thả Tưởng Giảo.

“Không được thả.” Hắc Nhân ánh mắt đỏ hồng kêu lên. “Cùng lắm thì tất cả cùng chết!”

“Chúng mày còn có tương lai sáng sủa, không đáng.” Tôi nói với mấy tên tiểu tử trông có vẻ hiếu học, “Trước khi cảnh sát tới, đi nhanh đi!”

Bốn năm tên tiểu tử nhìn nhau một lúc, đến thời điểm quan trọng liền lựa chọn bản thân, lập tức giải tán. Có đứa trước khi chạy đi, còn vội vàng cúi trời cho Tưởng Giảo. Tưởng Giảo sau khi được thả tự do vẫn ngồi xồm ở góc tường, lâu thật lâu cũng không ngồi dậy.

Tôi buông Hắc Nhân ra: “Mày cũng đi nhanh đi.”

Hắn không tin nhìn tôi.

“Nếu không đi! Không kịp nữa đâu!”

“Món nợ này tao không bỏ qua đâu, sớm hay muộn gì cũng sẽ tìm mày tính sổ!” Hắc Nhân nghiến răng nghiến lợi phun ra mấy tiếng, liền chạy trốn.

Tôi đi qua góc tường nâng Tưởng Giảo đứng dậy, mặt cô ấy tái nhợt, nghiêm giọng hỏi tôi: “Anh thật sự báo cảnh sát?”

“Em nghĩ sao?” Tôi nói.

Nhưng mà, tôi thật sự cảm ơn mấy chiếc xe cảnh sát đã đi qua chỗ này.

Lần đó, Tưởng Giảo bị dọa sợ không nhẹ, tôi nói cô ấy ba ngày ba đêm, cô ấy mới có dũng khí một lần nữa bước vào cổng trường.

Đương nhiên hiện tại nơi này đã thật sự an toàn. Ba của cô bạn Tưởng Giảo này dùng tiền thật hữu ích, Hắc Nhân không có xảy ra việc gì, hắn rời khỏi nơi này, hơn nữa còn nghe nói, hắn vĩnh viễn không trở về nữa.

Không về cũng tốt.

Nửa năm ngắn ngủi, rất nhiều điều đã hoàn toàn thay đổi. Tất cả biến mất, không còn thấy nữa. Đau khổ nhất chính là, mất đi, liền vĩnh viễn không thấy, vĩnh viễn sẽ không quay về, nhưng vẫn lưu lại như một cái kim châm cắm sâu vào ngực, nhổ không ra, xua không hết, nó muốn bạn phải thật đau đớn, hoàn toàn không thể quên được.

“Đến nhà của em đi.” Tưởng Giảo thấp giọng cầu xin tôi, “Em sẽ nhờ dì Vương làm cơm rang trứng cho anh. Hôm nay là sinh nhật của em, ở nhà có mua bánh ngọt, anh không đến ăn mừng với em, sao mà được chứ?”

Cô ấy là một cô gái thông minh luôn biết đùa giỡn, từng bước một đạt đến yêu cầu của chính mình, cho dù tôi không được vui cho lắm, nhưng cái bụng đang đói khát của tôi đã chịu khuất phục.

“Được.” Tôi nói.

Tưởng Giảo ngẩng mặt lên nhìn tôi: “Con gián, anh xong đời rồi.”

“Là sao?”

“Tối nay anh đã nói ba lần chữ ‘Được’, em phát hiện, ngoại trừ ‘Được’ ra anh chẳng nói gì cả.”

“Ừ.” Tôi nói.

“Xin anh đấy, sinh nhật của em, anh có thể đừng như vậy hay không?”

“Ừ. Được.” Tôi nói.

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 8 [END] Chương 7.6 Chương 7.5 Chương 7.4 Chương 7.3 Chương 7.2 Chương 7.1 Chương 6.9 Chương 6.8 Chương 6.7 Chương 6.6 Chương 6.5 Chương 6.4 Chương 6.3 Chương 6.2 Chương 6.1 Chương 5.9 Chương 5.8 Chương 5.7 Chương 5.6 Chương 5.5 Chương 5.4 Chương 5.3 Chương 5.2 Chương 5.1 Chương 4.14 Chương 4.13 Chương 4.12 Chương 4.11 Chương 4.10 Chương 4.9 Chương 4.8 Chương 4.7 Chương 4.6 Chương 4.5 Chương 4.4 Chương 4.3 Chương 4.2 Chương 4.1 Chương 3.10 Chương 3.9 Chương 3.8 Chương 3.7 Chương 3.6 Chương 3.5 Chương 3.4 Chương 3.3 Chương 3.2 Chương 3.1 Chương 2.14 Chương 2.13 Chương 2.12 Chương 2.11 Chương 2.10 Chương 2.9 Chương 2.8 Chương 2.7 Chương 2.6 Chương 2.5 Chương 2.4 Chương 2.3 Chương 2.2 Chương 2.1 Chương 1.10 Chương 1.9 Chương 1.8 Chương 1.7 Chương 1.6 Chương 1.5 Chương 1.4 Chương 1.3 Chương 1.2 Chương 1.1

Xem Chương Mới Hơn »

27. Chương 3.3

Part 2

[3.3] (1)

Hai ngày được nghỉ, tôi đến trung tâm mua sắm, làm thêm tại cửa hàng điện thoại di động.

Đã gần đến ngày khai giảng, rất nhiều người đến mua điện thoại, tôi đứng nhiều, chân như muốn nhũn ra, miệng nói nhiều, khô cả cổ họng. Đến 6 giờ tối, thành tích của tôi coi như cũng không tệ, tổng cộng tiêu thụ được 8 cái.

Quản lý nhìn tôi cười híp mắt, nói: “Soái ca thật sự rất lợi hại, cậu xem, khách hàng của cậu toàn là phái nữ.”

Đúng lúc này, tôi lại nhìn thấy cô ấy, là cô gái tôi đã gặp ở Nam Sơn, cô ấy mặc một cái váy nhỏ màu trắng, đang đứng tại quầy văn phòng phẩm phía bên kia mua gì đó. Bên cạnh cô ấy là nam sinh học cùng lớp với tôi, tên Vũ Tha. Tên tiểu tử đó đúng là một quái nhân, hắn đã học vượt lớp từ cấp hai lên cấp ba, giống như sinh ra chỉ để học vậy, đợt thi lần này hắn đứng đầu toàn thành phố, so với tôi, đứng thứ năm, hơn đến ba mươi điểm.

Ba phút sau, bọn họ cùng nhau đi về phía tôi. Tay của cô ấy đang cầm một cái túi to, bên trong là sổ tay, bút cùng một số dụng cụ học tập khác, đi được nửa đường thì tôi thấy Vũ Tha muốn giúp cô ấy cầm cái túi, nhưng bị cô ấy kiên quyết từ chối.

Nhìn thấy tôi, hai người đều có chút giật mình.

Tôi nhìn bọn họ cười cười.

Vũ Tha cười hỏi: “Trương Dạng sao cậu lại ở đây?”

“Gần đến ngày nhập học rồi, muốn kiếm chút tiền đóng học phí.” Tôi nói.

Cô ấy trước sau vẫn cố gắng giữ gương mặt nhỏ nhắn thật bình tĩnh, giống như chưa từng quen biết tôi.

“Muốn mua di động à?” Tôi hỏi.

“Đúng vậy,” Vũ Tha nói, “Mình nghĩ mua cái nào vừa túi tiền, thích hợp cho học sinh dùng ấy, cậu có cái nào giới thiệu ỉn không?”

Ở bên cạnh, cô ấy nói với Vũ Tha: “Anh cứ xem đi, em về nhà trước đây.”

Vũ Tha ngăn cô ấy lại: “Đợi một lát, anh xem qua một chút thôi, khi nào xong, anh sẽ lập tức đưa em về.”

“Ai muốn anh đưa về chứ! Em cũng không phải là không biết đường!” Cô ấy nói xong, xách theo cái túi thật to, cùng mấy thứ linh tinh, khí phách hiên ngang xoay người sải bước rời khỏi.

Tôi nói với Vưu Tha: “Bạn gái của cậu cũng không phải vừa nhì.”

“Không phải,” Vưu Tha vội vàng giải thích, “Em ấy là em họ của mình.”

“Ồ?” Tôi tỏ vẻ kinh ngạc, “Cậu xem chiếc Nokia này đi, giá cũng tốt.”

“À, mà thôi. Ngày mai mình lại đến xem!” Vưu Tha đẩy tôi ra, vội càng chạy theo hướng cô gái kia.

Ồ, ha ha, có phải thật là em họ không đây.

Người quản lý tính lương ngày hôm đó cho tôi, nói với tôi đã có thể ra về, bà ấy hỏi tôi: “Ngày mai đến nữa chứ?”

“Đến,” Tôi nói, “Làm nốt ngày nghỉ cuối cùng luôn!” Nói xong, tôi nhận lấy tám mươi đồng tiền, chào quản lý một cái, liền ra khỏi cửa trung tâm mua sắm.

So với không khí mát lạnh bên trong khu mua sắm, ở bên ngoài vẫn có vẻ oi bức. Tôi đứng một ngày tại quầy, dạ dày không chỉ cồn cào mà còn có chút phát run, trong cổ họng như muốn thở ra khói, vì thế tôi chạy đến một cửa tiệm bán đồ uống lạnh ở bên ngoài, mua một lon coca lớn, ngồi xuống bậc thang gần trạm xe bus bắt đầu uống.

Lúc quay đầu lại, tôi nhìn thấy cô ấy, cô ấy đứng bên cạnh tôi, khiến tôi giật bắn người. Cô ấy vẫn mang theo cái túi to kia, mặc váy nhỏ màu trắng noãn, đang ăn một cây kem nhiều màu, thì ra Vưu Tha chưa gặp được cô ấy.

Tâm trạng của tôi đang tốt, vì thế huyết sáo một tiếng, hỏi: “Ca ca của em đâu?”

Mặt của cô ấy ửng đỏ, nhìn qua thực là đáng yêu. Nhưng tiếp theo sau đó, cô ấy chẳng có biểu hiện gì gọi là nhát gan giống như tôi tưởng tượng, chỉ nhẹ nhàng nghịch ngợm trả lời: “Tôi đá anh ấy đi rồi.”

“Haizz, em phải nhớ kỹ, đừng bao giờ đá một nam nhân nguyện ý đối tốt với em, em sẽ hối hận đấy.” Tôi nói xong, liền dùng tay bóp méo cái lon coca, ném xuống đất đánh “coong” một tiếng.

Cô ấy nhìn tôi một lát, sau đó nhặt lon coca lên, ném vào thùng rác ở bên cạnh.

Tôi châm một điếu thuốc, nheo mắt nhìn cô ấy mỉm cười, cô ấy liền nhìn sang hướng khác. Đúng lúc đó, có một chiếc xe bus dừng lại, cô ấy lên xe, là xe bus số 5, không phải chuyến xe tôi muốn đi, nhưng không hiểu vì sao, tôi nhìn không được đã đi theo cô ấy.

Trên xe có rất nhiều người, không có chỗ ngồi, vóc dáng của cô ấy không cao, cố gắng lắm mới có thể nắm được tay cầm. Tôi đứng ở bên cạnh cô ấy nói: “Nếu trong cái túi đó không có gì quý giá, tôi cầm giúp em nhé?”

Cô ấy không trả lời, chỉ nắm chặt cái túi.

“Đưa cho tôi nào!” Tôi vừa vươn tay, vừa ra lệnh.

Cô ấy vẫn kiên trì không phản ứng, nhưng biểu hiện trên mặt đã bắt đầu khẩn trương.

Tôi cảm thấy thú vị, liền trêu đùa nói: “Em không đưa cho tôi cũng được, tôi sẽ nắm tay em.”

Tay của tôi còn chưa đụng đến tay của cô ấy, cái túi đã phản ứng, nó mang theo hơi ấm trên tay cô ấy rơi vào tay tôi, thật đúng là rất nặng. Tôi cúi xuống hỏi cô ấy: “Mua nhiều sổ tay như vậy, để viết nhật ký à?”

Cô ấy không để ý đến tôi.

Tôi nói: “Hỏi sao em không trả lời?”

Cô ấy ngẩng gương mặt nhỏ nhắn lên nhìn tôi: “Chẳng lẽ anh hỏi, tôi liền phải trả lời sao?” Mặt của chúng tôi thật sự rất gần nhau, chiếc xe đột nhiên lay động một cái, khoảng cách càng gần hơn, ánh sáng mặt trời buổi hoàng hôn chiếu rọi lên làn da trắng như tuyết của cô ấy. Làn da của cô ấy thật sự rất đẹp, hoàn toàn khác với Tưởng Giảo, cũng không giống với nhiều cô gái khác, trong suốt, không nhiễm một hạt bụi. Còn ánh mắt kia nữa, trong sáng đến kỳ lạ. Thấy tôi cứ nhìn chăm chăm mình, mặt của cô ấy lại đỏ, là ửng đỏ, mặt ửng đỏ chứng tỏ rằng cô ấy đang bối rối, nhưng cô ấy vẫn kiên quyết không chịu đầu hàng, vẫn quật cường không chuyển ánh mắt đi hướng khác.

Thật là thú vị, không phải sao?

Xe vừa dừng lại, cô ấy liền xuống xe, tôi cũng theo cô ấy xuống xe.

“Cảm ơn anh.” Cô ấy nói, “Đưa cái túi cho tôi đi.”

“Lỡ như tôi không theo em xuống xe thì sao?” Tôi nói.

“Vậy thì ngay từ đầu anh đã không theo tôi,” Cô ấy như biết được, nói: “Chuyến xe về nhà anh là số 11, không phải sao?”

[3.3] (2)

“Ừ nhỉ,” Tôi nói, “Thần thám tài giỏi, xin hỏi nhà em ở chỗ này à?”

“Không phải,” Cô ấy chỉ thẳng tay về phía trước, nói: “Trạm xe lúc này mới là nhà của tôi.”

“Vậy vì sao em lại muốn xuống đây?”

“Không nói cho anh biết.” Cô ấy nói.

Tôi choáng váng.

Tôi khoanh tay lại, trong màn đêm đang buông xuống của hoàng hôn, tôi tỏ ra hứng thú nhìn ngắm cô gái kỳ quái khiến cho người ta khó hiểu này. Cô ấy bỗng nhiên lại hỏi tôi một câu, làm cho tôi càng khó hiểu: “Anh có đói bụng không?”

Tôi nghĩ nghĩ nói: “Có một chút.”

“Đi theo tôi đi.” Cô ấy nói.

Trương Dạng luôn vênh vào tự đắc tôi đây cứ như vậy đi theo một cô gái nhỏ, còn giúp cô ấy cầm theo một cái túi thật to. Tôi không có thời gian tự hỏi rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì, lòng hiếu kỳ thật sự là kẻ thù của nhân loại, tôi cứ như vậy tùy ý đi theo cô ấy, cho đến khi cô ấy dẫn tôi đến trước tiệm mì quen thuộc kia.

“Anh giúp tôi xách đồ, tôi mời anh ăn mì.” Cô ấy quay người lại nói với tôi.

Đây là nơi tôi rất quen thuộc, tuy rằng đã có một thời gian dài không đến đây.

Tôi đến ngồi tại một cái bàn ở góc quán, cô ấy gọi hai bát mì thịt bò, ngồi phía đối diện với tôi, đặt một bát xuống trước mặt tôi. Tôi bỏ vào bát của mình một ít rau thơm, cô ấy đột nhiên vươn tay, lấy rau thơm trong bát của tôi bỏ vào bát của mình, sau đó dường như không có việc gì bắt đầu trộn lẫn mì và rau, rồi bắt đầu ăn.

“Ở đây nhiều rau thơm như vậy, em lại cố tình lấy trong bát của tôi?” Tôi hỏi cô ấy.

Cô ấy khẽ cười, nói: “Anh không biết đâu, đã từng có người nói cho tôi biết, của người khác luôn là tốt nhất.”

Tôi im lặng một lúc lâu, sau đó hỏi: “Là Ba Lạp sao?”

“Ba Lạp rất thích ăn mì ở đây.” Cô ấy nói, “Tôi đã gặp anh và cậu ấy ở đây, nhưng chắc chắn anh không nhớ rõ.”

“Đúng vậy,” Tôi nói, “Tôi quả thật không nhớ.”

“Ngày hôm đó anh đến thăm cô ấy, ở trên núi có mưa to,” Cô ấy nói, “Tôi luôn nghĩ anh có bị cảm lạnh hay không.”

“Vì sao em quan tâm tôi?”

“Không nói cho anh biết.” Cô ấy lại nói câu này.

Cô ấy cúi đầu ăn mì của mình, ăn ăn, sau đó ngẩng đầu lên nhìn tôi, nói: “Sao anh không nhúc nhích vậy, không phải anh nói đang đói bụng hay sao?”

Tôi nói: “Tôi thường như vậy, rất đói bụng, nhưng ăn cái gì cũng không vô.”

Cô ấy lấy một đôi đũa sạch, vươn cánh tay thật dài, giúp tôi trộn mì và rau lại với nhau, dịu dàng nói: “Anh nhanh ăn đi, mì mà để nguội, sẽ ăn không ngon đâu.”

“Em tên gì?” Tôi hỏi cô ấy.

“Lý Nhị.” Cô ấy nói: “Mộc Tử chữ Lý, Vương Nhĩ chữ Nhị.”

“Vưu Tha là ca ca của em thật sao?”

“Không phải.” Cô ấy nói.

“Là bạn trai?”

“Tôi không có bạn trai.” Cô ấy kiên quyết nói, “Tôi không yêu đương.”

“Em biết không, tôi thật sự hâm mộ Vưu Tha, cậu ấy thi đậu Thanh Hoa, đó là mơ ước của tôi.”

Cô ấy dường như muốn an ủi tôi: “Trường của anh cũng không tệ, không phải ai cũng có thể vào được Thanh Hoa.”

Tôi châm một điếu thuốc, đưa gói thuốc lá đến trước mặt cô ấy. Cô ấy lắc đầu, còn thành thật nói: “Hút thuốc không tốt cho sức khỏe, anh nên bỏ đi.”

Tôi hướng về phía cô ấy hạ thấp người, sau đó ăn hết bát mì như hổ đói.

Cô ấy lấy khăn tay từ trong túi ra đưa cho tôi. Nếu hiện tại có ai đó nhìn thấy, chắc chắn 50% cho rằng tôi và cô ấy có quan hệ âm muội, nhưng cô ấy thật sự rất thản nhiên.

Hôm đó, tôi kiên trì muốn đưa cô ấy về nhà.

Còn cô ấy thì kiên trì muốn đi con đường nhỏ ở phía sau tiệm mì, ngôi nhà bên đường đã gần xây xong, đèn đường dĩ nhiên đã có, ở hai bên đường còn được trồng một ít cỏ và hoa nhỏ, nhưng ngoại trừ cư dân ở phụ cận, nơi đây vẫn ít người qua lại. Tôi và cô ấy một trước một sau bước đi, đến một nơi, cô ấy bỗng nhiên dừng lại hỏi tôi: “Anh còn nhớ rõ nơi này không?”

“Nhớ rõ.” Tôi nói.

“Có lần tôi nhìn thấy anh đánh cậu ấy, là tôi đã ngăn anh lại.”

Tôi cố kềm nén nội tâm đang bồi rối, trêu đùa nói: “Nếu hôm nay tôi đánh em ở đây, em nói sẽ có ai tới cứu em?”

“Anh sẽ không làm vậy.” Cô ấy nói.

“Vì sao em khẳng định như vậy?”

“Không nói cho anh biết.” Cô ấy nói.

“Chúng ta thử một lần nhé!” Tôi nắm lấy tay cô ấy, cô ấy sợ đến mức thét lên, nhưng chỉ là nhẹ giọng rất khẽ, thậm chí cô ấy còn không có sức lực đẩy tôi ra. Con gái đúng là có sức hút thật mãnh liệt, một khắc đó tôi đã thật sự xúc động, kỳ thật rất muốn hôn cô ấy, nhưng tôi không thể, cô ấy nói đúng, tôi không làm được, tôi quả thật không thể ra tay với cô ấy.

Tôi buông cô ấy ra, nói: “Đi thôi, tôi đưa em về.”

“Không cần đưa, nhà của tôi không xa, chính là ngôi nhà đằng kia.” Cô ấy chỉ tay về phía trước, sau đó nhận lấy cái túi từ trong tay tôi, nói: “Trương Dạng, tạm biệt.”

Cô ấy gọi tôi là Trương Dạng, giống như tôi và cô ấy đã quen biết rất nhiều năm, là bạn bè thân thiết.

“Đi thôi!” Tôi hướng cô ấy vẫy vẫy tay.

Tôi nhìn cô ấy đi về phía trước, chưa được xa lắm, cô ấy đột nhiên quay người lại, chạy về hướng của tôi, trực tiếp nói: “Tôi muốn biết số điện thoại của anh, còn có email, hoặc là QQ đều được.”

Nói xong, cô ấy lấy ra một quyển vở mới cùng một cây bút, đưa cho tôi.

Dưới ánh đèn đường, tôi cầm bút viết cho cô ấy mấy chữ, cô ấy nói cảm ơn, sau đó rời khỏi.

Đúng là gặp quý!

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 8 [END] Chương 7.6 Chương 7.5 Chương 7.4 Chương 7.3 Chương 7.2 Chương 7.1 Chương 6.9 Chương 6.8 Chương 6.7 Chương 6.6 Chương 6.5 Chương 6.4 Chương 6.3 Chương 6.2 Chương 6.1 Chương 5.9 Chương 5.8 Chương 5.7 Chương 5.6 Chương 5.5 Chương 5.4 Chương 5.3 Chương 5.2 Chương 5.1 Chương 4.14 Chương 4.13 Chương 4.12 Chương 4.11 Chương 4.10 Chương 4.9 Chương 4.8 Chương 4.7 Chương 4.6 Chương 4.5 Chương 4.4 Chương 4.3 Chương 4.2 Chương 4.1 Chương 3.10 Chương 3.9 Chương 3.8 Chương 3.7 Chương 3.6 Chương 3.5 Chương 3.4 Chương 3.3 Chương 3.2 Chương 3.1 Chương 2.14 Chương 2.13 Chương 2.12 Chương 2.11 Chương 2.10 Chương 2.9 Chương 2.8 Chương 2.7 Chương 2.6 Chương 2.5 Chương 2.4 Chương 2.3 Chương 2.2 Chương 2.1 Chương 1.10 Chương 1.9 Chương 1.8 Chương 1.7 Chương 1.6 Chương 1.5 Chương 1.4 Chương 1.3 Chương 1.2 Chương 1.1

Xem Chương Mới Hơn »

28. Chương 3.4

[3.4]

Tối hôm đó tôi về đến nhà, liền phát hiện mẹ con của Tưởng Giảo đều đang ở đó. Cha tôi đang thêm nước vào ấm trà mời bọn họ, xem ra, bọn họ đã ngồi lâu lắm rồi.

“Chào.” Tôi làm như không có việc gì chào hỏi hai mẹ con họ. Vài ngày không gặp, kiểu tóc mới của Tưởng Giảo quả thật rối như mớ bông bong, giống như cái ổ gà đặt ở trên đầu, cô ấy còn kẻ mắt màu tím, tôi ghét nhất là cái màu tím không thể không tâm thường này. Tôi nhớ đến một Tưởng Giảo với bộ đồng phục học sinh màu trắng tinh khiết kia cùng mái tóc dài suông mượt, ít nhất khi đó cô ấy không khiến cho tôi có cảm giác chán ghét.

“Trương Dạng, dì với ba con đang bàn đến chuyện hai đứa đi học cùng nhau ở Bắc Kinh đây.” Mẹ của Tưởng Giảo nói: “Ba con nói ông ấy không đưa các con đi được, ba của Tưởng Giảo cũng bận việc không thể đi, vậy một mình dì đưa các con đi là được rồi, ở Bắc Kinh dì có một căn nhà, cuối tuần các con có thể đến ở...”

“Được ạ.” Tôi cười tủm tỉm nói.

“Con giần, anh ăn cơm chưa?” Tưởng Giảo hỏi tôi.

“Đã ăn rồi.” Tôi nói.

“Ăn cái gì?” Cô ấy như thế này là muốn chọc tôi tức chết.

“Mì.”

“Mì thì làm sao có dinh dưỡng!” mẹ của Tưởng Giảo kêu lên, “Đi thôi, hai mẹ con dì còn chưa ăn cơm đâu, ra ngoài ăn một chút gì đi, gần nhà mới có một quán nấu món cay Tứ Xuyên thật sự không tệ, ngay trên đường Nghĩa Chính, cách nơi này không xa.”

“Đi thôi.” Tưởng Giảo lôi kéo tôi.

“Không đi.” Tôi gáp một cái, nói: “Hôm nay đứng một ngày ở quầy rồi, mệt chết đi được, anh muốn đi ngủ.”

“Anh lại đi bán di động!” Tưởng Giảo kêu lên, “Không phải đã nói với anh là không cần đi nữa hay sao?”

Tôi trừng mắt nhìn cô ấy một cái, cô ấy liền ngậm miệng lại.

“Đi ngồi chơi nhé, con đi tắm một lát.” Tôi chào hỏi xong, lấy cái áo lót, đi vào phòng tắm. Tưởng Giảo đi theo tôi đến tận cửa phòng tắm, tôi hỏi cô ấy: “Muốn sao đây, chẳng lẽ muốn nhìn anh tắm?”

Cô ấy oa lên: “Thì có sao, đâu phải là chưa thấy qua!”

“Đi ra ngoài chờ anh!” Tôi nói.

Cô ấy vẫn đứng ngay cửa phòng tắm không chịu đi: “Con gián, có phải anh còn giận em hay không? Em không đến tìm anh, có phải anh liền không đến tìm em?”

“Em nói cái gì?” Tôi giả vờ như không nghe rõ.

“Em thích tính cách xấu xa này của anh.” Cô ấy bỗng nhiên cười rộ lên, ôm lấy tôi nói, “Anh thật sự rất có cá tính.”

Trong đầu tôi bỗng hiện lên đôi mắt trong sáng kia. Tôi có chút miễn cưỡng đẩy Tưởng Giảo ra, dỗ dành cô ấy, nói: “Được rồi, tắm xong anh sẽ ra với em!”

Cô ấy rút cuộc cũng buông tay.

Đêm đó, Tưởng Giảo ngủ cùng với tôi trên chiếc giường gỗ nhỏ hẹp ở nhà tôi, giường vừa động một chút, liền phát ra tiếng kêu kệt. Tưởng Giảo ôm tôi không chịu buông tay, sau đó, cô ấy bắt đầu khóc một cách khó hiểu, nước mắt của cô ấy thấm vào ngực tôi, khiến tôi ngứa ngáy. Tôi chẳng có bất kì dự vọng nào. Cô ấy trái lại an ủi tôi nói: “Không có việc gì, con gián, chúng ta sẽ rời khỏi đây, tất cả sẽ tốt lên, không có việc gì...”

Trong tiếng thì thào của cô ấy, tôi nặng nề chìm vào giấc ngủ.

Nửa đêm tôi tỉnh lại, Tưởng Giảo cũng không có ngủ, cô ấy ngồi bên cửa sổ trong căn phòng nhỏ của tôi, mặc cái áo lót đã thấm mồ hôi của tôi, đang hút thuốc. Bộ dáng hút thuốc của cô ấy nhìn rất sành sỏi, nhưng trước nay cô ấy chưa bao giờ hút thuốc trước mặt tôi.

Tôi cố gắng ngồi dậy nhìn cô ấy, mái tóc xoăn của cô ấy, còn có gương mặt trong bóng tối kia, tôi biết, cô gái bốc đồng này đã cho tôi rất nhiều thứ, cô ấy vì đoạn tình cảm này mà chịu nhiều ủy khuất, tôi biết điều đó.

Nghe có tiếng động, cô ấy xoay người lại, qua ánh trăng sáng tỏ, tôi nhìn thấy cô ấy rơi lệ, từng giọt nước mắt thật lớn, không phát ra âm thanh, chảy dài trên mặt của cô ấy.

“Em sao vậy?” Tôi hỏi cô ấy.

“Em nhìn thấy một ngôi sao băng.” Cô ấy nói: “Vụt một cái, liền biến mất.”

Tôi gơ tay ra dấu, ý bảo cô ấy lại đây.

Cô ấy đập đầu thuốc lá, một lần nữa trở lại giường. Đến gần sát tôi, thân thể của cô ấy lạnh như băng, tôi không chịu được chủ động ôm cô ấy.

“Con gián, em cam tâm tình nguyện, em biết mình đâu không lại cô ta, nhưng không sao hết, cô ta đã chết rồi, em nguyện ý đấu với một linh hồn cho đến cùng, tự em cam tâm tình nguyện, có chịu đau khổ em cũng kiên trì đấu tranh.”

“Đừng nói vậy!” Tôi mắng cô ấy.

“Không, em không nói vậy.”

Tôi khế hôn vào hai gò má của cô ấy, cô ấy vươn cánh tay dài ôm lấy tôi. Cái giường gỗ nhỏ lại bắt đầu phát ra tiếng kêu kệt, tôi vỗ vỗ lưng cô ấy nói: “Ngủ đi, về sau đừng hút thuốc nữa, hút thuốc răng sẽ vàng, da sẽ lão hóa, nhìn khó coi lắm.”

“Con gián, em xinh đẹp hay không xinh đẹp?”

“Xinh đẹp.”

“Em dịu dàng hay không dịu dàng?”

“Dịu dàng.”

“Vậy anh yêu em hay không yêu em?”

“...Yêu.”

“Em sẽ yêu anh cả đời.”

“Ừ.”

...

Rốt cuộc cô ấy cũng ngủ. Nhưng tôi như thế nào cũng không thể ngủ được, tôi chậm rãi cẩn thận ngồi dậy, đi đến bên cửa sổ, đến ngồi chỗ mà Tưởng Giảo đã ngồi khi nãy, tôi cầm lấy hộp thuốc lá, mới phát hiện Tưởng Giảo đã hút hết tất cả số thuốc lá của tôi. Tôi ném mạnh bao thuốc lá ra ngoài cửa sổ, bầu trời phía bên ngoài tối đen, không có một ngôi sao băng nào như lời Tưởng Giảo đã nói. Phản chiếu qua lớp kính trên cửa sổ, tôi đột nhiên phát hiện màn hình màu lam trên điện thoại của tôi phát sáng, xem ra có tin nhắn chưa đọc. Tôi xoay người cầm di động lên, thì nhìn thấy một dãy số lạ, chỉ có hai chữ: ngủ ngon.

Tôi nghĩ tôi biết là ai.

Lý, Nhị

Nhưng tôi biết mình chắc chắn sẽ không chủ động đi tìm cô ấy.

Tôi muốn đi, đi khỏi chỗ này.

Tưởng Giảo nói đúng, đi khỏi nơi này, tất cả đều sẽ tốt lên.

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 8 [END] Chương 7.6 Chương 7.5 Chương 7.4 Chương 7.3 Chương 7.2 Chương 7.1 Chương 6.9 Chương 6.8 Chương 6.7 Chương 6.6 Chương 6.5 Chương 6.4 Chương 6.3 Chương 6.2 Chương 6.1 Chương 5.9 Chương 5.8 Chương 5.7 Chương 5.6 Chương 5.5 Chương 5.4 Chương 5.3 Chương 5.2 Chương 5.1 Chương 4.14 Chương 4.13 Chương 4.12 Chương 4.11 Chương 4.10 Chương 4.9 Chương 4.8 Chương 4.7 Chương 4.6 Chương 4.5 Chương 4.4 Chương 4.3 Chương 4.2 Chương 4.1 Chương 3.10 Chương 3.9 Chương 3.8 Chương 3.7 Chương 3.6 Chương 3.5 Chương 3.4 Chương 3.3 Chương 3.2 Chương 3.1 Chương 2.14 Chương 2.13 Chương 2.12 Chương 2.11 Chương 2.10 Chương 2.9 Chương 2.8 Chương 2.7 Chương 2.6 Chương 2.5 Chương 2.4 Chương 2.3 Chương 2.2 Chương 2.1 Chương 1.10 Chương 1.9 Chương 1.8 Chương 1.7 Chương 1.6 Chương 1.5 Chương 1.4 Chương 1.3 Chương 1.2 Chương 1.1

Xem Chương Mới Hơn »

29. Chương 3.5

[3.5]

Ở nhà ga tôi gặp lại Lý Nhị một lần nữa.

Cả nhà của cô ấy đến đưa người đi học xa, là Vu Thụ Tha.

Vu Thụ Tha nhìn thấy chúng tôi, thật vui vẻ nói: “Chúng ta đi cùng chuyến xe à? Thật tốt quá, mình còn sợ trên đường đi không có người nói chuyện chắc buồn chết.”

Tưởng Giảo miệng lưỡi trơn tru, nói: “Có thể đi cùng xe với trạng nguyên là vinh hạnh lớn của tụi mình.”

Bên cạnh có người chen vào nói, hẳn là mẹ của hắn. Bà ta nói: “Lý Nhị, con cố gắng học cho tốt, sang năm đến lượt con.”

Cô ấy vẫn lộ ra gương mặt nhỏ nhắn, không nói tiếng nào. Cũng không nhìn tôi, giống như tôi với cô ấy cho đến bây giờ vẫn không hề quen biết nhau.

Lên đến xe, đúng lúc Vưu Tha và chúng tôi ở cùng một toa, chúng tôi đổi chỗ để ngồi gần với nhau, Tưởng Giảo trên ghế hỏi Vưu Tha: “Tiểu muội muội vừa rồi là bạn gái của cậu à?”

“Không phải.” Vưu Tha nói, “Cô ấy là em họ của mình. Nhỏ hơn chúng ta một lớp.”

“Nhỏ hơn một lớp?” Tưởng Giảo kinh ngạc nói, “Con bé đó thật sự quá nhỏ, nhìn không ra là học sinh trung học nhẹ.” Nói xong cô ấy thúc vào người tôi nói: “Con gián, anh nói xem có phải không? Có phải nhìn rất nhỏ không?”

“Ai?” Tôi làm ra vẻ ngơ ngác.

Vưu Tha chen vào nói: “Bọn mình đang nói Lý Nhị, lần trước không phải cậu đã gặp qua em ấy rồi sao?”

“Ừ.” Tôi nói.

Sau đó tôi tựa đầu lên ghế, liền ngủ thiếp đi. Lúc tỉnh lại, tôi phát hiện điện thoại của mình lại có tin nhắn chưa đọc: Chúc anh thuận buồm xuôi gió. Tôi nhìn vào đồng hồ, đang là 11 giờ đêm, xe lửa lắc lư lắc lư, Tưởng Giảo và Vưu Tha đều đang ngủ. Tôi chạy đến đoạn giao nhau giữa hai toa tàu dành cho người hút thuốc, sau đó cầm điện thoại gọi cho dãy số lạ kia.

Rất nhanh đã có người nhận, giọng nói của cô ấy dè dặt rất thấp, đoán chừng là sợ bị người nhà nghe thấy.

“Tôi là Trương Dạng.” Tôi nói.

“Tôi biết.” Cô ấy nói.

“Khi nào đến Bắc Kinh tôi sẽ đổi số điện thoại khác, tôi sẽ gửi số điện thoại mới vào số điện thoại này cho em sao?”

“Đúng vậy.” Cô ấy nói, “Tôi mượn chiếc điện thoại cũ của Vưu Tha, nhưng tôi ít khi mở máy, hôm nay là ngoại lệ.”

“Vì sao là ngoại lệ?”

“Bởi vì tôi phải đợi điện thoại của anh.” Cô ấy nói.

“Gặp quỷ ! Làm sao em biết tôi sẽ gọi điện thoại cho em?”

“Không nói cho anh biết.” Cô ấy lại tới nữa !

“Em cố gắng học cho tốt, mỗi ngày đều cố gắng.”

“Tôi sẽ như vậy.” Cô ấy nói, “Sang năm, tôi cũng muốn đến Bắc Kinh học đại học.”

“Tốt.” Tôi nói.

“Có lẽ tôi sẽ viết thư cho anh, có lẽ không.”

“Tùy em.”

“Vây...tạm biệt.”

“Tạm biệt.”

Tôi cúp điện thoại, liền nhìn thấy Tưởng Giảo đứng ở bên cạnh, cô ấy nghiêm mặt lạnh lùng hỏi tôi: “Anh lén lút gọi điện thoại cho ai vậy ?”

“Ba anh.” Tôi nói.

“Ông ấy không có đến tiền anh.” Tưởng Giảo bĩu môi.

Tôi không nói tiếng nào, cô ấy lại tiếp tục nói: “Chưa thấy người cha nào như vậy.”

“Em mẹ nó câm miệng!” Tôi mắng cô ấy.

Cô ấy không nói gì. Xe lửa rung lên càng lúc càng mạnh. Tưởng Giảo lập tức đứng không vững, may mắn tôi đỡ được cô ấy, cô ấy ngã vào lòng tôi, khanh khách cười rộ lên, lớn tiếng nói: “Thật thoải mái quá đi, rốt cục đã rời khỏi rồi ! Ôi...”

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 8 [END] Chương 7.6 Chương 7.5 Chương 7.4 Chương 7.3 Chương 7.2 Chương 7.1 Chương 6.9 Chương 6.8 Chương 6.7 Chương 6.6 Chương 6.5 Chương 6.4 Chương 6.3 Chương 6.2 Chương 6.1 Chương 5.9 Chương 5.8 Chương 5.7 Chương 5.6 Chương 5.5 Chương 5.4 Chương 5.3 Chương 5.2 Chương 5.1 Chương 4.14 Chương 4.13 Chương 4.12 Chương 4.11 Chương 4.10 Chương 4.9 Chương 4.8 Chương 4.7 Chương 4.6 Chương 4.5 Chương 4.4 Chương 4.3 Chương 4.2 Chương 4.1 Chương 3.10 Chương 3.9 Chương 3.8 Chương 3.7 Chương 3.6 Chương 3.5 Chương 3.4 Chương 3.3 Chương 3.2 Chương 3.1 Chương 2.14 Chương 2.13 Chương 2.12 Chương 2.11 Chương 2.10 Chương 2.9 Chương 2.8 Chương 2.7 Chương 2.6 Chương 2.5 Chương 2.4 Chương 2.3 Chương 2.2 Chương 2.1 Chương 1.10 Chương 1.9 Chương 1.8 Chương 1.7 Chương 1.6 Chương 1.5 Chương 1.4 Chương 1.3 Chương 1.2 Chương 1.1

Xem Chương Mới Hơn »

30. Chương 3.6

Part 3

[3.6] (1)

Có một thời gian, tôi thật sự cho rằng mình đã quên tất cả.

Khi đó, tôi vừa đến Bắc Kinh không lâu, cuộc sống thật sự có quy luật. Ban ngày đi học, buổi tối đi dạy thêm cho hai đứa học sinh trung học, cuối tuần, tôi cùng Tưởng Giảo đến nhà của cô ấy ở phía bắc đường Ngũ Hoàn (3.3), giết thời gian bằng cách xem DVD. Không có ai nấu ăn, nên chúng tôi đến siêu thị mua một đồng lớn thức ăn nhanh, ăn tràn ngập dạ dày đến không còn cảm giác mới thôi.

(3.3) Ngũ Hoàn: Một con đường nằm ngay trung tâm thành phố Bắc Kinh

Tưởng Giảo bắt đầu không kiên nhẫn, hút thuốc trước mặt tôi, loại thuốc của nước ngoài này, tôi hút không quen, tôi vẫn thích hút loại thuốc Hồng Song Hỷ của mình, vừa rẻ vừa ngon. Chúng tôi trên cơ bản ngày này qua ngày khác, hút thuốc một thời gian dài, xem phim liên tục, đến rạng sáng ba bốn giờ thì đi ngủ, giữa trưa ngày hôm sau thì tỉnh dậy, lại tiếp tục hút thuốc, tiếp tục xem phim.

Tưởng Giảo thích xem phim Hàn Quốc, nhưng bởi vì tôi không thích, cô ấy cũng nhường nhịn để tôi xem mấy bộ phim hành động mạo hiểm, những phim này tôi không hề kén chọn, của Mỹ, của Hong Kong, của Đài Loan, hay của Đại Lục đều được. Tưởng Giảo nói: “Cuối tuần vừa rồi em đến tiệm băng đĩa mua rất nhiều phim, ông chủ nghĩ rằng em mua là để bán lại, sinh viên thường chỉ thuê thôi.”

“Vậy thuê đi,” Tôi đang ăn một bát mì ăn liền, nói, “Có thể tiết kiệm, tại sao không làm?”

Tưởng Giảo trừng mắt nhìn tôi một cái: “Em thật hết nói nổi anh rồi!”

Ôi, đứa con gái nhà giàu này, tùy cô ấy đi.

Tưởng Giảo nằm sấp trên vai tôi, nói: “Con gián, đi học nhàm chán quá, em muốn nghỉ học.”

“Vậy theo em cái gì là không chán?”

“Em muốn đi hát.”

Tôi bị dọa nhảy dựng: “Em lấy đâu ra suy nghĩ này vậy?”

“Có người gặp ba em, nói là hình tượng và giọng hát của em không tệ.”

“Là tiền của ba em không tệ!”

“Anh đừng có làm mất hứng!” Cô ấy đẩy tôi, nhảy đến trước mặt tôi, đặt tay lên eo, làm ra dáng nghệ sĩ, nói: “Nhìn em này, có giống dáng vẻ của ngôi sao không?”

“Có!” Tôi nói.

“Đợi khi nào em trở thành ngôi sao, anh làm người đại diện cho em nhé?”

“Không cần.”

“Được, không cần thì không làm, vậy anh làm ông chủ của em đi!” Tưởng Giảo lại nằm sấp trên vai tôi, nói: “Con gián, em nói cho anh biết, ở trường em có rất nhiều nam sinh theo đuổi em, một ngày có tới mười cái tin nhắn, em thấy phiền lắm.”

“Bảo bọn nó gửi tin nhắn cho anh đi, anh chịu phiền dùm em.”

“Ha ha ha.” Tưởng Giảo ngửa mặt lên trời cười to, “Anh thành thật khai báo, có bao nhiêu nữ sinh theo đuổi anh?”

“Không đếm hết.” Tôi nói.

“Ô ô ô, không cho phép anh thay lòng đổi dạ.”

“Không muốn nghĩ đến, không rảnh.”

“Vậy anh làm gì?”

“Nhanh chóng theo đuổi em,” Tôi nói.

“Đồ hư hỏng!” Cô ấy ngã vào lòng tôi. Chuyện kể tiếp dĩ nhiên là thuận lý thành chương, đến thời điểm quan trọng, Tưởng Giảo cầm một cái áo mưa, để ở giữa môi của tôi và môi của cô ấy, hờn dỗi nói: “Anh yêu, anh đã quên cái này.”

Tôi giật lấy cái áo mưa trong tay cô ấy, ném sang một bên.

“Không được, không được.” Cô ấy có chút sợ, kiên quyết không đồng ý.

Từ trên người của cô ấy, tôi lặn xuống, nằm trên sàn nhà, tôi cũng không biết chính mình đang bị gì nữa.

Một lát sau, Tưởng Giảo nhích lại gần, cô ấy nằm úp sấp lên người tôi, nhẹ giọng nói với tôi: “Được rồi, thiên lang (3.4), chỉ cần anh vui vẻ, em đồng ý.”

(3.4) Thiên lang: tạm dịch là con sói tham lam.

Tôi đẩy cô ấy ra, đứng dậy nói: “Đói bụng rồi, chúng ta đi ra ngoài ăn cơm đi, ăn mì nữa chắc bị nôn chết mất.”

Cô ấy ngồi trên sàn nhà, ngơ ngẩn một lúc lâu, sau đó nghe lời mặc quần áo vào, theo tôi đi ra ngoài.

Tối hôm đó, tôi và Tưởng Giảo đến một quán ăn nhỏ ở gần nhà của cô ấy ăn cơm, chúng tôi ăn thật sự rất nhiều, thật sự rất no, cũng thật sự thoải mái. Hai chúng tôi còn uống một chai bia, cụng ly tới lui, so với đôi tình nhân thân mật nhất thế giới này không có gì khác. Nhưng tôi biết chúng tôi không giống những người khác, đương nhiên vấn đề không phải ở Tưởng Giảo, mà là ở tôi.

“Con gián, anh là người xấu.” Tưởng Giảo nốc cạn ly bia, mặt có chút đỏ, nói với tôi: “Xem tối nay em làm sao thu phục anh đây.”

Nhưng trên thực tế, tối hôm đó rốt cuộc chúng tôi chẳng làm gì cả. Vấn đề vẫn là tại tôi, tôi làm sao cũng không được. Tưởng Giảo an ủi tôi nói: “Không sao cả, nghe nói không thể sai được.”

“Em nói lung tung cái gì thế!” Tôi quát lớn cô ấy.

“Hi hi, em biết anh đang mệt mỏi.” Cô ấy có lòng tốt, nói: “Nếu không chúng ta ngủ đi.”

Đúng lúc này, điện thoại của tôi vang lên, là một tin nhắn mới. Tôi lấy cái điện thoại trên tủ đầu giường của Tưởng Giảo lên xem, trên màn hình có một đoạn tin nhắn: Bắc Kinh có lạnh không? Nhớ giữ gìn sức khỏe.

Không có tên người gửi.

Tưởng Giảo nghiêng đầu hỏi tôi: “Ai lại quan tâm anh như vậy?”

Tôi nghĩ một lúc, liền nói: “Không biết.”

“Là bạn gái mới phải không?”

“Nổi điên cái gì vậy, bạn gái của anh không phải là em sao?”

Tưởng Giảo từ trên giường nhảy xuống, chỉ tay vào mặt tôi, nói: “Trương Dạng, em muốn anh nói thật! Lúc trước anh thích Ba Lạp, chẳng phải cũng đã lừa gạt em hay sao, anh đừng tưởng cái gì em cũng không biết, trong lòng em rất hiểu, anh đang có cô gái khác, không còn yêu em nữa, em chỉ là không hiểu rõ, không yêu chính là không yêu, vì sao anh lại muốn lừa gạt em?”

“Đừng có làm loạn lên như thế!” Tôi nói, “Ngủ đi, được không?”

“Không, em muốn loạn, em sẽ loạn nữa, nếu anh không nói rõ ràng, em sẽ loạn ba ngày ba đêm! Anh nói mau, người đó rốt cuộc là ai?”

“Em mẹ nó có để yên hay không?”

“Không để yên!” Tưởng Giảo ném cái váy ngủ lên đầu của tôi, “Em biết con đó nhất định là con điếm, anh mẹ nó chỉ thích con điếm!”

Tôi gơ tay, mạnh mẽ dứt khoát tát cho cô ấy một bạt tay. Tôi không đánh nữ nhân, nhưng nữ nhân đang điên nhất định phải đánh. Đánh xong tôi đứng dậy mặc quần áo. Tưởng Giảo thấy tôi thật sự tức giận, liền nhảy xuống giường, chạy đến ôm lấy tôi, nói: “Quên đi, em không nói nữa, chúng ta đi ngủ đi.”

[3.6] (2)

Ngủ thì ngủ.

Tôi nằm xuống liền ngủ.

Nhưng âm thanh báo tin nhắn lại cố tình vang lên, vẫn là cái số điện thoại lạ chưa có tên kia. Lần này là một câu hỏi: có một số việc, một số người, có phải anh thật sự muốn quên, liền nhất định sẽ quên?

Tưởng Giảo ngược mắt nhìn lên, kiên quyết không thèm xem điện thoại của tôi, dùng cái mặt có chút sùng xĩa nhìn tôi.

Tôi liền xóa tin nhắn đi.

Tôi biết, đó là Lý Nhị.

Cô ấy biết số điện thoại mới của tôi.

Tôi không trả lời lại, bởi vì tôi không biết phải nói gì. Thượng đế làm chứng, tôi thật sự rất muốn quên. Nhưng thượng đế khẳng định cũng biết, tôi không có cách nào quên được.

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 8 [END] Chương 7.6 Chương 7.5 Chương 7.4 Chương 7.3 Chương 7.2 Chương 7.1 Chương 6.9 Chương 6.8 Chương 6.7 Chương 6.6 Chương 6.5 Chương 6.4 Chương 6.3 Chương 6.2 Chương 6.1 Chương 5.9 Chương 5.8 Chương 5.7 Chương 5.6 Chương 5.5 Chương 5.4 Chương 5.3 Chương 5.2 Chương 5.1 Chương 4.14 Chương 4.13 Chương 4.12 Chương 4.11 Chương 4.10 Chương 4.9 Chương 4.8 Chương 4.7 Chương 4.6 Chương 4.5 Chương 4.4 Chương 4.3 Chương 4.2 Chương 4.1 Chương 3.10 Chương 3.9 Chương 3.8 Chương 3.7 Chương 3.6 Chương 3.5 Chương 3.4 Chương 3.3 Chương 3.2 Chương 3.1 Chương 2.14 Chương 2.13 Chương 2.12 Chương 2.11 Chương 2.10 Chương 2.9 Chương 2.8 Chương 2.7 Chương 2.6 Chương 2.5 Chương 2.4 Chương 2.3 Chương 2.2 Chương 2.1 Chương 1.10 Chương 1.9 Chương 1.8 Chương 1.7 Chương 1.6 Chương 1.5 Chương 1.4 Chương 1.3 Chương 1.2 Chương 1.1

31. Chương 3.7

[3.7] (1)

Tháng mười hai đã đến, tôi bắt đầu thích ứng với thời tiết ở Bắc Kinh.

Lâu lâu tôi lên mạng, hộp thư luôn trống không. Chỉ có một lần, tôi nhận được thư của Lý Nhị, cô ấy vẫn ân cần thăm hỏi, tôi hồi âm, vẫn là cái câu kia, chúc cô ấy học tập thật tốt, ngày ngày đều cố gắng. Cũng lâu rồi cô ấy không có gửi thư cho tôi, chắc là lên cấp ba, thời gian online không còn nhiều

Thật không ngờ, tôi lại gặp được Hắc Nhân.

Ngày hôm ấy, tôi đến một văn phòng để tìm công việc, ở đó có một công ty internet cần tuyển người, tôi muốn đến thử vận may. Đó là một tòa cao ốc rất lớn, tôi vừa đến cổng dưới lầu thì nhìn thấy Hắc Nhân, hắn mặc bộ đồng phục của bảo vệ, đeo găng tay màu trắng, nhìn qua rất ra dáng nghiêm túc, đang chỉ huy người khác dừng xe. Tôi kéo mũ xuống mặt, lặng lẽ đi qua người hắn.

Công ty Internet quả thật rất khách khí, tiếp đãi tôi là một gã ria mép có vóc người thấp, anh ta khách sáo nói cho tôi biết, những người cần nhận vào ngày hôm qua đã quyết định hết rồi, bảo tôi lần sau nên nhanh chân nhanh tay một chút.

“Được lần sau tôi sẽ ngồi hỏa tiễn tới đây.” Tôi nói.

Ria mép cười tươi hơn hờ nói tiếng tạm biệt với tôi, tôi đi thang máy xuống lầu, lúc ra khỏi cổng thì có người ngăn lại.

“Tiểu tử,” hắn nói, “Tao luôn ở Bắc Kinh đợi mày, quả nhiên mày đã mò đến.”

“Mày muốn gì?” Tôi nói, “Đánh nhau tất nhiên tao không bằng mày rồi.”

“Không đánh.” Hắc Nhân nói, “Chỉ có kẻ thô lỗ mới đánh nhau, tao muốn mời mày uống rượu, mày dám đi không?”

Tôi hỏi hắn: “Ai trả tiền?”

Hắn vênh váo ngút trời nói: “Đương nhiên là tao.”

“Bây giờ đi sao?” Tôi hỏi hắn.

“Đương nhiên không được, 6 giờ rưỡi tối tao mới hết giờ làm, đúng 10 giờ tối đến Tam Lý Đồn (3.5) gặp mặt.”

(3.5) Tam Lý Đồn: là một khu vực thuộc quận Triều Dương, Thành phố Bắc Kinh.

“Được.” Tôi vẫy vẫy tay chào tạm biệt hắn, sau đó rời khỏi, hắn ở phía sau lưng tôi nói với theo: “Không gặp không về, nếu mày không dám tới, coi như mày sợ tao!”

Hừ, ai sợ ai còn chưa biết.

Đúng 10 giờ tối, tôi cũng vừa dạy xong hai buổi dạy kèm, liền chạy đến Tam Lý Đồn, thì đã thấy Hắc Nhân đứng đó đợi tôi, hắn đã thay bộ đồng phục đi làm, vẫn cái đầu bóng lưỡng, mặc áo khoác da màu đen, quần da màu đen, bao tay màu đen, mắt kính cũng màu đen nốt, khiến cho hắn giống như Batman ở trong phim Mỹ vậy.

“Tao không nghĩ là mày sẽ đến, trước giờ tao chưa bao giờ nói sai, mày quả thật là đứa đáng mặt đàn ông nhất trường Thiên Trung.”

Tôi lạnh lùng nói: “Tao không thích là kẻ mắc nợ người khác, nếu mày cảm thấy tao còn nợ mày cái gì, tốt nhất đêm nay tính toán cho xong luôn đi, chấm dứt mọi chuyện.”

“Mày chẳng nợ tao gì cả, người mày mắc nợ là cô ấy, nhưng mày vĩnh viễn sẽ không trả được cho cô ấy. Cho nên, tao muốn thay cô ấy đòi cái công đạo.”

“Được.” tôi nói, “Mày muốn trả như thế nào?”

“Mày uống hai mươi chai bia, không được ói ra, hoàn thành thì coi như chấm dứt.”

“Đơn giản vậy thôi sao?” Tôi nói.

“Đơn giản hay không đơn giản, mày uống xong đi rồi nói.”

“Vậy được rồi,” Tôi nói, “Đi đâu uống đây?”

“Mày đi theo tao.” Hắc Nhân nói.

Hắn đi ra phía trước mặt tôi, hiên ngang khí phách, dẫn tôi tới một cái quán bar, xoay người nói: “Mời.”

Tôi đi vào, quán bar này không lớn lắm, khách cũng không nhiều. Hắc Nhân ở phía sau tôi, hỏi: “Thế nào, nơi này mày cảm thấy quen lắm phải không?”

Tôi không cảm thấy như vậy.

“Mày không cảm thấy nơi này rất giống ‘Toán Liều’ sao?”

Tôi nghĩ đầu óc của hắn bị chạm mạch rồi.

Chúng tôi tìm một chỗ ngồi xuống, Hắc Nhân rất nhanh mang đến hai mươi chai bia, hướng đến trước mặt tôi đặt xuống một chai. Ca sĩ trên sân khấu bắt đầu ca hát, là một nữ ca sĩ, tóc rất dài, tôi không nhìn rõ mặt của cô ta, cô ta đang hát: Em là hương thơm của anh, anh là người mẫu của em...

“Mày cũng chú ý nữa à? Mày nhìn em ca sĩ kia đi, em ấy cũng kẻ mắt màu lục.” Hắc Nhân vừa nói, vừa nâng ly lên, nói: “Uống đi, tao muốn nhìn mày uống!”

Hắn vẫn đeo cái găng tay mở nắp chai bia, thật là bất tiện, nhưng vẫn không muốn cởi nó ra.

“Tao uống ngay đây.” Tôi nói.

Kết quả đêm hôm đó tôi không có say, Hắc Nhân thì lại uống hết chỗ bia mà đáng lý ra tôi phải uống, hắn ngồi ở đó đảo mắt nói: “Trước đây có một khoảng thời gian tao hay đến đây, ở Bắc Kinh tao không có bạn bè, Trương Dạng, tao nói thật với mày, hôm nay nhìn thấy mày, tao thật sự rất vui, hóa ra tao không có hận mày đến như vậy.”

“Vậy sao mày không quay về?”

Hắc Nhân cười, ở trước mặt tôi cởi ra găng tay, hai bàn tay của hắn, bên trái và bên phải, đều bị mất đi ngón út. Nhìn qua thấy rợn cả người.

“Là ai làm?” Tôi cố gắng giữ cho giọng nói có vẻ thật bình thường.

“Còn cần phải hỏi sao?” Hắc Nhân nói, “Bọn họ bảo tao vĩnh viễn đừng về nữa, nếu dám trở về, sẽ giết chết tao.”

“Là cha của Tưởng Giảo sao?”

“Tao không biết.” Hắc Nhân nói, “Người tao đắc tội nhiều lắm, tao không dám khẳng định.”

Tôi bắt đầu cảm thấy hoảng sợ, giống như có thể ngừng hô hấp.

“Có thuốc lá không?” Hắc Nhân hỏi tôi.

Tôi lấy ra hộp thuốc Hồng Song Hỷ đưa cho hắn, thay hắn châm lửa. Môi và tay của hắn có chút run rẩy.

“Tao nhớ nhà.” Mắt của Hắc Nhân đã có chút đỏ lên, “Ở Bắc Kinh không có bạn bè, tao ngủ tạm ở tầng hầm, có tiền thì đi uống rượu, đôi khi ăn không đủ no, tao nhớ mẹ tao.”

“Vậy thì về đi.” Tôi nói, “Mày yên tâm, không ai dám làm gì mày đâu!”

“Cứ cho là vậy đi, nhưng mà, mày không biết tao thật sự sợ cái gì, tao không dám về, còn có nguyên nhân khác.”

“Tao muốn hỏi mày một vấn đề.”

“Mày hỏi đi.”

“Lúc em ấy chết, mày ở đâu? Em ấy có nói gì không?”

[3.7] (2)

“Không có.” Hắc Nhân lại cầm lên một chai bia, đưa lên miệng uống, “Cô ấy nói mấy lời cuối cùng ột cô gái, mày nên đi hỏi đứa con gái đó.”

“Phải không?” Tôi nói, “Có phải cô gái đó tên là Lý Nhị?”

“Lý Nhị?” Hắc Nhân suy nghĩ một chút, liền nói: “Có lẽ là vậy, cô ấy kêu con bé đó là Tiểu Nhĩ Đóa, Tiểu Nhĩ Đóa...”

“Ừ.” Tôi nói.

“Kỳ thật tao chết hay sống cũng không phân biệt.” Hắc Nhân đã thật sự say, hắn bắt đầu nói năng lộn xộn, “Trương Dạng, tao không biết tại sao Ba Lạp lại thích mày, cô ấy trời sinh đã là người cao quý, không phải cùng tầng lớp với tao, tao không có được cô ấy, nhưng tao nguyện ý chăm sóc bảo vệ cô ấy cả đời, nhưng đã không làm tốt, tao đã hại chết cô ấy, là tao đã đi trộm điện thoại của mày, là tao đã ăn nói bậy bạ, tao và mày đều có tội như nhau, chúng ta đều không thể tha thứ, tao hối hận lắm, rất hối hận!”

Hắn vừa nói xong, vừa dùng bàn tay còn có bốn ngón nắm lại thành quyền đấm xuống mặt bàn, một cái, một cái, lại một cái.

Nữ ca sĩ trên sân khấu vẫn không ngừng hát: Em là thiên sứ, anh là người mẫu, yêu thương, yêu thương, chúng ta kết thành đôi, hãy từ từ mà chọn lựa, em vui vẻ anh cũng tự nhiên, anh là người mẫu của em, em là hương thơm của anh, là hương thơm, hương thơm, hương thơm...

Hắc Nhân đã say như chết, hắn rên rĩ hát theo bài hát, hát sai cả nhịp điệu, ánh mắt cuồng dại.

Tôi vỗ vỗ mặt hắn: “Chiến hữu, mày không sao chứ?”

Hắn lẩm bẩm: “Không có việc gì, tao chỉ muốn ngủ thôi.”

Tôi quyết định thanh toán tiền, nên nhét vào túi của Hắc Nhân hai trăm đồng.

Sau đó, tôi rời khỏi quán bar, rời khỏi Tam Lý Đồn xa hoa trụy lạc.

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 8 [END] Chương 7.6 Chương 7.5 Chương 7.4 Chương 7.3 Chương 7.2 Chương 7.1 Chương 6.9 Chương 6.8 Chương 6.7 Chương 6.6 Chương 6.5 Chương 6.4 Chương 6.3 Chương 6.2 Chương 6.1 Chương 5.9 Chương 5.8 Chương 5.7 Chương 5.6 Chương 5.5 Chương 5.4 Chương 5.3 Chương 5.2 Chương 5.1 Chương 4.14 Chương 4.13 Chương 4.12 Chương 4.11 Chương 4.10 Chương 4.9 Chương 4.8 Chương 4.7 Chương 4.6 Chương 4.5 Chương 4.4 Chương 4.3 Chương 4.2 Chương 4.1 Chương 3.10 Chương 3.9 Chương 3.8 Chương 3.7 Chương 3.6 Chương 3.5 Chương 3.4 Chương 3.3 Chương 3.2 Chương 3.1 Chương 2.14 Chương 2.13 Chương 2.12 Chương 2.11 Chương 2.10 Chương 2.9 Chương 2.8 Chương 2.7 Chương 2.6 Chương 2.5 Chương 2.4 Chương 2.3 Chương 2.2 Chương 2.1 Chương 1.10 Chương 1.9 Chương 1.8 Chương 1.7 Chương 1.6 Chương 1.5 Chương 1.4 Chương 1.3 Chương 1.2 Chương 1.1

Xem Chương Mới Hơn »

32. Chương 3.8

[3.8] (1)

Năm mới rất nhanh đã đến, nơi nơi đầy tràn ngập không khí phấn khởi.

Có rất nhiều nữ sinh muốn mời tôi cùng đi chơi lễ Noel, nhưng đều bị tôi nói một lời từ chối.

Có câu nói hình như là: Tâm như chỉ thủy ? (3.6)

(3.6) Tâm như chỉ thủy: nghĩa là tâm hồn tĩnh lặng như nước.

Văn tự của Trung Quốc quả thật là bác đại tinh thâm, bạn không thể không thán phục.

Có một ngày, điện thoại của tôi bỗng nhiên không gọi được, Tưởng Giảo ăn mặc chỉnh tề đi vào trường của chúng tôi, từ trường của cô ấy chạy đến trường tôi, chắc phải qua đến nửa cái thành phố này. Cô ấy ăn mặc giống như một con búp bê bằng vải, áo lông màu bạc, khăn quàng cổ, đeo bao tay, mang một đôi giày da thật pho trương, lưng đeo cái ba lô nhân vật hoạt hình nhồi bông, khiến cho ai cũng liếc mắt tò mò. Cô ấy thở ra khói, xoa xoa tay, dậm chân làm nũng với tôi: “Con gián chết tiệt, hôm nay anh định chạy đi đâu?”

Khi đó chúng tôi đang đứng ở ven đường, trời có cơn mưa nhỏ, cái loa phóng thanh ở trong sân trường vang lên chấn động: Ngôi nhà tốt nhất Trung Quốc, đẹp nhất...

“Điện thoại vừa mới gọi xong, anh tìm công việc mới.” Tôi lớn giọng nói với cô ấy, “Từ giờ trở đi, cuối tuần không rảnh!”

“Em tới đón anh, đi dự tiệc Noel với em đi!” Cô ấy cũng hét lên với tôi, “Nếu anh không đi, em sẽ chết cho anh xem!”

Tôi kéo cô ấy đến một nơi tương đối khuất, gần sân thể, tiếng của loa phát thanh rốt cuộc cũng nhỏ đi. Tưởng Giảo rốt cuộc cũng đã kéo mái tóc của cô ấy thẳng trở lại, nhìn qua đẹp mắt hơn rất nhiều. Tôi sờ sờ lên đầu cô ấy nói: “Thật sự không được, anh phải lập tức đến nhà hàng Tây.”

“Anh đến nhà hàng Tây làm gì?” Cô ấy mở to hai mắt nhìn tôi.

“Đi xin việc.” Tôi nói, “Bọn họ cần tiếng Anh, ngoại hình khá, anh thấy thích hợp với mình.”

“Không được!” Tưởng Giảo nói, “Em muốn anh đi với em!”

“Anh cũng muốn lắm, nhưng mà hôm nay không được.”

“Em cho anh xem cái này.” Tưởng Giảo nói xong, lấy cái ba lô lòi lết ở trên lưng xuống, kéo ra một cái lỗ nhỏ, đưa cho tôi xem. Tôi nghi ngờ nhìn vào, vừa trông thấy liền bị dọa sợ nặng, nhanh chóng giúp cô ấy kéo cái ba lô lại: “Ồ đâu ra vậy?”

“Ba em đến Bắc Kinh. Là ông ấy đưa.” Tưởng Giảo nói.

“Nhà giàu đúng là nhà giàu.” Tôi hừ hừ.

“Đừng vậy mà, chúng ta có nhiều tiền thế này, anh không cần vất vả làm việc như vậy.” Tưởng Giảo nói, “Ra ngoài chơi một chút cũng không được sao?”

“Đó là tiền của ba em.” Tôi cứng rắn nói.

“Ba anh ba em phân biệt gì nữa chứ,” Tưởng Giảo mất hứng, lẩm bẩm nói, “Hơn nữa, tiền của ông ấy, đâu phải lần đầu tiên anh dùng đâu.”

“Anh sẽ trả lại.” Tôi nói.

“Em không có ý đó, em nói sai rồi, có được chưa?” Cô ấy lại quen cái thói này nữa.

“Được rồi.” Tôi vỗ vỗ vai của cô ấy, “Sao em lại ung dung như thế, mang theo một đồng tiền, nên cẩn thận một chút.”

“Em đi xa như vậy đến đây,” Mắt cô ấy đã đỏ lên, “Vì muốn có thể gặp được anh, cùng anh vui vẻ thoải mái dự lễ Noel, tại sao anh đối với em như vậy?”

“Con người của anh luôn là như vậy, em cũng không phải không biết.”

“Nếu thật sự như vậy.” Tưởng Giảo ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn thẳng vào tôi, nói ra từng chữ một: “Trương Dạng, chúng ta chia tay đi.”

“Được.” Tôi nói

Tưởng Giảo trầm mặc trong chốc lát, không có nổi điên lên giống như tôi tưởng tượng. Cô ấy đeo lại cái ba lô lờ lợc, đứng trên đám cỏ màu lục, im lặng một lúc lâu. Sau đó, cô ấy không nhìn tôi nữa, liền xoay người rời khỏi.

Một khắc đó, tôi có một chút muốn chạy đến giữ cô ấy lại, nhưng tôi đã không chế được chính mình.

Tôi biết tôi nợ cô ấy, tôi sẽ vẫn có cô ấy, nhưng bây giờ không phải lúc.

Tôi muốn đi đến cái nhà hàng Tây cao cấp kia, được tiền công một buổi tối bằng với người khác dạy kèm một tuần. Những người đến đó đều là tầng lớp thượng lưu, tôi thích giao tiếp với những người này, tuy rằng tôi chỉ là một người ở nông thôn, nhưng tôi cảm giác có thể hiểu được họ. Vì thời gian phục vụ người khác ăn cơm cũng là thời gian tôi ăn cơm, nên chắc chắn là rất đối, tôi định đi đến căn tin của trường ăn một chút gì, sau đó mới đi làm.

Khi tôi đi đến căn tin ăn xong một bát mì, thì phát hiện trên sân thể dục tụ tập rất nhiều người. Bọn họ đều hô hào, lầu bên kia khu nghiên cứu sinh, có người muốn tự sát!

Dãy lầu nghiên cứu sinh nằm bên trái của sân thể dục rất lớn, là một dãy nhà bốn tầng lầu, mái có thể đi lên, trước kia có một lần, ở đây cũng có xảy ra một vụ tự sát, nhân vật chính là một nam sinh có bệnh trầm cảm uất ức, nhưng cuối cùng hắn không tự sát được, nghe nói được cảnh sát đưa xuống. Tôi còn nhớ rõ ngày đó, Tưởng Giảo cũng đứng lúc đang ở trường của tôi, chúng tôi đi ngang qua đó, cô ấy muốn xem náo nhiệt, bị tôi kéo đi chỗ khác.

Sau đó, cô ấy mắng tôi là không có nhân tính. Cô ấy nói: “Người ta không muốn sống nữa, anh còn không chịu quan tâm một chút?”

“Tự mình yêu bản thân còn hay hơn.” Tôi nói.

“Nếu có một ngày, người đứng trên đó là em thì sao?” Cô ấy hỏi tôi.

“Anh sẽ ở dưới đây chờ em.” Tôi nói.

“Nếu anh chờ không được thì sao?”

“Anh sẽ buồn vì em 3 phút.”

Sau đó, tôi bị cô mắng là không có tính người.

Không thể tưởng tượng được, mới có hai tháng ngắn ngủi, trò khôi hài này tại tái diễn. Tôi đi xuyên qua sân thể dục, chạy về hướng dãy lầu nghiên cứu sinh, thì nhìn thấy càng ngày càng có nhiều người chạy qua bên đó, có người còn la lên: “Gái đẹp đang thả tiền, nhanh đi nhặt đi, không thì phí mất cơ hội!”

Tâm trạng của tôi có chút run sợ.

Run sợ xong rồi, tôi cũng xoay người chạy về hướng dãy lầu nghiên cứu sinh.

Người đứng ở trên mái nhà kia, quả nhiên là Tưởng Giảo. Thứ đầu tiên tôi nhìn thấy là khăng quàng cổ của cô ấy, là màu đỏ, giống như một lá cờ đang cắm cao thật cao lên mái nhà tung bay. Một tay của cô ấy cầm cái ba lô, tay kia thò vào ba lô lấy một nắm tiền, rải xuống dưới lầu, có người giựt tiền, có người thét chói tai, có người duy trì trật tự, hoàn cảnh thật là hỗn loạn.

[3.8] (2)

Tôi lướt qua đám người đó, chạy nhanh lên lầu.

Trên mái nhà đã có người, nhưng bọn họ sợ kích động Tưởng Giảo, không ai dám đến gần.

“Tưởng Giảo!” Tôi đẩy bọn họ tránh ra, “Em lại đây!”

Tướng Giáo quay lại liếc nhìn tôi một cái, cô ấy không để ý đến tôi, mà hướng xuống lầu hưng phấn cao giọng quát to: Năm mới vui vẻ nha! Tiện tay lại ném một chút tiền xuống lầu!

Tiếng thét chói tai bao phủ toàn trường học!

Tôi hướng về cô ấy đi tới.

Cô ấy cảnh giác xoay người lại, lớn tiếng nói: “Anh mà còn bước qua đây, em sẽ nhảy xuống dưới.”

“Anh sẽ cùng em rải tiền.” Tôi cũng không dừng lại bước chân của mình, nói, “Đúng lúc anh cũng muốn rải tiền.”

“Em nói là không cần anh qua đây!” Cô ấy lớn tiếng kêu lên, một chân đã lui ra gần đến bên ngoài, thân thể đứng không vững, cực kỳ nguy hiểm.

Dưới lầu, có người bắt đầu đồng loạt kêu lên: “Đừng nhảy, đừng nhảy, đừng nhảy!”

“Em yêu.” Tôi hướng về phía cô ấy vươn hai cánh tay ra, dịu dàng nói: “Em lại đây, chúng ta cùng nhau dự lễ Noel.”

Trong mắt của cô ấy bỗng nhiên trào ra rất nhiều nước mắt: “Anh gạt em, anh đã sớm không còn yêu em nữa.”

“Anh không gạt em.” Tôi nói, “Vừa rồi anh chỉ đùa với em thôi, ai ngờ em lại tưởng thật, không phải anh đã không đi sao, không phải anh đang ở đây sao?”

“Anh gạt em, anh gạt em...” Cô ấy càng không ngừng lắc đầu, cảm xúc thật sự kích động, vẫn là không tin lời nói của tôi.

“Anh không gạt em, Anh yêu em, em yêu, em đừng làm chuyện dại dột, có được không?” Tôi biết biện pháp duy nhất lúc này chính là dỗ dành cô ấy, làm cho cô ấy bình tĩnh lại.

“Có phải thật không?”

“Em có tin không, nếu em nhảy một chân xuống dưới, anh liền sẽ nhảy theo em.”

“Có phải là thật không?” Giọng nói của cô ấy đã có chút dịu lại.

“Đừng ném tiền nữa.” Tôi đi lại gần từng bước, nói: “Nhiều tiền như vậy, chúng ta có thể xem bao nhiêu DVD. Hơn nữa, từ lầu 4 mà nhảy xuống, có khi không chết, mà bị gãy tay gãy chân, về sau em làm thế nào trở thành ngôi sao ca nhạc.”

“Ôi...” Cô ấy dùng tay áo lau đi nước mắt.

Thừa dịp ống tay áo của cô ấy che đi ánh mắt, tôi tiến nhanh từng bước, kéo mạnh cô ấy vào chỗ an toàn. Cô ấy dùng sức ôm lấy tôi, dùng răng cắn vào lỗ tai của tôi, tai bên trái của tôi bị cô ấy cắn đau đớn nhức nhối. Sau đó tôi nghe cô ấy nói: “Thiên lang, anh nhớ cho kỹ, nếu anh dám gạt em, nếu em không tự tìm cái chết, thì cũng khiến cho anh chết thật khó coi!”

Tôi không nghe rõ tiếng nói của cô ấy, cảm giác như lỗ tai của tôi đã rút ra, không còn thuộc về tôi nữa. Bỗng nhiên tôi nhớ đến bàn tay xấu xí không còn ngón út của Hắc Nhân, tôi ôm lấy Tướng Giáo, một nỗi sợ hãi không nói nên lời dâng lên trong lòng.

Rất nhiều ngày sau, Tướng Giáo hút điếu thuốc Hồng Sông Hỷ của tôi, nói: “Kỳ thật, ngày đó căn bản em không muốn chết, chỉ là muốn thử xem phản ứng của anh ra sao thôi, nếu anh không đến, em rải hết tiền thì sẽ đi khỏi đó.”

Đây là người yêu của tôi Tướng Giáo, tôi vẫn luôn nghĩ rằng mình thừa sức đối phó với cô ấy, nhưng rất nhiều lần, có một loại ảo giác, là loại xinh đẹp đến rợn người.

Đạo ột thước, ma ột trượng (3.7). Thế giới này, ai dám nói ai là chúa cứu thế đâu?

(3.7) Người này cao tay có người khác cao tay hơn, tương tự “Vô quýt giày có móng tay nhọn” hay “Núi này cao có núi khác cao hơn.”

Sớm đi tắm rửa mà ngủ thôi.

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 8 [END] Chương 7.6 Chương 7.5 Chương 7.4 Chương 7.3 Chương 7.2 Chương 7.1 Chương 6.9 Chương 6.8 Chương 6.7 Chương 6.6 Chương 6.5 Chương 6.4 Chương 6.3 Chương 6.2 Chương 6.1 Chương 5.9 Chương 5.8 Chương 5.7 Chương 5.6 Chương 5.5 Chương 5.4 Chương 5.3 Chương 5.2 Chương 5.1 Chương 4.14 Chương 4.13 Chương 4.12 Chương 4.11 Chương 4.10 Chương 4.9 Chương 4.8 Chương 4.7 Chương 4.6 Chương 4.5 Chương 4.4 Chương 4.3 Chương 4.2 Chương 4.1 Chương 3.10 Chương 3.9 Chương 3.8 Chương 3.7 Chương 3.6 Chương 3.5 Chương 3.4 Chương 3.3 Chương 3.2 Chương 3.1 Chương 2.14 Chương 2.13 Chương 2.12 Chương 2.11 Chương 2.10 Chương 2.9 Chương 2.8 Chương 2.7 Chương 2.6 Chương 2.5 Chương 2.4 Chương 2.3 Chương 2.2 Chương 2.1 Chương 1.10 Chương 1.9 Chương 1.8 Chương 1.7 Chương 1.6 Chương 1.5 Chương 1.4 Chương 1.3 Chương 1.2 Chương 1.1

Xem Chương Mới Hơn »

33. Chương 3.9

Part 4

[3.9] (1)

Đến kỳ nghỉ đông, tôi trở về nhà.

Gia đình của Tưởng Giảo đều ở Bắc Kinh đón tết, nên tôi lên xe lửa về nhà một mình. Tôi đón giao thừa ở thành phố này đã hơn mười năm, nên luôn nghĩ rằng mình sẽ vĩnh viễn không bao giờ trở về. Giây phút bước xuống sân ga, bỗng nhiên tôi cảm thấy tâm trạng rất thoải mái, hít thở không khí trong lành, thì ra không khí ở thành phố này mới là thứ quen thuộc và thân thiết nhất, thì ra cái thành phố này đã khắc sâu vào người tôi, không phải muốn quên là có thể quên được.

Trong nháy mắt khi tôi đẩy cửa bước vào nhà, ông ấy đã thật sự vui mừng.

Ông ấy đang ngồi trên ghế sofa xem TV, một mình, đối mặt với không khí vô cùng náo nhiệt của buổi tiệc mừng tết âm lịch.

Ông ấy đã già đi nhiều, tóc đã hoa râm, mỉm cười vui vẻ, trên khóe mắt đều là nếp nhăn.

“Ba.” Tôi gọi.

“Ừ.” Ông ấy trả lời.

Tôi ở bên ngoài đã hơn nửa năm, ông ấy không gửi cho tôi một phân tiền, tôi cũng không viết cho ông ấy một lá thư, chỉ có ít ỏi vài cuộc điện thoại, báo bình an.

Ông ấy cũng không biết tôi muốn về nhà.

“Đói bụng không? Có ăn gì chưa?” Ông ấy có chút bất an.

“Chúng ta đi ra ngoài ăn đi!” Tôi đề nghị.

“Mày tưởng ở đây là Bắc Kinh à, ngày 30 tết, còn có ai mở cửa buôn bán đâu.” Ông ấy thay tôi mang hành lý vào nhà, “Ba đang hầm canh gà, lấy ày một bát ăn nhé, được không?”

“Được ạ!”

“Ừ! Chờ một chút!” Ông ấy rất nhanh đi vào bếp.

Tôi đến bên ghế sofa ngồi xuống, sofa đã rất cũ, tôi ngồi xuống, liền bị lún vào rất sâu. Ông ấy nhanh chóng bê ra một bát canh gà, hỏi tôi: “Không phải bảo là không về vào ngày mừng lễ năm mới à?”

“Bỗng nhiên muốn về, nên về.”

“Về nhà cũng tốt.” Ông ấy lại đi vào bếp, mang theo một cái cà mèn giữ ấm đi ra, nói với tôi: “Mày ở nhà nghỉ ngơi đi, ba đến bệnh viện, một lát sẽ về.”

“Ba đến bệnh viện làm gì?”

“Có người nằm viện, ba mang chút canh gà cho người đó.” Ông ấy nói.

“Ai nằm viện?” Tôi hỏi.

“Một người bạn.” Ông ấy nói xong, mang vào đôi dép nhựa, cầm theo cái cà mèn đi ra khỏi cửa.

Tôi cũng không biết ông ấy có bạn bè gì, nhưng chuyện của ông ấy tôi cũng lười hỏi đến. Xuyên qua cửa sổ, tôi nhìn thấy bên ngoài đã bắt đầu có tuyết rơi, tôi ngẫm nghĩ, quyết định ngày mai đi ra trung tâm mua sắm, mua cho ông ấy đôi giày vải. TV thật sự rất ồn ào, tôi tắt nó đi, cùng lúc đó, điện thoại của tôi vang lên, tôi nghĩ là tin nhắn của Tưởng Giảo. Nhưng khi cầm lên xem, thì ra là của Lý Nhị: Năm mới vui vẻ!

Tôi nhanh chóng gọi điện thoại cho cô ấy. Bên kia rất nhanh có người nhận, cô ấy hình như đang ở bên ngoài, rất ồn ào, có thể nghe được tiếng pháo hoa.

“Tiểu Nhĩ Đóa.” Tôi nói, “Tôi muốn gặp em.”

Đầu bên kia im lặng một lúc lâu mới hỏi tôi: “Vừa rồi anh nói gì?”

“Tôi nói tôi muốn gặp em.”

“Anh đã về nhà rồi sao?”

“Đúng vậy.” Tôi nói, “Tôi đã trở về.”

“Vừa rồi anh nói cái gì?” Cô ấy lại đột nhiên hỏi.

“Tiểu Nhĩ Đóa.” Tôi nói.

“Ừ.” Cô ấy nói, “Anh đang làm gì?”

“Ở nhà.” Tôi nói.

“Chúng tôi đang ở quảng trường Thắng Lợi bắn pháo hoa, nếu anh thích, thì đến đây cùng xem đi!”

Tôi buông điện thoại xuống, mặc vào áo khoác, quyết định đi ra quảng trường Thắng Lợi. Từ nhà tôi đến quảng trường Thắng Lợi khoảng 10 phút đi bộ, từ xa xa tôi đã thấy cô ấy, cô ấy mặc một cái áo khoác bông màu đỏ, tóc buộc cao, giống như cái đuôi ngựa nhỏ đáng yêu, cô ấy đứng bên cạnh Vưu Tha, Vưu Tha đang giúp cô ấy châm lửa một cây pháo hoa thật dài.

Pháo hoa chiếu sáng nụ cười của cô ấy. Nụ cười ấy làm cho tôi nhớ đến Ba Lạp, theo lý mà nói, cô ấy và Ba Lạp là hoàn toàn không giống nhau, nhưng giây phút này, tôi có chút mơ hồ, bọn họ chính là rất giống nhau.

Tôi gọi cô ấy một tiếng, có thể cô ấy đang rất vui vẻ, nên không có nghe thấy. Vì thế tôi đứng bên cạnh quảng trường hút thuốc, chờ đợi cô ấy phát hiện ra sự tồn tại của tôi.

Hút thuốc được một nửa, cô ấy chạy đến trước mặt tôi, mỉm cười nói: “Trương Dạng, anh đến rồi, sao lại không lên tiếng?”

“Em thi cuối kỳ thế nào?” Tôi hỏi cô ấy.

Cô ấy cười: “Không tệ lắm.”

Vưu Tha cũng chạy lại: “Lý Nhị, em còn muốn đốt pháo hoa nữa không? Ồ, là Trương Dạng à, thiếu chút nữa mình không nhận ra cậu.”

Tôi sờ sờ cằm, đã ba ngày tôi không có cạo râu.

“Không đốt nữa.” Lý Nhị nói với Vưu Tha, “Em muốn nói chuyện với Trương Dạng.”

Sắc mặt của Vưu Tha bắt đầu khấn trương.

“Nhanh thôi mà.” Lý Nhị nói với Vưu Tha.

“Vây hai người nói chuyện đi, anh đi qua bên kia!” Vưu Tha nói xong, liền tránh đi.

Ngọn đèn gần quảng trường thật sự rất tối, Lý Nhị liếc mắt nhìn tôi một cái, bỗng nhiên cười rộ lên.

Tôi hỏi cô ấy: “Em cười gì vậy?”

Cô ấy nói: “Đón năm mới, anh không để ý đến người ngợm đầu tóc, không cạo râu, giống như người ở trong núi đi ra.”

Tôi sờ sờ cằm của mình, hỏi cô ấy: “Có nhiều người đốt pháo hoa như vậy, em có biết cái nào là do em đốt không?”

Cô ấy suy nghĩ một lát, liền trả lời: “Có khi biết, có khi không biết.”

“Em đi lấy pháo hoa lại đây, tôi sẽ dẫn em đến một nơi rất tốt để đốt pháo hoa.” Tôi nói.

Tôi nhận ra, cô ấy đang do dự, nhưng cùng lắm chỉ là ngần ngừ vài giây, cô ấy trả lời: “Được.”

“Vây em đi lấy pháo hoa đi.”

Cô ấy nghe lời chạy đi, một lát sau, cô ấy ôm một bó pháo hoa thật lớn chạy đến, nói với tôi: “Vưu Tha nhìn thấy tôi, vừa rồi anh ấy hỏi tôi muốn đi đâu, làm sao bây giờ?”

Tôi nắm tay cô ấy thật chặt, nói một chữ: “Chạy!”

[3.9] (2)

Sau đó, tôi liền kéo cô ấy chạy thật nhanh về phía trước, phía sau truyền đến tiếng la hét của Vưu Tha, nhưng cô ấy không có chút gì là chần chừ hay bước chậm lại. Cô ấy cứ như vậy, ôm một bó pháo hoa thật lớn, theo tôi chạy thẳng tới ngoại ô, là khu nhà bỏ hoang không có người ở kia.

“Đây là đâu vậy?”

“Là khu nhà ma.” Tôi dọa cô ấy.

Cô ấy cũng không sợ, nhìn ngó xung quanh, ngược lại có vẻ rất hứng thú.

“Chỗ này anh và Ba Lạp trước đây hay đến phải không?” Cô ấy cao giọng hỏi tôi. Thật sự là một cô gái thông minh đáng yêu.

“Đi nào, chúng ta lên nóc nhà.” Tôi cầm lấy đồng pháo hoa trong tay cô ấy, vừa hướng đi lên, vừa vươn tay muốn đỡ cô ấy.

Cô ấy khoát tay nói: “Anh lên trước đi, tôi có thể tự lên được.”

Tôi nhanh chóng đi lên, chờ cô ấy đi lên. Cô ấy đi được một nửa liền dừng lại bất động, tôi biết cô ấy đang sợ hãi, nhưng tôi cũng không hề nhúc nhích, ôm cánh tay nhìn cô ấy. Cô ấy ngẩng đầu lên nhìn tôi, trong bóng tối, đôi mắt ấy trắng đen không rõ ràng, mang theo một chút thẹn thùng và sợ hãi. Tôi vươn tay ra, nói: “Đến đây nào, Tiểu Nhi Đóa.”

Cô ấy rút cuộc cũng đặt bàn tay nhỏ bé của cô ấy vào lòng bàn tay tôi, một bàn tay nhỏ nhắn, mềm mại không xương. Tôi chỉ nhẹ nhàng lôi kéo, cô ấy đã thuận thế đi lên.

Có lẽ do hai ngày qua có mưa, nên nóc nhà có một chút ẩm ướt, tôi kéo cô ấy đến một chỗ khô ráo, nói với cô ấy: “Em nhìn xem, chỗ này rất tốt để đốt pháo hoa, đúng không?”

“Đến lúc tôi về, chắc Vưu Tha sẽ giết tôi chết mất.”

“Em sợ sao?” Tôi hỏi cô ấy.

Cô ấy cười hi hi: “Nếu sợ tôi đã không cùng anh đến đây. Chúng ta đốt pháo hoa đi.”

“Được.” Tôi lấy ra cái bật lửa, giúp cô ấy châm vào ngòi pháo thật dài, lửa và khói lao vút lên trời, điểm sáng trên không trung kia lập tức giống nụ cười sáng lạn của cô ấy, cô ấy hoàn toàn cao hứng: “Đẹp quá đi, Trương Dạng, nơi này chỉ có một mình tôi đốt pháo hoa thôi!”

Tôi có chút nhìn cô ấy đến ngây người.

Cô ấy quay đầu lại nhìn tôi, mỉm cười hỏi: “Anh đang nghĩ gì vậy? Có phải anh đang suy nghĩ cái gì không?”

Tôi dọa cô ấy: “Em nhắc lại nữa đi, cẩn thận tôi ‘ăn thịt’ em đấy!”

Cô ấy ha ha cười, cười xong, cô ấy đột nhiên hỏi tôi: “Anh còn nhớ Hứa Dặc không?”

Đúng là vô vị.

Lý Nhị lại nói: “Anh nhất định là không biết, nhà của anh ấy đã xảy ra chuyện.”

“Thì sao?” Tôi làm như chẳng thèm để ý, trong lòng không hiểu sao có chút hồi hộp.

“Ba của anh ấy xảy ra chuyện, bị cục công an bắt đi, mẹ của anh ấy bị bệnh, đang nằm bệnh viện, nghe nói là ung thư, không còn sống được bao lâu nữa.”

Tôi cố gắng giữ im lặng thật bình tĩnh.

“Sao anh không có phản ứng gì vậy?” Lý Nhị hỏi tôi.

“Tôi phải phản ứng thế nào?” Tôi hỏi cô ấy.

“Anh hẳn là rất hài lòng.” Lý Nhị cầm một cây pháo hoa thật dài, giơ lên cao, nói: “Anh hận Hứa Dặc như vậy, chẳng lẽ đó không phải là điều anh mong muốn hay sao?”

Tôi nắm lấy tay của cô ấy, chất vấn: “Ba Lạp nhất định đã nói với em cái gì đó, em phải thành thật nói cho tôi biết!”

“Tôi cũng muốn biết.” Cô ấy mỉm cười, cũng không rút tay lại.

“Hôm nay em không thể không nói.”

“Tôi không muốn nói thì sao?”

“Tôi sẽ ép em đến khi nào em chịu nói mới thôi!” Tôi kéo cánh tay đang cầm cây pháo của cô ấy, kéo mạnh cô ấy vào ngực mình, đưa con gái đáng ghét này, nếu cô ấy thật sự cho rằng tôi không dám làm gì cô ấy, thì cô ấy đã hoàn toàn sai lầm!

Mặt của chúng tôi đã rất gần nhau, cơ thể của cô ấy yếu ớt một cách khó tin, tôi cảm giác được cô ấy đang run lên, tôi cố gắng dùng hết sức lực mới có thể khống chế được chính mình không hôn cô ấy, chúng tôi giằng co qua lại trong một phút, không biết do bị lạnh hay do sợ hãi, môi của cô ấy xám đi, cuối cùng cô ấy cũng khuất phục, nói: “Được rồi, Trương Dạng, tôi nói.”

Tôi buông cô ấy ra, chính mình thở dài một hơi nhẹ nhõm.

Cô ấy nhích người tránh xa một chút, nói cho tôi biết: Ngày đó, đến bệnh viện, tôi mất rất nhiều thời gian mới tìm được phòng bệnh của Ba Lạp, khi tôi đến nơi, thì cô ấy đã không còn chịu được bao lâu nữa. Trước giường bệnh có rất nhiều người, Ba Lạp nhìn tôi, ánh mắt liên sáng lên. Cô ấy giơ bàn tay trái lên nói với tôi: ‘Tiểu Nhĩ Đóa, cậu lại đây một chút được không.’ Vì thế tôi đi qua. Mặt của Ba Lạp cực kỳ nhợt nhạt, giống như một tờ giấy trắng, không có một chút huyết sắc. Cô ấy nói với tôi: ‘Tiểu Nhĩ Đóa, mình có lời muốn nói với cậu’. Tôi cúi người xuống, sau đó, Ba Lạp vươn tay, dùng sức nắm lấy vai của tôi, kéo tôi đến gần hơn, môi của cô ấy gần sát tai của tôi, cái môi ấy không có độ ẩm, là lạnh như băng. Sau khi nói xong, tay của cô ấy bỗng nhiên từ trên vai của tôi rơi thẳng xuống...

“Em ấy đã nói với em cái gì?” Tôi nhin không được ngắt lời của cô ấy.

“Anh biết không.” Cô ấy nói, “Tôi cũng thật sự muốn biết.”

“Đừng nói bậy bạ!”

“Trương Dạng, tôi không có gạt anh.” Lý Nhị nói, “Nếu anh không tin, tôi có thể cho anh xem bệnh lý của tôi. Tai trái của tôi, lúc mới sinh ra đã không được tốt. Có nhiều lúc, đặc biệt khi căng thẳng, tôi không nghe thấy gì cả, câu nói của Ba Lạp, là cổ tình nói vào tai trái của tôi!”

“Cây ấy đã nói vào tai trái của tôi!” Cô ấy lại lớn tiếng nói thêm lần nữa, nước mắt từ đôi mắt trong trẻo ấy từ từ rơi xuống.

Tôi không chịu được nữa ôm cô ấy vào lòng. Nước mắt của cô ấy giống như một dòng nước ấm, làm cho trái tim đã sớm đông cứng của tôi như tan chảy ra, khiến tôi nhất thời không thể phân biệt rõ phương hướng.

Chuyện chết tiệt gì thế này!

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 8 [END] Chương 7.6 Chương 7.5 Chương 7.4 Chương 7.3 Chương 7.2 Chương 7.1 Chương 6.9 Chương 6.8 Chương 6.7 Chương 6.6 Chương 6.5 Chương 6.4 Chương 6.3 Chương 6.2 Chương 6.1 Chương 5.9 Chương 5.8 Chương 5.7 Chương 5.6 Chương 5.5 Chương 5.4 Chương 5.3 Chương 5.2 Chương 5.1 Chương 4.14 Chương 4.13 Chương 4.12 Chương 4.11 Chương 4.10 Chương 4.9 Chương 4.8 Chương 4.7 Chương 4.6 Chương 4.5 Chương 4.4 Chương 4.3 Chương 4.2 Chương 4.1 Chương 3.10 Chương 3.9 Chương 3.8 Chương 3.7 Chương 3.6 Chương 3.5 Chương 3.4 Chương 3.3 Chương 3.2 Chương 3.1 Chương 2.14 Chương 2.13 Chương 2.12 Chương 2.11 Chương 2.10 Chương 2.9 Chương 2.8 Chương 2.7 Chương 2.6 Chương 2.5 Chương 2.4 Chương 2.3 Chương 2.2 Chương 2.1 Chương 1.10 Chương 1.9 Chương 1.8 Chương 1.7 Chương 1.6 Chương 1.5 Chương 1.4 Chương 1.3 Chương 1.2 Chương 1.1

Xem Chương Mới Hơn »

34. Chương 3.10

[3.10] (1)

11 giờ đêm, tôi đưa Lý Nhị về nhà. Vẫn là con đường nhỏ phía sau tiệm mì, chúng tôi đều trầm mặc, không ai nói gì. Ngày hôm nay, tôi lại đưa cô ấy về đến dưới nhà cách đó không xa, lúc chia tay tôi hỏi cô ấy. “Về nhà có bị mắng không?”

“Có lẽ là có.” Cô ấy nói, “Nhưng mà tôi không sợ.”

“Ừ.” Tôi nói, “Nếu Vưu Tha dám đối với em như vậy, tôi sẽ thay em dạy hắn bài học!”

Cô ấy mỉm cười, nói tạm biệt với tôi. Tôi nhìn cô ấy rời đi, đi được khoảng năm bước, Lý Nhị bỗng nhiên xoay người lại, chấp hai tay để lên miệng, dùng sức nói to: “Trương Dạng, chúc anh năm mới vui vẻ!”

Tôi cũng chúc cô ấy năm mới vui vẻ, nhưng chỉ là mở miệng, theo khuôn miệng mà ra lời, không có âm thanh.

Cô ấy nghiêng đầu nở nụ cười, liền đi lên lầu.

Tôi về đến nhà, không bao lâu thì thấy ông ấy mang cái cà mèn rỗng trở về.

Tôi hỏi ông ấy: “Ba đi đâu vậy?”

Ông ấy nói: “Bệnh viện.”

“Ba đem canh gà cho ai?”

Ông ấy nói: “Một người bạn.”

Tôi hỏi lại: “Bạn nào?”

Ông ấy không để ý đến tôi, cầm cái cà mèn đi thẳng đến vòi nước bắt đầu rửa, tôi đi qua đó, lấy cái cà mèn ném đi, cái cà mèn lăn một vòng trên sàn nhà, “koong koong” văng tuốt ra xa, trên sàn nhà bắn tung tóe đầy bọt nước xà phòng.

Tôi hét lớn tiếng với ông ấy: “Rốt cuộc ba có tự trọng không vậy? Ba làm vậy là muốn tất cả mọi người cười nhạo thật sảng khoái với vui vẻ hay sao?”

Ông ấy dùng ánh mắt đau xót nhìn tôi, gần từng tiếng nói: “Ba làm những chuyện ba phải làm.”

“Bà ấy căn bản không có yêu thương ba, bà ấy ngay cả đứa con do chính mình sinh ra còn không cần, phụ nữ ác độc như vậy, đây là quả báo của bà ấy, là quả báo, không đáng thương hại! Con nói cho ba biết, nếu ba còn đi đến bệnh viện, con sẽ không bỏ qua cho ba đâu!”

“Dạng nhi,” Ông ấy kéo tôi lại, “Mày đừng quá kích động, ngồi xuống nghe ba từ từ nói, có được không?”

“Con với ba chẳng có gì hay ho để nói với nhau!”, Tôi đẩy ông ấy ra, “Tóm lại, ba không được đến bệnh viện nữa, bằng không, vĩnh viễn con sẽ không về cái nhà này nữa! Vĩnh viễn không về!”

“Bà ấy không có ai chăm sóc. Nhà bà ấy xảy ra chuyện, đứa con đang ở xa, cảm thấy mất mặt, cũng không về mừng năm mới.” Ông ấy giải thích với tôi, “Ba không thể bỏ mặc bà ấy không lo. Dù có nói gì đi nữa, ba và bà ấy cũng đã từng có giao tình...”

“Sao?” Tôi ngắt lời ông ấy, “Đó mà cũng được coi là có giao tình?”

“Dạng nhi.” Ông ấy nói, “Đã đến nước này, có một số việc ba không thể không nói ày biết, kỳ thật, bà ấy không phải là mẹ ruột của mày, bà ấy là mẹ ruột của Hứa Dặc, cho nên, năm đó bà ấy lựa chọn trở về, là hợp tình hợp lý.”

Tôi mơ hồ nhìn ông ấy. Nhưng tôi biết rõ, ông ấy không phải đang nói dối.

“Mày hãy nghe ba nói,” Ông ấy ngồi vào chỗ lõm sâu ở trên ghế sofa, chậm rãi kể cho tôi nghe: “Nhiều năm trước, mẹ mày là một người đẹp nổi tiếng ở đây, có rất nhiều nam nhân theo đuổi hoặc là ngưỡng mộ bà ấy, ba cũng là một trong số đó. Nhưng bà ấy chỉ thích Hứa Thụy Dương. Nhà của Hứa Thụy Dương rất giàu có, nhưng ông ta lại có một bà mẹ rất lợi hại. Ngay từ đầu, bọn họ là bí mật quen nhau, vẫn không có ai biết. Cho đến một ngày, bà ấy mang thai, cũng chính là Hứa Dặc, chuyện này rốt cuộc mới không giấu được nữa. Mẹ của Hứa Thụy Dương biết được liền giận tím mặt, thứ nhất bắt buộc bọn họ chia tay, thứ hai là buộc bà ấy phải bỏ đứa nhỏ đi. Hứa Thụy Dương cuối cùng cũng khuất phục, chịu chia tay với bà ấy, nhưng bà ấy vẫn còn yêu Hứa Thụy Dương, chết sống cũng không chịu đi bệnh viện phá bỏ cái thai, vì phải giữ lại đứa con, vào một đêm trời mưa to, bà ấy đã đến nhà ba, quỳ xuống van xin ba cưới bà ấy.”

Tôi nói: “Ba đồng ý sao?”

“Đúng vậy,” Ông ấy nói, “Ba đã yêu bà ấy rất nhiều năm, đây là cơ hội duy nhất của ba, đương nhiên ba không buông tay. Nhưng ba và mẹ mày không thể ngờ được, khi đứa bé vừa sinh ra, Hứa gia liền tới bắt người. Nói là cháu ruột của họ, không thể để lưu lạc bên ngoài. Bọn họ vớt lại một vạn đồng, liền ôm đứa bé đi. Mẹ của ba cũng chính là bà nội của mày, cảm thấy chuyện này quá mất mặt, vì thế đến viện phúc lợi xã hội ôm mày về, biến mày thành con của chúng ta nuôi nấng, chuyện này là do bà nội của mày một tay sắp xếp, cả nhà mọi người ai cũng không biết.”

“Nhưng ba đã vì bà ấy trả giá nhiều như vậy, cũng chấp nhận nhiều như vậy. người nhà họ Hứa gây đau khổ cho bà ấy như vậy, vì sao bà ấy vẫn lựa chọn nhà họ Hứa chứ?”

“Cứ cho đây là số mệnh đi.” Ông ấy thở dài, “Lúc mày được hai tuổi, mẹ của Hứa Thụy Dương qua đời, Hứa Thụy Dương hy vọng bà ấy có thể trở về, bà ấy nhớ thương Hứa Dặc, nên đã chấp nhận lựa chọn như vậy. Đã nhiều năm rồi, ba biết mày hận bà ấy, nhưng hiện tại bà ấy đã sắp chết rồi, sống không còn được bao lâu nữa, Dạng nhi, ba hy vọng mày có thể đi gặp bà ấy, bà ấy thực sự rất thương mày, kỳ thật mấy năm nay, sức khỏe của ba không tốt, không thể làm được gì, bà ấy đã lặng lẽ giúp đỡ chúng ta không ít. Biết mày học giỏi, trong lòng bà ấy cũng rất vui mừng...”

Tôi run run giọng hỏi: “Vậy ba mẹ ruột của con là ai?”

Ông ấy nói: “Không biết, kỳ thật sau khi bà nội mày qua đời, ba cũng đã từng thử đi tìm ba mẹ ruột của mày, nhưng năm đó viện phúc lợi đó đều đã biến mất, không tra ra được. Dạng nhi, mày có thể trách ba, ba biết, cả đời này ba mày là người vô dụng, công việc, làm việc đều không tốt, kiếm tiền thì không bao giờ được nhiều, là ba làm mày chịu khổ, làm cho hai người chịu khổ, nhưng tình cảm của ba dành cho cả hai là thật, ba dám cam đoan, tất cả đều là thật...”

“Ba đừng nói nữa!” Tôi rống lên ngắt lời ông ấy.

Ông ấy bị thương nhìn tôi, trong ánh mắt hẳn lên nhiều tia máu.

Tôi muốn đứng dậy, mặc áo khoác vào, mang theo ba lô, cứ như vậy mà đi ra khỏi nhà. Nhưng cơ thể lại giống như bị thứ gì đó dính chặt vào cái ghế, không thể đứng lên được.

[3.10] (2)

Mười hai hồi chuông đã điểm. Bên ngoài vang lên tiếng pháo đình tai nhức óc. Ánh sáng pháo hoa thấp sáng cả một thành phố, thấp sáng tuổi mười chín của tôi, cái tuổi mà tôi vẫn luôn nghĩ thơ tự cho rằng mình tốt hơn tất cả mọi người.

Cho dù là gì đi nữa, thì một năm mới cũng đã bắt đầu.

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 8 [END] Chương 7.6 Chương 7.5 Chương 7.4 Chương 7.3 Chương 7.2 Chương 7.1 Chương 6.9 Chương 6.8 Chương 6.7 Chương 6.6 Chương 6.5 Chương 6.4 Chương 6.3 Chương 6.2 Chương 6.1 Chương 5.9 Chương 5.8 Chương 5.7 Chương 5.6 Chương 5.5 Chương 5.4 Chương 5.3 Chương 5.2 Chương 5.1 Chương 4.14 Chương 4.13 Chương 4.12 Chương 4.11 Chương 4.10 Chương 4.9 Chương 4.8 Chương 4.7 Chương 4.6 Chương 4.5 Chương 4.4 Chương 4.3 Chương 4.2 Chương 4.1 Chương 3.10 Chương 3.9 Chương 3.8 Chương 3.7 Chương 3.6 Chương 3.5 Chương 3.4 Chương 3.3 Chương 3.2 Chương 3.1 Chương 2.14 Chương 2.13 Chương 2.12 Chương 2.11 Chương 2.10 Chương 2.9 Chương 2.8 Chương 2.7 Chương 2.6 Chương 2.5 Chương 2.4 Chương 2.3 Chương 2.2 Chương 2.1 Chương 1.10 Chương 1.9 Chương 1.8 Chương 1.7 Chương 1.6 Chương 1.5 Chương 1.4 Chương 1.3 Chương 1.2 Chương 1.1

Xem Chương Mới Hơn »

35. Chương 4.1

Chương 4: Lý Nhi

Part 1

[4.1] (1)

Thi đại học rồi cuộc cũng xong.

Suốt kỳ nghỉ hè dài đằng đẵng, tôi vui đầu đọc sách. Cứ cách một ngày lại đến thư viện ôm một đồng sách về nhà. Có khi tôi thích đọc tiểu thuyết nước ngoài, quyển này đến quyển khác, nhiều đến nỗi không nhớ được tên, có lúc nhập tâm vào tiểu thuyết rơi lệ cùng nhân vật, cũng có khi chẳng có chút cảm xúc nào, nhưng vẫn cứ mãi miết đọc say mê.

Tôi cứ như vậy đọc sách không có mục đích, kiên nhẫn chờ thư trúng tuyển đại học, kiên nhẫn chờ mùa hè qua đi.

Cũng có khi tôi chạy lên internet, viết lung tung vài câu trên blog, hoặc lên QQ cùng Vưu Tha tán chuyện trên trời dưới đất, hay nhận thư của Trương Dạng. Nghe nói Trương Dạng đi Vân Nam, nhưng không biết anh đi có vui vẻ hay không, kỳ thật tôi và anh liên hệ rất ít, ngẫu nhiên có tin nhắn đến, chính là ngắn ngủi vài câu, hay suy nghĩ mơ hồ. Lúc đang ngồi bên cửa sổ đọc sách, bỗng nhiên tôi nhớ đến khoảnh khắc đêm hôm đó anh ôm tôi, buổi tối ấy, tôi giống như không phải là chính mình, to gan, làm bậy, không biết

sống chết. Tôi nghĩ đến Ba Lạp, cô ấy không muốn rời xa anh, hẳn là cũng bất chấp tất cả giống như vậy, nhưng không may, cô ấy đã phải trả giá bằng sinh mạng của mình, có lẽ Ba Lạp không hối tiếc, cũng vĩnh viễn không muốn quay lại.

Ngày tôi nhận được thư thông báo trúng tuyển một trường đại học ở Thượng Hải, mẹ đã mời người quen và họ hàng đến nhà hàng ăn mừng tôi thi đỗ. Tôi học ngành tiếng Hoa, ba tôi có vẻ rất hài lòng, ông cứ lải nhải nói: “Con gái học tiếng Hoa thật là tốt, tốt quá, thật sự là quá tốt.”

Dì tôi nói với ba: “Anh à, có thôi nói nữa được hay không?”

Ông cười ngây ngô, dùng đũa gõ vào cạnh bàn, hình như là lẩm nhẩm vài câu kinh kịch.

Mọi người đều vui mừng, chỉ trừ Vưu Tha.

Mẹ tôi vỗ vỗ vào người anh ấy, nói: “Con sao vậy, muội muội thi đỗ đại học, con lại không vui, đang thất tình à?”

“Con làm gì yêu ai! Dì đừng có đoán bừa!” Anh ấy bối rối, mọi người lại cùng nhau cười.

Tôi biết, Vưu Tha không có yêu ai. Anh ấy ở Thanh Hoa tiếp tục sự nghiệp học tập của anh ấy, học chăm, thi tốt, xuất ngoại, đối với anh ấy mà nói là một việc hiển nhiên không cần phải bàn cãi.

Tôi nhìn anh ấy cười cười, anh ấy không hiểu, hỏi: “Em cười cái gì?”

Tôi nói: “Anh lại béo ra rồi.”

Anh ấy có chút ngượng ngùng: “Em thì gầy lắm, có phải đang học người khác giảm cân hay không?”

“Có đâu.” Tôi nói, “Em bẩm sinh thể chất tốt, ăn thế nào cũng không béo được.”

“Miệng lưỡi của em ngày càng lợi hại.” Anh ấy nói.

Anh ấy vẫn bất động trưng ra bộ dáng của một người anh, có cơ hội lại phàn nàn, dạy dỗ vài câu. Tôi mặc kệ anh ấy, bắt đầu chuyện tâm đối phó với món cá nướng ở trên đĩa. Anh ấy vẫn còn đang nói: “Em cẩn thận, cá này nhiều xương lắm.”

Tôi nói: “Nếu sợ xương, em đã không ăn cá.”

Anh ấy đành nói: “Lại cãi bướng nữa rồi.”

Phòng ăn ở nhà hàng không tẻ lắm, còn có hành lang lộ thiên rộng rãi. Ăn uống cũng gần xong, mọi người bắt đầu nói chuyện phiếm. Tôi thấy Vưu Tha đứng dậy, đi ra hành lang lộ thiên nhìn lên trời. Tôi cảm thấy chính mình vừa rồi có chút không phải, có chút không có đạo lý, nên áy náy, vì thế cũng đi ra hành lang, ở phía sau lưng hỏi anh ấy: “Anh sao vậy, mặt mày buồn phiền, có phải thật sự đang thất tình?”

“Không có.” Anh ấy nói, “Bầu trời sao ở quê là đẹp nhất, ở Bắc Kinh bốn bề đều là nhà cao tầng.”

“Khi nào anh trở lại Bắc Kinh?” Tôi hỏi anh ấy. Tôi biết anh ấy đặc biệt quay về là để ăn mừng tôi thi đỗ, kỳ nghỉ hè của anh ấy bề bộn, có rất chuyện phải làm.

“Hai ngày nữa.” Anh ấy nói.

“Tôi ra về thoải mái nói: “Kỳ thật, anh chỉ cần gọi điện thoại về chúc mừng em là được rồi, không cần phải tự mình chạy về, em biết anh ở Bắc Kinh rất bận rộn, phải không?”

“Đúng vậy,” Anh ấy nói, “Anh muốn làm việc, kiếm chút tiền công.”

“Đừng quá mê tiền.” Tôi nói, “Sức khỏe là quan trọng nhất.”

“Lý Nhị, anh đang thích một cô gái.” Anh ấy đột nhiên nói.

“Thật sao?” Tôi thiếu chút nữa là nhảy dựng lên, “Cô ấy như thế nào, anh nói xem!”

“Khó nói lắm.” Anh ấy nói, “Kỳ thật anh cố gắng kiếm tiền, chính là muốn mua cho cô ấy một cái điện thoại mới.”

“Hi hi.” Tôi cười nhạo anh ấy, “Sức mạnh của tình yêu quả thật không thể lường được. Nói nhanh đi nào, có ấy ra sao?”

Anh ấy vẫn nói cái câu kia: “Khó nói lắm.”

“Ừ.” Tôi nói, “Khi nào rảnh, em sẽ đi Bắc Kinh thăm hai người, được chứ?”

Anh ấy xoay người lại, hỏi tôi: “Em thích Bắc Kinh sao?”

“Em chưa đi bao giờ, nên muốn đi cho biết, tiện thể gặp bạn gái của anh.”

“Vậy tại sao em không đăng ký thi đại học ở Bắc Kinh?”

“Anh nghĩ rằng em giống như anh sao, có thể tùy ý lựa chọn trường học.” Tôi nói, “Có thể thi đỗ là may mắn lắm rồi. Hơn nữa, Thượng Hải ở gần nhà, mẹ em cũng yên tâm một chút.”

“Thành tích đại học của em có thể vào rất nhiều trường ở Bắc Kinh. Huống chi, có anh ở Bắc Kinh, đi lo lắng gì nữa chứ?”

“Không nói chuyện này nữa.” Tôi nói, “Nói chuyện anh định dẫn em đi đâu khi đến Bắc Kinh đi.”

“Em muốn đi đâu cũng được.” Anh ấy nói.

Anh ấy nhìn tôi, trong ánh mắt tràn đầy yêu thương, làm cho tôi không đành lòng đối diện, vì thế tôi ngẩng đầu, giả bộ như đang ngắm trời sao. Một khắc đó, trong lòng tôi hiểu được, cho dù có thật sự đến Bắc Kinh, tôi cũng không thể nào đi tìm anh ấy.

Tôi hiểu được vì sao Vưu Tha lại nói chuyện bạn gái của anh ấy với tôi, có lẽ trong lòng anh ấy hoàn toàn hiểu được, chúng tôi giống nhau, sẽ không yêu thương một ai, nhưng anh ấy lại nói khác đi, để tôi có thể yên tâm. Anh ấy đối với tôi, mãi mãi sẽ là người anh, tình cảm anh em vĩnh viễn sẽ không phải là tình yêu. Huống chi, rất nhanh tôi sẽ là sinh viên, chuyện tình cảm trong quá khứ sẽ như thoáng qua, tôi hy vọng chính mình có thể có được khởi đầu mới, hoàn toàn lột xác, từ nay về sau sẽ là cuộc sống tự lập.

[4.1] (2)

“Một mình ở bên ngoài nên biết tự chăm sóc ỳnh.” Vưu Tha nói.

“Được mà.” Tôi không kiên nhẫn đáp.

Đúng lúc này, tôi nhìn thấy một ngôi sao băng đột nhiên xẹt qua trước mặt, tôi nắm lấy ống tay áo của anh ấy, nhảy căng lên: “A, sao băng, sao băng kìa, mau cầu nguyện đi!”

Sao băng lóe sáng lướt qua.

Vưu Tha mắng tôi: “Này, em nắm áo của anh làm gì, trong lúc nắm áo anh, sao băng biến mất rồi, sau đó mới cầu nguyện, còn linh nghiệm nữa không?”

Tôi nhún nhún vai làm cái mặt quỷ.

Vưu Tha hỏi tôi: “Lý Nhị, nếu sao băng thật sự có thể cho em một nguyện vọng, em có thể nói cho anh biết, nguyện vọng em muốn nhất là gì không?”

“Anh nói trước đi!”

“Em nói trước đi.”

“Anh nói trước đi mà!”

“Được rồi, anh nói trước.” Vưu Tha suy nghĩ một lát, liền nói: “Anh hy vọng người con gái anh thích có thể vui vẻ hạnh phúc.”

Thật là háo sắc hết nói nổi!

Đến phiên tôi, tôi ho khan một chút, nói: “Em hy vọng tất cả mọi người đều được vui vẻ, hạnh phúc.”

Vưu Tha nhìn tôi, tôi hướng anh ấy nháy mắt mấy cái.

Anh ấy bỗng nhiên vươn tay ra, yêu thương vuốt ve đầu tôi một chút. Tôi hi hi cười, liền tránh sang một bên.

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 8 [END] Chương 7.6 Chương 7.5 Chương 7.4 Chương 7.3 Chương 7.2 Chương 7.1 Chương 6.9 Chương 6.8 Chương 6.7 Chương 6.6 Chương 6.5 Chương 6.4 Chương 6.3 Chương 6.2 Chương 6.1 Chương 5.9 Chương 5.8 Chương 5.7 Chương 5.6 Chương 5.5 Chương 5.4 Chương 5.3 Chương 5.2 Chương 5.1 Chương 4.14 Chương 4.13 Chương 4.12 Chương 4.11 Chương 4.10 Chương 4.9 Chương 4.8 Chương 4.7 Chương 4.6 Chương 4.5 Chương 4.4 Chương 4.3 Chương 4.2 Chương 4.1 Chương 3.10 Chương 3.9 Chương 3.8 Chương 3.7 Chương 3.6 Chương 3.5 Chương 3.4 Chương 3.3 Chương 3.2 Chương 3.1 Chương 2.14 Chương 2.13 Chương 2.12 Chương 2.11 Chương 2.10 Chương 2.9 Chương 2.8 Chương 2.7 Chương 2.6 Chương 2.5 Chương 2.4 Chương 2.3 Chương 2.2 Chương 2.1 Chương 1.10 Chương 1.9 Chương 1.8 Chương 1.7 Chương 1.6 Chương 1.5 Chương 1.4 Chương 1.3 Chương 1.2 Chương 1.1

Xem Chương Mới Hơn »

36. Chương 4.2

[4.2]

Trời đã tối, điện thoại của tôi vang lên, là của Vưu Tha, anh ấy nói: “Lý Nhị, em đang ở đâu vậy?”

“Ở bên ngoài.” Tôi nói.

“Tối nay 8 giờ, anh lên xe lửa đi Bắc Kinh rồi, gọi điện thoại chào em một tiếng.”

“Vâng, thuận buồm xuôi gió, còn nữa, cho em gửi lời hỏi thăm bạn gái của anh!”

“Cảm ơn em.” Anh ấy cúp điện thoại, tôi như trút được gánh nặng.

Tôi về đến nhà thì đã là 7 giờ 5 phút, mẹ hỏi tôi đi đâu, tôi nói đi loang quanh dạo phố. Mẹ chỉ vào một cái hộp ở trên bàn, nói: “Là quà của Vưu Tha cho con.”

Tôi vừa nhìn thấy, đúng là một cái điện thoại, nhãn hiệu Nokia mới toanh.

Mẹ nói cho tôi biết: “Dì con nói, nó nghỉ hè làm thêm suốt là để dành tiền mua cái này. Lúc con thi đại học, cả nhà vốn định mua cho con một cái, nhưng là tâm ý của Vưu Tha, mọi người không nỡ từ chối.”

Tôi đứng đó, trong 5 phút, đầu óc dường như trống rỗng.

Khi tỉnh lại, tôi nhìn lên đồng hồ ở trên tường, sau đó ôm cái điện thoại chạy ra cửa. Mẹ ở phía sau gọi tôi: “Lý Nhị, con đi đâu đó?”

“Con ra nhà ga!” Tôi nói, “Tiễn Vưu Tha xong con sẽ về!”

Tôi đón xe chạy đến nhà ga, đứng trong biển người gọi điện thoại cho Vưu Tha, anh ấy nói cho tôi biết đã lên xe rồi. Cổ họng của tôi giống như bị nghẹn thứ gì đó, không thể nói nên lời. Nhưng anh ấy đã mở lời trước, hỏi tôi: “Em có thích hay không? Anh nhớ là em nói thích một chiếc Nokia.”

“Vưu Tha.” Tôi nói, “Xin lỗi anh.”

“Không cần xin lỗi anh.” Vưu Tha nói, “Anh biết rõ, có một số chuyện không thể cưỡng cầu. Anh tôn trọng lựa chọn của em.”

“Vưu Tha.” Tôi nói, “Anh đừng như vậy nữa, được không?”

“Được.” Anh ấy dịu dàng nói, “Về sau anh không như vậy nữa.”

Tôi không còn sức lực để đứng nữa, một tay cầm điện thoại nói chuyện, một tay cầm cái hộp điện thoại mới, ngồi xồm xuống sân ga.

Bên tai truyền đến giọng nói của Vưu Tha: “Lý Nhị, em có biết lúc nào em đáng yêu nhất không? Chính là lúc em cười. Cho nên hãy nhớ kỹ, dù thế nào đi nữa, nhất định phải vui vẻ, nhất định phải hạnh phúc. Anh đi đây, tạm biệt em.” Vưu Tha nói xong, điện thoại liền bị ngắt, nước mắt của tôi không thể kiềm chế được, từ từ rơi xuống.

Tối hôm đó, tôi một mình chạy đến ngoại ô, không biết vì sao, bỗng nhiên tôi nhớ đến cái nóc nhà mà Trương Dạng đã từng dẫn tôi đến, nhớ đến ánh sáng pháo hoa rực rỡ được phóng lên. Tôi đến siêu thị nhỏ gần đó mua một cái bật lửa và một bao thuốc lá, bỏ vào trong túi áo. Tôi dựa vào trí nhớ đi thật lâu, nhưng vẫn không tìm được chỗ cần đến. Tôi đứng trên bờ ruộng ở ngoại ô châm một điếu thuốc, đây là lần đầu tiên hút thuốc, đó là một bao 555 mà tôi đã từng thấy Ba Lạp hút. Mùi của thuốc lá cay nồng, không giống như tôi tưởng tượng, ở đầu lưỡi còn có chút đắng, tôi nghĩ đến dáng vẻ của Ba Lạp phun ra mấy vòng tròn khói, nên cũng muốn phun ra vài cái giống như vậy, dĩ nhiên là phí công vô ích, rốt cuộc tôi không thể làm được, mà thay vào đó, bắt đầu kịch liệt ho khan, cứ như vậy, tôi vừa ho khan, vừa hút thuốc, vừa đứng trên bờ ruộng ở vùng ngoại ô suy nghĩ không mục đích, tìm kiếm trong trí nhớ cái nóc nhà cùng với ánh sáng pháo hoa nở rộ trong đêm tối tịch mịch. Tôi giống như một đứa trẻ bốc đồng, về điểm này mà nói, tôi và Ba Lạp quả thật không khác nhau.

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 8 [END] Chương 7.6 Chương 7.5 Chương 7.4 Chương 7.3 Chương 7.2 Chương 7.1 Chương 6.9 Chương 6.8 Chương 6.7 Chương 6.6 Chương 6.5 Chương 6.4 Chương 6.3 Chương 6.2 Chương 6.1 Chương 5.9 Chương 5.8 Chương 5.7 Chương 5.6 Chương 5.5 Chương 5.4 Chương 5.3 Chương 5.2 Chương 5.1 Chương 4.14 Chương 4.13 Chương 4.12 Chương 4.11 Chương 4.10 Chương 4.9 Chương 4.8 Chương 4.7 Chương 4.6 Chương 4.5 Chương 4.4 Chương 4.3 Chương 4.2 Chương 4.1 Chương 3.10 Chương 3.9 Chương 3.8 Chương 3.7 Chương 3.6 Chương 3.5 Chương 3.4 Chương 3.3 Chương 3.2 Chương 3.1 Chương 2.14 Chương 2.13 Chương 2.12 Chương 2.11 Chương 2.10 Chương 2.9 Chương 2.8 Chương 2.7 Chương 2.6 Chương 2.5 Chương 2.4 Chương 2.3 Chương 2.2 Chương 2.1 Chương 1.10 Chương 1.9 Chương 1.8 Chương 1.7 Chương 1.6 Chương 1.5 Chương 1.4 Chương 1.3 Chương 1.2 Chương 1.1

Xem Chương Mới Hơn »

37. Chương 4.3

[4.3] (1)

Ngày tôi gặp lại Trương Dạng, chính là trước lúc nhập học hai hôm.

Tôi ôm một đồng sách đi xuống lầu, chuẩn bị chạy xe đến thư viện. Anh đang dựa vào thân cây ở cách nhà tôi không xa, hút thuốc. Thân thể anh đen gầy, mặc một cái áo sơ mi rộng, lại rất nhiều ngày không cạo râu, nếu trên đầu của anh không đội mũ lưỡi trai thường đội, tôi thiếu chút nữa đã không nhận ra anh.

“Tiểu Nhĩ Đóa.” Anh gọi tôi.

Tôi có chút đứng không vững.

“Em ra đúng lúc lắm.” Anh nói, “Anh đang chuẩn bị gọi điện thoại cho em.”

“Anh đã về rồi?” Tôi cố gắng trấn tĩnh lại, dùng giọng nói hết sức thoải mái, “Đã lâu không gặp.”

“Ừ.” Anh dập điếu thuốc, nói: “Em định đi đâu vậy?”

“Đi thư viện mượn sách.”

“Anh đưa em đi.” Anh nói.

“Em muốn chạy xe.”

“Anh chở em đi.” Anh nói, “Xe ở đâu?”

Tôi đưa chồng sách cho anh, nhờ anh cầm giúp, sau đó đến gara lấy chiếc xe đạp của ba đi ra. Bây giờ đã là 4 giờ chiều, ánh mặt trời đã không còn gay gắt, Trương Dạng giúp tôi mang chồng sách bỏ vào cái giỏ xe ở phía trước, sau đó anh chống chân thật dài ngồi lên xe, quay lại nói với tôi: “Lên xe nào.”

Tôi có chút chần chừ, anh hé miệng nở nụ cười, nói: “Sợ sao?”

Tôi liền lên xe.

Trương Dạng bắt đầu đạp, xe nhẹ nhàng chạy bon bon trên đường. Hai bên đường, màu lục thắm của lá cây ngô đồng thật chói mắt, gió nhẹ thoang thoang, tôi nghe được tiếng sột soạt của chiếc váy nhỏ màu trắng, cùng tiếng ma sát của bánh xe, âm thanh phát ra nhịp nhàng, giống như có ai đó đang thở dài buồn bã.

Tôi lại nhớ tới Ba Lạp, nhớ tới cô ấy chạy xe đạp đuổi theo Hứa Dặc, lúc nhanh lúc chậm, tinh nghịch đùa giỡn. Dáng vẻ cô gái mười tám tuổi đạp xe đạp, trong ký ức của một năm trước, cô gái ấy với bộ váy màu lục tươi cười, giờ phút này giống như sống động một cách kỳ diệu, dường như cho đến bây giờ, cô ấy vẫn chưa đi xa, vẫn luôn ở bên cạnh chúng tôi.

“Em đang nghĩ gì vậy?” Trương Dạng quay đầu lại, lớn tiếng hỏi tôi.

“Sao anh đột nhiên quay về?” Tôi hỏi anh.

“Ba anh bị bệnh phong thấp nghiêm trọng, anh về dẫn ba đến Bắc Kinh khám bệnh.”

“Ừ.” Tôi nói, “Vây là ở vài ngày?”

“Chỉ có nửa ngày thôi.” Anh nói, “8 giờ tối nay lên xe, vé đã mua được rồi.”

A! Thì ra chỉ có nửa ngày, anh lại muốn đến đây gặp tôi.

“Vân Nam có đẹp không?” Tôi hỏi anh.

“Chưa đi được, sang năm lại đi.” Anh nói, “Đúng rồi, em thi thể nào?”

“Rất tốt.” Tôi nói, “Trường ở Thượng Hải, ngành tiếng Hoa.”

“Tốt lắm.” Anh nói, “Con gái học tiếng Hoa rất tốt, Thượng Hải lại gần nhà.” Khẩu khí giống ba tôi y như đúc.

Đến bên ngoài thư viện, tôi nhảy xuống xe, nói cảm ơn anh.

Anh bỗng nhiên nói: “Em vào mượn sách đi, anh còn thời gian, anh sẽ đưa em về.”

“Cảm ơn anh, thật sự không cần đâu.”

“Không được vô nghĩa như vậy.” Anh nói, “Nhanh lên nào!”

Tôi ôm chồng sách chạy vào bên trong thư viện, sợ nhân viên thư viện chậm chạp. Đến khi tôi chạy ra bên ngoài, phát hiện Trương Dạng thật sự vẫn chờ ở đó. Trong tay anh cầm một cây kem nhiều màu, nói với tôi: “Em có vẻ thích cái này?”

Tôi cố gắng đè nén tâm trạng, nhưng tim cứ co thắt đến phát đau. Tôi nghĩ mình thật sự không muốn hận anh, không muốn.

Ba Lạp, đừng khiến chúng tôi hận nhau nữa, có được không?

Tôi nhận lấy cây kem, bỏ nó vào miệng, làm cho nó tan chảy ngọt ngào thấm vào cổ họng. Sau đó, tôi nhìn Trương Dạng nở nụ cười.

“Về nhà nhé?” Anh hỏi tôi.

“Không.” Tôi bỗng nhiên quyết định, “Trương Dạng, anh dẫn em đến cái nóc nhà đó một lần nữa nhé, lúc trước em muốn đến đó, nhưng không thể nào tìm ra.”

Trương Dạng suy nghĩ một lát, nói: “Được rồi, chúng ta đi!”

Chạy xe so với đi bộ dĩ nhiên là nhanh hơn rất nhiều, chỉ trong chốc lát, chúng tôi đã tới nơi. Ban ngày và ban đêm, khu nhà hoang này nhìn qua rất khác nhau. Phòng ốc cũ nát, bốn phía cỏ dại um tùm, một cây cổ thụ đứng tịch mịch, cảnh vật chẳng có gì đáng để nói.

Trương Dạng dựa vào xe đạp, nói với tôi: “Nơi này nên đến vào buổi tối, ban ngày chẳng có ý nghĩa.”

“Trước kia anh hay đến đây vào buổi tối sao?”

Anh nhìn tôi nói: “Chỉ có hai lần, một lần đi với Ba Lạp, một lần đi với em.” Nói xong, anh nở nụ cười ý vị thâm sâu, sau đó lấy ra hộp thuốc lá, bắt đầu hút.

“Cho em một điếu thuốc đi.” Tôi nói.

“Con gái, không nên hút!” Anh nói.

“Em đã từng hút rồi.” Tôi nói.

“Em muốn chết sao?” Anh trừng mắt nhìn tôi.

“Anh không có quyền xen vào chuyện của em.” Tôi nói.

“Em đừng khích anh.” Trương Dạng dùng tay đang cầm điếu thuốc, nói: “Anh muốn xen vào là xen vào, không cần biết có được hay không, em có tin không?”

“Tin.” Tôi nói.

“Thông minh.” Anh khen tôi, “Nếu em không khôn ngoan, sẽ phải chịu thiệt thòi.”

Tôi cúi đầu nhìn cái váy, trên đó có dính một chút bùn đất nhìn rất khó coi. Trương Dạng cúi người xuống, lấy tay nhẹ nhàng phủi nó đi. Sau đó anh nói: “Chúng ta về thôi.”

Tối hôm đó, tôi một mình đứng trên ban công nhỏ ở trong phòng hút thuốc, tôi không nghiện thuốc lá, nhưng thuốc lá làm cho lòng tôi yên ổn. Mười giờ đêm, xe lửa đi Bắc Kinh đã chạy được hai giờ, hai giờ, có lẽ đã được 300 km, sau đó, sẽ thành 400 km, 500 km, mãi cho đến 1000 km.

Con đường dài thăm thẳm đó, tôi biết anh rất khó trở lại.

[4.3] (2)

Chia tay lần này, có lẽ sẽ vĩnh viễn không gặp lại.

Tôi cố chấp theo đuổi suy nghĩ có thể gặp lại anh, chỉ bản thân mới hiểu được. Nhưng tôi hy vọng mình không có sai. Tôi tuyệt đối sẽ không giống như Ba Lạp, sai lầm lại nối tiếp sai lầm.

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 8 [END] Chương 7.6 Chương 7.5 Chương 7.4 Chương 7.3 Chương 7.2 Chương 7.1 Chương 6.9 Chương 6.8 Chương 6.7 Chương 6.6 Chương 6.5 Chương 6.4 Chương 6.3 Chương 6.2 Chương 6.1 Chương 5.9 Chương 5.8 Chương 5.7 Chương 5.6 Chương 5.5 Chương 5.4 Chương 5.3 Chương 5.2 Chương 5.1 Chương 4.14 Chương 4.13 Chương 4.12 Chương 4.11 Chương 4.10 Chương 4.9 Chương 4.8 Chương 4.7 Chương 4.6 Chương 4.5 Chương 4.4 Chương 4.3 Chương 4.2 Chương 4.1 Chương 3.10 Chương 3.9 Chương 3.8 Chương 3.7 Chương 3.6 Chương 3.5 Chương 3.4 Chương 3.3 Chương 3.2 Chương 3.1 Chương 2.14 Chương 2.13 Chương 2.12 Chương 2.11 Chương 2.10 Chương 2.9 Chương 2.8 Chương 2.7 Chương 2.6 Chương 2.5 Chương 2.4 Chương 2.3 Chương 2.2 Chương 2.1 Chương 1.10 Chương 1.9 Chương 1.8 Chương 1.7 Chương 1.6 Chương 1.5 Chương 1.4 Chương 1.3 Chương 1.2 Chương 1.1

Xem Chương Mới Hơn »

38. Chương 4.4

Part 2

[4.4] (1)

Ngày khai giảng, ba mẹ cùng nhau đưa tôi đến Thượng Hải nhập học.

Sau khi xong hết mọi thủ tục, một nhà ba người chúng tôi đến một nhà hàng ở gần trường ăn cơm, đang ăn, mẹ bỗng nhiên rơi nước mắt, ba vội vàng đưa khăn ẹ: “Yên tâm đi, Lý Nhị của chúng ta chắc chắn sẽ biết tự chăm sóc ình.” Ông vừa nói, vừa nhìn tôi nháy mắt.

“Đúng đó, mẹ à.” Tôi cầm tay của mẹ, nói: “Mẹ yên tâm đi, mỗi ngày con sẽ gọi điện thoại ẹ.”

Mẹ nức nở: “Con đó, từ nhỏ đến lớn đã có nhiều bệnh, lại chưa xa nhà bao giờ, con bảo làm sao mẹ yên tâm!”

“Được rồi, mẹ.” Tôi thấp giọng nói, “Nơi này đều là sinh viên của trường con, để bọn họ nhìn thấy xấu hổ lắm.”

“Bà đừng khóc nữa,” Ba tôi dỗ dành mẹ, “Tối nay tôi với bà đi tham quan Thượng Hải!”

“Tôi muốn đưa con gái đến bệnh viện lớn của Thượng Hải kiểm tra qua lỗ tai của nó một chút.” Mẹ đột nhiên nói, “Thượng Hải xe nhiều, giao thông lộn xộn, lỗ tai của nó nếu không may...”

“Mẹ!” Tôi ngắt lời mẹ, “Con không sao, mẹ không cần quá lo lắng. Khi nào sang đường, con sẽ nhớ chú ý đèn xanh đèn đỏ, được chưa ạ?”

“Con đừng bao giờ vừa đi trên đường vừa nghe MP3!”

“Dạ.”

“Đến giờ cơm, cố gắng đi căng tin sớm một chút, đồ ăn lạnh không tốt cho bao tử.”

“Con biết rồi.”

“Ở ngoài không thể so với ở nhà, con phải biết đối xử khôn khéo với bạn cùng phòng. Có thể làm được thì làm, không được thì đừng cố gắng quá.” Mẹ thật sự là lời nhải không ngừng, một khắc đó tôi cảm thấy rất khâm phục ba, có thể chịu được mẹ nhiều năm như vậy.

“Dạ.” Tôi vẫn ngoan ngoãn trả lời.

“Con gái nhà ta hiểu hết mà.” Ba tôi nói, “Bình thường nó rất ngoan, bà còn lo lắng gì nữa chứ?”

“Ng Sloan thì có ích lợi gì chứ, ở bên ngoài phải khôn lanh một chút.” Tâm tư của mẹ tôi thật sự càng nghĩ càng xa, tôi cùng ba chỉ nhìn nhau cười, đều tự hiểu, nên bắt đầu chuyên tâm ăn uống.

Đôi khi nghĩ lại, ba mẹ tôi thật sự rất yêu thương tôi, và tôi cũng thật sự yêu thương bọn họ, nhưng nội tâm của tôi, bọn họ không thể nào hiểu được. Tôi không thể tưởng tượng nếu họ nhìn thấy tôi hút thuốc ở ngoài ban công thì sẽ thế nào, nhìn thấy tôi bị một nam sinh khác ôm ấp thì sẽ thế nào, có lẽ mẹ sẽ ngắt xủ, ba sẽ tức giận không nói nên lời. Chỉ có điều này, đã khiến cho tôi tin rằng: lòng người, quả thật thâm sâu như biển cả.

Ai có thể biết người khác nghĩ gì, ai có thể có thần lực như chúa trời chứ?

Tôi đã sớm hiểu được điều này, nhưng dù đã biết không thể kiên trì, tôi vẫn sẽ tiếp tục kiên trì.

Sau đợt tập huấn dành cho tân sinh viên kết thúc, vừa đúng một tuần, tôi ra ngoài đi mua một cái bản đồ thành phố Thượng Hải, thay một cái váy mới, ngồi xe điện ngầm thật lâu, đi một đoạn đường dài nữa, rốt cuộc cũng tìm được trường đại học kia. Bảng tên của trường có chút phong cách cổ xưa, không khí thế như tôi tưởng tượng, tôi đến cổng bảo vệ hỏi thăm, sau đó hỏi tiếp hai ba sinh viên đi lại gần đó, cuối cùng cũng tìm được nơi cần đến. Tôi đứng dưới lầu ký túc xá nam sinh nhìn vào một bảng danh sách, trên đó ghi tên các sinh viên ở ký túc xá. Danh sách đã bị rách, tôi dùng tay lần mò một lúc lâu, đến khi tìm được cái tên quen thuộc kia, lòng tôi bỗng nhiên tràn ngập đau xót khó tả.

302, anh ở phòng 302.

Đó là một toà nhà cũ kĩ, cầu thang bằng gỗ, bước đi phát ra âm thanh kẽo kẹt, khiến cho bạn có cảm giác như đi vào khoảng không vậy. Tôi đi từng bước một lên lầu, lặng lẽ nói ở trong lòng: “Hứa Dặc, em đến rồi.”

Tôi gõ cửa, một nam sinh với mái tóc húi cua nhìn có vẻ cau có ra mở cửa.

“Tìm ai?” Anh ta đề phòng hỏi tôi.

“Hứa Dặc.” Tôi nói, “Xin hỏi anh ấy có ở nhà không?”

“Không có.” Anh ta muốn đóng cửa.

Tôi lấy tay ngăn lại: “Xin cho tôi biết có thể tìm anh ấy ở đâu?”

“Cô gọi điện thoại cho nó đi.”

“Cho tôi xin số điện thoại của anh ấy.”

“Tôi không có.” Anh ta nói.

“Xin anh đấy.” Tôi nói, “Tôi thật sự có việc gấp tìm anh ấy.”

Anh ta cầm một quyển sách thật dày, nhìn tôi từ trên xuống dưới đánh giá qua, sau đó cho tôi biết: “Cô đi ra khỏi cổng trường, rẽ trái, đi tiếp 10 phút, có một cái quán bar, cuối tuần nó hay đến đó làm công.”

Tôi nói lời cảm ơn anh ta. Thượng Hải tháng 9, mây trời cao xanh. Đã ba trăm sáu mươi lăm ngày, từ khi tôi biết anh đến Thượng Hải học đại học, con đường dài này tôi đã đi đủ ngàn ấy. Nghĩ đến bóng dáng lưng đeo cái ba lô to bước ra khỏi cổng trường của anh, trong nháy mắt, tôi đã ngồi ở trong phòng học đau khổ quyết định học tập ngày đêm, để theo đuổi ý muốn không dám xem nhẹ hay khinh thường này. Giờ đây, rốt cuộc tôi đã sắp gặp được anh, nhưng lại không cảm thấy bối rối như bản thân tưởng tượng, giống như chỉ là đi gặp một người bạn cũ, giống như anh ở đây chờ tôi đã nhiều năm rồi.

Tên quán bar chỉ có một chữ: “Đăng.” (Chờ)

Nó ở một góc khuất nhất trên con phố, có mặt tiền nhỏ hẹp, nếu không chú ý, chắc tôi có thể đã bỏ qua nó. Tôi đẩy cửa đi vào, đang là giữa trưa, trong quán dường như không có người, đồ đạc bên trong cũng rất đơn giản, vài cái sofa màu đỏ, vài cái bàn dài màu sẫm bằng gỗ, trên bàn có mấy bình thủy tinh cắm hoa cúc dại. Tôi vừa ngồi xuống liền thấy được anh, anh mặc đồng phục của quán bar, cầm cái menu đến trước mặt tôi, nói: “Xin hỏi, cô muốn uống gì?”

Tôi nhìn anh, trong nhất thời không nói được tiếng nào.

Anh nhận ra tôi, liền đem cái menu ném lên bàn, xoay người rời đi.

“Hứa Dặc.” Tôi gọi anh, nhưng lại phát hiện, cổ họng bỗng nhiên như bị tắc lại.

Anh đưa lưng về phía tôi đứng lại.

“Hôm nay anh có thời gian rảnh không?” Tôi nói, “Em muốn nói chuyện với anh.”

[4.4] (2)

Anh xoay người lại nói với tôi: “Thật xin lỗi, tiểu thư, tôi đang làm việc, mười một giờ tối mới hết giờ làm.”

Tôi mỉm cười nhìn anh nói: “Được, vậy mang đến cho em một ly nước đá.”

“Thật xin lỗi, ở đây không bán nước đá.”

“Vậy, nước ép dưa hấu cũng được.” Tôi nói.

Vài phút sau, anh bưng đến cho tôi một ly nước ép dưa hấu màu đỏ, cộng thêm một ly nước đá, bên trên còn có một lát chanh mỏng màu vàng. Anh bỏ tất cả lên bàn của tôi, thấp giọng nói: “Tôi mời, em uống xong thì đi về đi.”

Giọng nói của anh thật lạnh lùng, tôi không chế bản thân, không cho nước mắt dễ dàng chảy xuống.

Anh rời khỏi đó.

Tôi lấy từ trong ba lô ra một quyển sách mỏng, là cuốn “Người Tình” (4.1) của Marguerite Duras (4.2), tôi đã từng xem bộ phim chuyển thể từ truyện này, Lương Gia Huy và tình nhân người Pháp của ông ta, ở một nhà trọ xa lạ, cô ta liều lĩnh dùng ánh mắt mê hoặc tình yêu làm cho tôi kích động. Thật ra là, tôi chỉ xem được một nửa, bởi vì đang xem thì mẹ mua đồ ăn về, nhìn thấy ánh mắt của mẹ có chút bất an, tôi liền tắt TV.

(4.1) “Người Tình” (The Lover) là một bộ phim dựa trên tiểu thuyết cùng tên của đạo diễn Jean-Jacques Annaud, với các ngôi sao Jane March, Lương Gia Huy và Lisa Faulkner. Bộ phim khởi quay tại Việt Nam vào năm 1986, hoàn thành năm 1990. Phim do hãng Cinematic Hongkong và Liên hiệp điện ảnh băng từ TP HCM thực hiện. Nội dung của tác phẩm kể về chuyện tình giữa một thiếu nữ người Pháp và một người Hoa giàu có.

(4.2) Marguerite Duras (04/04/1914 – 03/03/1996) là một nữ nhà văn và đạo diễn người Pháp. Tác phẩm của Duras gồm khoảng bốn mươi tiểu thuyết và mười vở kịch. Bà cũng đã thực hiện nhiều bộ phim, trong đó có India Song và Les enfants. Cuộc đời của Duras giống như một cuốn tiểu thuyết. Bà không ngừng viết những câu chuyện về nỗi đau, về bạo tố, về rượu và những nỗi muộn phiền, về những lời nói và sự im lặng... “Người Tình” là một thành công lớn, được dịch ra hơn 40 thứ tiếng và được dựng thành phim vào năm 1990.

Kết cục của câu truyện cũng giống như tôi nghĩ, là chia lìa.

Khi tôi đóng sách lại, hoàng hôn đã buông xuống, quán bar rất cuộc cũng bắt đầu náo nhiệt, một nhóm nữ sinh ăn mặc thật đẹp cười nói đẩy cửa bước vào. Bọn họ hình như là sinh viên của học viện nghệ thuật, có vẻ là khách quen của quán bar, tôi nhìn thấy một nữ sinh mặc một cái váy dài có hoa màu hồng, mang giày sandal vươn tay ra, nhéo vào mặt của Hứa Dặc một cái.

Hứa Dặc cười, là Hứa Dặc với nụ cười thiên sứ, anh vẫn đẹp trai đến thế.

“Hứa Dặc, ngày mai mình sẽ đi cắm trại dã ngoại, đến đây nói với cậu một tiếng.” Một giọng nói của một nữ sinh khác vang lên.

“Được rồi!” Hứa Dặc vươn tay, rất nhanh vỗ lên đầu nữ sinh một cái. Các nữ sinh cười một cách vui vẻ đầy mờ ám.

Bọn họ quả nhiên là cực kỳ thân quen.

Tôi bỏ lên bàn 50 đồng, khoác ba lô trên lưng, đứng dậy rời khỏi.

Đi ra khỏi quán bar, nhìn đến bầu trời hoàng hôn Thượng Hải bị che khuất bởi nhà cao tầng san sát nhau, tôi giống như đã mất đi khả năng có thể khóc, tôi phải trả giá cho thói tùy hứng của mình, tôi hiểu rõ.

Bỗng nhiên, có người ở phía sau dùng tay kéo tôi lại.

Tôi quay đầu, là Hứa Dặc.

“Tiền của em,” Anh đưa tiền cho tôi, nói: “Tôi đã nói là tôi mời.”

Tôi đẩy anh ra.

“Cầm lấy đi.” Anh nói, “Tôi còn phải làm việc, không thể nói được nhiều với em. Em về đi, sau này đừng đến nữa.”

Tôi nhận tiền.

Anh xoay người đi vào quán Bar.

Khi đi đến trạm xe điện ngầm, tôi quyết định trở lại. Tôi nói với chính mình, tuyệt đối không thể bỏ qua dễ dàng như vậy, tuyệt đối không! Vì thế tôi quay lại quán bar, ngồi xuống bậc thang ở ven đường, bắt đầu đọc sách. Ánh đèn buổi hoàng hôn làm ắt của tôi cay xè đau nhức, nhưng tôi vẫn kiên trì ngồi đọc, mấy hàng chữ trên quyển sách dần nhòe đi, tôi vẫn kiên trì không đứng dậy. Tôi đã nói rất nhiều lần, tôi đã bắt lực với thói tùy hứng của chính mình.

Mười một giờ năm phút tối, tôi nhìn thấy Hứa Dặc đi ra khỏi quán bar. Anh mặc quần áo của mình, không có ba lô, tay cho vào túi quần, đang huýt sáo đi qua con đường lớn. Đôi chân run rẩy, tôi từ từ đứng lên, tôi muốn đi theo sau anh, con gái theo đuổi anh rất nhiều, tôi tin rằng anh đã có thói quen như vậy, hơn nữa, trừ cách này ra, quả thật chẳng còn cách nào khác. Giờ phút này, tôi thật hy vọng mình có một cái áo sơ mi màu trắng, dùng viết dạ quang màu lục, ghi lên đó bốn chữ “Em yêu Hứa Dặc”. Sau đó, tôi có thể đứng trước mặt anh, không cần nói gì.

Còn chưa đi được tới gần anh, tôi liền nhìn thấy một chiếc xe việt dã màu lục dừng lại trước mặt anh, trên xe có ba gã nam nhân nhảy xuống, bọn họ nói với Hứa Dặc mấy câu, trong đó có một người giơ tay, đâm vào mặt của Hứa Dặc mấy cái.

Hứa Dặc che mặt, ngồi xổm xuống, anh sau đó rất nhanh đứng dậy, muốn chạy trốn, nhưng bị bọn họ giữ chặt lại, muốn kéo anh lên chiếc xe việt dã.

Tôi bước nhanh chạy tới, lớn tiếng kêu lên: “Các người muốn làm gì?”

Tôi đột nhiên xuất hiện khiến cho bọn họ bị dọa sợ, kể cả Hứa Dặc.

“Sao em còn ở đây vậy?” Anh hỏi tôi

“Chờ anh tan ca.” Tôi nói.

“Con bé đó là ai vậy?” Một gã đầu tóc vàng chốe, đang nhai kẹo cao su chỉ tay vào người tôi hỏi Hứa Dặc.

“Không biết.” Hứa Dặc rõ ràng nói.

Trên mặt anh không có chút biểu cảm, trên mũi còn dính vết máu còn mới. Tim của tôi co thắt đến phát đau.

“Thật không?” Gã tóc vàng nói, “Thật không biết?”

“Các người muốn làm gì?” Tôi tiếp tục hỏi.

“Ha ha ha.” Gã tóc vàng cười rộ lên, “Chúng tôi là bạn bè, muốn mời nó đi uống rượu, cô em đây nếu không có việc gì, thì về nhà tắm rửa đi ngủ đi.”

“Đợi đó!” Tôi nói, “Nếu các người nhất định dẫn anh ấy đi, tôi sẽ lập tức gọi điện thoại báo nguy!”

“Em đừng có làm loạn!” Hứa Dặc rống lớn tiếng với tôi

“Ồ? Thú vị!” Gã tóc vàng nhìn tôi khiến cho tôi sợ hãi, nhưng tôi cố gắng kềm chế nhìn thẳng vào hắn, không muốn nhận mình thua.

“Rốt cuộc em là ai?” Hắn hỏi tôi.

“Tôi là bạn của Hứa Dặc.” Tôi nói.

“Bạn gái?”

Tôi nhìn Hứa Dặc, mặt của anh không một chút thay đổi, sau đó tôi vất vả gật đầu.

“Vậy bạn trai của em thiếu chúng tôi hơn năm ngàn đồng, có phải em sẽ trả dùm nó?”

Tôi suy nghĩ, liền gật đầu nói: “Được.”

Hứa Dặc giật mình nhìn tôi.

“Được.” Tôi nói, “Nhưng tiền của tôi đều ở ngân hàng, bây giờ muộn rồi, không biết có thể lấy được hay không. Trễ nhất là ngày mai, khi ngân hàng mở cửa, nhất định sẽ mang tiền đến ấy người.”

[4.4] (3)

“Nghe rồi chứ, ngày mai nhất định trả.” Hứa Dặc nói, “Bọn mày ngày mai tới lấy đi.”

“Tin mày một lần này nữa đấy.” Gã tóc vàng chỉ tay vào mặt của Hứa Dặc, “Ngày mai là hạn chót, mười giờ sáng, hẹn ở đây trả tiền. Tao cảnh cáo mày đừng có bày trò gian xảo, bằng không, mày đến gặp đại ca bọn tao giải thích đi.”

“Biết rồi.” Hứa Dặc nói.

Gã tóc vàng cả đám nhảy lên xe, khi xe đã khởi động, cửa kính xe đột nhiên mở ra, gã tóc vàng vừa nhai kẹo cao su, vừa lớn tiếng nói với tôi: “Cô em ơi, kết bạn nhớ cẩn thận!” Nói xong, hắn kéo cửa kính lên, rất nhanh phóng đi.

Hứa Dặc liếc mắt nhìn tôi một cái, sau đó đẩy tôi ra, đi về phía trước.

“Này” Tôi kêu anh, “Này!”

“Em đi đi.” Anh nói, “Không nghe người ta nói sao, kết bạn phải cẩn thận.”

“Anh còn nhớ em không?” Tôi có chút tuyệt vọng hỏi.

“Không nhớ.” Anh trả lời giống như tôi nghĩ.

“Anh nói dối.” Tôi nói

Anh lo lắng, hỏi tôi: “Có phải em có thể vay tiền cho tôi?”

Tôi lo lắng, gật đầu.

“Em đói bụng không?” Anh hỏi tôi

“Đói.” Tôi nói.

Chúng ta đi đến đây ăn cơm trước đã.” Anh nói.

Hứa Dặc nói xong, liền đi ra phía trước, tôi đi theo sau anh, chúng tôi vẫn không nói chuyện, anh cũng không quay đầu lại nhìn tôi. Đi đến một nhà hàng cách trường của anh không xa, anh đẩy cửa bước vào, tôi cũng theo đi vào. Đêm khuya nhà hàng không có ai, trên sàn còn có một chút nước sót lại. Trên bàn có trải một cái khăn sọc ca rô màu đỏ sẫm, phía trên còn trải thêm một lớp bằng nhựa dính đầy dầu mỡ. Hứa Dặc nhíu mày nhăn mặt, kéo mạnh cái tấm trải bằng nhựa xuống, mặt bàn sạch sẽ, trên sọc ca rô có vẽ một con gấu nhỏ, đáng vẽ vô tư nhìn tôi.

Một cô gái béo ú mặt không cảm xúc đem thực đơn đưa cho chúng tôi, Hứa Dặc gọi hai ba món ăn, nói: “Lấy một chai bia ra đây.”

Tôi ôm túi của mình ngồi xuống phía đối diện anh, Hứa Dặc rót cuộc cũng liếc mắt nhìn tôi, sau đó anh hỏi tôi: “Em có muốn uống một chai không?”

“Em không uống bia.” Tôi nói.

Anh lấy trong túi ra một hộp thuốc lá, rút ra một điếu, đưa ra trước mặt tôi, tôi lắc đầu, anh rút điếu thuốc ra, tự mình châm lửa, im lặng hút.

Tôi hỏi anh: “Vì sao anh thiếu tiền người ta?”

Anh nói: “Không liên quan gì đến em.”

Tôi nói: “Em thay anh trả tiền, còn không liên quan sao?”

Anh ngước mắt lên nhìn tôi, nói: “Cờ bạc thua.”

Tôi nói: “Vậy về sau đừng đi cờ bạc nữa.”

Anh nói: “Được.”

Đồ ăn được bưng lên, anh lấy một bát lớn, ăn ngẫu nhiên, nhưng đáng vẽ vẫn cực kỳ nho nhã. Tôi ngồi đối diện nhìn anh ăn, không có chút khẩu vị. Kỳ thật tôi đang rất đói bụng, nhưng không thể ăn nổi, tôi lại nghĩ đến đã rất lâu rồi có một nam sinh ngồi đối diện tôi ăn mỳ, anh cũng nói như vậy, “Tôi thường như vậy, rất đói bụng, nhưng ăn không vô.”

Bản thân tôi bây giờ là giống như vậy.

Hứa Dặc đột nhiên hỏi tôi: “Em ở đâu?” Tôi nói địa chỉ, anh nói: “Xa vậy sao? Em còn phải đến ngân hàng, mười giờ sáng mai có thể kịp quay lại đây sao?”

“Được mà.” Tôi nói, “Em có thể dậy sớm.”

“Nếu không em đừng về.” Anh nói, “Tôi sẽ sắp xếp cho em ở ký túc xá nữ sinh trường tôi.”

Tôi có chút chần chừ, anh nhìn vẻ mặt nghi ngờ của tôi, nói: “Em không phải sợ, ký túc xá nữ đều là nữ sinh.”

Tôi lườm anh một cái, anh lại bỗng nhiên nở nụ cười.

“Em tên gì?” Anh hỏi tôi.

“Lý Nhị.” Tôi nói.

“Đúng rồi, tôi nhớ ra rồi, là tên này.” Anh nói.

Anh cười rộ lên, vẫn đẹp trai như vậy, một khắc đó, thời gian bỗng nhiên như quay lại thời cấp hai của tôi, tuổi mười bảy cô độc, lần đầu tiên tôi nhìn thấy anh, trong buổi hoàng hôn ở ngã tư đường, một nam sinh đứng dựa vào lan can, lưng đeo một cái cặp trắng toát. Khuôn mặt của anh, vẫn anh tuấn như thế, khi đó, tôi vẫn là một nữ sinh ngây ngô xấu xí, tình yêu ở trong lòng bắt đầu chớm nở, trào dâng, vội vàng, mơ hồ, không còn nhận rõ chính mình.

Thời gian chỉ biết đã qua đi, nhưng nó không bao giờ đổi gặt chúng ta. Tình yêu trung thực làm cho nhiệt huyết trong lòng dâng trào, vì thế, tôi cũng nhìn anh mỉm cười.

Anh nhìn nụ cười của tôi có chút sững sốt, sau đó ăn hết miếng cơm cuối cùng, nói với tôi: “Tính tiền, về thôi.”

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 8 [END] Chương 7.6 Chương 7.5 Chương 7.4 Chương 7.3 Chương 7.2 Chương 7.1 Chương 6.9 Chương 6.8 Chương 6.7 Chương 6.6 Chương 6.5 Chương 6.4 Chương 6.3 Chương 6.2 Chương 6.1 Chương 5.9 Chương 5.8 Chương 5.7 Chương 5.6 Chương 5.5 Chương 5.4 Chương 5.3 Chương 5.2 Chương 5.1 Chương 4.14 Chương 4.13 Chương 4.12 Chương 4.11 Chương 4.10 Chương 4.9 Chương 4.8 Chương 4.7 Chương 4.6 Chương 4.5 Chương 4.4 Chương 4.3 Chương 4.2 Chương 4.1 Chương 3.10 Chương 3.9 Chương 3.8 Chương 3.7 Chương 3.6 Chương 3.5 Chương 3.4 Chương 3.3 Chương 3.2 Chương 3.1 Chương 2.14 Chương 2.13 Chương 2.12 Chương 2.11 Chương 2.10 Chương 2.9 Chương 2.8 Chương 2.7 Chương 2.6 Chương 2.5 Chương 2.4 Chương 2.3 Chương 2.2 Chương 2.1 Chương 1.10 Chương 1.9 Chương 1.8 Chương 1.7 Chương 1.6 Chương 1.5 Chương 1.4 Chương 1.3 Chương 1.2 Chương 1.1

Xem Chương Mới Hơn »

39. Chương 4.5

Part 3

[4.5] (1)

Tối hôm đó, Hứa Dặc đưa tôi đến dưới lầu ký túc xá nữ, gọi một cuộc điện thoại.

Một lúc sau, một nữ sinh tóc ngắn chạy xuống, cô ấy bắt chuyện với Hứa Dặc, liền mỉm cười, đặt tay lên vai tôi, nói: “OK, theo mình đi nào.”

Tôi có chút không quen khi thân mật với người lạ như vậy, vì thế tôi đẩy cô ấy ra.

Hứa Dặc mỉm cười ản ý, nói với nữ sinh: “Đây là muội muội của tôi, nhờ em chăm sóc cho em ấy.”

Nữ sinh cười hỏi anh: “Rốt cuộc anh có bao nhiêu muội muội vậy?”

“Chỉ có hai người các em thôi.” Hứa Dặc mang vẻ mặt nghiêm túc, đáp.

Nữ sinh hi hi cười, nói tạm biệt anh, sao đó kéo tôi lên lầu.

Vì không muốn cho các nữ sinh chung phòng nói nhiều, đêm đó, tôi rất nhanh lên giường đi ngủ, làm ra vẻ giống như thật sự đang ngủ. Nhưng tôi vẫn nghe được giọng nói của những nữ sinh kia, cô gái nọ đang thấp giọng giới thiệu tôi, cô ấy nói: “Đó là bạn gái mới của Hứa Soái.”

Các cô gái gọi anh là Hứa Soái. Tôi liền nghĩ đến nam sinh với vẻ mặt cau có tôi đã gặp trong phòng của anh, tôi đoán rằng Hứa Dặc rất được lòng nữ sinh trong trường, chuyện kể tiếp liền chứng minh suy đoán của tôi là đúng, một nữ sinh béo ú giúp tôi kéo chân lại, còn dặn dò các nữ sinh khác sinh hoạt cẩn thận đừng gây ra tiếng ồn. Lòng xúc động của tôi nhanh chóng biến thành mệt mỏi, vì thế tôi thật sự chìm vào giấc ngủ.

Sáng sớm ngày hôm sau, Hứa Dặc đã ở dưới lầu chờ tôi, anh đã thay một bộ đồ thể thao mới trông rất bảnh bao, có một cô gái đi qua anh, đã nhẹ giọng xuyết xoa.

Anh nói: “Tôi dẫn em đến căng tin ăn chút điểm tâm nhé.”

“Không cần.” Tôi nói, “Em không đói bụng.”

“Chắc chắn em đói bụng.” Anh nói, “Đi thôi.”

Tôi kiên quyết không chịu đi, anh đành bất đắc dĩ nói: “Được rồi, chúng ta ra ngoài ăn.”

Tôi theo sau anh, yên lặng đi ra khỏi trường học của anh. Trên đường đến ngân hàng, anh ghé vào một tiệm ăn mua một túi bánh nướng, chúng tôi chia nhau ăn. Anh lấy trong túi ra một cái khăn tay đưa cho tôi, nó không có mùi khăn tay, nhưng chất liệu rất tốt, sách có nói, nếu nam nhân mang theo khăn tay bên người, thì phẩm chất của người đó rất tốt.

Chúng tôi vừa đi, anh vừa hỏi tôi: “Lý Nhị, tên của em viết thế nào?”

“Chữ Vương thêm chữ Nhị.”

“Em là bạn của Ba Lạp sao?” Anh hỏi.

“Đúng vậy, nhưng Ba Lạp đã chết rồi.” Tôi nói.

“Ừ.” Anh liếc nhìn tôi, “Đối với tôi chết hay không chết, không quan trọng.”

“Anh đừng làm cô ấy thêm đau lòng nữa.” Tôi nói.

Anh ha ha cười rộ lên: “Em thật khờ một cách đáng yêu, cô ấy chết rồi, còn đau lòng cái gì. Hơn nữa, cô ấy là cô ấy, tôi là tôi, chúng tôi vốn chẳng có quan hệ gì cả.”

Tôi bị anh bồi ột câu, nói không nên lời. Cứ như vậy đến cửa ngân hàng, tôi hỏi anh: “Anh muốn lấy bao nhiêu, năm ngàn hay sáu ngàn?”

Anh suy nghĩ một chút, nói: “Sáu ngàn đi.”

Còn nói: “Em yên tâm, tôi sẽ nhanh chóng trả lại cho em.”

“Vâng.” Tôi nói.

“Cảm ơn em.” Anh nói.

Tôi ngược mắt lên nhìn anh, câu nói này tôi biết cần bao nhiêu dũng khí, anh cũng nhìn tôi, nhưng dáng vẻ đối diện của anh khiến tôi có cảm giác sợ hãi thất vọng, tôi cảm thấy chính mình đang nhìn một người xa lạ, có lẽ anh đối với tôi, cho tới bây giờ vẫn xa lạ như thế. Bao nhiêu cố gắng kiên trì, dường như chỉ để đánh đổi ột loại ảo giác đáng sợ.

Ông trời à, làm sao tôi biết được cái gì mới là tình yêu chân chính?

Sau khi trả hết nợ cho Hứa Dặc đến ngày thứ chín, tôi nhận được điện thoại của anh. Anh đi thẳng vào vấn đề, nói: “Lý Nhị, tôi cần thêm 2000 đồng nữa.”

Tôi nói: “Em không có.”

“Được rồi.” Anh nói, “Tạm biệt.”

Tôi nhìn chăm chăm vào điện thoại của mình thật lâu, sau đó gọi lại cho anh. Anh rất nhanh nhận điện thoại, tôi vừa thở dốc, vừa nói: “Cuối tuần em mang qua cho anh.”

“Không kịp đâu.” Anh nói, “Anh qua trường em lấy.”

Giữa trưa, tôi đến ngân hàng rút hết 2000 đồng cuối cùng, bỏ vào ba lô, dựa vào cửa xe điện ngầm đợi Hứa Dặc đến. Từng cặp tình nhân đi qua trước mặt tôi, có một nam nhân cúi thấp người, nhẹ nhàng hôn lên mặt của bạn gái anh ta, tôi liền cúi ánh mắt nhìn xuống dưới, trên mặt đường có một vết trông rất bẩn, là miếng kẹo cao su màu lục dính bẹp dí, tôi cảm thấy trong bao tử cuộn lên khó chịu, cảm giác như muốn ngất xỉu. Đúng lúc này, Hứa Dặc xuất hiện trước mặt tôi, anh nói: “Lý Nhị, tóc em dài quá, nên cắt đi.”

Tôi choáng váng, mơ hồ hỏi anh: “Sao anh lại đi đánh bạc nữa?”

“Lần này không phải đánh bạc.” Anh nói, “Tôi đang làm chút chuyện cho công ty, máy tính của tôi cần nâng cấp.”

Tôi cúi đầu, tháo ba lô, lấy tiền đưa cho anh. Anh nhận tiền, thấp giọng nói cảm ơn. Tôi nói: “Không cần.” Anh nói: “Tôi phải đi rồi, còn có việc phải làm.”

Tôi nói: “Ừ.”

Anh xoay người, hướng xe điện ngầm rời đi, đi được hai bước, xoay người lại nói với tôi: “Lý Nhị, cuối tuần này em có rảnh không?”

Tôi gật đầu.

Anh nói: “Vậy đến quán bar chơi đi, chủ nhật tôi không đi làm, buổi tối sẽ cùng em đi dạo.”

Tôi mỉm cười.

Anh hướng tôi vẫy vẫy tay, liền rời khỏi.

Hứa Dặc đi rồi, tôi quyết định trốn học, một mình đi đến một tiệm cắt tóc. Nhân viên cửa tiệm rất nhiệt tình tiếp đón tôi, đề nghị tôi nên cắt tóc theo kiểu này, kiểu kia. Tôi ngắt lời cô ấy, nói: “Tôi không có nhiều tiền, chỉ muốn cắt thôi, ngắn ngắn một chút là được rồi.”

Có lẽ do biết được tôi không có nhiều tiền, nên bọn họ liền gọi một thợ cắt tóc trông rất ngây ngô đến cắt cho tôi, chắc chắn là một nhân viên thực tập, tôi nhìn anh ta qua gương, thấy tay của anh ta có chút run, tôi liền an ủi: “Không sao đâu, cắt ngắn là được rồi, kiểu gì cũng được.”

[4.5] (2)

Anh ta nghe tôi nói như vậy, liền nở nụ cười thật nhẹ nhàng và cảm kích, sau đó nói: “Yên tâm đi, tôi nhất định sẽ làm bạn hài lòng.”

Đang lúc cắt tóc, tôi gửi một tin nhắn cho Vưu Tha: “Anh cho em mượn 1000 đồng nhé, em sẽ mau chóng trả lại cho anh.” Lúc đi, mẹ có để lại một khoản cho tôi, nhưng tôi đã đưa tất cả cho Hứa Dặc, nếu tôi không nghĩ ra cách, sẽ có nguy cơ chết đói.

Vưu Tha không gửi tin nhắn trả lời tôi, mà lập tức gọi lại, anh ấy hỏi tôi: “Lý Nhị, em cần tiền làm gì? Chẳng lẽ dì không có gửi tiền lại cho em sao?”

Tôi lớn tiếng nói át đi âm thanh sấy tóc ồn ào trong tiệm: “Không phải, em muốn mua máy tính, còn thiếu chút tiền.”

“Dì có biết không? có đồng ý không?”

“Anh không cho em mượn thì thôi vậy.”

Anh ấy lại hỏi: “Vừa mới khai giảng, em mua máy tính làm gì?”

Tôi nói: “Em muốn viết vài thứ.”

“Ừ, vậy cũng tốt. Đúng rồi, em vẫn đang ở Thượng Hải chứ?”

“Đang ở.” Tôi nói.

“Được rồi,” Vưu Tha nói: “Anh sẽ gửi cho em.”

“Anh đừng nói ẹ em biết nhé.” Tôi nói.

“Được rồi.” Vưu Tha có chút bất đắc dĩ nói, “Nhưng mà, anh rất vui vì em còn nghĩ đến anh. Nhớ rằng, cho dù là chuyện gì, anh đều sẵn sàng giúp em.”

“Vâng.” Tim tôi nhảy lên một nhịp, “Cảm ơn anh. Em sẽ nhanh chóng trả lại tiền cho anh.”

“Đừng vất vả quá, Thượng Hải rất lớn, em có đi dạy kèm cũng đừng đi mấy chỗ xa, con gái một thân một mình, cẩn thận một chút, đừng quá mê tiền, biết không? Có gì thì gọi điện thoại nói chuyện với anh.”

Bỗng nhiên tôi rất muốn khóc. Đồng thời, tôi cũng thật sự muốn biết, nếu Vưu Tha biết tôi mượn tiền vì chuyện gì, không biết anh ấy có thể giết tôi hay không.

Tôi tắt điện thoại, bỏ vào túi. Thợ cắt tóc nâng đầu của tôi lên một chút, hướng về chiếc gương, trong gương tôi nhìn thấy tôi với mái tóc ngắn và đôi mắt to tròn, phần tóc trên trán cũng khá gọn gàng chỉnh tề, tôi nhìn kiểu tóc mới của mình cảm thấy hài lòng, vì thế nhìn vào gương làm cái mặt quỷ.

Cũng trong tuần đó, tôi tìm được một công việc làm thêm, làm văn thư, giúp thư viện sắp xếp, dọn dẹp các kệ sách. Giới thiệu công việc này cho tôi là một sinh viên đàn chị tên Lâm, Lâm là sinh viên năm ba, cũng học ngành tiếng Hoa, chị thường xuyên đến thư viện làm việc, tôi hay đến thư viện mượn sách, nên chị bắt đầu chủ động nói chuyện với tôi, chị là một người tốt, ăn nói dịu dàng, làm việc nhanh nhẹn, không khiến cho người ta cảm thấy ngại ngùng, vì thế tôi dần thích chị. Có khi, thư viện lớn như vậy chỉ có thừa thớt vài người, Lâm đến ngồi đối diện với tôi, đưa tay nhẹ nhàng sờ lên trán tôi, nói: “Lý Nhị, con gái mà mê đọc sách giống như em, không có nhiều đâu.”

Chín giờ tối, khi tôi và Lâm rời khỏi thư viện, cả hai đều đã đói đến choáng váng đầu hoa cả mắt. Lâm đề nghị chúng tôi đến tiệm ăn, làm nhiệm vụ cho cái bụng đang réo gọi. Tôi nói không cần, tôi muốn về ký túc xá có việc. Lâm có chút thương xót nhìn tôi đang đi xa dần, khi tôi quay đầu lại vẫy tay chào, chị vẫn còn đứng đó triu mến nhìn tôi. Lâm không có bạn trai, cuối tuần chị rất cô đơn, tôi rất muốn đi ăn cơm với chị, nhưng lại không muốn chị mời, mà chính tôi cũng không thể mời chị, cho nên, chỉ có thể như vậy.

Trở lại ký túc xá, tôi ăn một chút bánh bích quy, uống chút nước, cảm thấy dễ chịu hơn. Các bạn cùng phòng đều có tiết mục riêng, trong phòng không còn ai. Tôi tựa người trên giường, chính mình đấu tranh tư tưởng với chính mình, một ngày đã qua, tôi đã tự làm cho bản thân mệt mỏi, vì tránh cho bản thân không phải mệt mỏi như vậy, anh đã sớm có cuộc sống mới, đã sớm quên Ba Lạp. Giờ đây, nằm trên giường, đã gột rửa mọi thứ để có thể chìm vào giấc ngủ, nhắm mắt lại, tôi không muốn sẽ lại có thêm bất kỳ một cơn ác mộng nào, nhưng tôi không làm được, chính là trong 3 phút, tôi đã bỏ cuộc vì sự đấu tranh vô vị không hồi kết này. Tôi thay một cái quần bò sạch sẽ, mặc một cái áo thể thao hình Kitty màu hồng, lưng đeo ba lô, mở cửa ký túc xá, đi ra ngoài.

Đêm tối tháng 10, trường đại học có một loại mùi vị không thể diễn tả, khiến cho người ta say mê, muốn khóc. Tôi mang tâm trạng uể oải đi trên đường, người đi đường trông giống như mấy tờ giấy phát phơ trước mắt, bay qua bay lại không thể điều khiển. Đi đến cổng trường, tôi nhìn thấy Lâm, chị và một nam sinh béo ú vóc dáng cao ráo, tôi từ từ đi chậm lại. Tôi nhìn thấy nam sinh kia có ý muốn nắm tay Lâm, nhưng bị chị nhẹ nhàng đẩy ra. Trông thấy bóng dáng kháng cự kiên quyết của Lâm, tôi chợt hiểu ra, chị không thích nam sinh kia, chị quả thật rất cô đơn, chị vẫn luôn muốn có người đi ăn cùng, nhưng tôi thì sao? Bản thân tôi muốn gì chứ? Tôi làm đau chính mình vì cách hành xử gây tổn thương người khác của chính tôi, sẽ chẳng có cách nào cứu được.

Chuyến tàu điện ngầm cuối cùng của khu đô thị rít gào phía sau lưng tôi. Tôi dọc theo những bậc thang thật dài đi lên mặt đất, nhìn đến bầu trời tháng 10 của Thượng Hải xa lạ, không biết vì sao, bỗng nhiên tôi nhớ đến cái nóc nhà đã đốt pháo hoa đêm đó, tôi tin rằng từng hạt ánh sáng khói lửa thấp sáng bầu trời đêm đó sẽ không bao giờ tắt, chúng nó cuối cùng sẽ bay lên bầu trời, hóa thành những vì sao đêm nay. Nhưng cô gái phóng ra những hạt lân tinh ấy, giờ đây đã sớm mờ mịt trong biển người, chẳng biết sẽ đi về đâu.

Tôi đẩy cửa bước vào quán bar thì đã là mười một giờ đêm. So với lần đầu đến đây, trong quán bar có vẻ náo nhiệt hỗn loạn hơn nhiều, dàn nhạc đang biểu diễn, một nữ sinh ở trên sân khấu đang hát bài hát vô cùng sôi động: Ô.. Ô... Em nhìn thấy tấm ảnh kia, chúng ta đã cùng nhau chụp đến dung nhan già cỗi, nếu không bận tâm thì có sao phải phiền não, tình yêu của chúng ta có phải làm cho đời vui tươi....

Ngọn đèn lay động, bóng người lay động, tôi nhìn tới nhìn lui cũng không nhìn thấy Hứa Dặc. Một bồi bàn đi ngang qua, tôi liền giữ chặt anh ta lại, lớn tiếng hỏi: “Xin hỏi, anh có thấy Hứa Dặc không?”

[4.5] (3)

“Hứa Dặc à?” Anh ta nhìn tôi cười khó hiểu, chỉ ngón tay sang một góc sáng sủa: “Ồ kia!”

Tôi quay người đi về hướng đó, rốt cuộc cũng nhìn thấy anh, tôi không thấy được mặt anh, nhưng tôi biết đó là Hứa Dặc, là Hứa Dặc yêu thương mà tôi ngày đêm mong nhớ, anh đang gắt gao ôm lấy một cô gái, cô ta mặc một cái quần dài màu lục, áo màu đỏ, nhắm mắt, niềm hạnh phúc trên gương mặt của cô ta dường như kéo dài vô tận. Anh đang hôn cô ta.

Không, phải nói là bọn họ đang hôn nhau, đắm đuối, say mê, không coi ai ra gì.

Tôi điếc, tôi không còn nghe thấy tiếng nhạc nữa, ở một nơi nào đó trong lòng, có cái gì đó đang bắt đầu vỡ vụn, không thể nào thu nhặt được nỗi hoảng sợ lẫn bi thương. Tôi nói với chính mình, Lý Nhị, đây là người tự tìm đến, chính người phải chấp nhận tất cả.

Người xứng đáng như vậy.

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 8 [END] Chương 7.6 Chương 7.5 Chương 7.4 Chương 7.3 Chương 7.2 Chương 7.1 Chương 6.9 Chương 6.8 Chương 6.7 Chương 6.6 Chương 6.5 Chương 6.4 Chương 6.3 Chương 6.2 Chương 6.1 Chương 5.9 Chương 5.8 Chương 5.7 Chương 5.6 Chương 5.5 Chương 5.4 Chương 5.3 Chương 5.2 Chương 5.1 Chương 4.14 Chương 4.13 Chương 4.12 Chương 4.11 Chương 4.10 Chương 4.9 Chương 4.8 Chương 4.7 Chương 4.6 Chương 4.5 Chương 4.4 Chương 4.3 Chương 4.2 Chương 4.1 Chương 3.10 Chương 3.9 Chương 3.8 Chương 3.7 Chương 3.6 Chương 3.5 Chương 3.4 Chương 3.3 Chương 3.2 Chương 3.1 Chương 2.14 Chương 2.13 Chương 2.12 Chương 2.11 Chương 2.10 Chương 2.9 Chương 2.8 Chương 2.7 Chương 2.6 Chương 2.5 Chương 2.4 Chương 2.3 Chương 2.2 Chương 2.1 Chương 1.10 Chương 1.9 Chương 1.8 Chương 1.7 Chương 1.6 Chương 1.5 Chương 1.4 Chương 1.3 Chương 1.2 Chương 1.1

Xem Chương Mới Hơn »

40. Chương 4.6

[4.6] (1)

“Chưa đến bước đường cùng, tuyệt đối không bỏ cuộc!”

Tôi ở thư viện xem truyện của Quỳnh Dao, chuyện tình yêu của nữ chính thật sự quá mùi mẫn, những chuyện thế này không khiến tôi xúc động dễ dàng, nhưng tôi lại bị chính lời nói mùi mẫn ấy đánh trúng.

Tôi có chút lảo đảo đứng dậy, dưới ánh mắt thân thiết của Lâm, tôi đi ra khỏi thư viện.

Thời tiết tháng 11, đã có chút lạnh.

Tôi rút cổ lại, đi đến con đường nhỏ tối tăm tĩnh mịch trong trường, lấy ra điện thoại, viết ra một đoạn tin nhắn gửi ột người rất “Quỳnh Dao” kia: Bạn yêu quý, hãy nói ình biết, rốt cuộc mình nên làm gì?

Tôi gửi tin nhắn đi.

Ba Lạp, Ba Lạp.

Tôi nhắm hai mắt lại.

Ba Lạp, bạn yêu quý, nếu thời khắc này, cậu đang ở trên trời nhìn mình, thì hãy ỉnh một lời chỉ dẫn đi. Làm mình hiểu được, mình phải tiếp tục kiên trì. Hãy ỉnh có thêm dũng khí để tin tưởng, cố gắng đến cuối cùng, nhất định sẽ đến được hạnh phúc mong muốn của chúng ta.

Trong mơ đêm đó, tôi được trở về tuổi mười bảy một cách thần kỳ, tôi mơ thấy mùa đông tuyết rơi năm ấy, một nam sinh cao gầy yếu ớt, mặc cái áo bành tô màu xám, hung tợn dí sát tôi vào tường, chỉ tay vào mặt tôi mà nói: “Tôi sẽ không thích em.”

Tôi nhìn gương mặt ngạo mạn của anh, do dự vươn bàn tay, muốn sờ được nó.

Gương mặt này so với nữ nhân càng trắng trẻo sạch sẽ, ánh mắt càng sáng ngời, gương mặt ấy, ở trong mộng mơ hồ mà mãnh liệt như muốn bóp nghẹt tôi, Nhưng khi tôi vươn tay ra, anh lại xoay người bỏ chạy.

Anh lao ra khỏi tấm bạc che màu lam kia, vọt vào con đường tuyết trắng xóa, không quay đầu lại nữa. Tôi muốn gọi tên anh, nhưng đột nhiên lại quên mất, anh là ai?

Tôi phải làm sao để có thể gọi anh trở về?

Tôi bừng tỉnh ngồi trên mặt đất, cố gắng nhớ tới tên của anh, đầu đau như nứt toác ra.

Ba Lạp, bạn yêu quý, mình biết cậu sẽ không bao giờ trả lời mình. Cậu đã đi rồi, nhưng vẫn lưu lại ỉnh một chút do dự, tay trái tay phải, không biết rốt cuộc là nắm lấy hay buông ra. Cậu biết không, mình vẫn luôn nghĩ đến câu nói cuối cùng mà cậu muốn nói với mình, rất nhiều rất nhiều ngày trôi qua, mình luôn cố ý nghĩ rằng đó là bí quyết của con đường hạnh phúc, nhưng cho đến ngày hôm nay mình không thể không thừa nhận, hạnh phúc của chúng ta sao lại xa xôi đến vậy, sao lại khó khăn giành lấy đến vậy.

Tôi cứ như vậy, bị mộng cảnh tuyệt vọng tra tấn một đêm, đến khi tỉnh lại, bầu trời đã có nắng vàng rực rỡ. Các bạn cùng phòng đều đã đi ra ngoài, tôi chợt nhớ hôm nay là cuối tuần. Trên di động có cuộc gọi nhờ của Lâm. Tôi vội vàng rửa mặt, đi đến thư viện, Lâm dường như đã ở đó chờ tôi, chị mua một cái bánh rán nóng, nhét vào tay tôi.

“Em không nhận điện thoại của chị, làm chị có chút lo lắng.” Lâm nhìn tôi, trách cứ nói, “Lý Nhị, em là một cô bé luôn khiến người ta lo lắng.”

Tôi cắn một miếng bánh rán thật to, hi hi cười.

Lâm nói: “Đôi khi, chị muốn nhét cái đầu của em vào máy tính, để xem bên trong đó rốt cuộc có cái gì.”

Tôi tiếp tục hi hi cười, cười xong liền nói: “Em muốn kiếm tiền, càng nhiều càng tốt.”

Lâm giật mình nhìn tôi: “Mới khai giảng mà đã khủng hoảng kinh tế rồi sao?”

Tôi có chút do dự nói: “Chị có thể đừng hỏi được không?”

Chị nhìn tôi nở nụ cười khoan dung và sâu sắc, liền rút trong túi ra một cái ví dày cộm rất đẹp, kéo cái khóa kéo ra, bên trong có hơn ba mươi cái danh thiếp được xếp vừa vặn trong những miếng nhựa trong suốt.

“Từ thứ hai đến thứ bảy, trừ thời gian lên lớp, chị có thể liên hệ giúp em một số nơi, nếu buổi tối em đồng ý ra khỏi trường, trước lúc 12 giờ ký túc xá tắt đèn, có thể tìm cho em một vài việc làm thêm.”

Tôi vươn hai bàn tay bóng nhẫy vì dầu chiên của bánh rán, nhẹ nhàng ôm Lâm, chị hét lên chói tai, sau đó nháy mắt sang một bên.

Thời gian sau, tất cả mọi chuyện thật sự được Lâm sắp xếp ổn thỏa. Mỗi ngày tôi đều mang giày thể thao, để có thể chạy đi chạy lại từ khu bán hàng gần nhất đến trường, mà không cần phải đón xe. Tôi vẫn tóc cao, bó nó lại thành một cái búi nhỏ, giống kiểu tóc của Ba Lạp trước đây, làm cho gương mặt gầy gò của tôi lộ rõ, trông rất xấu, nhưng tôi không để ý.

Có một buổi tối, một bạn nữ cùng phòng đến từ Tô Châu mở màn một cái đề tài, cô ấy hỏi mọi người kiểu tóc xấu xí nhất thế giới là gì, sau khi cô ấy nói xong, các bạn nữ khác đều thì thầm to nhỏ cười rộ lên, tôi nằm trên giường cũng thật lễ phép cười với bọn họ, sau đó vỗ vỗ lên đầu mình, nói một câu: “Các cô gái xinh đẹp, nhìn ở đây này!”

Nói xong, trong tiếng cười sảng khoái của các bạn nữ cùng phòng, tôi yên bình một mỗi khép mí mắt lại, rất nhanh chìm vào giấc ngủ.

Giấc ngủ sâu đối với tôi mà nói là điều vô cùng quý giá, sáng sớm hôm sau khi thức dậy, tinh thần của tôi vô cùng sảng khoái, có thể đến lớp nghe giảng cả ngày, đến lúc tan học, tôi mua một ít bánh ngọt, mang đến thư viện đưa cho Lâm cùng ăn. Lâm bê một chồng sách to mang đến ột nam sinh, sau đó đứng ở bàn mượn sách nhìn tôi mỉm cười, không khí ấm áp trong thư viện nhắc nhở tôi mùa đông đã sắp đến, tóc của tôi dường như dài rất nhanh, lỗ xõa mềm mại dính vào cổ, khiến tôi cảm thấy ấm áp. Tôi không muốn đến tiệm cắt tóc, nên khi tóc quá dài, tôi quyết định tự mình cắt. Tôi dùng một cây kéo, và một tấm gương nhỏ. Có khi kéo không được bén, mái tóc cắt ra có vẻ không được tự nhiên, nhưng tôi không để ý lắm, dù sao kiểu tóc của tôi từ trước đến nay đều không đẹp, nếu so sánh với các bạn nữ cùng phòng trang điểm xinh đẹp, thì tôi cả ngày chỉ mang dáng vẻ ảm đạm, không sức sống.

Có đôi khi, không hiểu sao tôi nhớ đến anh, nhớ tới bóng dáng của anh thần kỳ xuất hiện trước mặt tôi, cùng với giọng nói dễ nghe rằng: “Lý Nhị, tóc của em dài quá rồi.”

Anh sẽ không xuất hiện nữa, tôi sẽ lần này đến lần khác đau buồn tưởng nhớ.

[4.6] (2)

Lâm là người bạn duy nhất của tôi. Những lúc nghỉ ngơi, chúng tôi thường ngồi lỳ ở thư viện giết thời gian. Mùa này chị có thể mặc áo len cao cổ để giữ ấm. Anh nam sinh béo ú thích chị thường xuyên đến thư viện, mang đến cho chị Hamburger và sữa nóng, cũng không nói gì, đặt lên bàn rồi rời đi. Lâm thường sẽ không đụng vào chúng, cho đến khi chúng trở nên nguội lạnh. Cũng có khi chị lấy sữa nóng bắt tôi uống, còn nói: “Lý Nhị, em gầy lắm, chị lo em sẽ bị gió cuốn đi mất, em phải ăn nhiều một chút, sắc mặt mới có thể hồng hào khỏe mạnh.”

Tôi nghe chị nói xong những lời này, liền dùng hai bàn tay chà xát lên mặt, chà đến khi hai má ửng đỏ, mới nhìn chị ngây ngô cười.

Ở cùng với Lâm thật sự rất thoải mái, chị không bao giờ hỏi tôi điều gì, đương nhiên tôi cũng không muốn nói chuyện của anh cho chị nghe. Nếu đem so sánh, thì tài xã giao của Lâm hơn tôi rất nhiều, có khi chị kéo tôi đến nhà người ta phục vụ công việc nhà, hoặc đến cửa hàng điện thoại bán hàng đẩy mạnh tiêu thụ, hay đến trung tâm mua sắm giúp công ty nào đó phát truyền đơn, chị có thể biến hóa ra rất nhiều cơ hội kiếm tiền, tôi đi theo chị, thoải mái, tự tại, không cần phải suy nghĩ nhiều, cũng không phải sống một cuộc sống tù túng bế tắc.

Lâm ăn món bánh xốp tôi đưa cho chị, liếm tay, cao hứng nói với tôi: “Tối nay đi xem phim đi, chị biết có bộ phim hay lắm, có Tom Cruise diễn. Chị mời.”

Tôi nói: “Em thích Lưu Đức Hoa.”

“Chán chết.” Chị mắng tôi.

Tôi cười ha ha, tôi cố ý nói như vậy, kỳ thật tôi thích Lương Gia Huy, ngoại trừ “Người tình”, tôi còn xem anh ta diễn một bộ phim khác, trong phim anh ta là một nam nhân cực kỳ chung tình, bộ dáng nghèo khổ khiến cho người xem rơi lệ, đau lòng tội cùng, tôi còn nhớ tên bộ phim là “Trường Hận Ca”, dựa theo tiểu thuyết cùng tên của Vương An Úc (4.3). Thật là một cái tên quá xuất sắc, hận thù kéo dài, nỗi đau âm ỉ. Có lẽ đó mới thật là tình yêu chân chính.

(4.3) Vương An Úc sinh năm 1954, người tỉnh Phúc Kiến. Các tác phẩm của bà gồm có tiểu thuyết Tốt nghiệp khóa 69, Dòng cũ Hoàng Hà, Ba mươi sáu chương nước chảy, Mi-ni, Trường hận ca, Phú Bình và các tập truyện ngắn, truyện vừa. Trường hận ca từ năm 1996 đến 2000 đã được in và phát hành 8 lần với số lượng mỗi lần từ 50.000 đến 100.000 bản, và được dịch thành nhiều thứ tiếng. Truyện kể về cuộc đời của Vương Kỳ Dao, trong dòng đời xô đẩy, nhiều lần sa ngã, nhưng cô vẫn luôn hướng đến tình yêu chân chính và cuộc sống bình an.

“Em đang nghĩ gì vậy?” Lâm xòe năm ngón tay đưa qua đưa lại trước mặt tôi.

“Em phải đi dạy kèm đây,” Tôi nói, “Hôm nay là ngày đầu tiên, em muốn nghiêm túc một chút.”

Đúng lúc này, điện thoại của tôi đột nhiên vang lên. Trong thư viện yên ắng, tôi nhìn thấy trên màn hình di động hai chữ Hứa Dặc đang không ngừng lóe sáng, tôi bối rối tắt nó đi.

Di động lại vang lên, tôi lại tắt nó đi.

Sau đó, tôi ra khỏi thư viện.

Điện thoại vẫn không ngừng vang lên. Lâm đi theo sau tôi, lấy áo ấm khoác lên người tôi, nói: “Em quên áo này.”

“Cảm ơn chị.” Tôi nói.

Chị nhìn điện thoại của tôi. Nó vẫn đang vang lên.

“Em đi đây.” Tôi vội vàng nói xong, liền xoay người chạy ra khỏi tầm mắt của Lâm.

Tối hôm đó, có trận mưa thật lớn. Tôi từ nhà của học trò đi ra, kiên quyết trở về trường, mưa tầm tã, tôi lại không mang ô. Nếu về trễ, ký túc xá sẽ đóng cửa, tôi đứng ở cổng vào khu tàu điện ngầm suy nghĩ một lúc, sau đó lấy áo khoác trùm lên đầu, khễ cần môi, chạy vào cơn mưa như trút nước. Lúc đến cửa ký túc xá, một người xông đến, dùng ô che trên đầu tôi, là Lâm.

Lâm ở trong mưa lớn tiếng nói: “Sao điện thoại không liên lạc được?”

Tôi nói: “Điện thoại hết pin rồi.”

Chị vừa lôi kéo tôi chạy nhanh vào trường, vừa mắng, “Sao không đón xe về, mưa to như thế!”

“Em không có tiền!” Tôi hướng về phía chị lớn tiếng nói.

“Đủ rồi!” Lâm đặt cái ô ở dưới chân của tôi, “Lý Nhị, chị ghét em hành hạ bản thân như vậy, chị nói cho em biết, một đứa con gái, nếu chính mình không yêu chính mình, thì chẳng có ai yêu thương đâu!”

Lâm nói xong liền chạy mất.

Tôi đứng dưới cơn mưa, thật lâu sau, mới nhặt cái ô lên, bước chân nặng nề, đi về ký túc xá.

Đêm đó, trong đầu tôi vẫn còn vang vọng lời của Lâm: “Chị nói cho em biết, một đứa con gái, nếu chính mình không yêu chính mình, thì chẳng có ai yêu thương đâu!” Tôi muốn cố gắng đấu tranh vùng vẫy, giống như những từ ngữ ấy vùng vẫy thoát ra, nhưng tôi không làm được, toàn thân tôi tựa như bị thứ gì đó trói chặt khó chịu, càng giống như đang chìm thật sâu dưới đáy biển, đau đớn không thể hô hấp.

Khi tỉnh lại, tôi phát hiện ra mình đang nằm ở bệnh viện.

Lâm đang ngồi trông chừng tôi ở bên cạnh giường, chị ôn hòa nói: “Em gái, chị mới mua một cái bánh hạt dẻ còn nóng, còn có chút cháo, em có muốn ăn không?”

“Em đang ở đâu vậy?”

“Bệnh viện.” Lâm nói, “Em sốt cao hơn 40 độ, ăn nói mê sảng. Mấy đứa trong phòng em sợ hãi, biết chị là bạn thân duy nhất của em, nên gọi điện thoại cho chị.”

“Cảm ơn chị.” Tôi nói.

“Đừng nói vậy.” Lâm vuốt ve trán của tôi, “Lý Nhị, chị xin lỗi, về sau sẽ không bỏ lại em một mình nữa.”

Tôi quay đầu đi chỗ khác, nước mắt rơi xuống.

“Ai là Ba Lạp?” Chị giúp tôi lau nước mắt, hỏi.

Tôi kinh ngạc nhìn chị.

Chị nói: “Tối hôm qua em cứ kêu Ba Lạp suốt.”

Tôi không biết nên trả lời chị như thế nào. Tôi sống trong thế giới của Ba Lạp có lẽ đã lâu lắm rồi, một cô gái cùng độ tuổi trưởng thành đã gắn bó với tôi, tuy rằng cô ấy không bao giờ trở lại, nhưng cho đến nay tôi không nghĩ sẽ đi ra khỏi thế giới của cô ấy, tôi nhìn Lâm, giống như nhìn Ba Lạp trong ảo giác, tôi tin

rằng Ba Lạp và Lâm giống nhau, tuy đứng ở hai góc độ khác nhau, nhưng bọn họ có cùng một thứ tình cảm, đó là quan tâm chăm sóc tôi, làm cho đau đớn của tôi có thể xoa dịu.

Chỉ với điều này, tôi cảm thấy mình cực kỳ may mắn.

“Ai là Hứa Dặc?” Lâm bỗng nhiên hỏi.

Tôi hoảng sợ, chẳng lẽ tôi còn gọi cả tên của Hứa Dặc, tôi đây có thể hay không...trời ạ, tôi thật là...

[4.6] (3)

Nhìn thấy bộ dáng khấn trương của tôi, Lâm mỉm cười, chị nói: “Một đứa tên Hứa Dặc, cứ gọi điện thoại cho em suốt. Vì thế chị liền nhận, chị nói cho cậu ta biết em đang ốm, cậu ta nói sẽ lập tức đến.”

Phản ứng đầu tiên của tôi là muốn nhảy từ trên giường xuống bỏ chạy, nhưng tôi không có sức lực, một chút cũng không có. Lâm đề tôi lại một cách vô ích, nói: “Lý Nhị, em bình tĩnh đi.”

“Lâm.” Tôi nói, “Em không muốn gặp anh ấy.”

“Em khẳng định?”

Tôi gật đầu.

“Vậy thì tốt, em ngủ đi, cần phải nghỉ ngơi nhiều vào. Chị sẽ đi đối phó với cậu ta.” Lâm vỗ vỗ lên người tôi.

Tôi nhìn ống truyền dịch đang chảy từng giọt chất lỏng vào người, cảm thấy cực kỳ buồn ngủ, sau đó, thật sự đã ngủ. Khi tôi tỉnh lại đã là nửa đêm, Lâm đang tựa vào giường của tôi nghỉ ngơi. Sau đó, tôi ngửi được mùi thơm của hoa bách hợp, Lâm bị tôi làm tỉnh giấc, chị ngẩng đầu hỏi: “Em có muốn ăn gì không, ăn cơm nhé? Hay muốn đi toilet?”

Tôi quay đầu nhìn hoa bách hợp, ở trong đêm tối, chúng có sức quyến rũ kinh người.

“Cậu ta đã tới.” Lâm nói, “Hoa là của cậu ta, còn có, cậu ta bảo chị đưa cái này cho em.”

Lâm đưa cho tôi một cái phong bì, thật dày.

Tôi mở ra, bên trong tất cả đều là tiền.

“Chị đã đếm rồi, 3000 đồng, cậu ta nói trả lại cho em, chị liền nhận thay em.”

“Vậy anh ấy đâu?”

“Cậu ta có việc gấp, đi rồi. Em gọi điện thoại cho cậu ta đi.”

“Vâng.” Tôi nói.

Lâm cười hi hi: “Mà thật ra thì, cậu ta rất đẹp trai, khó trách cả ngày em cứ như kẻ mất hồn.”

Tôi rút từ trong phong bì một mảnh giấy trắng, bên trên viết hai chữ: Cảm ơn.

Tôi vì hai từ xa lạ khách khí kia, bất chấp tất cả mà đau lòng. Tôi thật sự rất sợ, cho dù cố gắng tiêu phí cả sinh lực, anh vẫn là thứ ảm áp kiếp này tôi không thể đến gần.

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 8 [END] Chương 7.6 Chương 7.5 Chương 7.4 Chương 7.3 Chương 7.2 Chương 7.1 Chương 6.9 Chương 6.8 Chương 6.7 Chương 6.6 Chương 6.5 Chương 6.4 Chương 6.3 Chương 6.2 Chương 6.1 Chương 5.9 Chương 5.8 Chương 5.7 Chương 5.6 Chương 5.5 Chương 5.4 Chương 5.3 Chương 5.2 Chương 5.1 Chương 4.14 Chương 4.13 Chương 4.12 Chương 4.11 Chương 4.10 Chương 4.9 Chương 4.8 Chương 4.7 Chương 4.6 Chương 4.5 Chương 4.4 Chương 4.3 Chương 4.2 Chương 4.1 Chương 3.10 Chương 3.9 Chương 3.8 Chương 3.7 Chương 3.6 Chương 3.5 Chương 3.4 Chương 3.3 Chương 3.2 Chương 3.1 Chương 2.14 Chương 2.13 Chương 2.12 Chương 2.11 Chương 2.10 Chương 2.9 Chương 2.8 Chương 2.7 Chương 2.6 Chương 2.5 Chương 2.4 Chương 2.3 Chương 2.2 Chương 2.1 Chương 1.10 Chương 1.9 Chương 1.8 Chương 1.7 Chương 1.6 Chương 1.5 Chương 1.4 Chương 1.3 Chương 1.2 Chương 1.1

41. Chương 4.7

Part 4

[4.7] (1)

Hai ngày sau, tôi xuất viện. Tôi không gọi điện thoại cho Hứa Dặc, Hứa Dặc cũng chẳng gọi cho tôi. Cả tuần nay, vào buổi tối, tôi đến làm việc tại một tiệm cà phê để bán bánh ngọt. Từ 9 giờ đến 11 giờ tối mỗi ngày, là thời gian tiệm cà phê đặc biệt bán bánh ngọt. Tôi sẽ đứng ở dưới tấm bảng quảng cáo, hướng đến những khách hàng qua lại gần cửa tiệm chào hàng.

Hôm nay, sau khi bánh ngọt đã bán gần hết, tôi nghe được tiếng sấm rền vang, nhìn lên bầu trời, tôi liền vội vàng dọn dẹp quầy hàng.

Một giọng nói vang lên: “Còn lại bao nhiêu tôi mua hết.”

Tôi cúi đầu, xoay người định rời đi, nhưng anh đi theo phía sau giữ chặt cánh tay tôi, kéo tôi đến gần.

Trời ập, đang ở trên đường lớn đó. Mí mắt của tôi không hề nâng lên chút nào, nhưng tôi biết anh chính là Hứa Dặc. Tôi vẫn không đành lòng ngoác mắt nhìn con người này, anh chính là Hứa Dặc, anh đã đến đây rồi, tôi chạy trời không khỏi nắng.

Anh nhẹ nhàng ôm tôi vào lòng, thở dài nói: “Lý Nhị, quái lạ, tôi rất nhớ em.”

Anh ôm tôi nhẹ nhàng đến vậy, như có như không, cái bánh ngọt ở trong tay rốt cuộc cũng rơi xuống. Có lẽ chút bơ còn sót lại trên đầu ngón tay làm cho không khí bỗng nhiên có hương vị của tình yêu, tôi cứ thế nhắm mắt lại tận hưởng.

Thật lâu sau, anh buông tôi ra, nói: “Theo tôi đi nào.”

Tôi ngây ngốc đi theo anh, chúng tôi sóng vai đi trên con đường Thượng Hải lúc nửa đêm. Khu phố này không được tính là tấp nập, trời lại sắp đổ mưa, nên trên đường không có nhiều người qua lại. Tiếng sấm và tiếng gió rít gào, tán cây ngô đồng của tháng 11 rậm rạp, phát ra âm thanh xào xạc dữ dội trong gió.

Tôi 17 tuổi, từng khát khao cỡ nào khi cùng anh sóng vai đi như thế này. Tôi lén lút nhìn anh, cái mũi của anh cao vút, trong nháy mắt tôi cảm thấy chính mình như bừng tỉnh sau một kiếp.

Đi một lúc lâu sau, anh vẫn không ngừng tiến về phía trước, tôi đứng lại, hỏi: “Chúng ta đi đâu vậy, nếu về trễ, em không vào trường được.”

Hứa Dặc dừng lại, không chút để ý, liếc nhìn tôi một cái, rồi lại nhìn lên bầu trời. Tiếp theo, anh nhanh chóng kéo tôi đến dưới tán cây, dùng ánh mắt đẹp mơ màng dịu dàng nhìn tôi, nói rõ ràng từng chữ: “Lý Nhị, làm bạn gái của anh đi!”

Mưa, đúng lúc này, giàn giụa rơi xuống.

Tôi dùng sức đẩy anh ra.

Tay của tôi lập tức bị anh nắm chặt lại, đặt lên ngực, không thể cử động. Mưa đánh vào đầu tôi, tôi liều mạng nhắm mắt lại, đầu không ngừng quay lắc giống như chính mình đang bị nghiền rửa.

Anh nắm chặt tôi, cũng giống như kẻ đang bị nghiền rửa khiến tôi không thể nhúc nhích, liền tiếp nói: “Đồng ý với anh đi, đồng ý đi, đồng ý đi.” Tôi không chịu được, liều lĩnh hướng về phía anh, hung hăng cắn lên vai của anh một cái.

Anh trước sau vẫn không một chút động đậy, ngay cả run rẩy cũng không có. Búi tóc của tôi rớt cuộc cũng rơi xuống, nhất định là rất khó coi, lỗ xõa trước mặt tôi, khuôn mặt của tôi bây giờ trông giống như một con bạch tuộc xấu xí.

Tôi khóc.

Tôi rớt cuộc vẫn khóc. Tôi vừa khóc, vừa dùng đôi giày thể thao cũ rách hung hăng giẫm lên chân của anh, đôi giày 25 đồng ấy, đã từng thất tha thất thiếu bước đi trên con đường đầy tuyết. Tay của anh hơi thả lỏng, tôi liền rút tay lại.

“Làm bạn gái của anh đi.” Anh vẫn tiếp tục nói, nhưng giọng nói đã trở nên dịu dàng, bàn tay nắm chặt của anh rớt cuộc cũng buông ra. Tôi ôm đầu ngồi xõm xuống, hoài nghi chính mình đang nằm mơ.

Trong mơ hồ, tôi nhìn thấy anh cõng tôi trên lưng, hướng về trường mà chạy. Trong mơ hồ, tôi nghe thấy anh nói: “Tôi sẽ không thích em.” Trong mơ hồ, tôi ôm thân thể gầy gò của chính mình đứng một bên, nhìn đến Hứa Dặc bị vô số bàn chân dẫm đá trên mặt đất, đầu của anh toàn là máu tươi... Đầu của tôi vừa nặng vừa đau, tất cả, liền giống như bị ném vào nồi nước sôi, cứ sôi trào sùng sục ở bên trong.

Trời long đất lở, không thể bình yên.

“Đi, mưa lớn quá, chúng ta qua bên kia!” Anh vừa kéo tôi đứng lên, vừa lôi tôi đến dưới mái hiên của một cửa hàng, giúp tôi vuốt sạch nước mưa trên người, nhưng thật sự vô ích, bởi vì hai người chúng tôi đều đã hoàn toàn ướt sũng.

Tôi lạnh đến phát run, đột nhiên muốn hút thuốc, vì thế cầu xin anh: “Cho em một điếu thuốc đi.”

Những hình ảnh ẩn hiện thấp thoáng trong đầu, cuối cùng cũng hiện ra rõ ràng, tôi nhớ dáng vẻ hút thuốc của Ba Lạp. Cô ấy đứng trên sân khấu nhỏ ca hát than thở, sau đó đi xuống, cô độc cúi đầu châm một điếu thuốc, ánh lửa chiếu sáng khuôn mặt của cô ấy, giống như cô ấy đang đốt lên khát vọng ấm áp của chính mình.

Hứa Dặc hỏi tôi: “Em nói cái gì?”

“Em muốn hút thuốc.” Tôi nói.

Anh lấy trong túi ra vài điếu thuốc, chính mình châm một điếu, sau đó cũng châm cho tôi một điếu. Tôi run rẩy, điếu thuốc rất nhanh bị tắt. Hứa Dặc lại giúp tôi châm lửa, tôi đẩy anh ra. Tay anh đột nhiên nắm lấy năm ngón tay của tôi. Tôi theo bản năng rút tay lại, anh vươn người, kéo tôi ôm vào lòng. Tôi quay đầu đi, trên miệng anh đang ngậm điếu thuốc, vẫn cố chấp ôm ghì đầu của tôi vào ngực mình.

Tôi cảm thấy chính mình thật quá giả dối, vì thế không nhịn được trong lòng nghĩ đến hành động tiểu nhân, liền hung hăng tát chính mình một cái.

“Em có chịu nghe anh nói không?”

“Không muốn.”

“Ba anh, bởi vì tham ô, nên phải vào tù.”

“Em biết.”

“Mẹ anh bị ung thư, đã qua đời.”

“Em cũng biết.”

Anh hét lên với tôi: “Tiểu yêu tinh, rớt cuộc em còn biết gì về anh nữa, em nói đi, nói đi!”

Tôi tuyệt vọng nói: “Hứa Dặc, xin anh đừng như vậy.” Tôi cảm thấy ngôn từ đều bất lực, ở trước mặt anh, tôi sợ hãi không thể nói được điều gì.

Hứa Dặc bình tĩnh một chút, liền ngẩng đầu nói với tôi: “Em vẫn còn yêu anh, đúng không? Em sẽ không gạt anh, đúng không?”

[4.7] (2)

Tôi không nói gì, đầu vẫn cách xa một bên.

Anh tiếp tục cầm tay của tôi, nói: “Ngày đó anh đến bệnh viện, nhìn thấy em đang nằm trên giường bệnh, em đang ngủ, anh nhìn em thật lâu, đáng vẻ của em rất quen thuộc, một thời gian dài, anh đã không được nhìn thấy gương mặt quen thuộc đến vậy.”

Đầu của tôi vẫn còn cách xa một bên, tư thế này rất khó coi lại khó giữ được lâu. Những lời nói của anh làm tôi xúc động, rốt cuộc tôi không giữ được tư thế liền quay đầu lại, trong nháy mắt, Hứa Dặc đột ngột áp sát lại gần, sau đó, cắn, vào môi, của tôi.

Tim của tôi như nhảy ra khỏi lồng ngực, tôi muốn đẩy anh ra, anh lại thuận thế nắm chặt bàn tay của tôi, gắt gao để nó lên ngực của mình, không chịu buông tay.

Trong nháy mắt đó, môi của tôi đau đớn không thể diễn tả, những ngón tay lạnh lẽo dán sát vào làn da ấm áp nơi ngực của anh, tôi muốn thoát ra, nhưng lại bị anh chặt chẽ giữ lại.

Trong trí nhớ của tôi, người thiếu niên mang tên Hứa Dặc, tao nhã trầm tĩnh, giờ đây đã lột xác thành một nam tử ích kỷ bướng bỉnh. Nụ hôn đầu đời của tôi, trong cơn mưa tầm tã, dưới mái hiên của một khu phố xa lạ giữa đêm tối không người, rốt cuộc đã hiến dâng cho Hứa Dặc thân yêu. Tôi chảy nước mắt hoàn thành nó, trong lòng thật sự rất đau, rất đau.

Thật lâu về sau, tôi đọc được trên một quyển tạp chí, trên đó nói rằng, trong lúc hôn nhau, người nam đặt tay người nữ lên ngực, chứng tỏ anh ta thật sự yêu cô ta.

Lúc đó tôi đang ở bên cạnh Hứa Dặc, chúng tôi cùng nhau ngồi trên ghế trong công viên, tôi đọc được mấy lời này liền một mình cười rộ lên, anh dựa vào ghế ghé sát đầu lại, ôm tôi nói: “Em xem cái gì mà vui quá vậy?”

“Không có.”

“Có.”

“Đã bảo là không có.”

“Có, có!” Anh dùng tay捏 vào hai má tôi lắc qua lắc lại, sau đó nghiêm túc nói: “Em ngày càng béo ra, Tiểu Nhĩ Trư.”

“Anh mới là Trư.”

“Tiểu Nhĩ Trư, Trư Tiểu Nhĩ.” Anh vì cái tên nghe thuận miệng đắc ý cười to, cười đến cả vai run lên không ngừng.

Nói thì chậm mà hành động thì nhanh, như tia chớp, tôi hướng đến vai của anh, hung hăng cắn một cái.

“A——” Hứa Dặc ngửa mặt lên trời hét lên thất thanh.

“Bé trư này, đợi ta làm thịt mi nha.” Tôi hung hăng đáp lễ, sau đó hi hi cười, quay ra tiếp tục đọc tạp chí.

Cứ như vậy, rốt cuộc tôi thành bạn gái của Hứa Dặc.

Đoạn tình cảm này dường như là thứ đã chờ đợi từ rất lâu, nên khi đến được thành công, tôi lại có một loại cảm giác bất an khó hiểu. Thời gian càng dài, loại cảm giác bất an này càng phát triển lớn mạnh, có đôi khi không kiềm chế được, nó dường như khống chế hoàn toàn thân thể tôi. Có một ngày, Hứa Dặc gọi điện thoại nói với tôi: “Lý Nhị, trên đời này, có lẽ em không phải là cô gái đẹp nhất, nhưng em nhất định là cô gái tốt nhất.”

Tôi chuyển điện thoại qua tai trái của mình, thấp giọng đề nghị: “Anh có thể nói lại lần nữa được không?”

Có lẽ anh đã nói, nhưng tôi không nghe được.

Tai trái của tôi lại bị như thế, cứ đến lúc cần thiết thì không nghe được gì. Nhưng tôi không nói cho Hứa Dặc biết chuyện này, giống như kỳ thật tôi cũng không hiểu tất cả về anh, tôi biết chúng tôi là những đứa bé đáng thương, mẫn cảm, yếu ớt, lại đa nghi. Điều tôi hy vọng duy nhất chính là, tình yêu với anh có thể

phát triển tốt đẹp như tôi muốn, không cần phải tiến triển thật nhanh, cứ chậm rãi thoải mái, bình bình an an, như vậy là tốt rồi.

Hứa Dặc nghe theo lời tôi đề nghị, bỏ công việc ở quán bar, cắt đứt quan hệ với đám bạn không ra gì, ngoài thời gian đi học, anh sẽ đến một công ty máy tính, chuyên tâm làm việc, điều này khiến cho tôi cảm giác có được một chút thành công.

Lúc không phải bận bịu công việc, chúng tôi sẽ gặp nhau. Chúng tôi ở bên nhau hoàn toàn khác với các sinh viên khác, có đôi khi chúng tôi ở văn phòng nhỏ phụ trách phân phối hàng của công ty máy tính, anh vui đùa làm việc của anh trên máy tính, tôi vui đùa đọc sách của tôi. Cũng có khi chúng tôi đến McDonald's, mặt đối mặt, tự mình ăn xong món khoai tây chiên, cũng có lúc ở trên đường, trong những con hẻm cũ kỹ của Thượng Hải, anh nắm tay tôi cùng tản bộ. Tôi rất thích được anh nắm tay, bởi vì mỗi khi anh nắm tay tôi, đều là nắm rất chặt, không chịu thả lỏng, nó khiến cho lòng tôi an ổn. Tôi tâm sự với Lâm chuyện này, chị cười nói: “Con bé đáng thương này, chúng tôi em đang thiếu cảm giác an toàn đấy.”

Có lẽ là thật. Cảm giác an toàn của tôi thực sự xuất phát từ chính bản thân tôi, sâu trong nội tâm của tôi giống như có một sợi dây đàn đang căng ra nguy hiểm, có thể sẽ đứt bất cứ lúc nào, tôi biết rõ không thể dựa vào nó, nếu không hậu quả thật sự không chịu nổi.

Vì thế tôi tự đấu tranh với chính mình, học được cách sống an ổn.

Nhưng Hứa Dặc cũng không phải không mang đến cho tôi phiền toái, cuộc sống của anh chỉ toàn dựa vào bản thân, cho nên anh luôn luôn thiếu tiền, có lẽ từ nhỏ anh đã được nuôi dạy thói quen tiêu tiền như nước, nên lúc anh có tiền không bao giờ lo lắng lúc thiếu tiền sẽ như thế nào. Chẳng hạn, khi mùa đông vừa đến, anh mua cho tôi một cái áo măng tô màu đỏ đến hơn 1000 đồng, dĩ nhiên rất đẹp, nhưng tôi cảm thấy rất tiếc, anh chẳng hề để ý nói: “Yên tâm đi, anh đang viết một chương trình phần mềm mới, rất nhanh sẽ có tiền.” Kết quả, anh viết không thành công, tiền cũng không có, thêm vào đó, bởi vì phải mua thêm thiết bị máy tính, anh lại lâm vào cảnh khủng hoảng kinh tế. Tôi không ngừng đi vay tiền cho anh, bản thân tôi cũng không đủ tiền sinh hoạt, đành phải không ngừng nhờ Lâm tìm giúp công việc làm thêm. Có khi Lâm tức giận, nói rằng về sau sẽ không lo đến chuyện của tôi nữa, nhưng chị nói thì nói vậy, vẫn là đi tìm việc giúp tôi.

Có một hôm, tôi đang học thì nhận được một cuộc điện thoại lạ, là của một cô gái, cô ta nói Hứa Dặc muốn tặng tôi một món quà, bảo tôi đến cổng trường nhận, cũng may hôm đó giáo sư đang giảng bài, đúng lúc tôi ngồi cạnh cửa ra vào, vì thế đã lên lút đi ra ngoài. Tôi đi đến cổng trường, nghĩ xem Hứa Dặc sẽ tặng cho tôi cái gì khiến tôi kinh ngạc, nhưng nếu nói theo một cách nào đó, thì sự kinh ngạc này đáng sợ hơn tôi tưởng tượng nhiều.

[4.7] (3)

Sự việc đúng là như thế, ngày đó tôi thật sự rất “kinh ngạc”, có một nữ sinh ăn mặc rất đẹp đi đến trước mặt tôi, cô ta hỏi tôi có phải là Lý Nhị không, tôi nói phải, cô ta liền nhào tới, cười ha ha, dùng sức tát tôi một cái thật mạnh, sau đó cô ta gọi xe taxi, nghênh ngang mà đi.

Tôi che mặt, chậm rãi ngồi xổm xuống mặt đất. Khoảng 2 phút sau, tôi mới đứng dậy đi về ký túc xá.

Đến giờ cơm trưa, tôi gặp Lâm ở căng tin, chị giật mình hỏi tôi: “Mặt của em bị sao vậy, sao lại sưng lên như thế?”

“Không có gì.” Tôi cố gắng bình tĩnh đáp.

“Không đúng.” Lâm kiên quyết nói, “Khẳng định là có chuyện gì rồi, mặt của em cũng sưng nữa.”

“Thật sự không có gì mà.” Tôi nói.

Tôi không muốn nói chuyện bị người khác đánh vào mặt cho bất kỳ một ai nghe, kể cả Lâm, kể cả Hứa Dặc. Nhưng Lâm đã biết tất cả, chuyện này bị người chứng kiến kể lại nhưng khác hoàn toàn, đối với tôi là cực kỳ bất lợi. Lâm gạt tôi đi gọi điện thoại cho Hứa Dặc, hung hăng mắng Hứa Dặc một lúc, việc này tôi hoàn toàn không biết.

Đến cuối tuần, Hứa Dặc bảo tôi đến trường học tìm anh. Anh ở cổng trường đón tôi, vừa nhìn thấy tôi liền ôm tôi thật chặt. Mặt của tôi ửng đỏ, anh yêu thương vuốt ve mặt của tôi, nói: “Mấy hôm nay em thế nào?”

Tôi nói: “Rất tốt.”

Anh mỉm cười, sau đó dẫn tôi đi qua khoảng sân rộng trong trường đại học của anh. Khi đi qua từng đám nữ sinh, bọn họ nhìn chúng tôi với ánh mắt quái lạ, đây cũng chính là nguyên nhân tôi không thích đến trường của anh, tại đây, ở trường đại học rộng lớn, Hứa Dặc anh tuần cũng giống như ở Thiên Trung, bất cứ lúc nào, cũng đều là tâm điểm gây chú ý và đề tài bàn tán không mệt mỏi cho người khác.

Giống như Lâm đã từng nói: “Tên tiểu tử đó là một kẻ xấu xa, có hơi thở giết người của loài quỷ giả danh quý tộc.”

Chị gọi anh là tên tiểu tử xấu xa. Tôi hiểu Lâm, tình yêu của chị cũng không hề tiến triển, tôi biết nhất định chị thích một nam sinh, nhưng người đó hẳn là không thích chị. Nam sinh béo ú kia vẫn còn kiên trì theo đuổi Lâm, nhưng chị vẫn không có phản ứng gì, người mình thích không thích mình, còn người mình không thích cứ phải đối mặt, chuyện trên đời này thật sự không thể vẹn đôi đường.

Hứa Dặc dẫn tôi đến sân thể dục lớn nhất trong trường, trên sân có một vài nam sinh đang chơi bóng rổ, bên cạnh có một nhóm nữ sinh hò hét cổ vũ, anh kéo tôi đi thẳng về phía trước, đi đến nhóm nữ sinh đang hò hét lớn tiếng kia, chỉ vào một người trong số đó, hỏi tôi: “Hôm đó, có phải người này đánh em không?”

Tôi nhìn nữ sinh kia, cô ta đã thay bộ quần áo khác, nhưng dáng vẻ của cô ta tôi sẽ không bao giờ quên.

Tôi lắc đầu, lời kéo Hứa Dặc, nói: “Chúng ta đi thôi.”

Hứa Dặc bình tĩnh nói: “Anh hỏi lại em lần nữa, có phải cô ta đánh em hay không?”

Tôi còn chưa lên tiếng, nữ sinh kia đã nhảy dựng lên: “Chính là tôi đấy, tôi đánh người yêu quý báu của anh đấy, thì thế nào, anh đánh lại tôi sao? Đánh đi!”

Hứa Dặc liền tát một bạt tai thật mạnh lên mặt của nữ sinh kia, đánh xong, anh cảm thấy chưa đủ, còn muốn nhào lên đánh tiếp.

“Đừng đánh, đừng đánh mà!” Tôi hét lên, liều mạng kéo anh lại.

Chuyện Hứa Dặc động thủ đánh nữ sinh làm cho nhân cách của anh ở trường bị giảm xuống, nhưng anh không để ý, anh ôm tôi vào lòng, nói: “Lý Nhị, cả đời này, anh sẽ không ức hiếp em, ai dám ức hiếp em, anh tuyệt đối không tha cho người đó!”

Tôi hỏi anh: “Tại sao lại đối tốt với em như vậy?”

“Bởi vì em rất tốt với anh.” Anh khẽ cắn vào đầu ngón tay của tôi, nói: “Anh biết, em là cô gái duy nhất trên thế giới này đối xử tốt với anh mà không cần phải báo đáp.”

Tôi ngẩng đầu lên nhìn anh, tôi nghĩ rằng anh sẽ hôn tôi, nhưng anh không có, anh nhìn tôi một lúc lâu, cuối cùng vất vả quay đầu đi. Tôi biết giữa chúng tôi có một chút ít chướng ngại nào đó, nhưng chẳng sao cả, chỉ cần anh có kiên nhẫn, thì tôi sẽ càng có kiên nhẫn.

Tết âm lịch đã đến, tôi lên kế hoạch cùng Hứa Dặc về nhà, tôi đã nghĩ rất lâu, cố gắng dùng lời nói thân thiện để đưa ra yêu cầu, nhưng đúng như tôi đoán, anh kiên quyết từ chối, hơn nữa, anh hy vọng tôi có thể ở lại Thượng Hải cùng anh đón năm mới. Nhưng đây là chuyện duy nhất tôi không thể làm cho anh, ba mẹ tôi đã sớm chuẩn bị đón tôi về, còn có Vưu Tha, nếu không về nhà, cho dù là có lý do hợp lý, tôi cũng tin rằng cả nhà tôi sẽ cùng nhau chạy đến Thượng Hải. Tôi xin lỗi Hứa Dặc, anh dường như không có việc gì, lắc đầu nói: “Không sao cả, chắc chắn là em phải về rồi, em có nhà của mình mà.”

“Hứa Dặc.” Tôi cảm thấy có lỗi nói, “Em sẽ nhanh trở lại.”

“Không sao cả.” Anh nói, “Em về nhà chơi vui về.”

Ngày tôi rời khỏi Thượng Hải trời rất rất lạnh, Hứa Dặc đưa tôi đến nhà ga, anh dùng cái áo bành tô lớn ôm lấy tôi, anh và tôi lúc đó có thể nói là vô cùng gần gũi, ngày đó, anh đưa tôi đến sân ga, lúc chui ra khỏi

áo bành tô, bước lên xe, xoay người nhìn anh, bỗng nhiên tôi xúc động muốn khóc, tết âm lịch sẽ đến, nhà người người đoàn viên, anh vẫn sẽ lẻ loi như vậy, cô độc như vậy. Vì thế tôi liền kéo đồng hành lý nặng nề, nhảy xuống xe.

“Em làm gì vậy?” Anh hỏi tôi.

“Em không muốn đi.” Tôi nói.

“Nha đầu ngốc!” Anh kéo mạnh tôi vào lòng, phủ cái áo bành tô lên đầu tôi, hôn tôi say đắm. Tiếng còi xe lửa vang lên, anh lập tức giật mình, đột nhiên buông tôi ra, sau đó giúp tôi kéo hành lý, thô bạo đẩy tôi lên xe.

“Về đi!” Anh nói.

“Không!” Tôi nói, “Em muốn ở lại với anh.”

“Em về đi! Về đi!” Anh không để ý đến lời cầu xin của tôi, lôi kéo tôi lên xe, sau đó, anh xoay người, sải bước dài trên sân ga.

[4.7] (4)

Xe lửa chuyển bánh, đứng trước mặt nhân viên soát vé, nước mắt của tôi chảy dài. Người nhân viên có lẽ đã nhìn quen cảnh chia ly, nên không hề đồng cảm, hỏi hả giọng tôi: “Nhanh vào bên trong đi, đừng đứng ngoài này!”

Cứ như vậy, nhớ thương Hứa Dặc, tôi trải qua một cái tết âm lịch không yên lòng. Ngay cả khi Vương Tha dẫn tôi đến quảng trường đốt pháo hoa, tôi cũng không thấy hứng thú. Nếu tôi vui sướng liền giống như cười chế giễu tình yêu của chúng tôi vậy. Cuối cùng, Vương Tha hỏi tôi: “Rốt cuộc em bị sao vậy Lý Nhị?”

“Em yêu rồi.” Tôi nói với anh ấy.

“Thật sao?”

“Với Hứa Dặc.” Tôi nói.

Tôi nghĩ anh ấy sẽ nổi trận lôi đình, nhưng quả thật sai lầm, Vương Tha chỉ “Ừ” nhẹ một tiếng.

Tôi không thể nào quan tâm anh giận hay vui, mà điều quan trọng là, sau khi Hứa Dặc gửi cho tôi một cái tin chúc năm mới vui vẻ, thì liền tắt luôn điện thoại, tôi hiểu ý của anh, anh muốn tôi yên tâm vui vẻ đón tết với gia đình. Nhưng ông trời biết, đối mặt với những điều này, tôi hoàn toàn bất lực.

Sáng ngày mồng hai, tôi đi thăm mộ Ba Lạp

Trên mộ xanh cỏ của cô ấy, có ai đó đã đặt một bó hoa hồng vàng rực rỡ, còn vương vài giọt sương. Tôi cúi xuống vuốt ve đóa hoa, một hơi thở quen thuộc đột ngột ập đến, khiến tôi sợ tới mức đứng lên bỏ chạy, một bóng người chặn tôi lại.

“Tiểu Nhị Đóa.” Anh nói, “Em muốn chạy đi đâu vậy?”

“À!” Tôi thật vất vả mới khiến chính mình trấn tĩnh lại: “Năm mới vui vẻ, Trương Dạng.”

Anh mỉm cười nhìn tôi: “Em có vẻ cao hơn rồi.”

“Sao có thể được?” Tôi nói, “Sau năm 16 tuổi em không còn cao thêm được nữa.”

Anh vươn tay, nhẹ vỗ lên đầu tôi một chút, nói: “Năm mới vui vẻ!”

“Anh về nhà đón năm mới à?” Tôi thật sự là vô nghĩa hết lần này đến lần khác.

“Đúng vậy.” Anh nói, “Về nhà đón năm mới.” Anh cũng vô nghĩa hết lần này qua lần khác.

“Chúng ta rất nhanh sẽ đến khai giảng.” Tôi tiếp tục vô nghĩa hết lần này đến lần khác.

“Hửn là vậy.” Anh sờ sờ sau ót, phối hợp với tôi.

“Anh còn ở đây làm gì vậy?” Tôi hỏi anh.

Anh chỉ về phía trước: “Anh chờ ba anh, ông ấy đang ở phía trước.”

“Ừ.” Tôi nói, “Tạm biệt.”

“Tạm biệt.”

Tôi đi về phía trước vài bước, muốn quay đầu lại, nhưng tôi biết chính mình cho dù có thể nào cũng không thể quay đầu. Tôi nghe anh từ phía sau gọi: “Tiểu Nhĩ Đóa.”

Tôi dừng bước.

Anh nói: “Nếu ngày nào đó em thay đổi hộp thư hay số điện thoại, nhớ kỹ nhất định phải cho anh biết.”

Tôi quay đầu lại, cố gắng mỉm cười nhìn anh, nói: “Được, em nhất định sẽ nhớ.”

Anh giơ tay lên, nói lại lời chào tạm biệt. Tôi cũng hướng về phía anh mỉm cười vẫy vẫy tay. Không biết vì sao, một khắc đó tôi bỗng nhiên nhớ tới Lương Gia Huy đến khó hiểu, tôi vừa bước nhanh xuống núi, vừa suy tư một điều cực kỳ triết lý: một người ở trong phim và ở đời thực dĩ nhiên là hoàn toàn khác nhau, nhưng điều này không đáng sợ, đáng sợ nhất là, bạn không thể phân biệt được rốt cuộc chính mình đang ở trong phim hay ở ngoài đời.

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 8 [END] Chương 7.6 Chương 7.5 Chương 7.4 Chương 7.3 Chương 7.2 Chương 7.1 Chương 6.9 Chương 6.8 Chương 6.7 Chương 6.6 Chương 6.5 Chương 6.4 Chương 6.3 Chương 6.2 Chương 6.1 Chương 5.9 Chương 5.8 Chương 5.7 Chương 5.6 Chương 5.5 Chương 5.4 Chương 5.3 Chương 5.2 Chương 5.1 Chương 4.14 Chương 4.13 Chương 4.12 Chương 4.11 Chương 4.10 Chương 4.9 Chương 4.8 Chương 4.7 Chương 4.6 Chương 4.5 Chương 4.4 Chương 4.3 Chương 4.2 Chương 4.1 Chương 3.10 Chương 3.9 Chương 3.8 Chương 3.7 Chương 3.6 Chương 3.5 Chương 3.4 Chương 3.3 Chương 3.2 Chương 3.1 Chương 2.14 Chương 2.13 Chương 2.12 Chương 2.11 Chương 2.10 Chương 2.9 Chương 2.8 Chương 2.7 Chương 2.6 Chương 2.5 Chương 2.4 Chương 2.3 Chương 2.2 Chương 2.1 Chương 1.10 Chương 1.9 Chương 1.8 Chương 1.7 Chương 1.6 Chương 1.5 Chương 1.4 Chương 1.3 Chương 1.2 Chương 1.1

Xem Chương Mới Hơn »

42. Chương 4.8

Part 5

[4.8] (1)

Trước hôm khai giảng 5 ngày tôi về tới Thượng Hải.

Tôi không nói cho Hứa Dặc biết, thứ nhất là vì điện thoại của anh vẫn tắt máy, thứ hai là tôi cũng muốn làm anh ngạc nhiên.

Tôi về đến Thượng Hải khoảng 3 giờ chiều, nghĩ thời gian còn sớm, nên tôi không về ký túc xá, mà kéo hành lý đi thẳng đến trường của Hứa Dặc. Lúc này chưa khai giảng, bên trong sân trường có vẻ vắng lặng. Hứa Dặc cũng không có ở ký túc xá. Trong lòng tôi bắt đầu có một loại lo lắng khó diễn tả, giống như trong biển người mờ mịt, tôi cứ như vậy mà mất anh. Vì thế tôi quyết định đến công ty máy tính của anh. Lúc này đã gần đến giờ tan ca, cửa công ty đã đóng, nhưng không có khóa, tôi chỉ nhẹ nhàng đẩy ra, cửa đã mở. Do đã đi một đoạn đường dài, nên tôi rất mệt mỏi, cái ba lô như muốn rớt ra khỏi lưng tôi, vì vậy tôi đặt cái ba lô xuống đất, một mình thông qua lối đi hẹp tiến về phía trước, tôi biết Hứa Dặc thường xuyên ngồi ở cái phòng máy nhỏ kia, ở cuối con đường hẹp này.

Lúc tôi đến gần, dường như nghe được tiếng gì đó.

Tôi do dự chậm rãi dừng bước, sau đó không thể kềm chế mà đi về phía trước.

Tôi đứng ở cạnh cửa ra vào, giơ tay lên gõ cửa. Bên trong truyền đến giọng của Hứa Dặc: “Ai đó?”

Tôi không lên tiếng.

Anh rất nhanh ra mở cửa. Nhìn thấy tôi, trong nháy mắt, vẻ mặt anh vô cùng bối rối. Anh vội vàng hỏi: “Sao em về sớm vậy, sao có thể?” Anh có ý muốn dùng thân mình che chắn tầm mắt của tôi. Tôi nhìn vào bên trong, liền trông thấy một bóng dáng một cô gái ngồi trong góc khuất hơi tối, cô ta mặc quần dài màu đỏ, mái tóc dài suôn mượt, tôi không nhìn rõ khuôn mặt của cô ta.

Tôi chỉ có thể không ngăn được cảm giác ghê tởm.

“Lý Nhị!” Hứa Dặc nắm lấy tay tôi, nói: “Em đừng nghĩ lung tung.”

Tôi giận dữ đẩy anh ra.

Khi tôi xoay người rời khỏi, phía sau truyền đến tiếng cười ha ha đắc ý của cô gái kia. Âm thanh như đâm thủng màng nhĩ của tôi, càng giống như một con dao đâm thẳng vào tim tôi.

GAME OVER.

Cánh cửa ở phía sau “rầm” một tiếng đóng lại, Hứa Dặc cũng không có đuổi theo.

...

Ngày 1 tháng 5 được nghỉ dài hạn, tôi một mình đến Lệ Giang của Vân Nam. Lúc đứng ở khu phố Tứ Phương (4.4), nghe tiếng lục lạc âm vang, nhìn lên bầu trời cao xa của Lệ Giang, tôi có cảm giác rất thoải mái, giống như vừa được cởi bỏ lớp vỏ bọc, tôi cảm thấy mình trưởng thành chín chắn hơn, Lý Nhị của hôm nay đã khác hoàn toàn với Lý Nhị của ngày xưa.

(4.4) Phố Tứ Phương là một khu phố cổ thuộc thành phố Lệ Giang, tỉnh Vân Nam, Trung Quốc. Lệ Giang nổi tiếng với phong cảnh cổ kính, hằng năm đón chào hàng vạn lượt khách du lịch đến tham quan.

Tôi tin rằng trưởng thành là một chuyện tốt.

Tình yêu đã chìm thật sâu dưới đáy biển, đoạn tình mà tôi từng thề sẽ đi đến cuối cùng, nay lại trở thành một vết thương hải hước đến buồn nôn, Hứa Dặc hoàn toàn biến mất, không hề bước vào cuộc sống của tôi. Tuy chúng tôi ở cùng một thành phố, nhưng không có một chút tin tức.

Có lẽ anh đã sớm quên tôi, tôi cũng đang cố gắng quên anh, như vậy cũng tốt.

Tôi thay đổi số điện thoại, ngoại trừ gia đình và Vưu Tha, không ai biết số điện thoại của tôi. Vưu Tha không biết chuyện của tôi, anh ấy chỉ ngẫu nhiên gửi tin nhắn đến, còn ân cần hỏi thăm Hứa Dặc. Tôi cũng ít lên mạng, chỉ đọc báo và một ít tin tức, trên báo có nói, blog đã bắt đầu phổ biến, nhiều ngôi sao đã có blog riêng của mình, nhưng blog của tôi lại bị bỏ hoang.

Lúc đang ngồi bên bờ sông của thành cổ Lệ Giang, ăn một chút đồ ăn vặt và bông ngô, tôi đột nhiên nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc, anh đội mũ lưỡi trai, lưng đeo cái ba lô lớn, cũng đi một mình. Tôi liền cúi thấp đầu xuống bàn, tim đập nhanh không chịu được.

Anh không nhìn thấy tôi.

Hơn nữa, tôi cũng không chắc chắn đó là anh.

Tất cả chỉ là một giấc mơ, tôi đã sớm có thói quen chấp nhận cảnh trong mơ hư vô tàn nhẫn như vậy.

Tôi trở lại căn phòng trọ của khách sạn, vừa đặt mình lên giường nghỉ ngơi, thì có người gõ cửa, tôi ra mở cửa, liền kinh ngạc phát hiện ra anh. Đúng là anh, thì ra tôi không có nhìn lầm.

“Tiểu Nhị Đóa.” Anh nói, “Quả nhiên là em.”

Tôi run giọng hỏi: “Sao anh tìm được em?”

“Anh nhìn thấy em, cho nên theo dõi em đến tận đây.” Anh nói.

Tôi mỉm cười, mời anh vào phòng. Căn phòng khá nhỏ, vóc dáng anh cao to, dường như phải khom người một chút mới đứng được. Tôi mời anh ngồi xuống, đưa anh lon coca tôi đã mua. Anh lắc lắc tay từ chối, hỏi tôi: “Một mình sao?”

Tôi gật đầu.

“Em không có bạn trai đi cùng à?” Anh nói.

Tôi lắc đầu.

Anh cười: “Nơi này rất tốt, ngày mai chúng ta cùng đi Tuyết Sơn (4.5) nhé?”

(4.5) Tuyết Sơn hay Ngọc Long Tuyết Sơn là một khối núi gần Lệ Giang thuộc tỉnh Vân Nam, đây cũng là một khu du lịch nổi tiếng của tỉnh Vân Nam, Trung Quốc.

“Được.” Lúc này, tôi rót cuộc cũng gật đầu.

Trời đêm Lệ Giang đột nhiên có cơn mưa lất phất, bóng người cùng ánh đèn lưu động, khiến cho người ta có chút cảm giác mơ hồ. Trương Dạng đi bên cạnh, che ô cho tôi, bộ dáng của chúng tôi giống như một đôi tình nhân. Có lẽ do đêm đó trời mưa, từ ánh đèn, từ ven hồ truyền đến tiếng ca lúc trầm lúc bổng, khiến cho lòng tôi có chút nhiễu loạn. Tôi và Trương Dạng đã có uống một ít rượu, mưa rồi cuộc cũng ngừng, ánh trăng lộ ra sáng tỏ, Trương Dạng bỗng nhiên đặt tay lên vai của tôi, dịu dàng nói: “Tiểu Nhĩ Đóa, em quay đầu lại nhìn anh đi.”

Tôi quay đầu lại, khiến cho anh nhìn thấy gương mặt đang ửng đỏ của mình.

“Anh hỏi em một câu.” Trương Dạng nói, “Em có chút gì đó thích anh, phải không?”

Tôi nhếch môi nở nụ cười.

“Không cho cười.” Trương Dạng nói, “Em phải thành thật trả lời anh.”

Tôi chỉ chỉ vào lỗ tai trái của mình, há miệng, ý bảo rằng tôi không nghe thấy.

Anh bỗng nhiên kề sát vào tai phải của tôi, lớn tiếng, nói: “Tiểu Nhĩ Đóa, có phải em thích anh hay không?”

Đầu của tôi trở nên trống rỗng.

Rốt cuộc tôi cũng không trả lời câu hỏi của anh, nhưng anh cũng không bắt buộc tôi trả lời. Chúng tôi cùng nhau trở về khách sạn, trên đường đi, anh mua cho tôi một cái khăn choàng xinh đẹp, tôi choàng nó lên người mình, yên lặng đi phía sau anh. Đúng lúc này điện thoại của anh vang lên, anh đứng lại nhận điện thoại, tôi tiếp tục đi về phía trước, vẫn nghe thấy tiếng anh rống lên với cái điện thoại: “Tôi đã nói với em là đừng gọi nữa mà, em có gọi thì cũng thế thôi!”

[4.8] (2)

...

Tôi càng đi càng xa, những câu kể tiếp rốt cuộc tôi không còn nghe thấy.

Đến khi tôi trở lại khách sạn, dọn dẹp, trải giường chỉnh tề chuẩn bị đi ngủ, thì Trương Dạng đến gõ cửa, anh đeo ba lô trên lưng, giọng nói trầm thấp: “Thật xin lỗi, Tiểu Nhĩ Đóa, chỉ sợ em phải đi chơi một mình, anh nhận được điện thoại, ba anh đang bệnh, anh muốn trở về.”

Tôi lo lắng hỏi: “Trễ như vậy, anh đi thế nào?”

“Anh sẽ có cách.” Anh vuốt ve tóc tôi, nói: “Ngoan, em hãy tự lo ithub, đừng buồn.”

Nói xong, anh liền đi.

Tôi đóng cửa lại, không chịu được mà khóc.

Tối hôm đó, vì lo lắng cho Trương Dạng, một đêm tôi không thể chợp mắt. Sáng sớm hôm sau, tôi gọi điện thoại muốn hỏi anh đang ở đâu, có nghĩ ra cách về nhà chưa, sức khỏe của ba anh thế nào, nhưng không có ai nhận điện thoại. Đến tối, tôi vẫn còn lo lắng, nên gọi lại một lần nữa, cuối cùng có một cô gái nhận, cô ấy hỏi tôi là ai, tôi nói là bạn của Trương Dạng.

Cô ấy hỏi: “Cô là Lý Nhị?”

Tôi nói: “Vâng.”

“Tôi là Tưởng Giảo, bạn gái của Trương Dạng.” Cô ấy nói, “Tôi biết cô là biểu muội của Vưu Tha, chúng ta đã có gặp qua một lần rồi.”

“Vâng.” Tôi nói.

“Mấy ngày trước anh ấy và tôi cãi nhau, cho nên anh ấy mới chạy đi Lệ Giang, nhưng bây giờ không có gì nữa rồi.” Tưởng Giảo nói, “Anh ấy rất mệt, đang ngủ, tôi không tiện gọi anh ấy dậy, cô có rảnh thì đến Bắc Kinh chơi nhé.”

“Được.” Tôi nhẹ giọng nói.

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 8 [END] Chương 7.6 Chương 7.5 Chương 7.4 Chương 7.3 Chương 7.2 Chương 7.1 Chương 6.9 Chương 6.8 Chương 6.7 Chương 6.6 Chương 6.5 Chương 6.4 Chương 6.3 Chương 6.2 Chương 6.1 Chương 5.9 Chương 5.8 Chương 5.7 Chương 5.6 Chương 5.5 Chương 5.4 Chương 5.3 Chương 5.2 Chương 5.1 Chương 4.14 Chương 4.13 Chương 4.12 Chương 4.11 Chương 4.10 Chương 4.9 Chương 4.8 Chương 4.7 Chương 4.6 Chương 4.5 Chương 4.4 Chương 4.3 Chương 4.2 Chương 4.1 Chương 3.10 Chương 3.9 Chương 3.8 Chương 3.7 Chương 3.6 Chương 3.5 Chương 3.4 Chương 3.3 Chương 3.2 Chương 3.1 Chương 2.14 Chương 2.13 Chương 2.12 Chương 2.11 Chương 2.10 Chương 2.9 Chương 2.8 Chương 2.7 Chương 2.6 Chương 2.5 Chương 2.4 Chương 2.3 Chương 2.2 Chương 2.1 Chương 1.10 Chương 1.9 Chương 1.8 Chương 1.7 Chương 1.6 Chương 1.5 Chương 1.4 Chương 1.3 Chương 1.2 Chương 1.1

Xem Chương Mới Hơn »

43. Chương 4.9

[4.9]

Trở lại Thượng Hải, tôi đến một tiệm tạp hóa nhỏ gần nhà ga, mua một cái sim điện thoại mới.

Kỳ thật tôi chẳng cần phải sợ cái gì, nhưng quả thật, dường như tôi cũng đang sợ cái gì đó. Cho nên, thay đổi cũng tốt.

Thế giới này làm gì có tình yêu chân chính, vẫn là câu nói kia, cuộc đời an ổn, vậy là quá tốt rồi.

Lúc tôi đẩy cửa đi vào phòng ký túc xá, liền phát hiện mọi người nhìn tôi bằng ánh mắt rất kỳ lạ, tôi sờ lên mặt mình, hỏi: “Mình bị gì à?”

“Cậu...Không phải ở Lệ Giang đã xảy ra chuyện sao?”

“Mình... gặp chuyện gì?”

Mấy cô bạn cùng phòng nhìn tôi, rồi lại nhìn nhau, bảo tôi nên đi hỏi Lâm.

Tôi chạy vội đến thư viện, Lâm đang đứng tại bàn mượn sách đang giúp người khác nhận sách, nhìn thấy tôi, chị từ cái bàn mượn sách lao tới, ôm lấy tôi, sau đó nhìn tôi từ trên xuống dưới, nói: “Em không sao chứ, không có việc gì sao, Lý Nhị? Em dọa chị sợ chết khiếp.”

“Có chuyện gì?” Tôi hỏi.

“Hứa Dặc nói em ở Lệ Giang xảy ra tai nạn xe cộ, bệnh tình nguy kịch. Chẳng lẽ không phải là sự thật?”

Đầu của tôi “Ầm ầm” như có tiếng sấm nổ ở bên trong. Thật lâu sau tôi mới hỏi được một câu: “Anh ấy mượn của chị bao nhiêu tiền?”

“Bảy ngàn đồng.” Lâm nói, “Toàn bộ số tiền chị để dành được.”

Tôi ôm Lâm, toàn thân phát run.

Tôi quyết định đi tìm Hứa Đặc. Tôi muốn cùng anh nói cho rõ ràng. Tôi lại phải ngồi thật lâu trên tàu điện ngầm, đi bộ thêm một khoảng thời gian dài nữa để đến trường của bọn họ. Suốt đường đi, tôi đều suy nghĩ, chờ khi tôi gặp anh, tôi sẽ nói với anh thế nào, đối mặt với người yêu thương bấy lâu nay, những lời trách cứ làm sao mới có thể nói ra được, nhưng kỳ thật tôi không thể nghĩ rõ ràng chút nào. Lúc tôi đến cổng trường thì nhìn thấy Hứa Đặc, anh đã đứng ở đó chờ tôi, gió nhẹ thoảng qua đầu của anh, làm mái tóc trên trán bồng bềnh, bộ dáng của anh làm cho lòng tôi rối loạn.

Anh nhìn thấy tôi, cũng không chủ động đến gần. Tôi như kẻ mộng du đi đến bên cạnh anh, anh vươn tay ôm lấy tôi. Tôi đẩy anh ra, anh lại tiếp tục ôm, tôi cao giọng bảo anh rút tay, anh vẫn ôm tôi, nước mắt chảy xuống, anh nói: “Lý Nhị, em đừng như vậy nữa, anh biết anh có lỗi với em, anh thật sự rất khổ sở.”

“Anh rốt cuộc là sao vậy?” Tôi hỏi anh, “Rốt cuộc là có chuyện gì?”

“Ba anh ra tù. Ông ấy nói bị người ta vu oan. Ông ấy cả ngày cứ bám lấy anh, thật sự rất phiền, em có biết không, Lý Nhị, anh nhớ em, đừng rời xa anh nữa. Mỗi ngày anh đều nhớ đến em.”

Lòng của tôi bỗng chốc mềm nhũn ra, giống như một bó kẹo bông đường để thật lâu ngoài không khí, đang bị teo tóp, co rút, rồi tan chảy.

“Sau khi ông ấy ra tù không chịu đi làm, anh mệt mỏi lắm rồi, thật sự rất mệt mỏi.” Hứa Đặc ôm lấy tôi không buông, “Lý Nhị, anh biết em là người đối xử tốt nhất với anh, bây giờ anh đã hiểu rồi.”

Tôi nhẹ nhàng đẩy anh ra: “Đừng như vậy, đây là cổng trường, chúng ta tìm một chỗ từ từ nói, có được không?”

“Được.” Ánh mắt của anh lấp lánh ánh sáng.

Tôi và anh đi đến công viên gần trường đại học, đây là nơi chúng tôi đã cùng nhau vui vẻ cười đùa khi đọc sách, chính là cảm giác tình yêu vững bền đã không còn nữa, tôi cũng biết, nó sẽ vĩnh viễn không bao giờ trở lại.

“Vì sao anh lừa gạt Lâm?” Tôi đi thẳng vào vấn đề.

“Còn không phải bởi vì ba anh.” Anh nói, “Ông ấy đến Thượng Hải tìm anh, liền muốn ở lại Thượng Hải làm việc, nhưng bạn bè của ông ấy không ai quan tâm đến ông ấy, nên ông ấy chẳng thu hoạch được gì, sau đó, còn bị xe đụng, bị gãy xương chân, đang nằm ở bệnh viện, cần phải nộp tiền viện phí, anh không có tiền, không còn cách nào khác...”

“Đủ rồi!” Tôi căn bản không tin lời của anh, nên lập tức lên tiếng ngắt lời, “Chuyện của anh có thể diễn thành phim truyền hình đấy. Hứa Đặc, anh có biết, điều em ghét nhất là gì không, chính là nói dối, là nói dối!”

Sắc mặt của anh tái nhợt: “Chẳng lẽ ở trong lòng em, anh chính là người như vậy sao?”

Tôi khẽ cắn môi nói: “Đúng vậy.”

Bỗng nhiên anh nở nụ cười, nói: “Như vậy cũng tốt, em sẽ không phải chịu đau khổ.”

Tôi tiếp tục khẽ cắn môi, nói: “Đúng vậy, em sẽ không bao giờ như thế.”

Nói xong, tôi cũng không quay đầu lại, liền rời khỏi công viên.

.....
PHỐ CỔ LỆ GIANG, VÂN NAM

NGỌC LONG TUYẾT SƠN

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 8 [END] Chương 7.6 Chương 7.5 Chương 7.4 Chương 7.3 Chương 7.2 Chương 7.1 Chương 6.9 Chương 6.8 Chương 6.7 Chương 6.6 Chương 6.5 Chương 6.4 Chương 6.3 Chương 6.2 Chương 6.1 Chương 5.9 Chương 5.8 Chương 5.7 Chương 5.6 Chương 5.5 Chương 5.4 Chương 5.3 Chương 5.2 Chương 5.1 Chương 4.14 Chương 4.13 Chương 4.12 Chương 4.11 Chương 4.10 Chương 4.9 Chương 4.8 Chương 4.7 Chương 4.6 Chương 4.5 Chương 4.4 Chương 4.3 Chương 4.2 Chương 4.1 Chương 3.10 Chương 3.9 Chương 3.8 Chương 3.7 Chương 3.6 Chương 3.5 Chương 3.4 Chương 3.3 Chương 3.2 Chương 3.1 Chương 2.14 Chương 2.13 Chương 2.12 Chương 2.11 Chương 2.10 Chương 2.9 Chương 2.8 Chương 2.7 Chương 2.6 Chương 2.5 Chương 2.4 Chương 2.3 Chương 2.2 Chương 2.1 Chương 1.10 Chương 1.9 Chương 1.8 Chương 1.7 Chương 1.6 Chương 1.5 Chương 1.4 Chương 1.3 Chương 1.2 Chương 1.1

Xem Chương Mới Hơn »

44. Chương 4.10

Part 6

[4.10] (1)

Cứ như vậy, ngày này rồi ngày khác lại trôi qua.

Buổi tối ngày lễ Noel, ở giữa sân thể dục trong trường có biểu diễn ca nhạc, Lâm không biết từ đâu lòi về một mớ gậy phát quang hay mấy thứ đại loại như thế, kiên quyết lôi kéo tôi cùng bán. Chạm chạp một ngày, rốt cuộc tuyết cũng rơi, hơn nữa, còn dày đặc ẩm ướt. Tôi cầm một bó gậy phát quang đứng tại cửa sân thể dục, nhìn đến tờ áp phích lớn, bên trên hiện ra một gương mặt quen thuộc, người đó mặc một bộ quần áo màu đỏ, nụ cười sáng lạn, bên cạnh viết tên của cô ấy: Tưởng Nhã Hy.

Tưởng Nhã Hy ?

Lâm ở bên cạnh tôi lớn tiếng rao bán hàng: “ Gậy phát sáng, vòng phát sáng, ủng hộ thần tượng đây. Ông nhòm, thấy được thần tượng đây! Gậy phát sáng, vòng phát sáng, ủng hộ thần tượng đây. Ông nhòm, thấy được thần tượng đây!” Nhìn thấy tôi đang đứng ngó cái áp phích đến gần người, chị kéo tôi, nói: “Em sao vậy, Lý Nhị?”

Tôi chỉ vào cái áp phích: “Em nghĩ là em biết cô ấy.”

“Em nói Tưởng Nhã Hy?” Lâm nói, “Không thể nào, tối hôm qua cô ta có ở quán bar, không phải em đã nói không biết cô ta sao?”

Tôi nói: “Cô ấy là bạn học cùng trường với em.”

“Không thể nào.” Lâm nói, “Gần đây cô ta mới nổi tiếng, mới ra đĩa nhạc bán được rất khá, nghe nói cô ta lớn lên ở Hương Cảng, làm sao có thể là bạn học của em?”

Tôi quay lại nhìn tấm áp phích thêm lần nữa, ngắm nghía thật kỹ gương mặt được hóa trang xinh xắn kia. Tuyết rơi ngày càng dày đặc, che hết tầm mắt của tôi. Lâm cầm mấy cây gậy phát quang ở trong tay phần khởi lắc qua lắc lại, màu sắc rực rỡ của nó khiến người ta có cảm giác mê hoặc, tâm trạng của Lâm đang tốt, chị càng không ngừng lắc mấy cây gậy phát quang: “Nhìn này, hôm nay bán rất khá nha. Cố lên nào, lễ Noel buồn bán thật là có không khí, Lý Nhị, chúng ta vào xem biểu diễn nhé?”

“Chúng ta không có vé mà.” Tôi nói.

Lâm nháy mắt mấy cái: “Tin chị đi, chị có cách.”

Lâm quả nhiên có bản lĩnh thần bí, chị gọi một cuộc điện thoại, cùng một người tán gẫu vài câu, liền giải quyết được vấn đề, 5 phút sau, một nam nhân từ khu biểu diễn chạy ra, dẫn chúng tôi vào sân thể dục, thuận lợi chen chân vào bên trong.

Tôi vừa đi vào liền thấy được cô ấy, cô ấy đang ở trên sân khấu nhiệt tình biểu diễn, khán giả ở bên dưới giờ cao gây phát quang lấp qua lấp lại, tiếng thét chói tai dồn dập.

Thật lòng mà nói, cô ấy hát cũng không tệ.

Một bài hát vừa chấm dứt, cả sân khấu yên tĩnh lại. Cô ấy mỉm cười nói: “Tiếp theo sau đây, tôi sẽ vì các bạn hát một ca khúc mà chắc chắn các bạn sẽ thích, cũng là ca khúc giúp tôi thành danh, giai điệu khác với ca khúc vừa rồi, là một bài ca buồn êm dịu...”

Cô ấy vừa nói xong, dưới sân khấu khán giả đã hét lớn lên: “Sao bằng tuổi 18”

“Đúng rồi.” Cô ấy nói, “Sao bằng tuổi 18, tặng cho các bạn, hy vọng các bạn sẽ thích, hôm nay ngày lễ Noel đầy tuyết, Nhã Hy mong ước mọi người đều có được một tình yêu ngọt ngào.”

Cô ấy tự xưng mình là Nhã Hy.

Phía dưới sân khấu, fan hâm mộ của cô ấy giơ lên mấy tấm ảnh chụp, lại bắt đầu lớn tiếng hét lên: “Nhã Hy Nhã Hy, chúng tôi yêu bạn, Nhã Hy Nhã Hy, mãi mãi là số 1!”

Cô ấy nở nụ cười sáng lạn. Ánh đèn chiếu sáng gương mặt tuổi trẻ rạng ngời của cô ấy, vẻ đẹp của cô ấy khiến người ta lóa mắt. Lâm nắm tay tôi, kéo tôi hướng về phía sân khấu: “Chúng ta đến gần một chút để nhìn cho rõ, em nhìn xem cô ta có phải là bạn học của em không? Hy vọng là thật, để lấy chữ ký nữa!” Tôi thuận theo chị đi về phía trước, trên sân khấu bỗng nhiên tối sầm lại, vô số sao băng trên màn hình sân khấu lóe ra, cô ấy ngồi lên bậc thang, bắt đầu hát:

18 tuổi năm ấy

Tôi nhìn thấy một ngôi sao băng

Nó lặng lẽ nói với tôi

Tình yêu trên thế giới này không vĩnh viễn.

Người con trai tôi yêu

Anh đến bên cạnh tôi

Nhẹ nhàng hôn lên mặt tôi

Nói rằng sẽ yêu tôi cả đời

Không ai có thể biết

Vĩnh viễn có phải quá xa xôi.

Rồi sẽ có một ngày

Chúng ta không còn tin vào

Lời thề thiên trường địa cửu

Năm tháng sẽ giúp chúng ta quên

Khắc sâu vào bàn tay

Khiến ánh mắt mịt mờ

Khiến lệ tràn khóe mi

Quá khứ không vượt qua

Tương lai chưa chắc đến.

Xung quanh vắng lặng

Đã rất nhiều năm

Tôi luôn nghĩ đến

Ước nguyện năm xưa với sao băng
Người con trai của lòng tôi
Nay không còn bên cạnh
Nước mắt không ngừng chảy
Chuyện cũ tươi đẹp có phải mới hôm qua?
Không ai có thể biết
Vĩnh viễn có phải quá xa xôi.
Rồi sẽ có một ngày
Chúng ta không còn tin vào
Lời thề thiên trường địa cửu
Năm tháng giúp quên đi
Khắc sâu vào bàn tay
Khiến ánh mắt mịt mờ
Khiến lệ tràn khóe mi
Quá khứ không vượt qua
Tương lai chưa chắc đến.
Tôi nên nói thế nào
Người tôi yêu thương
Sẽ không bao giờ quên
Sẽ vẫn luôn luôn nhớ
Dưới ngôi sao băng 18 tuổi ấy.
Anh đã từng hôn tôi.

...

Lâm dẫn tôi đi, bắt tri bắt giác đã đến rất gần sân khấu. Tôi muốn nhìn rõ cô ấy, tôi nghĩ mình tuyệt đối không nhìn lầm, người con gái đang ca hát trên sân khấu kia, đúng là bạn học của tôi, là bạn gái của Trương Dạng, tên gọi Tưởng Giảo. Cô ấy bởi vì nhà giàu nên được học trường nổi tiếng, tôi nghĩ, mỗi một học sinh ở Thiên Trung đều biết cô ấy.

Nhiệt độ trên sân thể dục khá cao, Lâm đã sớm cởi áo khoác của chị ấy, còn tôi ngược lại khoác áo vào thật ấm, tôi nghiêng đầu, nói với Lâm tôi không được khỏe, muốn về trước. Lâm sờ trán của tôi một chút, nói: “Trời ạ, Lý Nhị, em không phải là bị sốt nữa đấy chứ?”

[4.10] (2)

Tôi cố gắng mỉm cười: “Sao có thể chứ? Tôi qua em ngủ hơi muộn, bây giờ chịu không được. Chị cứ ở đây xem đi, đừng lo lắng cho em.”

Lâm lo lắng nói: “Không sao cả, nhưng chị không về với em được, chị còn phải bán hết chỗ gây phát quang này.”

“Không sao đâu.” Tôi nói, “Em tự về được mà.”

Trước khi rời khỏi sân thể dục, tôi quay đầu lại nhìn về sân khấu một chút. Tưởng Giảo, à không, là Tưởng Nhã Hy, cô ấy mặc một cái váy dài màu tím, mái tóc dài hơi gợn sóng, giống như một công chúa cao quý. Tôi không dám nhìn phía dưới sân khấu, tôi sợ lại nhìn thấy người không muốn thấy, có một số chuyện, tôi

hoàn toàn không muốn nhắc đến nữa. Đúng lúc này, tôi nhìn thấy một người vọt lên khán đài, người đó ôm lấy Tưởng Giảo, trong tiếng hét chói tai của người hâm mộ, người đó nhẹ nhàng hôn lên mặt cô ấy.

Lâm xoay người lại, quay đầu tìm tôi, tôi vội vàng trốn chạy thật nhanh.

Người tặng hoa cho cô ấy, chính là Hứa Đặc.

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 8 [END] Chương 7.6 Chương 7.5 Chương 7.4 Chương 7.3 Chương 7.2 Chương 7.1 Chương 6.9 Chương 6.8 Chương 6.7 Chương 6.6 Chương 6.5 Chương 6.4 Chương 6.3 Chương 6.2 Chương 6.1 Chương 5.9 Chương 5.8 Chương 5.7 Chương 5.6 Chương 5.5 Chương 5.4 Chương 5.3 Chương 5.2 Chương 5.1 Chương 4.14 Chương 4.13 Chương 4.12 Chương 4.11 Chương 4.10 Chương 4.9 Chương 4.8 Chương 4.7 Chương 4.6 Chương 4.5 Chương 4.4 Chương 4.3 Chương 4.2 Chương 4.1 Chương 3.10 Chương 3.9 Chương 3.8 Chương 3.7 Chương 3.6 Chương 3.5 Chương 3.4 Chương 3.3 Chương 3.2 Chương 3.1 Chương 2.14 Chương 2.13 Chương 2.12 Chương 2.11 Chương 2.10 Chương 2.9 Chương 2.8 Chương 2.7 Chương 2.6 Chương 2.5 Chương 2.4 Chương 2.3 Chương 2.2 Chương 2.1 Chương 1.10 Chương 1.9 Chương 1.8 Chương 1.7 Chương 1.6 Chương 1.5 Chương 1.4 Chương 1.3 Chương 1.2 Chương 1.1

Xem Chương Mới Hơn »

45. Chương 4.11

[4.11]

Tết âm lịch, tôi về đến nhà.

Vưu Tha ra nhà ga đón tôi, anh ấy mặc một cái áo bành tô màu vàng, nhìn qua rất giống một con gấu đáng yêu, anh ấy giúp tôi mang đồng hành lý công kênh, sau đó nói: “Sao em gầy thế?”

“Em không muốn béo.” Tôi tức giận nói.

“Hứa Đặc đâu?” Anh nhìn phía sau lưng tôi, “Sao hai người không cùng về? Nghe nói ba cậu ấy đã ra tù, đã khôi phục chức vụ.”

“Chúng em chia tay rồi.” Tôi nói.

“Thật sao?” Anh ấy tỏ vẻ không tin.

“Chia tay được một năm rồi.” Tôi nói.

Về mặt của anh ấy có chút lạ.

Chúng tôi vừa về đến nhà, thì phát hiện dì và cả nhà đều ở đó. Cửa vừa mở ra, mẹ và ba đều nhào đến ôm lấy tôi, thành ra tôi không biết nên ôm người nào trước. Tôi cởi áo bành tô, hốc mắt của mẹ lập tức đỏ lên, mẹ ở trước mặt mọi người ghen ngào, nói: “Sao con lại gầy như vậy, có phải ở trường học ăn uống không được tốt không?”

“Chỉ là con ăn cái gì cũng không thể béo ra thôi.” Tôi vội vàng giải thích.

“Nghỉ hè cũng không chịu về nhà, suốt ngày cứ làm thêm!” Ba tôi cũng bắt đầu mắng tôi, “Con nhìn con xem, là con gái đấy, trong khi Vưu Tha là con trai mà còn lo nghĩ đến gia đình!”

“Ừ.” Dì cũng ồn ào vài câu, “Về sau ít nhất cũng nên gọi điện thoại về nhà nhiều một chút, ba mẹ con cũng không phải là trả phí điện thoại không nổi!”

Vưu Tha đứng một bên vui sướng cười cười. Mắt nhìn thấy bốn bề công kích hướng về phía tôi, tôi liền nhanh miệng nói sang chuyện khác: “Con đói bụng rồi, ăn được chưa ạ? Trên xe lửa còn chưa ăn gì.”

Tối hôm đó tôi ăn rất nhiều, kẻ ăn nhiều như Vưu Tha mà còn thua kém tôi, tôi ghét anh ấy dùng loại ánh mắt lo lắng nhìn tôi, quả thật ghét đến cực điểm, vì thế khi cơm nước xong, cùng dì và mẹ nói chuyện một lát, tôi liền lấy có mẹt mỗi, muốn về phòng mình. Chỉ một lát sau, mẹ gõ cửa phòng, nói với tôi: “Mẹ và dì với ba đi ra ngoài tản bộ, tiện thể đưa dì dưỡng con về.”

“Dạ.” Tôi nói, “Ba mẹ nhớ về sớm một chút.”

“Nếu con mệt, thì nhanh đi tắm rửa cho sạch, rồi đi nghỉ ngơi sớm đi.”

“Dạ.” Tôi nói.

Ở trước cửa nhà, tôi nhìn thấy Vưu Tha, anh ấy đã mặc cái áo bành tô màu vàng xấu xí kia, đang đưa lưng về phía tôi mang giày. Tôi lớn tiếng gọi: “Vưu Tha, lấy pháo hoa nha, lát nữa đến giao thừa, chúng ta ra quảng trường đốt pháo.”

Anh ấy dường như hàm hồ ậm ừ ở trong mũi trả lời tôi, sau đó liền cùng mọi người rời khỏi.

Bọn họ đều đi rồi, trong phòng yên tĩnh trở lại. Tôi ngồi trên ghế sofa ở phòng khách nhìn bốn phía, căn nhà chung cư ba phòng ngủ này là đại diện cho cả thời niên thiếu của tôi, tôi còn nhớ rõ lúc chúng tôi vừa dọn đến đây, là sinh nhật lần thứ 14 của tôi, cả nhà đều vui vẻ phấn khởi, tôi mặc một cái váy nhỏ màu trắng, dựa vào cửa sổ ở phòng mình, cảm giác bản thân được bước vào một thế giới mới, tâm trạng đặc ý dạt dào thỏa mãn.

Những ngày như thế, nay đã không còn nữa. Khi đó tôi đơn thuần chính là tôi, nhưng cũng chỉ một dấu vết tươi đẹp trong ký ức. Đang ngồi một mình gặm nhấm loại ký ức đáng xấu hổ kia, thì chuông cửa vang lên. Tôi đứng dậy đi mở cửa, ở ngoài là Vưu Tha.

Chuyện này tôi đã lường trước rồi.

“Khi này thay giày, anh để quên điện thoại ở trên kệ giày.” Anh ấy nói.

Tôi im lặng cho anh ấy đi vào.

Anh ấy cầm lấy cái điện thoại, nhìn chằm chằm tôi, nói: “Lý Nhị, em đã hoàn toàn khác với trước kia, em biết không?”

“Thật sao?” Tôi nói, “Chắc là vậy.”

“Anh không thích nhìn thấy em như vậy.” Anh ấy cường điệu vấn đề.

“Không ai ép buộc anh nhìn cả.” Tôi cũng nhìn anh ấy, tâm bình khí hòa mà nói, “Anh nổi giận như vậy thật sự không cần thiết.”

Anh ấy lại ném cái di động lên kệ đánh “bộp” một tiếng, hướng về phía tôi lớn tiếng nói: “Em nhìn xem bộ dáng của em bây giờ đi, không phải là đang thất tình sao? Cho dù Hứa Dặc có lỗi với em, nhưng còn ai có lỗi với em nữa chứ? Ba em, mẹ em sao, còn có gia đình anh mà em luôn coi là người dư thừa, chán ghét?! Lý Nhị, anh nói cho em biết, nếu em cảm thấy đau khổ là chuyện của một người, nếu em cảm thấy hành hạ chính mình cũng chỉ là chuyện một người, thì em đã sai rồi, hoàn toàn sai!”

Vưu Tha nói xong, liền mở cửa ra, dứt khoát bỏ đi.

Điện thoại của anh ấy ở trên kệ giày lóe sáng. Anh ấy đã quên lấy lại nó. Tôi đi qua, cầm cái điện thoại lên, lúc mở ra, tôi nhìn thấy trên màn hình di động của anh ấy hiện ra một gương mặt cười tươi như hoa. Đó là một tấm ảnh đã được chỉnh sửa, là ảnh chụp tôi lúc 14 tuổi, đó là tôi trong trí nhớ của anh ấy. Đó là tôi, một cô gái không hiểu chuyện, không đau buồn, không có bí mật, một cô gái hoàn toàn trong sáng.

Nhưng mà hiện giờ, hết thảy đều đã hoàn toàn khác rồi.

Vưu Tha, anh ngốc ơi, chúng ta không thể trở về được nữa.

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 8 [END] Chương 7.6 Chương 7.5 Chương 7.4 Chương 7.3 Chương 7.2 Chương 7.1 Chương 6.9 Chương 6.8 Chương 6.7 Chương 6.6 Chương 6.5 Chương 6.4 Chương 6.3 Chương 6.2 Chương 6.1 Chương 5.9 Chương

5.8 Chương 5.7 Chương 5.6 Chương 5.5 Chương 5.4 Chương 5.3 Chương 5.2 Chương 5.1 Chương 4.14 Chương 4.13 Chương 4.12 Chương 4.11 Chương 4.10 Chương 4.9 Chương 4.8 Chương 4.7 Chương 4.6 Chương 4.5 Chương 4.4 Chương 4.3 Chương 4.2 Chương 4.1 Chương 3.10 Chương 3.9 Chương 3.8 Chương 3.7 Chương 3.6 Chương 3.5 Chương 3.4 Chương 3.3 Chương 3.2 Chương 3.1 Chương 2.14 Chương 2.13 Chương 2.12 Chương 2.11 Chương 2.10 Chương 2.9 Chương 2.8 Chương 2.7 Chương 2.6 Chương 2.5 Chương 2.4 Chương 2.3 Chương 2.2 Chương 2.1 Chương 1.10 Chương 1.9 Chương 1.8 Chương 1.7 Chương 1.6 Chương 1.5 Chương 1.4 Chương 1.3 Chương 1.2 Chương 1.1

Xem Chương Mới Hơn »

46. Chương 4.12

[4.12]

Đêm giao thừa, tôi đến quảng trường thì tìm được Vưu Tha, anh ấy dẫn theo một đám nhóc tí, đang bắn pháo hoa. Tôi đến bên cạnh anh ấy, giống như một người bạn đã lâu không gặp, tôi mỉm cười chào hỏi: “Chào.”

“Chào.” Anh lại giống như đứa con nít cười rộ lên, sau đó đem một cây pháo hoa đưa tới tay tôi.

“Nghe đi nói, sau khi tốt nghiệp, anh sẽ đi nước ngoài?”

“Ừ, đúng là có quyết định này.” Anh ấy nói.

“Cảm ơn anh.” Tôi nói.

“Cảm ơn anh cái gì?” Anh không rõ hỏi.

“Cảm ơn anh đã quan tâm em.” Tôi nói.

“Đừng có nói vậy, em là muội muội của anh, anh có thể không quan tâm sao?”

“Vưu Tha.” Tôi nói, “Hứa với em, cho dù thế nào, anh nhất định phải sống thật tốt, được không?”

Anh ấy nhìn tôi, nói: “Ừ, được. Còn em?”

Tôi cố gắng cười nói: “Em cũng sẽ như vậy.”

“Trạng nguyên ca ca, trạng nguyên ca ca,” Một đứa trong đám con nít lên tiếng kéo kéo tay anh ấy, “Mau tới đây, cây pháo lớn nhất, đang chờ anh đốt đấy, mau lên mau lên, chúng ta không kịp bây giờ.”

Tôi mỉm cười, ý bảo anh ấy nhanh đi đi.

Vưu Tha hỏi: “Em cũng cùng đốt pháo luôn chứ?”

Tôi lắc đầu: “Em muốn đứng từ xa xem thôi.”

Vưu Tha bị mấy đứa nhóc lôi đi. Tôi nhìn lên, thì thấy một đồng pháo lớn anh ấy đã mua, bỗng nhiên tôi nảy ra ý định, liền ôm lấy một bó nhỏ, hướng ra ngoại ô mà đi.

Con đường kia từ trước tới nay vẫn tối đen, ẩm ướt. Tôi bước đi như bay. Chỉ có một mục đích duy nhất, dường như đang đi đến điểm hẹn đã hẹn từ lâu. Tôi cảm thấy biết ơn đôi giày thể thao nhẹ nhàng của mình, nó khiến tôi có cảm giác như đang bay vậy. Tôi ôm bó pháo hoa của mình, quyết định trở thành một cô gái bốc đồng trong thời khắc cuối cùng bước qua năm mới.

Tôi rất nhanh đã đến nơi. Khu nhà bỏ hoang ấy, cái nóc nhà mà vô số lần đã xuất hiện trong mơ, giống như một cái thành lũy trong truyện cổ tích đầy mê hoặc, thậm chí đang lóe sáng đầy lân quang. Tôi nhét mấy cây pháo hoa vào túi áo bành tô, theo lối đi quen thuộc trèo lên. Đến lúc trèo lên đến đỉnh nóc nhà, tôi kinh ngạc phát hiện, ở phía trước có những đốm sáng màu đỏ lúc to lúc nhỏ mờ nhạt, nó cứ như vậy lóe sáng mờ ảo. Tôi cảm thấy rung mình, nhưng tôi rất nhanh hiểu được, đó là tàn thuốc! Có người đang

ở trên này hút thuốc! Tôi sợ tới mức lùi từng bước một, một âm thanh quen thuộc vang lên bên tai tôi: “Tiểu Nhĩ Đóa, rốt cuộc em đã đến.”

Sau đó, người kia đứng dậy, nhanh chóng đi đến trước mặt tôi, ôm chặt lấy tôi, khiến tôi không thể cử động, giống như có ma thuật vậy.

Là Trương Dạng! Là anh!

Trong nháy mắt, tôi muốn đẩy anh ra, nhưng cánh tay anh ấy siết chặt khiến tôi không thể nhúc nhích, tôi cảm giác được hơi ấm ở lồng ngực của anh, thân thể anh dán chặt vào tôi, môi của anh gần như chạm vào hai bên má của tôi, sau đó anh thì thầm vào tai trái của tôi. Tôi nghe thấy anh nói: “Em có thể nghe anh nói không?”

Tôi nói không nên lời, chỉ có thể gật đầu.

Anh nói: “Vậy là tốt rồi, em biết không, chuyên gia y học đã chứng minh, lời nói ngọt ngào, nhất định phải nói vào lỗ tai trái. Nếu em không nghe thấy, anh sẽ đưa em đi chữa, cho dù phải dùng cả đời, anh cũng phải chữa được cho em.”

“Trương Dạng...” Tôi gọi tên anh.

“Không được nhúc nhích.” Anh nói, “Ngoan, im lặng nghe anh nói.”

Cả người tôi run rẩy, tôi cảm nhận được anh muốn nói gì, hạnh phúc đến bất chợt khiến cho tôi không thể kháng cự, cũng không muốn kháng cự.

Sau đó, bên tai trái của tôi rõ ràng nghe được từng lời của anh: “Anh yêu em, Tiểu Nhĩ Đóa.”

“Anh yêu em, Tiểu Nhĩ Đóa!” Anh lại lớn tiếng kêu lên, sau khi nói xong, anh bế tôi lên cao, những cây pháo hoa ở trong người tôi rơi ra, tôi thét lên chói tai, thế giới biến thành một sân chơi đầy màu sắc. Tôi nhìn thấy ở cách đó không xa, ánh sáng pháo hoa như thấp sáng cả thành phố, mỗi đốm sáng phát ra liên giống như ánh sáng mặt trời rực rỡ, niềm hạnh phúc mong chờ đã lâu, tôi biết nó rốt cuộc cũng ầm ầm mà đến.

Ba Lạp, bạn yêu quý, cậu có nhìn thấy không?

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 8 [END] Chương 7.6 Chương 7.5 Chương 7.4 Chương 7.3 Chương 7.2 Chương 7.1 Chương 6.9 Chương 6.8 Chương 6.7 Chương 6.6 Chương 6.5 Chương 6.4 Chương 6.3 Chương 6.2 Chương 6.1 Chương 5.9 Chương 5.8 Chương 5.7 Chương 5.6 Chương 5.5 Chương 5.4 Chương 5.3 Chương 5.2 Chương 5.1 Chương 4.14 Chương 4.13 Chương 4.12 Chương 4.11 Chương 4.10 Chương 4.9 Chương 4.8 Chương 4.7 Chương 4.6 Chương 4.5 Chương 4.4 Chương 4.3 Chương 4.2 Chương 4.1 Chương 3.10 Chương 3.9 Chương 3.8 Chương 3.7 Chương 3.6 Chương 3.5 Chương 3.4 Chương 3.3 Chương 3.2 Chương 3.1 Chương 2.14 Chương 2.13 Chương 2.12 Chương 2.11 Chương 2.10 Chương 2.9 Chương 2.8 Chương 2.7 Chương 2.6 Chương 2.5 Chương 2.4 Chương 2.3 Chương 2.2 Chương 2.1 Chương 1.10 Chương 1.9 Chương 1.8 Chương 1.7 Chương 1.6 Chương 1.5 Chương 1.4 Chương 1.3 Chương 1.2 Chương 1.1

Xem Chương Mới Hơn »

47. Chương 4.13

[4.13]

Mọi người đều nói

Tình yêu của chúng ta

Không có kết cục tốt

Nhưng em vẫn
Kiên trì không từ bỏ
Mùa xuân đã về
Tuyết lạnh lất phất rơi lần cuối
Có một câu chuyện cũ
Không thể không đặt bút chấm hết.
Những bí mật đau thương
Hãy khiến nó tan biến trong lòng
Đừng bao giờ nhắc tới nữa.
Mọi người đều nói
Tai trái nghe được, đều là lời hay lời đẹp
Tình yêu nghe được ở tai trái
Sẽ như cơn gió thoảng qua
Đừng bao giờ tiếc nuối
Anh phải tin rằng
Em sẽ không xa anh,
Sẽ kiên quyết ở lại
Lắng nghe bằng tai trái
Tình yêu gió thoảng kia
Lắng nghe bằng tai trái
Câu truyện bất hủ này
Lắng nghe bằng tai trái
Anh không xa em
Anh ở lại bên em
Anh chưa bao giờ xa em
Anh luôn ở bên em
Mãi giữ gìn ký ức của chúng ta.

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 8 [END] Chương 7.6 Chương 7.5 Chương 7.4 Chương 7.3 Chương 7.2 Chương 7.1 Chương 6.9 Chương 6.8 Chương 6.7 Chương 6.6 Chương 6.5 Chương 6.4 Chương 6.3 Chương 6.2 Chương 6.1 Chương 5.9 Chương 5.8 Chương 5.7 Chương 5.6 Chương 5.5 Chương 5.4 Chương 5.3 Chương 5.2 Chương 5.1 Chương 4.14 Chương 4.13 Chương 4.12 Chương 4.11 Chương 4.10 Chương 4.9 Chương 4.8 Chương 4.7 Chương 4.6 Chương 4.5 Chương 4.4 Chương 4.3 Chương 4.2 Chương 4.1 Chương 3.10 Chương 3.9 Chương 3.8 Chương 3.7 Chương 3.6 Chương 3.5 Chương 3.4 Chương 3.3 Chương 3.2 Chương 3.1 Chương 2.14 Chương 2.13 Chương 2.12 Chương 2.11 Chương 2.10 Chương 2.9 Chương 2.8 Chương 2.7 Chương 2.6 Chương 2.5 Chương 2.4 Chương 2.3 Chương 2.2 Chương 2.1 Chương 1.10 Chương 1.9 Chương 1.8 Chương 1.7 Chương 1.6 Chương 1.5 Chương 1.4 Chương 1.3 Chương 1.2 Chương 1.1

Xem Chương Mới Hơn »

48. Chương 4.14

Part 7

[4.14] (1)

Rất nhiều ngày trôi qua, tôi không biết nên xưng hô với anh thế nào.

Rất nhiều thời điểm, tôi có thói quen nói: “Ừ.” Anh liền cười rộ lên, nhưng khi cười xong, anh không bắt buộc tôi phải trả lời, hay đề nghị tôi phải làm gì. Thật ra thì, đây là thứ tình cảm có chút gì đó kỳ lạ, tôi cảm giác như vậy, chủ yếu bởi vì ngay từ đầu nó đã tiến vào lòng tôi với một kiểu không hiểu được, cho nên nó phát triển lên không thể không có chút kỳ quái. Khi cảm xúc từ từ qua đi, chúng tôi đều tỏ ra thận trọng, cả hai đều hiểu lòng nhau, chính là không muốn để cho người khác sớm biết chuyện. Cho nên số lần gặp mặt của chúng tôi cũng không nhiều, cho dù là gặp nhau, cũng có một dáng vẻ rất “bí mật”: Trên đường đi thì một trước một sau, nửa đêm 12 giờ ngồi lạnh run trên nóc nhà nhìn nhau cười ngây ngốc, mỗi ngày nhắn một vài tin nhắn ngắn ngủn không có nội dung: Ăn cơm chưa? Thời tiết rất tốt! ... vân vân. Cứ như vậy, thời gian giống như cái dây cót siêu tốc, kỳ nghỉ đông đã qua, học kỳ mới lại đến.

Trước một ngày rời nhà, tôi quyết định đến một nơi. Tôi không nói cho anh biết, chỉ là muốn đi một mình. Đường đến Nam Sơn đang sửa chữa, cực kỳ khó đi, xe bus chỉ có thể đi được một nửa, cũng chẳng có xe taxi nào đồng ý chạy. Tôi đành đi một đoạn đường dài mới có thể đến được đó, trên đôi giày thể thao đã dính đầy bùn đất trông rất khó coi, điều này khiến ôi bước chân của tôi có chút nặng nề. Cổ đại xanh mượt trên mộ của cô ấy, tươi tốt hơn rất nhiều so với tưởng tượng của tôi, tôi không mang hoa tươi hay lễ vật gì cho cô ấy, tôi chỉ mang chính mình đến, hy vọng cô ấy có thể nhìn thấy tôi, cảm nhận được tôi.

Tôi ở trước mặt cô ấy ngồi xuống, nhìn đến ánh mắt của cô ấy. Cô ấy mỉm cười, trong ánh mắt có một loại trách cứ trong suốt, lòng của tôi bỗng nhiên bị kích động, giống như một thanh gươm hoảng loạn đâm về tứ phía. Đúng lúc này, truyền đến hơi thở quen thuộc, tôi quay đầu thì nhìn thấy anh, anh đang nhìn tôi cười như không cười, hai cái kích động khiến cho tôi hoảng loạn nhảy dựng lên.

Anh nhanh chóng kéo tôi vào ngực, nói: “Hắn là em vừa gọi tên anh.”

Tôi không biết xấu hổ, ý muốn đẩy anh ra, nhưng anh lại càng siết chặt vòng tay.

“Cho cô ấy nhìn thấy chúng ta đi!” Anh nói, “Cho cô ấy nhìn thấy đi. Cô ấy nhất định sẽ vui mừng cho chúng ta.”

“Đừng mà!” Tôi la lớn lên, “Đừng mà, Trương Dạng, đừng mà!”

Phản ứng của tôi kịch liệt dường như dọa anh sợ, rốt cuộc anh buông tôi ra, tôi chạy trốn đi rất xa, chạy đến bên cạnh một gốc cây ngồi xổm xuống, đưa lưng về phía mộ của Ba Lạp. Tôi không biết mình nên nói cái gì, tôi cũng không biết mình nên làm cái gì, tóm lại, tôi không biết như thế nào mới là phải.

Anh theo đến bên cạnh tôi, ngồi xuống phía đối diện, nâng cằm tôi lên, dùng sức nắm chặt nó, khiến cho tôi nhìn vào mắt của anh, sau đó anh dùng giọng nói khàn đặc hỏi: “Vì sao, vì sao em lại muốn nghĩ như vậy? Nói cho anh biết!”

Nước mắt của tôi không khống chế được rơi xuống. Môi của anh gần sát gương mặt lạnh lẽo của tôi, dịu dàng đau xót, hút khô những giọt nước mắt ấy. Sau đó, anh thở dài bên tai phải của tôi, nói: “Tiểu Nhĩ Đóa, lòng anh vẫn còn đau đớn lắm, em có biết không?”

“Vâng.” Tôi nói.

“Anh biết là em biết.” Anh nói những từ ngữ hỗn loạn, “Em cũng có thể biết, anh cũng biết em như thế.”

Tôi dùng sức gật đầu, anh lại một lần nữa ôm chặt lấy tôi, nói như lời thề: “Em yên tâm, anh sẽ không phạm sai lầm lần thứ hai, nếu không, anh sẽ chết không được tử tế!”

Anh nói chuyện một cách tự nhiên như vậy ở trước những ngôi mộ, tim của tôi lập tức mềm nhũn, tôi vội vàng giơ tay lên che miệng anh lại. Anh nắm chặt tay tôi, đặt ở ngực, hỏi: “Ngày mai đi Thượng Hải, em sẽ nhớ anh chứ?”

“Không nhớ.” Tôi nói. Ông trời chứng giám, kỳ thật tôi muốn nói “Nhớ”. Nhưng không hiểu vì sao khi lên đến miệng lại biến thành hai chữ.

Anh cười ha ha: “Anh hỏi thẳng, em lại càng trả lời thẳng.” Sau đó anh buông tôi ra, châm một điếu thuốc, anh nhìn bầu trời ở phía xa, hạ giọng giống như quyết định chuyện lớn lao: “Về sau, anh sẽ không gọi em là Tiểu Nhĩ Đóa nữa, được không?”

“Vậy gọi là gì?” Tôi tò mò hỏi.

“Vợ yêu.” Anh quay lại nhìn tôi, trên mặt mang theo nụ cười đắc ý.

Tôi tức giận muốn đá anh một cái, anh thân hình linh hoạt lách người tránh được. Tôi chạy đến trước mộ của Ba Lạp, nhẹ giọng nói với cô ấy: “Cậu thấy chưa, anh ấy cả ngày cứ thích ức hiếp mình.” Tôi bị chính lời nói quái lạ của mình làm hoảng sợ, có lẽ đây chính là tình yêu thật sự, nó hành hạ bạn thành ra một kẻ không còn là bạn nữa. Ba Lạp vẫn không nói lời nào, cô ấy vẫn mỉm cười như thế, đôi mắt vẫn mang theo ánh nhìn trong suốt và trách cứ.

À, ông trời ơi, tôi không biết cô ấy rốt cuộc là đang trách cứ ai nữa.

“Chúng ta đi thôi.” Anh ở phía sau tôi, nói: “Rất kỳ lạ, mỗi lần anh đến đây trời lúc nào cũng âm u, đi xe bus thì cũng phải cuộc bộ thật lâu, nếu trời có mưa, em sẽ bị cảm đấy.”

Tôi đi theo Trương Dạng, lại nhịn không được cẩn thận từng bước đi, ừ thì đi, nhưng mà rốt cuộc mình đồng ý cái gì chứ?

Trương Dạng vươn tay ra, xoa xoa lên đầu tôi. Sau đó anh nói: “Cô gái nhỏ, chúng ta đi về phía trước đi.”

Trong lòng tôi có chút ảm ức, tôi vẫn thích anh gọi tôi là Tiểu Nhĩ Đóa. Nhưng tôi biết, anh muốn đi về phía trước, nên có thể quên mất vài thứ. Đương nhiên, anh chẳng có gì sai, chúng ta nên đi về phía trước, giống như tôi thích câu nói này: Cái gì cần nhớ thì nên nhớ, cần quên thì nên quên, cần thay đổi thì thay đổi, cũng phải chấp nhận thay đổi nữa. Không phải sao?

Bởi vì còn phải thu dọn hành lý, nên ngày hôm đó chúng tôi không ở bên nhau nhiều.

Đang thu dọn thì tôi nhận một cuộc điện thoại.

Trương Dạng nói: “Cô bé à, bỗng nhiên anh rất nhớ em.”

Tôi nói: “Ừ.”

Anh nói: “Chúng ta phải xa nhau, anh không muốn.”

Tôi có chút cảm không được cái điện thoại, lời nói ngọt ngào này quả thật giống như đòi mạng, có tan xương nát thịt tôi cũng cam lòng.

“Anh đang ở dưới lầu nhà em.” Anh nói.

“Chờ em.” Tôi cúp điện thoại, vội vàng chạy xuống lầu.

[4.14] (2)

Trương Dạng chợt xuất hiện sau một gốc đại thụ, trời còn chưa tối, lúc này là hoàng hôn. Ánh sáng buổi hoàng hôn mùa đông chiếu rọi gương mặt của anh, giống như khảm lên đó một lớp viền màu vàng. Chúng tôi cứ đứng như vậy, anh nhìn tôi, tôi nhìn anh. Cuối cùng tôi cười, anh cũng cười.

Tôi hỏi anh: “Có muốn vào nhà em ngồi một chút không?”

“Không tốt lắm đâu.” Anh nói.

“Ba mẹ em đều không có ở nhà.”

“Như vậy càng không tốt.” Anh nói.

Tôi vì anh mà có tâm tư không tốt, nên mặt đỏ lên, anh lại càng vui vẻ.

“Ngày mai anh đến nhà ga đưa em đi.” Anh nói.

“Được.” Tôi nói.

“Anh muốn ôm em một chút,” Anh nói, “ Nhưng nơi này có nhiều người qua lại.”

Tôi giơ một cánh tay ra, anh có chút chần chừ, nhưng rồi rất nhanh liền nắm lấy. Tôi kéo anh đi về phía trước, nói giống như ra lệnh: “Theo em đi đến một nơi!”

“Nơi nào?” Anh nói, “Ngoại ô thì không nên đi, đêm nay nhiệt độ xuống thấp, anh sợ em bị cảm.”

“Đi rồi sẽ biết.” Tôi nói.

“Ha ha,” Anh cười rộ lên, “Em lôi kéo anh như vậy, không sợ bị người ta thấy sao?”

Tôi buông tay anh ra, đi lên phía trước anh. Thật tốt, anh vẫn đi theo tôi.

Tôi dẫn Trương Dạng đến “Toán Liễu”. Đây là nơi chúng tôi cần tránh xa, nhưng ở trong lòng tôi sự dũng cảm lại cổ vũ, tôi rất cuộc cũng muốn đối mặt với một vài thứ, không đúng sao? Tôi phải hiểu một sự thật, hiện tại trước mắt tôi, anh chính là người quan trọng nhất.

“Toán Liễu” vẫn như vậy, dường như không có chút thay đổi, người vẫn rất thưa thớt. Thật lâu trước kia, tôi đã từng ở đây, vì người con trai mình thích, bị người ta đánh cho đầu rơi máu chảy, rồi một cô gái giống như một con điều hâu bảo vệ chú gà con ôm tôi vào lòng. Tôi ngửi được hương thơm ở trên người cô ấy, sau đó mang theo cảm xúc hạnh phúc của tình bạn mà ngất đi. Thời gian giống như bị xé vụn thành từng mảnh nhỏ, trong nháy mắt được ghép lại một lần nữa, tôi nhìn thấy Ba Lạp, nhìn thấy tôi với tuổi 17 trẻ con và liều lĩnh, trong lòng dâng lên cảm giác đau buồn khó diễn tả. Tôi khi đó, cho dù thế nào đi nữa, cũng không thể tưởng tượng được, chính mình hôm nay lại yêu một người khác.

Trương Dạng kéo tôi đi, chúng tôi ngồi đối diện nhau ở một góc sáng sửa. Bụng dạ thiến cận của tôi có lẽ anh biết thừa, nhưng anh chẳng nói gì, vì thế mặt của tôi lại bắt đầu ửng đỏ.

Anh cười, vươn ra một ngón tay, yêu thương chạm vào mặt của tôi.

Mặt của tôi lại càng đỏ, ngáy ngốc nói: “Em rất sợ, em không phải là người tốt như anh nghĩ.”

“Anh cũng vậy.” Anh nói.

“Còn nữa, em rất sợ bị tổn thương.”

“Anh cũng vậy.”

“Em thường không có cảm giác an toàn.”

“Anh cũng vậy.”

“... Em có yêu một người, không phải anh.”

“... Anh cũng vậy.”

“Anh không muốn biết là ai sao?”

“Không muốn.” Anh trả lời kiên quyết.

“Em cảm thấy em vẫn không biết như thế nào là tình yêu chân chính.”

“Vậy chúng ta từ từ tìm hiểu,” Anh dùng giọng nói dịu dàng hiếm có trả lời tôi, “Bởi vì anh cũng không hiểu lắm.”

“À,” Tôi nói, “Em thật sự muốn biết, anh yêu em từ khi nào, có thể nói cho em biết không?”

“Ngày nào em yêu anh thì là ngày đó.” Anh nhìn vào mắt tôi nói.

Đêm đó chúng tôi nói rất nhiều chuyện, anh uống hết một cốc bia lớn, tôi uống hết một cốc nước ô mai. Chúng tôi còn cùng ăn một cái bánh ga-tô. Mười giờ đêm, mẹ gọi điện thoại đến giục tôi về nhà, Trương

Dạng thanh toán tiền, dẫn tôi về dưới lầu. Lúc sắp đi lên, anh nhẹ nhàng ôm tôi. Tôi ngồi được trên người anh hương vị bia nhàn nhạt, có lẽ trong quán bar đã nói nhiều rồi, nên một khắc đó, chúng tôi không nói gì, tôi xoay người đi lên lầu.

Không phải tôi chưa niếm qua mùi vị của “ly biệt”, nhưng lúc này đây, quả thật tôi có chút không giống người thường. Tối hôm đó, tôi chạy đến ban công đứng hút thuốc, đã lâu rồi tôi không có hút thuốc, nên bây giờ hút vào chỉ có ho khan. Tôi đã nghĩ ra rất nhiều cách chia tay, nói gì lúc sắp chia tay, thậm chí sau khi chia tay tôi sẽ phải làm gì, có thể sẽ phải khóc rất nhiều. Nhưng sự thật chứng minh, tất cả đều uổng phí công sức, bởi vì sáng sớm hôm sau anh gửi cho tôi một tin nhắn, nói cho tôi biết, anh sẽ đưa tôi đi Thượng Hải, sau đó sẽ ngồi tàu buổi tối về Bắc Kinh nhập học.

Tôi xem xong cái tin nhắn, liền ngồi lý ở trên giường đến nửa giờ đồng hồ, nên khi chạy đến nhà ga, thiếu chút nữa tôi đã bị lỡ chuyến xe lửa. Ba dẫn tôi lên xe. Xe lửa chuyển động, khoảng 3 phút sau, anh thần kỳ xuất hiện trước mặt tôi. Tôi nhìn vào gương mặt thân quen của anh, trong lòng giống như có dòng suối ấm áp chảy tràn khắp cơ thể. Bởi vì mua vé cận ngày, nên anh không có chỗ ngồi, đành phải ngồi lên tay vịn trên ghế của tôi. Nhưng như vậy cũng tốt, chúng tôi nói chuyện với nhau rất thuận tiện.

Xe lửa lao về phía trước rền vang, tôi nói với anh: “À, kỳ thật anh không cần phải đưa em đi, trước kia em đi một mình cũng quen rồi.”

Anh nói: “Đương nhiên trước kia là như vậy, vì trước kia em không phải là bạn gái của anh.”

“Nhưng,” Tôi dối lòng, nói: “Em không muốn lắm, bởi vì anh thật sự rất vất vả.”

Anh cười ha ha, sau đó ôm vai tôi, nói: “Cô gái nhỏ ơi, mặc kệ em có muốn hay không, về sau, anh đều cố gắng chăm sóc em như vậy.”

Lời hứa của con trai, giống như một cái bánh kem ngọt ngào mà giòn tan vậy, khi vào miệng sẽ chậm rãi tan chảy, nhưng nó sẽ nhanh chóng bí mật tiến vào cơ thể bạn, sau đó thì chiếm luôn trái tim của bạn. Tôi có chút không quen khi ở cùng một chỗ với nam sinh nơi công cộng lâu như vậy, vì thế tôi kiếm cớ đi uống nước, dấu diếm tâm sự mà tránh xa anh một chút. Mùa đông còn chưa hoàn toàn đi qua, nhưng trên xe mở máy điều hòa trong phòng kín, nên khiến ọi người có cảm giác nóng bức. Anh giúp tôi cởi áo bành tô, để lên trên đùi của anh, sau đó nói với tôi: “Ngủ một lát đi, khi nào đến anh gọi em.” Đã một ngày một đêm ngủ không được tốt, tôi dựa lên người anh, thế nhưng rất nhanh đã ngủ. Tôi có một giấc mơ vô cùng kỳ lạ, tôi mơ thấy mình đứng ở một nơi thật trống trải trên sân thể dục, trời xanh giống như một cái màn ảnh đang chiếu phim, trong phim anh và cô ấy đang hôn nhau. Bọn họ hôn nhau vô cùng cuồng nhiệt, anh là của cô ấy, cô ấy là của anh. Tôi đau khổ hoảng sợ lùi về một góc sáng, nơi đó có rất nhiều con diều đang chất thành đống, màu sắc rực rỡ, từng cái hiện ra từng khuôn mặt người, thật sự khiến người ta sợ hãi, tôi tiếp tục lùi bước, một cơn gió thật mạnh thổi tới, điều loạn choạng, lộn vòng rồi biến mất trên bầu trời. Tôi cảm giác được chính mình liều mạng đến chỗ mờ hôi lạnh, sau đó, môi của tôi dễ dàng phát ra âm thanh: Ba —— La. Rồi, màn ảnh trên bầu trời biến động, hình ảnh vỡ vụn, tôi tỉnh giấc.

[4.14] (3)

Tôi tỉnh lại, phát hiện anh đang nhìn tôi.

Trong ánh mắt lấp lánh bất định của tôi, anh nhận ra được điều gì, nói: “Em nằm mơ?”

Tôi có chút chột dạ quay đầu sang hướng khác, lại kiếm cớ đi uống nước. Ông trời làm chứng, tôi rất hy vọng chính mình có thể nhanh chóng trưởng thành làm một cô gái chừng chạc, không phải dễ dàng khiến cho người ta nhìn thấu được tâm tư như thế.

Anh lấy cái cốc nước đưa đến tay tôi, nói: “Em mơ thấy anh sao?”

“Không có.” Tôi nói.

“Tiểu Nhĩ Đóa nói dối,” Anh khẽ cười nói, “Em nhất định là mơ thấy anh.”

Anh lại dễ dàng quên đi quyết định của mình, lại gọi tôi là Tiểu Nhĩ Đóa. Lòng tôi bỗng nhiên sinh ra một loại sợ hãi đặc sệt, giống như kẹo dẻo dính chặt không rời. Vì thế tôi nhẹ nhàng đẩy anh ra, ngồi thẳng lại. Anh lại dùng sức kéo tôi bên cạnh anh, nhẹ giọng nói bên tai tôi: “Không được rời khỏi anh.”

Lỗ tai của tôi lại không nghe thấy gì nữa. Tôi dựa vào người anh, một khắc đó bỗng nhiên cảm giác chúng tôi thật xa lạ, anh rốt cuộc là ai, tôi nên gọi anh là gì, chúng tôi làm sao có thể ở bên nhau? Xe lửa tiếp tục ầm ầm mà lao về phía trước, đầu óc của tôi bắt đầu hỗn loạn, giống như uống phải độc dược, chỉ số thông minh bị giảm xuống mức thấp nhất.

Khoảng 2 giờ sau, chúng tôi theo dòng người chen lấn xuống xe. Tôi đeo cái ba lô KITTY đi thoải mái như đang dạo ở công viên, anh thì hai tay đều mang theo hành lý cồng kềnh, ra ý bảo tôi làm sao để bến trạm xe điện ngầm. Tôi nói: em có thể mang một rương hành lý.

Anh không thèm để ý đến tôi.

Đến quầy bán vé ở trạm tàu điện ngầm, anh bảo tôi trông hành lý, liền đi xếp hàng mua vé.

Anh không có tiền lẻ, tôi thì có, nhưng anh kiên quyết không chịu dùng tiền của tôi. Anh đưa cho người ta 100 đồng, chỉ mua có 3 đồng cho 2 vé xe điện ngầm, người bán vé phải tìm rất nhiều tiền lẻ đưa cho anh, anh bỏ tất cả vào trong túi quần, sau đó cầm lấy hành lý, nói với tôi: “Chúng ta đi thôi.”

Tôi bực bội giật lấy một cái rương hành lý, giống như tướng quân đi ra phía trước mặt anh.

Anh chần chờ một chút liền theo kịp tôi, cười nói: “A, thì ra khỏe như vậy.”

Xe điện ngầm thật đông người, chúng tôi không có chỗ ngồi. Anh nắm tay tôi, kéo tôi ngồi lên rương hành lý. Khi tôi ngồi xong, tay của anh đặt lên vai tôi, anh dùng chút lực ở tay, dường như sợ tôi té ngã. Tôi nhìn mũi chân của chính mình, trách cứ tính khí nhỏ nhen của bản thân, cố gắng thuyết phục chính mình không thêm nghĩ đến việc nhỏ không có liên quan. Lúc xe điện ngầm bắt đầu lay động, tiền xu trong túi của anh va vào nhau loảng xoảng, tính nhỏ nhen của tôi lại nổi lên, muốn quản cũng không quản được.

Khi ra khỏi xe điện ngầm, tôi nhìn thấy một cái biển quảng cáo, trên đó có hình của Tưởng Nhã Hy, cô ấy khẽ nhếch cái môi xinh xắn màu hồng nhạt, hết sức mê người. Đến gần biển quảng cáo tôi dừng lại, tỏ ra bộ dáng có hứng thú. Trương Dạng lớn tiếng nói: “Đi!”

Tôi cười ha ha.

Anh nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Sớm muộn gì anh cũng sẽ trừng phạt em!”

“Em không sợ.” Tôi nói, “Bình đến tướng chặn, thủy đến thổ dẫu.” (4.5)

(4.5) Nghĩa là có thể đối phó được.

Trong tay anh có hai cái rương to cồng kềnh, nên căn bản không có cách đối phó với tôi. Qua một lúc lâu anh mới tỉnh ngộ ra, nói: “Này, cô bé kia, đột nhiên anh phát hiện em rất là xấu xa.”

Tôi nói: “Vâng, đã muộn rồi.”

Anh buông hành lý xuống, hướng về phía tôi “giương nanh múa vuốt”, tôi liền “chạy là thượng sách”, trốn anh thật xa.

Đợi đến lúc anh đuổi kịp tôi, tôi đưa đến trước mặt anh một ly trà sữa trân châu, cười tủm tỉm nói: “Một mỗi rồi, uống một ly nhé?”

Anh liền cầm lấy, một hơi uống sạch, sau đó anh cười rất xấu xa, ôm chặt thắt lưng của tôi: “Anh muốn hôn em ở đây, để chứng minh là chúng ta rất cục ai xấu xa hơn ai.”

Tôi sợ tới mức khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên trắng bệch, vội vàng thừa nhận: “Anh... Anh..., anh xấu xa hơn.”

Anh vui.

Sau đó, sợ anh sẽ thật sự làm ra hành động xấu xa, tôi chỉ ngoan ngoãn đi theo sau anh, không nói gì nữa. Nhưng lúc cúi đầu bước nhanh đi trên đường, khóe miệng cứ cong lên, đủ để chứng minh, niềm vui này là từ xương cốt mà phát ra, từ trước đến nay chưa từng có được, hết thấy đều rất đáng giá để tôi dùng cả đời chờ đợi và bảo vệ.

Khi đến trường học thì đã gần giữa trưa, giờ cơm trưa đã qua. Anh đưa tôi đến dưới lầu ký túc xá nữ, chờ tôi đi cất hành lý. Tôi và các bạn cùng phòng đã lâu không gặp, phải chào hỏi tán gẫu một trận mới có thể thoát thân. Tôi lo anh chờ có chút không kiên nhẫn, hoặc đói có chút chịu không nổi, liền bước nhanh chạy xuống lầu, nhìn đến anh đang dựa vào một gốc cây ngô đồng, dưới tán cây hút thuốc, quần áo của anh không phải hàng hiệu, nhưng thân thể mạnh mẽ hơn người, ở trong mắt tôi, anh giống như một vầng dương bé nhỏ, chói lọi rực rỡ.

Vì thế tôi đứng đó, có chút ngây ngốc nhìn anh. Đến khi anh phát hiện ra tôi, liền dập thuốc, hướng tôi ngoắc tay.

Tôi đến gần.

“Đi thôi.” Anh nói, “Em nhất định đang đói bụng.”

Tôi và Trương Dạng đến một quán mì gần trường học để ăn trưa. Vẫn là quán của người Tân Cương, nhưng khẩu vị so với quán mì ở Thiên Trung thì kém hơn rất nhiều.

Nghe tôi cầu nhàu, Trương Dạng nói: “Kỳ thật cũng không khác lắm, chắc em cảm thấy khác vậy thôi.”

Tôi kiên trì nói: “Khăng định là không giống.”

“Được rồi,” Anh ăn một đũa mì thật to, nói: “Tiểu trứng thối, không giống thì không giống.”

Anh lại thường xuyên thay đổi cách xưng hô, tôi thật sự có chút ăn không tiêu.

Tôi nói: “Em có một yêu cầu.”

“Nói đi!”

“Hôm nay em mời anh ăn mì.”

“Không được.” Anh nói.

“Vì sao?”

“Không vì sao cả.” Anh nói, “Dù sao em và anh đã quen nhau, anh không muốn em tiêu một phân tiền nào hết.”

“Vì sao?”

“Anh đã bảo không có vì sao rồi mà.”

“Nhưng hôm nay em không thể không mời khách.” Tôi buông đũa đánh “bộp” trên bàn, kiên quyết nói, “Nếu không em sẽ không ăn bát mì này, để đói chết!”

Anh nhìn tôi: “Cô bé hư hỏng như em thật là cố chấp.”

Tôi chỉ hừ hừ.

“Được rồi,” Anh đầu hàng.

Tôi vẫn còn hừ hừ.

Anh tức giận nói: “Anh đã đồng ý rồi, em còn hừ gì nữa chứ, cẩn thận anh trừng phạt em đấy!”

Tôi vẫn tiếp tục hừ hừ.

[4.14] (4)

Anh vươn tay ra, dịu dàng xoa đầu tôi: “Cô bé ngoan, ăn nhanh đi, bằng không sẽ đói ngất xỉu.” Sau đó anh lấy một đôi đũa sạch, giúp tôi trộn bát mì, vừa trộn vừa nói: “Anh còn nhớ rõ cô gái đã giúp anh trộn bát mì, anh nghĩ ra rồi, chính là ngày đó anh đã thích cô ấy.”

Hôm đó, tôi đạt ý nguyện được thanh toán tiền. Anh cho tay vào túi quần, bắt lực nhìn tôi mỉm cười. Đúng vậy, tôi thật sự rất cố chấp, danh dự có đôi khi quan trọng hơn bất cứ thứ gì. Đương nhiên anh nhượng bộ và khoan dung cũng khiến lòng tôi cảm kích. Lúc chúng tôi đi dạo trên con đường gần biển, lòng tôi tràn ngập sự biết ơn, đời này kiếp này tôi nhất định phải đối tốt với anh, người con trai đặc biệt này, cảm ơn

thượng đế đã ban anh cho tôi, hy vọng từ nay về sau không còn phải gặp bất cứ chuyện gì nữa, chúng tôi có thể sẽ như vậy mà vượt qua con đường đời thật dài.

Tối hôm đó, anh phải ngồi chuyến xe lửa 8 giờ rời Thượng hải để đến Bắc Kinh. Trước hết, anh đưa tôi về đến cổng trường đại học, sau đó sẽ một mình đi tàu điện ngầm đến nhà ga.

Tôi nói: “Em muốn đưa anh đi.”

“Không được!” Anh nói.

“Nhưng...”

“Không có nhưng gì cả!” Anh ngắt lời tôi, “Em đi lên đi, anh nhìn em.”

Thì ra ly biệt vẫn là tàn nhẫn như thế, đến sớm hay đến muộn, trước sau gì cũng phải đến. Tôi giằng co với chính cơ thể của mình, không hề cử động, sợ nước mắt sẽ không nghe lời mà rơi xuống.

Anh cũng không nói gì, không biết đã qua bao lâu, tôi giống như nghe được tiếng bước chân rời đi của anh, tôi hoảng sợ ngẩng đầu, tìm kiếm xung quanh, bóng dáng của anh đã không còn ở đó nữa. Tim của tôi lập tức co thắt lại, giống như một loại ma pháp thần kỳ, chỉ là ngăn ngủi trong chớp mắt, anh cứ như vậy biến mất vào hư không một cách kỳ diệu.

Thật lâu về sau khi gặp lại tình cảnh tương tự, tôi mới biết được hóa ra đây chỉ là một lần “luyện tập”. Bên trong sự ngọt ngào và yếu ớt của tình yêu, chúng ta đều không ngừng “luyện tập” như thế, “luyện tập” mất đi, “luyện tập” chấp nhận, “luyện tập” nhưng nhớ, để khi mưu cầu hạnh phúc trong cái thế giới đầy rẫy bộn bề phức tạp này, con đường hướng đến cuối cùng của chúng ta mới sớm có được kết quả.

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 8 [END] Chương 7.6 Chương 7.5 Chương 7.4 Chương 7.3 Chương 7.2 Chương 7.1 Chương 6.9 Chương 6.8 Chương 6.7 Chương 6.6 Chương 6.5 Chương 6.4 Chương 6.3 Chương 6.2 Chương 6.1 Chương 5.9 Chương 5.8 Chương 5.7 Chương 5.6 Chương 5.5 Chương 5.4 Chương 5.3 Chương 5.2 Chương 5.1 Chương 4.14 Chương 4.13 Chương 4.12 Chương 4.11 Chương 4.10 Chương 4.9 Chương 4.8 Chương 4.7 Chương 4.6 Chương 4.5 Chương 4.4 Chương 4.3 Chương 4.2 Chương 4.1 Chương 3.10 Chương 3.9 Chương 3.8 Chương 3.7 Chương 3.6 Chương 3.5 Chương 3.4 Chương 3.3 Chương 3.2 Chương 3.1 Chương 2.14 Chương 2.13 Chương 2.12 Chương 2.11 Chương 2.10 Chương 2.9 Chương 2.8 Chương 2.7 Chương 2.6 Chương 2.5 Chương 2.4 Chương 2.3 Chương 2.2 Chương 2.1 Chương 1.10 Chương 1.9 Chương 1.8 Chương 1.7 Chương 1.6 Chương 1.5 Chương 1.4 Chương 1.3 Chương 1.2 Chương 1.1

Xem Chương Mới Hơn »

49. Chương 5.1

Chương 5: Hứa Soái

Part 1

Người yêu hồi

Khi anh dần dần có thói quen không có em

Anh đã từng ngu ngốc nghĩ rằng

Có thể anh đã quên em

[5.1]

Trong hai mươi năm sinh thời không được coi là dài lắm của tôi, tôi đã từng yêu hai người con gái.

Tôi dùng chữ “từng” thật sự rất rõ ràng, bởi vì tất cả đều đã trở thành quá khứ. Có đôi khi tôi gắng hết sức, lục tung bộ não, cũng không nhớ nổi hình dáng của bọn họ, nhưng cũng có đôi khi, cho dù tôi đang đứng, ngồi hoặc nằm, bọn họ bỗng nhiên giống như thần tiên xuất hiện ở trong đầu tôi, muốn xua đi cũng không được.

Người con gái đầu tiên tôi yêu, cô ấy đã chết, đây là một câu chuyện tiếc nuối. Cô ấy là nữ sinh trường Trung Học Kỹ Thuật, xinh đẹp không gì sánh bằng, cô ấy có tính cách kỳ quái, khả năng giả dối cũng kỳ quái, vào một buổi chiều mùa đông tuyết rơi nhiều, cô ấy đã chết vì một tai nạn giao thông cũng kỳ quái không kém. Cô ấy chủ động theo đuổi tôi, sau đó tôi đã thật sự yêu cô ấy. Nhưng tôi muốn nói cho bạn biết một việc, nhất định bạn sẽ không tin, chính là, cô ấy căn bản không có yêu tôi. Đúng vậy, việc này nghe có vẻ hoang đường, nhưng sự thật là như thế. Đó là một cô gái có nụ cười kiều diễm ngọt ngào giống như đóa hoa miền nhiệt đới, khiến bạn không thể cưỡng lại được, đối với tôi mà nói, cô ấy giống như một đám mây mang đến tai họa, cho dù mưa gió có qua đi, nắng chiếu rực rỡ, cô ấy hóa thành bụi đất, thì sinh mạng của tôi cũng đã bị cô ấy lấy đi sau cái tai nạn chết tiệt đó rồi, không thể nào thay đổi.

Cô ấy tên là Ba Lạp. Khi tôi nói cái tên này ra, đầu lưỡi liền trở nên mẫn cảm đau đớn. Tôi rất cuộc không thể quên được hoàn cảnh bên bờ sông hôm đó, cô ấy bảo tôi thổi đi hạt cát bay vào mắt cô ấy, ánh mắt trong sáng như vậy, căn bản là không có hạt cát nào bay vào, còn có gương mặt xinh như hoa hồng nở rộ của cô ấy khiến cho tôi không kịp đề phòng cho nụ hôn đầu tiên của đời mình. Chuyện hôn môi mà để con gái chủ động, đối với một nam nhân mà nói, thật sự có chút mất mặt. Nhưng khi tình yêu bắt đầu, cho dù là trước hay sau, là thật hay giả, đều giống như trời long đất lở vậy.

Kỳ thật, lúc Ba Lạp chết đi, tôi cũng không hề tin tưởng vào tình yêu. Tôi đã từng viết lên quyển tập toán học của mình tám chữ to: Thế giới phồn hoa, tình yêu chết tiệt. Thế nhưng, chỉ hơn một năm sau, tôi lại không sợ sống chết, bắt đầu yêu thêm lần nữa. Tôi đã hình dung ra cô gái thứ hai của đời mình là gì nhỉ, tiểu bách hợp? Phải rồi, là tiểu bách hợp. Đây là từ ngữ tôi tự hình dung ra ở trong đầu mình, trên thực tế trong lúc quen nhau, tôi chưa lần nào gọi cô ấy như vậy. Cô ấy đối với tôi thật sự rất tốt, một lòng một dạ vì tôi. Nhưng không may khi đó, tôi đã bắt đầu không còn nghiêm túc với chuyện tình cảm. Lúc đầu tôi đối tốt với cô ấy chỉ là muốn lợi dụng cô ấy. Nhưng sau đó cô ấy quả thật đã khiến tôi cảm động, khiến tôi phải thề đối tốt với cô ấy cả đời. Nhưng, nếu so với “Chia tay”, thì “Cả đời” là chuyện không dễ dàng một chút nào, cho nên tôi rất nhanh mất đi cô ấy, và cũng thành công làm cho cô ấy hận mình thấu xương.

Tôi không biết có phải dùng ba chữ “Hận thấu xương” là đang đề cao chính mình hay không, có lẽ cô ấy đã sớm quên tôi, bởi vì sau khi chúng tôi chia tay, tôi không nhận được bất cứ tin nhắn nào của cô ấy, điện thoại càng không có, điều này khiến cho tôi có một chút cảm giác thất bại, ít ra, tôi hy vọng có thể chính mắt nhìn thấy cô ấy đứng tại cửa sổ dưới cơn mưa nhỏ mà lưu lại cho tôi vài giọt nước mắt. Loại ý nghĩ trẻ con này khiến cho tôi xem thường chính mình, càng không có cách nào làm cho nỗi nhớ về tình cảm đã mất này bớt mãnh liệt và dai dẳng hơn.

Đều là lỗi của tôi, tôi biết.

Bạn thấy đấy, tôi là một kẻ nhiều lần gây ra lỗi lầm, cũng thường xuyên không ăn năn hối cải. Thật xứng đáng không được hạnh phúc.

Thường sẽ có con gái đến phòng của tôi chào hỏi, có người ngồi một chỗ thì không nói, có người còn kiểm có bảo tôi giúp cô ta sửa chữa máy tính, mặc dù nó không bị hư gì cả, hoặc cũng sẽ có người giúp tôi dọn dẹp căn phòng. Kỳ thật tôi cũng không rõ, rốt cuộc tôi có chỗ nào tốt mà khiến cho con gái thích đến vậy, tôi ôm một loại tư tưởng đặc ý, hưởng thụ tất cả sùng bái và hâm mộ của bọn họ. Cho đến một ngày, có một cô gái đến nằm trên giường của tôi, cô ấy nói đang mệt mỏi, muốn mượn giường của tôi nghỉ ngơi chốc lát. Cô ấy nhắm mắt lại nằm ở đó, mặt trời sau giờ Ngọ chiếu vào lỗ tai của cô ấy, trong suốt mà sáng ngời, làn da vô cùng mịn màng, lông mi có chút rung động. Tôi ngồi trên cái sofa bên cạnh giường, nhìn cô ấy, không nhúc nhích.

Bỗng nhiên tôi nhớ tới một người.

Tôi đã nghĩ rằng chính mình đã muốn quên người đó.

Lòng tôi giống như bị một con dao bén nhọn đâm xẹt qua, đau đớn khó chịu.

Tôi đứng dậy, cô ấy mở mắt ra, có chút sợ hãi nhìn tôi. Tôi vỗ vỗ vào mặt của cô ấy, nói: “Em yêu, anh có việc bận phải ra ngoài.”

Nước mắt của cô ấy bỗng nhiên chảy xuống.

Tôi không để ý đến cô ấy, sau đó đóng sập cửa lại mà đi ra ngoài.

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 8 [END] Chương 7.6 Chương 7.5 Chương 7.4 Chương 7.3 Chương 7.2 Chương 7.1 Chương 6.9 Chương 6.8 Chương 6.7 Chương 6.6 Chương 6.5 Chương 6.4 Chương 6.3 Chương 6.2 Chương 6.1 Chương 5.9 Chương 5.8 Chương 5.7 Chương 5.6 Chương 5.5 Chương 5.4 Chương 5.3 Chương 5.2 Chương 5.1 Chương 4.14 Chương 4.13 Chương 4.12 Chương 4.11 Chương 4.10 Chương 4.9 Chương 4.8 Chương 4.7 Chương 4.6 Chương 4.5 Chương 4.4 Chương 4.3 Chương 4.2 Chương 4.1 Chương 3.10 Chương 3.9 Chương 3.8 Chương 3.7 Chương 3.6 Chương 3.5 Chương 3.4 Chương 3.3 Chương 3.2 Chương 3.1 Chương 2.14 Chương 2.13 Chương 2.12 Chương 2.11 Chương 2.10 Chương 2.9 Chương 2.8 Chương 2.7 Chương 2.6 Chương 2.5 Chương 2.4 Chương 2.3 Chương 2.2 Chương 2.1 Chương 1.10 Chương 1.9 Chương 1.8 Chương 1.7 Chương 1.6 Chương 1.5 Chương 1.4 Chương 1.3 Chương 1.2 Chương 1.1

Xem Chương Mới Hơn »

50. Chương 5.2

[5.2]

Tôi đã bỏ ra rất nhiều thời gian để tìm hiểu Lý Nhị. Kỳ thật, trước kia khi chúng tôi yêu nhau, cho đến bây giờ tôi chưa từng một lần nghiêm túc tìm hiểu em. Kết quả là, càng tìm hiểu, tôi càng cảm thấy hứng thú đối với em, càng tìm hiểu, tôi càng hy vọng có thể cùng em một lần nữa làm lại từ đầu. Loại tìm hiểu này đối với tôi mà nói, quả thật cũng là một phát hiện mới, ít ra thì trước kia, tôi chưa từng nghĩ rằng tôi, Hứa Dặc, lại có thể kiên nhẫn tìm hiểu một đứa con gái tử tử mĩ mĩ đến vậy.

Em sẽ trở lại bên tôi, chắc chắn là như vậy.

Vào ngày cuối tuần, tôi hứng trí bừng bừng xuất phát. Theo blog của em, tôi biết 9 giờ sáng mỗi ngày, em sẽ chạy đến nhà học trò dạy kèm. Tôi đứng chờ trước cổng tàu điện ngầm gần trường em, 9 giờ hơn một chút, tôi liền thấy em, tôi cố gắng làm như tình cờ tản bộ ngang qua rồi mỉm cười với em. Thực tế thì, căn bản tôi giả bộ không giống lắm, coi như cho em biết tôi đã dùng trăm phương ngàn kế để tiếp cận đi, thật ra cũng không phải chuyện xấu gì, không đúng sao?

“Em đi dạy học à?” Tôi nói.

Em lui lại phía sau nửa bước, nhẹ giọng nói: “Ừ.”

“Anh đưa em đi.” Tôi nói.

“Không cần,” Em nói.

“Anh mua vé rồi này.” Tôi giơ vé lên trước mặt em.

“Hứa Dặc!” Em có chút tức giận.

“Anh nhớ em một tuần, thật vất vả lắm mới chờ được đến cuối tuần,” Tôi nói, “Em cũng biết anh sợ nhất chính là dậy sớm, nhưng hôm nay anh lại chạy vội đến đây, vì thế em đừng từ chối, hãy thỏa mãn ý muốn nho nhỏ trong lòng bị tổn thương của anh đi.”

Em cười. Em tự nhiên mà cười được.

“Tốt lắm, Hứa Dặc,” Em nói, “Đừng đùa nữa, em đang vội.”

Tôi giơ tay trái lên trán, nói: “Ông trời làm chứng, anh nói sự thật.”

“Em phải đi rồi, tạm biệt.” Em nói. Sau khi nói xong, em vọt đi giống như một ngôi sao xẹt. Tôi đi theo em, em vẫn không quay đầu lại. Mà tôi, vẫn cứ như vậy đi theo em.

Tôi cứ như vậy đi theo em cả một ngày, em dạy học, tôi ở ngoài chờ, em đến quán mì dùng bữa, tôi cũng đến quán mì, em đi dạo thư viện, tôi cũng đi dạo thư viện, em đến cửa hàng bánh ngọt làm thêm, tôi ngồi ở tiệm bánh ngọt đối diện uống cà phê, nhìn em qua lớp kính thủy tinh. Từ trước tới nay, tôi không hề phát hiện ra, người con gái tôi yêu và cũng yêu tôi kia lại xinh đẹp đến vậy, tôi nhìn thấy một người khách đang nổi giận với em, tôi muốn nhào đến đánh người khách đó, nhưng em đã dễ dàng khiến người ta nguôi giận.

Tôi uống một ly cà phê thật đắng, đau xót nghĩ: Ủ, em vẫn như vậy, cho đến bây giờ vẫn không cần đến tôi, quả thật không cần.

Đến lúc em tan tầm, đã là 7 giờ tối. Trời bắt đầu đổ mưa nhỏ, trận mưa đầu mùa này mỗi năm có một lần, liền giống nhau là không có sấm chớp. Ngay cả ông trời cũng giúp tôi, không phải sao? Tôi bày mưu tính kế chạy ra khỏi tiệm cà phê, ở trong cơn mưa sẽ ngăn em lại.

Đã một ngày theo em như bóng với hình, tôi đoán chừng em rất bức tức khó chịu, em sẽ dùng sức đẩy tôi ra, chạy về phía trước, sau đó tôi sẽ đuổi kịp em, nắm lấy tay em, ôm em thật chặt, hôn khô nước mắt của em, thì thầm bên tai em rằng tôi yêu em. Sau đó chúng tôi sẽ xóa hết chuyện cũ, bắt đầu lại từ đầu. Tất cả sẽ thuận lý thành chương, quả thật so với phim Hàn còn kinh điển hơn.

Nhưng mà, tôi đã sai lầm.

Em căn bản không có chạy, càng không có khóc, em chính là ngẩng đầu mỉm cười nhìn tôi, hỏi: “Anh không thấy mệt sao?”

Tôi có chút giả bộ ngớ ngẩn.

“Hứa Soái.” Em lắc đầu nói, “Anh giống như một đứa con nít vậy.”

Một khắc đó, tôi thật sự muốn ôm em một cái, hôn một nụ hôn chân thật. Nhưng em bình tĩnh lại khiến cho tôi không dám làm gì. Tôi chỉ là đứng trước mặt em, khống chế chính mình, tiếp tục giả bộ ngớ ngẩn.

Em nói: “Trời mưa rồi, anh mau về đi thôi, đừng đi theo em nữa.”

Tôi đứng không nhúc nhích, em xoay người rời đi. Mưa càng lúc càng lớn, tôi vẫn cố chấp đứng đó, đến lúc không còn nhìn thấy bóng dáng của em nữa. Tôi liền nhớ tới thật lâu trước kia, vào một buổi tối, tôi đã nhận được tin nhắn từ một cô gái, trên đó có ba chữ: “Quên em đi.” Thì ra con gái tuyệt tình là như thế, đều sẽ là con đường không lối thoát.

Không biết đứng được bao lâu, mưa trên đỉnh đầu tôi đột nhiên ngừng lại, tôi giạt mình ngẩng đầu, thì phát hiện bên trên có một chiếc ô hoa nhỏ, người che ô, chính là em.

Em dịu dàng nói: “Mắc mưa sẽ bị cảm, anh nhất định mệt lắm rồi, em mời anh đến tiệm cà phê ngồi một chút.”

Hắn là tôi sẽ mỉm cười từ chối em, mang theo lòng kêu ngạo mà rời khỏi. Nhưng tôi không làm được, tôi theo lời em vào một tiệm cà phê, chúng tôi ngồi đối diện nhau, em ăn một chút bánh ngọt, tôi uống một chút bia, chúng tôi nhìn qua giống như một đôi tình nhân. Nhưng trong lòng tôi, nỗi tuyệt vọng đã bị thất bại thảm hại, tôi biết hết thấy đều không thể挽 hồi, khi tình yêu đã mất đi, liền giống như vậy.

“Hứa Dặc.” Em nhẹ giọng nói, “Anh gầy lắm.”

Tôi muốn trêu đùa nói: “Vì yêu nên tiêu tụy.”

“Gần đây anh làm gì?” Em chuyển sang đề tài khác.

“Nhớ em.”

“Ha ha.” Em cười, “Trước kia anh không có nói lời ngon tiếng ngọt như vậy.”

“Phải,” Tôi nói, “Cho nên anh mới mất em.”

“Không phải như vậy.” Em nói, “Anh mất em không phải như vậy.”

“Em nói xem là bởi vì sao?”

“Bởi vì anh yêu em chưa đủ.”

Vô nghĩa.

“Anh không cam lòng.” Tôi nói.

“Anh nói đúng,” Em nói, “Anh chính là không cam lòng, không phải yêu.”

“Vậy yêu là thế nào?”

“Yêu là chuyện của hai người.” Em giống như triết học gia đưa ra lời tiên đoán, “Có lẽ rất nhanh, anh sẽ gặp được người con gái anh yêu nhất, sau đó anh sẽ nhận ra, lời em nói là đúng như vậy.”

“Xem ra, em đã cùng ai đó xảy ra chuyện gì rồi, đúng không?”

Em cũng không trực tiếp trả lời, mà nói: “Hứa Dặc, em tin rằng cho dù có hay không có em, cuộc sống của anh cũng rất vui vẻ.”

“A.” Tôi lắc đầu, “Em chế giễu anh sao?”

“Em nói thật lòng đấy.” Em bình tĩnh đáp.

“Em thật sự không muốn nhắc lại?” Tôi hỏi.

Cô ấy nhìn tôi, chậm rãi, kiên quyết lắc đầu.

Lòng tôi rất cuộc đã chết, tôi đem 4000 đồng đã sớm chuẩn bị trong túi lấy ra đặt lên bàn. Sau đó rời đi. Tôi biết 4000 đồng này không thể trả hết nợ tôi đã thiếu em, nhưng trước mắt tôi chỉ có bao nhiêu đó, nếu nợ tình cả đời này tôi không trả được, thì nợ những thứ khác phải càng tính ra cho rõ ràng.

Em đứng dậy, muốn đưa tiền lại cho tôi.

Tôi ném lại một câu, hốt hoảng mà chạy: “Còn lại, anh sẽ mau chóng trả cho em.”

“Hứa Dặc!” Em gọi tôi, nhưng tôi không quay đầu lại. Lúc đi ra khỏi tiệm cà phê, bên trong phát ra tiếng ca buồn thê thiết: “Mỗi lần đi qua quán cà phê này, anh không kiềm được mà đi chậm lại, trong gian phòng nhỏ, anh chẳng còn cơ hội để gặp lại em, chuyện cũ tươi đẹp nay đã hóa mơ hồ...”

Lúc này đây, tôi không có cách nào khống chế được những giọt nước mắt của mình, ánh đèn nê-ông trên đường đã trở nên mơ hồ. Tôi chỉ là không rõ, vì sao mỗi một lần có được, tôi phải để mất đi, rồi thật lâu sau mới hiểu được cách quý trọng?

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 8 [END] Chương 7.6 Chương 7.5 Chương 7.4 Chương 7.3 Chương 7.2 Chương 7.1 Chương 6.9 Chương 6.8 Chương 6.7 Chương 6.6 Chương 6.5 Chương 6.4 Chương 6.3 Chương 6.2 Chương 6.1 Chương 5.9 Chương 5.8 Chương 5.7 Chương 5.6 Chương 5.5 Chương 5.4 Chương 5.3 Chương 5.2 Chương 5.1 Chương 4.14 Chương 4.13 Chương 4.12 Chương 4.11 Chương 4.10 Chương 4.9 Chương 4.8 Chương 4.7 Chương 4.6 Chương 4.5 Chương 4.4 Chương 4.3 Chương 4.2 Chương 4.1 Chương 3.10 Chương 3.9 Chương 3.8 Chương 3.7 Chương 3.6 Chương 3.5 Chương 3.4 Chương 3.3 Chương 3.2 Chương 3.1 Chương 2.14 Chương 2.13 Chương 2.12 Chương 2.11 Chương 2.10 Chương 2.9 Chương 2.8 Chương 2.7 Chương 2.6 Chương 2.5 Chương 2.4 Chương 2.3 Chương 2.2 Chương 2.1 Chương 1.10 Chương 1.9 Chương 1.8 Chương 1.7 Chương 1.6 Chương 1.5 Chương 1.4 Chương 1.3 Chương 1.2 Chương 1.1

Xem Chương Mới Hơn »

51. Chương 5.3

[5.3]

Nghỉ hè được một tuần, ngay đúng lúc tôi đang mơ mơ màng màng nhất, thì có người đến gõ cửa.

Là một người con gái xa lạ, mặc một cái áo khoác màu trắng, một loại trắng đến chói mắt, tóc ngắn, nhìn qua có vẻ ngốc nghếch.

“Nhã Hy tỷ mời anh đi, cô ấy không gọi điện thoại được cho anh, nên bảo tôi đến đây một chuyến.”

“Ai?” Tôi nói, “Không quen.”

“Anh đừng có đùa.” Cô ấy nói, “Chẳng lẽ anh không nhớ đã gặp tôi rồi sao?”

Tôi thật sự muốn trừng trị cô ấy! Nhưng tôi vẫn cười tủm tỉm nhìn chăm chăm khuôn mặt của cô ấy. Giống như, có chút gì đó, ấn tượng.

Cô ấy trông thấy ánh mắt dường như đã nhận ra người quen của tôi, liền phấn khởi: “Ha ha, thế nào, nghĩ ra chưa, tôi là trợ lý của Nhã Hy tỷ, tên Tiểu Phàm, lần trước cô ấy đến Thượng Hải ca hát, chúng ta còn cùng nhau ăn cơm!”

Gì chứ? Tưởng Giảo.

Cô ta như thế nào lại tới nữa!

“Cô ấy đang ở khách sạn đợi anh.” Tiểu Phàm nói, “Tôi đi gọi xe, ở bên kia đường chờ anh, chúng ta đi nhanh đi.”

“Không đi, tôi muốn ngủ.” Tôi nói rõ ràng.

Đúng lúc này, tôi nhìn lướt qua vai của Tiểu Phàm thì thấy ở bên kia đường có mấy đứa nam sinh đang chạy về phía tôi, tên đi đầu tôi nhận ra hần, hần đã từng nhờ tôi mua một cái máy tính cho hần, lúc ấy tôi đang cần tiền tiêu xài, mà bộ dáng ngốc nghếch của hần tôi đoán chắc sẽ không nhìn qua cái máy, vì thế tôi liền lừa hần làm một phi vụ chênh lệch giá. Nhưng cái máy kia quả thật quá tệ, tôi lao tâm lao lực mới có thể sửa chữa nó tạm dùng được, kết quả là tên đó đem về nhà dùng một thời gian khiến cho toàn bộ phần cứng hư hỏng, đừng nói là chơi trò chơi, ngay cả chữ cũng đánh không được, ngày nào hần cũng chạy đến đây đòi tiền, phiền chết đi được!

“Đi thôi.” Tôi nói, “Chúng ta đi bằng cửa sau.”

Xe chạy thẳng đến khách sạn một cách bình yên.

“Đi theo tôi.” Tiểu Phàm nói, “Nhã Hy tỷ thích ở đây, mỗi lần đến đây đều muốn ở lại, anh còn nhớ không?”

Tôi đương nhiên là nhớ rõ, lễ Noel vừa rồi, tôi bị cô bạn Tưởng Nhã Hy chúc say, rồi sau đó đến đây. À không, thật ra cái gì tôi cũng đều không nhớ, mấy chuyện râu ria gì gì đó, có nhớ hay không cũng chẳng sao.

Chúng tôi đi lên lầu, Tiểu Phàm giúp tôi bấm chuông cửa.

Bên trong truyền ra tiếng của Tưởng Giảo: “Vào đi, cửa đang mở.”

Tôi đẩy cửa ra, Tiểu Phàm còn chưa theo tôi đi vào, thì cửa ở phía sau đã nặng nề khép lại, tôi đi vào trong, nhìn đến cô ta đang đứng ở bên cửa sổ, nhiệt độ bên trong rất thấp, tình cảnh này mờ ám giống y như tôi tưởng tượng, cô ta mặc một bộ đồ thể dục mỏng màu đỏ, tóc buộc cao giống đuôi ngựa, không có trang điểm, đang quay đầu nhìn tôi mỉm cười.

Tôi nói một câu vô nghĩa: “Em lại tới nữa?”

“Hứa Soái,” Cô ta nói, “Anh đổi số điện thoại rồi à?”

“Đúng vậy.” Tôi ngồi lên ghế, nói: “Không có cách nào khác, thiếu nợ người ta nhiều, đành phải đổi số điện thoại.”

Cô ta cười hì hì, lấy đồ uống từ trong tủ lạnh đưa cho tôi: “Mấy ngày nay, anh có nhớ em không?”

“Có khi lên mạng nhìn thấy tin tức của em,” Tôi “tránh nặng tìm nhẹ” đáp, “Em biết con người của anh mà, không xem tivi, cũng không đọc báo giấy.”

“Em hỏi anh có nhớ em không?” Tôi đúng là không may, trong một ngày gặp phải hai thể loại “bất khuất không dễ chọc ghẹo”

“Có.” Tôi nói.

Cô ta tới gần tôi một chút, mắt nhìn vào mắt tôi, nói hai chữ: “Nói dối.”

Tôi ha ha cười rộ lên. Tôi cảm thấy thật buồn cười, cô ta biết rõ là tôi nói dối, còn đi hỏi câu hỏi ngu xuẩn như vậy, không phải là tự mình gây khó cho chính mình à?

“Em biết anh đang nghĩ cái gì.” Tưởng Giảo nói, “Anh nhất định đang nghĩ, con nhỏ này thật ngu xuẩn, đúng không?”

“Quá lời rồi!” Tôi chụp lấy một lon đồ uống ở trên bàn.

Cô ta ha ha cười rộ lên: “Hứa Soái, em còn muốn hỏi anh một vấn đề.

“Hỏi đi!”

“Anh còn nhớ lúc học cấp hai không? Trong mắt của anh, lúc đó, có phải em so với bây giờ cũng ngu xuẩn như vậy?”

“À, cái này...” Tôi nghĩ một chút liền trả lời, “Cái này quả thật khó nói lắm.”

“Kỳ thật phải nói, anh chính là mối tình đầu của em, phải không?”

“Đúng.” Tôi đối với loại này trong lòng phản đối mãnh liệt, nhưng vẫn cố gắng tốt tính một chút, nhìn vào mắt cô ta nói, “Sau khi chúng ta chia tay, em lại đi yêu thằng khác.”

“Anh có biết vì sao không? Kỳ thật em vẫn muốn nói cho anh biết là vì sao, chỉ tiếc buổi tối lễ Noel hôm đó, anh uống say như chết.”

“Hôm nay em tìm anh, chỉ vì nói cái này?”

“Đương nhiên không phải.” Tưởng Giảo nhìn tôi, nũng nịu nói, “Em nhớ anh. Chúng ta đã lâu như vậy không gặp, chẳng lẽ anh không muốn ôm em một chút sao?”

Tôi ngồi một chỗ không nhúc nhích.

Tưởng Giảo cười rộ lên: “Anh biết không, tật xấu lớn nhất của anh chính là nguyên tắc đến nhàm chán, lúc còn đi học, rõ ràng anh có ý với em, vậy mà ngay cả nắm tay cũng không dám.”

“Cho nên sau này em mới yêu một thằng lưu manh?”

“Không không không, đừng nhắc đến anh ta nữa,” Tưởng Giảo kiên quyết nói, “Em đã sớm không yêu anh ta nữa rồi. Ngày đó em cũng đã trở thành một kẻ xấu xa.” Cô ta nói xong, liền cười ha ha, vừa nói, vừa lấy trong bộ áo thể dục một bao thuốc lá, hút một điếu.

Tôi kéo kéo bộ áo thể dục của cô ta: “Sao em ăn mặc như vậy? Em phải mặc áo ngủ chứ?”

Cô ta gạt tay tôi ra, cười to ồm ồm, dùng ngón tay đung đến khuôn mặt của tôi một cách mờ ám, sau đó dùng giọng nói như ca hát ý đồ mê hoặc tôi, “Hứa Soái, anh biết không, anh chỉ là giả bộ lưu manh, cũng có thể gọi là lưu manh quý tộc.”

Tôi không nói tiếng nào, cũng giả bộ đón nhận lời khen thổi phồng của cô ta.

Tưởng Giảo nói, “Đêm mai có buổi diễn, áo thể dục giúp em có tinh thần được một chút.”

“Sao em lại cảm thấy không đủ tinh thần?”

Cô ta đến gần tôi, khiến cho tôi nhìn vào đôi mắt màu đen của cô ta: “Anh nhìn kỹ một chút, 48 giờ em chưa được ngủ rồi.”

“Vậy em đi ngủ đi.”

“Em muốn anh ngủ với em.” Cánh tay của cô ấy liền bò đến.

“Em vừa mới nói, anh không phải là lưu manh.” Tôi nói.

“Anh yên tâm, đây chính là giao dịch,” Tưởng Giảo nói, “Không cần phải trả giá bằng tình cảm. Anh là người đàn ông duy nhất đáng giá được giao dịch với em, hiểu chưa?”

“Giao dịch cái gì?” Tôi hỏi cô ta.

“Thoải mái.” Cô ta dập tàn thuốc, nói: “Thoải mái của em, giao dịch với thoải mái của anh. Huống chi, chúng ta cũng không phải là lần đầu tiên, phải không?”

“Tưởng Giảo.” Tôi muốn đẩy cô ta ra.

“Gọi em là Nhã Hy.” Cô ta cũng không buông tôi ra. Trong đầu của tôi thật hỗn loạn, tôi muốn nghiêng đầu tránh xa, cô ta dùng sức kéo đầu tôi lại, găng từng tiếng nói: “Hứa Soái, em không cần anh trở thành lưu manh, anh thuộc xã hội thượng lưu, em biết anh không cam lòng sống cuộc sống hiện tại, em có thể giúp anh, tin em đi.”

“Em sẽ hối hận.” Tôi nói.

“Hối hận rồi nói sau.” Cô ta thì thầm bên tai tôi. Tôi ôm chặt thân thể mềm mại của cô ta, là mối tình đầu năm mười bốn tuổi của tôi, là nữ ca sĩ sáng giá mới nổi danh, Tưởng Nhã Hy.

Tôi thề, tôi không yêu cô ta.

Một chút cũng không.

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 8 [END] Chương 7.6 Chương 7.5 Chương 7.4 Chương 7.3 Chương 7.2 Chương 7.1 Chương 6.9 Chương 6.8 Chương 6.7 Chương 6.6 Chương 6.5 Chương 6.4 Chương 6.3 Chương 6.2 Chương 6.1 Chương 5.9 Chương 5.8 Chương 5.7 Chương 5.6 Chương 5.5 Chương 5.4 Chương 5.3 Chương 5.2 Chương 5.1 Chương 4.14 Chương 4.13 Chương 4.12 Chương 4.11 Chương 4.10 Chương 4.9 Chương 4.8 Chương 4.7 Chương 4.6 Chương 4.5 Chương 4.4 Chương 4.3 Chương 4.2 Chương 4.1 Chương 3.10 Chương 3.9 Chương 3.8 Chương 3.7 Chương 3.6 Chương 3.5 Chương 3.4 Chương 3.3 Chương 3.2 Chương 3.1 Chương 2.14 Chương 2.13 Chương 2.12 Chương 2.11 Chương 2.10 Chương 2.9 Chương 2.8 Chương 2.7 Chương 2.6 Chương 2.5 Chương 2.4 Chương 2.3 Chương 2.2 Chương 2.1 Chương 1.10 Chương 1.9 Chương 1.8 Chương 1.7 Chương 1.6 Chương 1.5 Chương 1.4 Chương 1.3 Chương 1.2 Chương 1.1

Xem Chương Mới Hơn »

52. Chương 5.4

Part 2

[5.4]

Bắc kinh vào hè.

Lần đầu tiên tôi hiểu được câu nói hay xuất hiện trên cuốn ngữ văn thời tiểu học: Vạn lý vô vân, vạn lý thiên. (5.1)

(5.1) Vạn lý vô vân, vạn lý thiên: tạm dịch “Mấy dặm không mây, mấy dặm trời” Câu này ý là lòng không vướng bận chuyện đời, thường xuất hiện trong kinh Phật, Nhưng ý của HD chỗ này chỉ là miêu tả cảnh trời không có một chút mây, trong sạch vô cùng.

Nhà của Tưởng Giảo rất lớn, là một khu biệt thự biệt lập, trên dưới gồm ba tầng lầu, dường như đến bây giờ chẳng có ai ở. Ngày chúng tôi trở về người giúp việc không có ở nhà, là 6 giờ tối, Tiểu Phàm đã mang đến cho tôi đồ dùng cá nhân, đã đặt luôn thức ăn ở nhà hàng gần đó. Trở lại Bắc Kinh, tâm trạng của Tưởng Giảo tốt lên rất nhiều, cô ta khui một chai rượu vang đỏ, nói rằng muốn cùng tôi say sưa một trận.

Tiểu Phàm nói với Tưởng Giảo: “Nhã Hy tỷ, em sẽ không cùng chị và Hứa Soái ăn cơm, em muốn về nhà dọn dẹp một chút, 10 giờ sáng mai em tới đón chị đi ghi âm.”

“10 giờ?” Tưởng Giảo hét lên, “Chẳng lẽ cô không biết lúc đó tôi còn đang ngủ sao?”

“Là quay quảng cáo, tiền chúng ta đã thỏa thuận nhận trước nửa tháng.” Tiểu Phàm nói, “Buổi chiều và buổi tối chị đều có lịch, nên mới xếp vào buổi sáng, chị quên rồi sao?”

“Rốt cuộc cô có biết làm việc không vậy?” Tưởng Giảo thở hồng hộc đem bình rượu bỏ lên bàn, “Thật đúng là cái đầu heo, làm không xong thì cút nhanh đi!”

Tiểu Phàm chịu đựng, không có lên tiếng.

“Cô mau đi đi.” Tôi giục cô ấy về, “Yên tâm, sáng mai tôi giúp cô gọi cô ấy dậy.”

Tiểu Phàm nhìn tôi cảm kích, liền rời khỏi.

Tôi đóng cửa lại, xoay người đi đến bên cạnh Tưởng Giảo, khuyên: “Có gì đâu, bực bội ảnh hưởng tinh thần, chúng ta sớm ăn cơm, đi ngủ, ngủ sớm dậy sớm tốt cho sức khỏe, lại không trễ nải công việc, đẹp cả đôi đường.”

Cô ta dùng ánh mắt mê hoặc nhìn tôi: “Có phải anh cảm thấy tính khí của em đặc biệt xấu xa?”

“Ha ha.” Tôi cười gượng.

“Là do cô ta cả.” Tưởng Giảo nói, “Anh không biết con nha đầu chết tiệt đó đâu, khẳng định nó đang lừa gạt em đi yêu đương. Còn nói dối, nói cái gì là phải về nhà dọn dẹp, tưởng em ngu chắc, hừ!”

Tôi ngồi xuống ghế: “Trai lớn cưới vợ, gái lớn gả chồng, có chủ nhân bá đạo như em sao?”

“Em và cô ta đã có giao ước, cô ta theo em ba năm, trong ba năm không được yêu đương. Anh hỏi cô ta thử xem, lúc em nhận cô ta vào làm con người của cô ta thế nào, là do em thay đổi cuộc đời của cô ta, anh có biết không?”

“Biết.” Tôi nói, “Bây giờ chẳng phải em cũng đang thay đổi cuộc đời của anh sao?”

“Hứa Soái, anh đừng có nói lung tung!” Cô ta nằm sấp lên vai của tôi, “Anh và những người đó sao có thể giống nhau được.”

“Sao lại không giống?” Tôi hỏi.

“Chúng ta là cùng một thế giới.” Tưởng Giảo nói, “Anh đừng bao giờ chán ghét em, kỳ thật, chúng ta là giống nhau, đều là những linh hồn không yên ổn, sẽ không bao giờ yên ổn, không bao giờ sống cuộc sống giống như người thường. Cho nên nhất định phải như vậy.”

Nói xong cô ta ha ha cười rộ lên.

“Tưởng Giảo.” Tôi nói, “Em là ngôi sao, người nguyện ý nịnh bợ em rất nhiều, vì sao nhất định phải là anh?”

“Bởi vì anh là Hứa Soái.” Cô ta nói, “Là Vương Tử mà tất cả nữ sinh của Thiên Trung năm đó muốn mà không được.”

“Ha ha!”

“Em yêu anh.” Cô ta cúi thấp người, ôm lấy tôi, nói: “Em yêu anh, anh nhất định phải tin em.”

Đương nhiên là tôi không tin, nhưng tôi cũng chẳng cần biết đến nguyên nhân, nếu cái này ngay từ đầu đã là một trò chơi, thì cứ việc chơi thôi, trước sau gì người thua cũng là tôi.

Đêm Noel năm trước, chúng tôi đều uống rất nhiều rượu, không đủ tỉnh táo, cho nên mới có cái mở đầu chết tiệt kia. Ai ngờ, muốn chấm dứt lại thành ra mở màn cho cảnh tiếp theo, đành phải diễn tiếp thôi.

Không may tối hôm đó, chúng tôi uống còn nhiều hơn nữa. Một chai rượu vang đỏ không đủ, chúng tôi lại khui thêm một chai khác. Sau đó, cô ta không biết từ đâu lấy ra một chai Ngũ Lương (5.2), lại tiếp tục uống. Tưởng Giảo uống rượu và bắt đầu ca hát, là bài hát quen thuộc của cô ta: 18 tuổi năm ấy, tôi nhìn thấy một ngôi sao băng, nó lặng lẽ nói với tôi, tình yêu trên thế giới này không vĩnh viễn... Nói thật, cô ta hát cũng không đến nỗi tệ, tôi cũng hát theo cô ta vài đoạn, nhưng ca hát không phải là sở trường của tôi, cô ta cười tôi ngật nghèo, còn dùng tay vỗ “bòm bốp” trên lưng tôi, tôi thì cầm cái ly đầy rượu gõ vào đầu cô ta một cái. Cô ta không hề né tránh, sau đó sờ đầu của mình, liền lao đến, ôm chặt lấy tôi: “Hứa Soái. Em đau lắm.”

(5.2) Ngũ Lương Dịch Tửu (): được chưng cất từ năm loại ngũ cốc: cao lương đỏ, gạo, nếp, lúa mì và ngô. Loại rượu này được ca tụng là “ba chén tràn hứng khởi, một giọt cũng lưu hương”). Rượu có lịch sử 600 năm bắt đầu từ thời nhà Minh. Loại ngũ lương dịch tửu thượng hạng được sản xuất và ủ trong các bình đất sét 10 năm.

Tôi lấp bắp nói: “Sao thế... Bị đau ở đâu? Uống thuốc nhé!”

Cô ta ngẩng đầu lên hôn tôi.

Tôi nhắm mắt lại, ánh đèn trên trần nhà trước mắt tôi liền biến mất, sự vui vẻ trong lúc tâm kín mắt mù chính là thuốc giảm đau có tác dụng nhanh nhất, Hứa Dặc tôi đây và cô ta đều giống nhau, đều cần đến nó.

Rạng sáng khoảng 3-4 giờ, chúng tôi nghiêng ngả nằm ngủ trên sofa. Con mèo kia lại đến tìm tôi trong giấc mơ, tôi không hề giống như trước kia sợ nó, huống chi lúc này nó không kêu, mà chỉ ôn hòa nhìn tôi, làm cho lòng tôi thêm rối loạn.

9 giờ rưỡi sáng, Tiểu Phàm ấn chuông cửa khiến cho tôi thoát khỏi mộng cảnh tưởng không thể dứt ra được, tôi chống thân người đứng dậy đi ra mở cửa, sau đó ngã người lên ghế sofa tiếp tục ngủ. Tiểu Phàm đứng bên cạnh Tưởng Giảo, nhẹ giọng kêu cô ta: “Nhã Hy tỷ, Nhã Hy tỷ, mau dậy đi, nếu không sẽ trễ mất.”

Tưởng Giảo căn bản không có dấu hiệu muốn tỉnh dậy.

Tiểu Phàm dọn dẹp chai rượu và ly tách, cùng chén đĩa và cơm thừa canh cặn ở trên bàn, sau đó cô ấy trở lại sofa đứng bên cạnh Tưởng Giảo: “Nhã Hy tỷ, mau dậy đi thôi, nếu không dậy không còn kịp nữa.”

Tưởng Giảo từ trên sofa ngồi bật dậy, giơ tay liền cho Tiểu Phàm một bạt tay: “Cấm miệng cho tôi!”

Tiểu Phàm ôm mặt lui ra phía sau, nước mắt theo đầu ngón tay chảy ra, rơi xuống sàn nhà.

Tôi nghĩ Tưởng Giảo sẽ tiếp tục ngủ, không ngờ cô ta lại đứng lên, giậm chân giùng giàng đi lên lầu rửa mặt chải đầu. Tiểu Phàm ngồi xồm trên sàn nhà, hai bàn tay ôm mặt, bắt đầu òa khóc.

Tôi đi qua, ngồi xuống bên cạnh cô ấy.

“Được rồi.” Tôi nói, “Lần khác tôi sẽ đánh cô ấy cho cô.”

Đó quả thật không phải là an ủi, tiếng khóc của Tiểu Phàm ngày càng lớn hơn.

Tưởng Giảo ở trên lầu kêu lên: “Cái áo khoác màu lục của tôi đâu rồi?”

Chủ nhân rốt cuộc cũng là chủ nhân, Tiểu Phàm nhanh tay gạt đi nước mắt, đứng dậy, vội vàng chạy lên lầu giúp cô ta tìm áo khoác.

Lúc rời khỏi, Tưởng Giảo đứng ở cạnh cửa nói với tôi: “Hứa công tử, đừng khách sáo, cứ xem nơi này là nhà đi, muốn ăn cái gì thì gọi điện thoại cho em, em làm việc xong sẽ lập tức trở về với anh.”

Cô ta mỉm cười, ngón trở để ở trên môi, đưa ra xa, làm điệu bộ hôn gió, sau đó dùng dáng vẻ ảo lả đi ra khỏi nhà.

Xác định cô ta đã đi xa, tôi lấy cái gạt tàn thuốc ở trên bàn đập vỡ nó lên bức tường màu trắng toát phía đối diện.

Tôi nhìn cái vết dơ bẩn kia, hung hăng nghĩ: “Phòng của tôi, không ai được phép động vào, ai dám quàn tôi liền giết chết kẻ đó!”

Tôi ở nhà của Tưởng Giảo ngủ gần suốt một ngày. 6 giờ tối, Tiểu Phàm đến, mang theo mấy bộ quần áo mới, nói là Tưởng Giảo mua cho tôi.

“Được rồi.” Tôi nói, “Để đại ở đâu đó đi.”

“Nhã Hy tỷ muốn anh thay ra, cô ấy đang chờ anh cùng ăn cơm.”

Tưởng Giảo mời tôi đến, là một nhà hàng món ăn Tây rất xa hoa, giá cực kỳ đắt. Tôi đi vào không bao lâu liền nhìn thấy vài gương mặt ngôi sao quen thuộc đi qua bên cạnh tôi. Tôi ngồi xuống phía đối diện Tưởng Giảo, cô ta nhìn tôi đánh giá: “Em chỉ biết anh mặc nó rất đẹp!”

Tôi có lẽ ngủ đã đủ giấc, nên tâm trạng không tệ lắm, nhìn cô ta cũng không biết là cô ta chán ghét đến vậy. Cô ta ở trong mắt tôi trở nên quyến rũ, hỏi: “Nhìn em làm gì thế?”

“Ồ, không được nhìn à?” Tôi chuyển ánh mắt sang hướng khác, giả bộ như nhìn xung quanh. Sau đó, tôi liền thấy Trương Dạng, hắn đang đứng phục vụ ở một cái bàn khác, đối diện với hai lão ngoại quốc, đồng phục chỉnh tề, sạch sẽ lưu loát tươi cười, nhìn khẩu hình miệng của hắn, khẳng định là đang nói tiếng Anh.

Một khắc đó, tôi nghi ngờ Tưởng Giảo cố ý đưa tôi đến đây. Nhưng cho dù có để ý, tôi khẳng định cũng không tỏ thái độ sợ sệt hay giận dữ. Tôi cố gắng không biểu hiện gì quay đầu lại, đúng lúc bồi bàn cũng đã mang món đến bít tết, vì thế tôi chuyên tâm ăn món bít tết của mình. Mùi vị của bít tết không tệ lắm, âm nhạc nhẹ nhàng thư thái cũng là loại tôi thích. Tưởng Giảo lại có vẻ không yên, ngay từ đầu đã thầm oán trách Tiểu Phàm đặt chỗ ngồi không tốt, sau còn nói mùi vị món salad không ngon, không hiểu sao lại mắng mỏ cả người bồi bàn phục vụ dở tệ. Tôi có lòng tốt nhắc nhở cô ta: “Này, chú ý hình tượng một chút.”

Cô ta ngang bướng cãi lại: “Hình tượng để ở Thượng Hải, không có mang đến đây.”

Tôi liền cười.

Cô ta hỏi tôi: “Anh cười cái gì?”

“Cười em.” Tôi nói.

“Chẳng lẽ em đáng cười vậy sao?”

“Chưa đến nỗi như vậy.” Tôi nói, “Nhưng có chút xiu.”

“Anh bị thần kinh rồi.” Cô ta mắng tôi.

Mặt mũi của tôi rốt cuộc cũng không nhin được: “Em có nhiều tiền như vậy, vì sao không gọi hắn phục vụ để cho tiền hắn?”

“Hứa Soái.” Gương mặt của Tưởng Giảo biến sắc, “Em cảnh cáo anh, đừng có mà được được một tác lại tiến một thước (5.3).”

(5.3) Được một tác tiến một thước: tương tự như câu “được đằng chân lân đằng đầu”, hay “Được nước làm tới.”

“Tác gì cũng trả cho em hết.” Tôi đẩy bàn, đứng dậy, liền đi ra ngoài.

Cô ta vẫn ngồi đó, bất động, lưng vẫn thẳng, xem ra chuyện này không có cách nào nuốt xuống, đứa con gái này thật là hết nói nổi! Tôi đẩy cửa nhà hàng đi ra ngoài, lúc đi đến gần cửa, tôi có gặp thoáng qua hắn. Hắn nhìn tôi mỉm cười. Tôi dừng lại, đi đến gần, gọi: “Trương Dạng.”

Hắn mở miệng đúng là không thể bắt bẻ: “Ngài đi thông thả, hoan nghênh lần sau lại đến.”

Trong lòng của tôi bỗng nhiên nhớ đến chuyện trước kia, vô cùng lạnh lẽo. Không biết vì sao, đây là thằng con trai mà từ nhỏ đến lớn tôi đã nhìn bằng ánh mắt xem thường, nhưng bây giờ đột nhiên lại có chút cảm giác không thể ngăn đầu lên được.

Tôi hướng hắn khoác tay, liền ra khỏi nhà hàng.

Tài xế của Tưởng Giảo cho xe chạy đến trước mặt tôi, tôi làm bộ không phát hiện, chuẩn bị đi ra đường cái, đón xe chạy thẳng đến sân bay, tất cả đều là chuyện hoang đường, nên chấm dứt càng sớm càng tốt. Đúng lúc này, Tưởng Giảo từ bên trong nhà hàng đi ra, cái áo choàng màu đỏ che hết nửa gương mặt của cô ta. Cô ta đi cực kỳ nhanh, giống như mũi tên vọt đến trước mặt tôi, hai tay nắm chặt áo khoác của tôi, dùng giọng khẩn cầu, nói: “Hứa Dặc, anh đừng đi.”

Cô ta rất hiếm khi gọi tôi là Hứa Dặc.

Không biết có phải cô ta đang bị lạnh hay không, thân thể đang run rẩy, hai tay nắm chặt quần áo của tôi không rời, tôi không muốn ngày mai lại có tin giật gân trên báo giải trí, nên nhanh chóng đẩy cô ta ra, chạy nhanh lên xe. Cô ta cũng theo lên xe, ngồi sát bên cạnh, dựa đầu vào lòng tôi. Cánh tay của tôi bị động ôm lấy cô ta, tâm trí hỗn loạn buồn chán.

“Em biết em sai rồi.” Cô ta nói.

Ừ, tôi cũng chẳng biết cô ta sai ở đâu nữa.

Cô ta đẩy mạnh tôi ra, ngồi thẳng lên, từ trong túi xách lấy ra một lọ thuốc, đổ một đồng thuốc vào trong miệng. Tôi giật mình hỏi cô ta: “Em bị sao vậy? Uống thuốc nhiều như vậy?”

“Em không được khỏe.” Cô ta nói.

“Em bị điên rồi!” Tôi mắng cô ta, mắng xong, tôi cầm lấy lọ thuốc của cô ta, mở cửa kính, quyết định thật nhanh ném nó ra ngoài.

“Anh đừng bỏ em.” Cô ta ăn nói khép nép.

“Em mẹ nó còn nói một câu vô nghĩa nữa, anh lập tức xuống xe!” Loại con gái này, không xấu xa với cô ta quả thật không được!

Cô ta rút cuộc cũng ngậm miệng lại.

“Hứa Soái, anh có thể có một chút chứng chặc được không vậy?” Đêm đó, Tưởng Giảo dựa sát vào người tôi, nhẹ giọng hỏi.

Tôi hút một điếu thuốc, hỏi cô ta: “Cái gì là chứng chặc?”

Cô ta nói: “Là lúc anh còn đi học, thành tích môn ngữ văn thường xuyên đứng nhất lớp đấy.”

“Hảo hán không nhắc đến thành tích cũ.”

Cô ta cười rộ lên: “Em còn nhớ rõ lúc đó anh được một cô theo đuổi, thiếu chút nữa là trốn vào toilet nam. Đứa con gái trường Trung Học Kỹ Thuật, gọi là Ba Lạp gì đó...”

“Được rồi!” Tôi ngắt lời cô ta.

Cô ta cười đầy hàm xúc, châm một điếu thuốc, chậm rãi nói: “Là không dám nhắc, hay là không muốn nhắc đây?”

“Về sau không được đi đến nhà hàng Tây đó nữa.” Tôi nói.

“Tại sao?” Cô ta giả vờ hỏi.

“Em đừng có sĩ nhục chỉ số thông minh của anh.” Sắc mặt của tôi trầm xuống, “Đầu óc của anh vẫn còn có thể hiểu được.”

Cô ta coi như hiểu chuyện, đúng lúc lại thay đổi đề tài: “Đôi khi em cảm thấy, thời gian quả thực con mẹ nó nhanh, khi đó chúng ta khẳng định không thể tưởng tượng được, hôm nay lại thành ra cái dạng này, anh nói có phải không?”

Cũng đúng.

Khi đó, tôi là một thiếu niên đầu đội trời chân đạp đất, lý tưởng hoài bão to đùng, nhưng không thể nào ngờ được sẽ có ngày lưu lạc thành ra thế này. Tưởng Giảo đột nhiên hỏi tôi một câu hỏi rất ư là thâm sâu, cô ta nói: “Hứa Soái, anh nói con người sống rất cuộc là vì cái gì?”

“Để chịu tội.” Tôi nói.

Cô ta ha ha cười rộ lên: “Nhớ cho kỹ, phải để người khác chịu tội thay mình, vậy mới là có bản lĩnh.”

Tôi ra sức nắm tay cô ta, cô ta la hét ôm tôi, đến lúc mặt cô ta tái xanh tôi mới buông ra, thoải mái nói: “Đa tạ chỉ giáo, anh hiểu rồi.”

Tưởng Giáo nhìn tôi, khóc không được, cười cũng không xong, đành phải bấu môi làm nũng nhìn tôi. Nói thật ra, cô ta cũng được coi là mỹ nhân, tôi còn nhớ rõ cô ta mặc cái áo đồng phục nữ sinh màu lam, tóc tết đuôi sam, ngồi ở bàn phía trên với bộ dáng “múa bút thành văn”. Nếu năm 18 tuổi đó, tôi là mối tình đầu của cô ta, chúng tôi cùng nhau xem sao băng, kể chuyện vọng, có thể sẽ có một kết cục khác.

Nhưng mà hiện tại, cô ta là cô ta, tôi là tôi, chúng tôi cho dù có mặt đối mặt, cũng sẽ vĩnh viễn ở hai thế giới hoàn toàn khác nhau.

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 8 [END] Chương 7.6 Chương 7.5 Chương 7.4 Chương 7.3 Chương 7.2 Chương 7.1 Chương 6.9 Chương 6.8 Chương 6.7 Chương 6.6 Chương 6.5 Chương 6.4 Chương 6.3 Chương 6.2 Chương 6.1 Chương 5.9 Chương 5.8 Chương 5.7 Chương 5.6 Chương 5.5 Chương 5.4 Chương 5.3 Chương 5.2 Chương 5.1 Chương 4.14 Chương 4.13 Chương 4.12 Chương 4.11 Chương 4.10 Chương 4.9 Chương 4.8 Chương 4.7 Chương 4.6 Chương 4.5 Chương 4.4 Chương 4.3 Chương 4.2 Chương 4.1 Chương 3.10 Chương 3.9 Chương 3.8 Chương 3.7 Chương 3.6 Chương 3.5 Chương 3.4 Chương 3.3 Chương 3.2 Chương 3.1 Chương 2.14 Chương 2.13 Chương 2.12 Chương 2.11 Chương 2.10 Chương 2.9 Chương 2.8 Chương 2.7 Chương 2.6 Chương 2.5 Chương 2.4 Chương 2.3 Chương 2.2 Chương 2.1 Chương 1.10 Chương 1.9 Chương 1.8 Chương 1.7 Chương 1.6 Chương 1.5 Chương 1.4 Chương 1.3 Chương 1.2 Chương 1.1

Xem Chương Mới Hơn »

53. Chương 5.5

[5.5]

Lần đầu tiên tôi nhìn thấy Hạ Mễ Mễ, là một lần tôi tự mình đi lấy thức ăn ở một buổi tiệc.

Đó là một buổi tiệc nhỏ gồm các tình anh trong làng giải trí, Tưởng Giáo không biết ở đâu lấy được cho tôi một cái thiệp mời, bên trên còn công khai đích danh tôi: Hứa Dặc. Vì thế tôi cũng liền công khai theo cô ta ngơ ngác tham dự.

Kỳ thật trong một thời gian ngắn, tôi giống như người trong giới danh tiếng của bọn họ, Tưởng Giáo dùng tiền đóng gói tôi lại, hơn nữa còn có một vài phóng viên tích cực phối hợp, họ nói tôi hình như là một công tử hào môn có lắm thành tựu, cả ngày chỉ làm một việc, đó là điên cuồng bám theo kiểu nữ họ Tưởng.

Tôi ở trên mạng nhìn thấy đoạn tin tức này, cười thiếu chút nữa là tắt thở. Tưởng Giáo cần một quả táo, giả bộ như sợ sệt nói: “Hứa Soái, không phải anh giận em chứ, hiện tại anh cũng biết tổ chức của tụi phóng viên...”

“Thôi đi.” Tôi ngắt lời cô ta, “Trước mặt anh mà còn làm bộ thấy hay ho lắm à?”

“Anh nói cái gì?” Cô ta trừng mắt tiếp tục diễn kịch.

Tôi vươn tay: “Đưa thuốc lá đây!”

Cô ta ngoan ngoãn lấy cho tôi một điếu thuốc, còn giúp tôi châm lửa.

Tôi chỉ mong sao ba của tôi ở quê nhà không nhìn thấy cái tin tức này, sự nghiệp của ông ấy đang khởi đầu lại, tương lai rộng mở, nếu phải chịu đả kích, không biết đi đến nửa đường có tức đến hộc máu hay không.

Tôi không phải không có nghĩ tới việc rời khỏi Bắc Kinh, nhưng Tưởng Giảo cứ lôi lôi kéo kéo, hơn nữa còn có dáng vẻ đòi mạng, thế nhưng tôi phát hiện ra mình lại thích hòa nhập vào nơi xa hoa, cùng với những buổi tiệc nhàm chán thế này. Loại phồn hoa giả dối này, chẳng những tôi không chán ghét, mà thậm chí còn có chút nghiện. Ngày đó chúng tôi cũng là tham dự một buổi tiệc nhỏ, có kẻ phú hào nào đó tổ chức, khách mời toàn là ca sĩ hay diễn viên nổi tiếng trong giới showbiz. Tôi và Tưởng Giảo đi vào không được bao lâu, liền cãi nhau bởi vì một chuyện nhỏ nhặt, chính là Tiểu Phàm lúc ấy bận đi toilet, còn tôi thì, không muốn cầm giúp cô ta cái túi xách LV đắt tiền lúc cô ta đang xả giao.

Cô ta nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Anh không thể có một chút phong độ của đàn ông à?”

Tôi hừ hừ: “Anh mẹ nó không phải là người hầu của em, có gì phải cầm giúp em túi xách?”

Cô ta hạ giọng: “Không phải xách, mà là trông chừng giúp em.”

“Để qua một bên đi, không thích!”

Chúng tôi đang giằng co, có người lại tiếp đón cô ta, cô ta dùng ánh mắt như dao găm nhìn chòng chọc vào tôi trong hai giây, sau đó mang theo cái túi xách cùng người kia bỏ đi.

Tôi quay đầu lại liền nhìn thấy Hạ Mễ Mễ, cô ấy có mái tóc ngắn, khuôn mặt không trang điểm, mặc một cái váy đơn giản, đang ăn bánh ngọt, lại còn liếm ngón tay, vẻ mặt so với một đứa con nít quả thật không khác lắm. Tôi rất ít nghe nhạc đang thịnh hành, cho nên lúc đó tôi cũng không biết, Hạ Mễ Mễ chính là Hạ Mễ Mễ nổi tiếng kia. Cô ấy hiện tại và cô ấy ở quảng cáo trên TV là hoàn toàn khác nhau, kỳ thật là hai người khác nhau. Tôi nghĩ, cô ấy giống như một đứa bé gái xinh đẹp đói bụng đang đi tìm thức ăn. Thấy tôi đang nhìn mình, cô ấy cũng ngược khuôn mặt xinh đẹp lên nhìn tôi. Chúng tôi nhìn nhau một lúc lâu, không ai chịu thua chuyển ánh mắt đi hướng khác. Cô ấy bỗng nhiên hướng về phía tôi, nghịch ngợm thè lưỡi ra, vẻ mặt đáng yêu cực kỳ.

Tinh thần của tôi lúc đó liền lập tức tỉnh táo.

Cho đến khi người đại diện của cô ấy đi tới, ngăn lại ánh mắt của chúng tôi.

Một lát sau, tôi bưng một ly rượu vang đỏ, đi đến đối diện cô ấy, ngồi xuống, người đại diện của cô ấy nhìn tôi tràn ngập cảnh giác. Vì thế tôi chỉ ra vẻ trầm mặc nhìn ra ngoài cửa sổ. Thật vất vả mới đợi được cái người nghiêm túc kia đi lấy đồ ăn, rốt cuộc tôi cũng có thể đến gần cô ấy: “Ăn đồ ngọt nhiều như vậy, cô không sợ béo à?”

Cô ấy giương đôi mắt nhìn tôi, giọng nói trong trẻo, hỏi: “Anh là ai?”

“Hứa Dặc.” Tôi nói.

“Tôi đã thấy anh.” Cô ấy nói.

Tôi bị dọa sợ hãi cực kỳ, ly rượu trong tay thiếu chút nữa đổ ra bàn, tôi vội vàng hỏi: “Gặp ở đâu?”

“Vừa rồi, chẳng phải tôi với anh so nhãn lực hay sao?”

“Ha ha.” Tôi cười.

“Kỳ thật, tôi còn nhìn thấy anh cãi nhau với người đẹp.” Cô ấy đảo mắt ngó quanh.

“Cô hẳn là nên đi làm thám tử tư.” Tôi nói.

“Anh không biết tôi sao?” Cô ấy đột nhiên hỏi.

Tôi cố gắng giữ bình tĩnh, nhanh nhẹn đáp: “Đúng vậy, xin hỏi tiểu thư họ gì?”

“Anh là người ngoài hành tinh à?” Cô ta tỏ vẻ không hiểu, nói.

“Phải, là người Hỏa Tinh.” Tôi phối hợp với cô ta.

“Anh có xe không?” Cô ấy hỏi không đầu không đuôi.

Tôi suy nghĩ một chút, liền nói: “Có.”

“Vậy chúng ta đi thôi.” Cô ấy đứng dậy, hạ giọng nói với tôi: “Lát nữa tôi đi toilet phía bên kia, anh cứ đi theo tôi. Tôi sẽ dẫn anh đi chơi.” Nói xong, cô ấy đứng dậy, cầm lấy cái ba lô nhỏ, hướng về phía nhà vệ sinh. Sự tình giống như phát triển quá nhanh, tôi có chút mơ hồ không hiểu, thế nhưng tôi lại nghe lời của cô ấy mà làm theo. Thật ra, trời sinh tôi chính là kẻ không dựa vào khuôn phép, thích đi làm một số chuyện không có khuôn phép, loại chuyện này phù hợp tính cách ưa mạo hiểm của tôi. Tôi nâng cái ly ở trên bàn nốc cạn, sau đó đi theo Hạ Mễ Mễ.

Tôi đến buồng vệ sinh gõ cửa, đó là nhà vệ sinh của một khách sạn năm sao, hàng lang nhỏ hẹp được trải một tấm thảm đỏ. Tôi vừa đứng lúc gặp được Tiểu Phàm, nên ngăn cô ấy lại: “Gọi điện thoại cho tài xế, bảo anh ta chờ tôi ở cửa, tôi muốn đi mua thuốc lá.”

“Tôi đi mua cho anh.” Tiểu Phàm nói, ở đại sảnh của khách sạn có bán.”

“Tôi cãi nhau với Tưởng Giảo.” Tôi nói, “Tôi muốn ra ngoài hít thở không khí.”

Tiểu Phàm bắt đầu nhìn tôi: “Không phải anh lại muốn ra sân bay nữa chứ?”

“Vậy cô nên cho tài xế đi theo tôi để yên tâm đi.” Tôi nói.

“Được rồi.” Tiểu Phàm nói, “Anh đi nhanh một chút rồi về, nếu không tôi không biết đối phó làm sao với Nhã Hy tỷ.”

Tôi vừa đuổi Tiểu Phàm đi, Hạ Mễ Mễ liền ở trong phòng vệ sinh đi ra, cô ấy hướng tôi ra ý, dẫn tôi đi theo một hướng khác. Chúng tôi đi lòng vòng một buổi, đến một cái thang máy ở góc khuất, cô ấy dùng ngón tay mảnh khảnh của mình, bắt đầu ấn nút. Thang máy hiện đang ở tầng 29, nên cần một chút thời gian, tôi đứng ở phía sau cô ấy, nhìn sau ót của cô ấy, tự hỏi nên cùng cô ấy nói gì đó. Cô ấy bỗng nhiên quay đầu lại hỏi tôi: “Xe của anh ở đâu? Tầng hầm, hay bãi xe ở bên ngoài khách sạn?”

“Yên tâm đi, tôi đã bảo lái xe đợi ở cửa rồi.”

“Anh không lái xe à?” Cô ấy dùng giọng nói cười nhạo hỏi tôi.

“Tôi không cần tự lái xe.” Tôi đối đáp trôi chảy, “Thuê tài xế thì phải cho họ việc làm.”

“Ừ.” Cô ấy nói, “Xem ra anh quả thật là công tử giàu có.”

Tôi không để ý đến lời châm chọc của cô ấy, dùng trầm mặc duy trì phong độ của mình. Nhưng rất nhanh, Hạ Mễ Mễ lại hỏi: “Anh bao nhiêu tuổi?”

“Hỏi tuổi người khác là không có lễ phép.” Tôi nói.

“Chẳng lẽ anh nhìn chằm chằm vào một cô gái là lễ phép à?” Cô ấy trả lời tôi một cách mỉa mai.

“Đúng là có chút không lễ phép. Ai bảo cô gái ấy đáng vẻ xinh đẹp đáng nhìn như vậy chứ?”

“Anh đúng là thật miệng lưỡi.” Cô ấy mắng tôi.

“Còn chưa hỏi em tên gì?” Tôi nói.

“Hạ Mễ Mễ.” cô ấy ngẩng mặt lên kêu ngạo nói, “Toàn Trung Quốc, chỉ sợ có một mình anh là không biết tôi.”

“Là ngôi sao?” Tôi hỏi.

“Anh đừng có giả vờ.” Cô ấy nói, “Giả vờ nhiều quá càng không giống.”

Tôi điều chỉnh điện thoại của mình ở chế độ tắt âm thanh, sau đó, nói với cô ấy: “Điện thoại tôi hết pin rồi, cho tôi mượn điện thoại của cô một chút, tôi muốn gọi nhắc nhở tài xế lần nữa.”

Cô ấy đưa cái điện thoại samsung của cô ấy cho tôi, tôi gọi vào số của mình, sau đó nhún nhún vai, nói: “Anh ta không có nhận, đi xuống rồi nói sau.”

Thang máy đúng lúc này dừng lại, chúng tôi đi vào, trong thang máy chỉ có hai người chúng tôi, cô ấy tỏ ra có chút khẩn trương, còn nắm chặt cái váy của mình. Tôi cảm thấy sự tình thật rất thú vị, vì thế nhìn

không được cười nói vui vẻ với cô ấy, “Mỗi lần quen biết một nam nhân, cô đều vội vàng cùng hắn đi ra ngoài như vậy à?”

Cô ấy trợn tròn mắt nhìn tôi.

Tôi dương dương tự đắc nhướn mày: “Hay là vì tôi đặc biệt đẹp trai?”

Vóc dáng của cô ấy không cao, tôi phải cúi đầu mới có thể nhìn thấy rõ mặt của cô ấy, khoảng cách của chúng tôi rất gần, tôi chống tay gần đầu của cô ấy, xác định rằng cô ấy đang thật sự khẩn trương, nhưng cô ấy cố gắng tỏ ra không hề khẩn trương, tò mò hỏi: “Sao tên của anh giống tên một cô gái vậy?”

“Cái gì?”

“Không phải anh nói anh tên Hứa Di sao? Nghe giống dì Hứa.” (5.4)

(5.4) Hứa Dặc (), phiên âm là Xu Yi, nên chữ Dặc nghe giống chữ Di.

“Cái rắm!” Tôi nói, “Tôi tên Hứa Dặc, Chữ Sa trong Sa mạc thiếu một dấu phẩy thành ra chữ Dặc.” (5.5)
Tôi đọc ra tên của mình một cách nghiêm túc.

(5.5) Qua Bích (Sa mạc) (), chữ Qua () thiếu mất một dấu phẩy là chữ Dặc ()

“Sao anh lại nói bậy bạ trước mặt con gái!” Cô ấy nói, “Từ ngữ như vậy có thể tùy tiện nói ra sao?”

Lúc này đến phiên tôi trừng to mắt nhìn cô ấy.

Tôi thật không biết, trên đời này thì ra còn có một cô gái lý sự kỳ lạ như vậy.

Thang máy xuống đến nơi, Hạ Mễ Mễ liền giống một vận động viên chạy mấy trăm mét vọt ra đến cửa chiếc xe BMW, đó là xe của Tưởng Giảo, tài xế nhìn thấy Hạ Mễ Mễ, tỏ ra giật mình.

Tôi theo Hạ Mễ Mễ lên xe, ở bên cạnh cô ấy ngồi xuống, Hạ Mễ Mễ lại giống như chủ nhân ra lệnh cho tài xế: “Chạy đi.”

Tài xế hỏi: “Hạ tiểu thư, cô muốn đi đâu?”

Quả nhiên không phải nói quá, thì ra cả thế giới đều biết cô ta.

“Tây Nhị Hoàn (5.6).” Hạ Mễ Mễ nói.

(5.6) Nhị Hoàn là con đường lớn bao quanh Tử Cấm Thành ở Bắc Kinh, dài 32.7km, được xây dựng vào đời nhà Minh. Tây Nhị Hoàn là khu vực phía tây đường Nhị Hoàn

“Được rồi. Tây Nhị Hoàn.” Tôi nói.

Tài xế khởi động xe. Hạ Mễ Mễ lấy điện thoại ra, nhanh chóng tắt nó đi. Tôi tò mò nhìn cô ấy, tò mò hỏi: “Làm sao cô biết chính là chiếc xe này?”

Cô ấy liếc mắt nhìn tôi: “Dáng vẻ chiếc xe này rất giống anh, vừa nhìn qua biết ngay là của anh.”

“Xin chỉ giáo?”

“Vô dụng! còn cần giải thích sao?” Cô ấy nói, “Đúng là chỉ được vẽ bề ngoài.”

Tôi cảnh cáo cô ấy: “Cô đừng quên, cô đang ở trên xe của tôi.”

Cô ấy ngồi tránh ra một chút, cảnh giác nhìn tôi: “Anh muốn gì?”

“Tiểu thư, cô phải làm cho rõ,” Tôi nói, “Là cô chủ động lên xe của tôi, cô hỏi tôi muốn gì, tôi còn chưa hỏi cô muốn làm gì nữa kia!”

“Tôi muốn về nhà.” Cô ấy nói.

“Nhà của cô ở Tây Nhị Hoàn? Đường nào?” Tôi nói, “Tôi sẽ đưa cô về.”

“Không phải anh đưa tôi về sao?” Cô ấy nói, “Vô nghĩa nhiều như vậy!”

Ông trời làm chứng, tôi thật sự có chút gì đó kích động.

Xe chạy được khoảng 20 phút, Hạ Mễ Mễ đột nhiên hỏi tôi: “Anh có đói bụng không?”

Đúng là có một chút, vừa rồi tôi chưa ăn gì, bụng rỗng lại đi uống hai ly rượu.

“Tôi đang đói.” Cô ấy chỉ vào một cái biển hiệu chữ “M” thật lớn ở phía trước, nói: “Tôi muốn đi McDonald’s.”

“Nếu tôi nhớ không lầm, thì cô mới vừa ăn hai cái bánh ngọt.”

“Vậy sao?” Cô ấy nói, “Tôi không nhớ rõ lắm, bởi vì cái chỗ quỷ quái với hoàn cảnh quỷ quái như vậy, tôi ăn cái gì cũng không có khẩu vị.”

“Đi.” Tôi nói với tài xế, nói: “Đến phía trước dừng lại một chút.”

“Một cái Hamburger cay, hai cái cánh gà chiên, một ly Melody lạnh, Melody hương lựu, anh đừng có mua sai nhé.”

Tôi chán nản: “Tự cô đi đi. Tôi ở trên xe chờ cô.”

“Sao tôi tự đi được!” Cô ấy tự chỉ vào mặt mình, nói: “Anh muốn McDonald’s bị đông nghẹt à?”

“Tiểu thư, tôi biết cô là ngôi sao, nhưng ngôi sao thì hay ho lắm à? Có thể tùy tiện vênh mặt hất hàm sai khiến tôi? Tôi không phải là người mê nhạc của cô!”

Cô ấy nhìn tôi đánh giá: “Tôi đã nhận ra rồi, anh là một nam nhân bụng dạ hẹp hòi.”

“Đúng vậy.” Tôi nói.

“Nhưng thật sự tôi rất đói.” Cô ấy ôm bụng, nói: “Dì Hứa à, anh phải có chút phong độ chứ.”

Tôi thực hết cách với cô ấy. Tôi không thể không xuống xe đi vào cửa chính McDonald’s, khi đẩy cửa McDonald’s ra, tôi chán nản phát hiện chính mình cũng có chút cam tâm tình nguyện, tôi hoàn toàn đã nghe theo sai khiến của cô ấy đi mua thức ăn để lấy lòng cô ấy. Sau khi mua xong, đi được nửa đường, tôi mới nhớ chính mình cũng đang đói, vì thế quay lại xếp hàng một lần nữa, mua ình một ly hồng trà và một cái Hamburger. Nhưng khi tôi mang theo tất cả thức ăn ra xe, thì phát hiện, Hạ Mễ Mễ đã biến mất!

Tôi hỏi tài xế: “Hạ Mễ Mễ đâu?”

Tài xế nói, “Cô ấy xuống xe tìm cậu rồi.”

Chết tiệt!

Tôi gọi điện thoại cho cô ấy, người nhận điện thoại là thư ký của cô ấy. Coi như tôi đã hiểu được, tôi đã bị con nhóc này lừa giỡn, cô ấy đã lợi dụng tôi đưa cô ấy ra khỏi bữa ăn không có hứng thú, sau đó vỗ mông phủ bụi mà đi. Làm cho tôi, một kẻ đang có chút âm mưu, giờ phải ôm một đồng thức ăn của McDonal’s mà bực bội. Gặp quỷ, đúng là gặp quỷ!

Nhưng Hứa Dặc tôi lại thích quái dị như vậy, chỉ có quái nhân mới khiến tôi có hứng thú khiêu chiến.

Tôi nhìn cái biển hiệu chữ “M” thật lớn ở bên trên, nuốt cục tức vào bụng, nghĩ: Hạ Mễ Mễ, cô chờ đi, tôi sẽ không bỏ qua cho cô đâu.

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 8 [END] Chương 7.6 Chương 7.5 Chương 7.4 Chương 7.3 Chương 7.2 Chương 7.1 Chương 6.9 Chương 6.8 Chương 6.7 Chương 6.6 Chương 6.5 Chương 6.4 Chương 6.3 Chương 6.2 Chương 6.1 Chương 5.9 Chương 5.8 Chương 5.7 Chương 5.6 Chương 5.5 Chương 5.4 Chương 5.3 Chương 5.2 Chương 5.1 Chương 4.14 Chương 4.13 Chương 4.12 Chương 4.11 Chương 4.10 Chương 4.9 Chương 4.8 Chương 4.7 Chương 4.6 Chương 4.5 Chương 4.4 Chương 4.3 Chương 4.2 Chương 4.1 Chương 3.10 Chương 3.9 Chương 3.8 Chương 3.7 Chương 3.6 Chương 3.5 Chương 3.4 Chương 3.3 Chương 3.2 Chương 3.1 Chương 2.14 Chương 2.13 Chương 2.12 Chương 2.11 Chương 2.10 Chương 2.9 Chương 2.8 Chương 2.7 Chương 2.6 Chương 2.5 Chương 2.4 Chương 2.3 Chương 2.2 Chương 2.1 Chương 1.10 Chương 1.9 Chương 1.8 Chương 1.7 Chương 1.6 Chương 1.5 Chương 1.4 Chương 1.3 Chương 1.2 Chương 1.1

Xem Chương Mới Hơn »

54. Chương 5.6

Part 3

[5.6]

Hôm đó, Tiểu Phàm gọi điện thoại thúc giục, tôi đành quay trở lại. Tiểu Phàm ngồi trên ghế sofa ở đại sảnh của khách sạn chờ tôi. Tôi đem thức ăn McDonald's đưa cho cô ấy, nói: “Ăn đi, mua cho cô đấy.”

Tiểu Phàm ngẩng đầu lên, tôi nhìn thấy trên mặt của cô ấy có một mảng sưng đỏ.

“Bị sao vậy?” Tôi giật mình, hỏi.

Cô ấy không chịu nói.

“Cô ta lại đánh à? Tôi phải đi tìm cô ta!”

Tiểu Phàm giữ chặt tôi lại: “Quên đi, Hứa Soái, anh phải nhường nhịn một chút, Tôi sẽ ở đây chờ hai người xong việc.”

Tôi không có tâm trạng đi lên dự tiệc, nên đến bên cạnh Tiểu Phàm ngồi xuống, cùng ăn thức ăn của McDonald's với cô ấy. Tiểu Phàm có chút bất an: “Anh còn không đi, giả vờ một lát lấy lòng Nhã Hy tỷ thì có sao?”

“Mặc kệ cô ta đi,” Tôi nói, “Có thể cần tên tài xế không nói lung tung sao? Vừa rồi tôi dùng xe của Tưởng Giáo đưa Hạ Mễ Mễ về nhà.”

Tiểu Phàm lại có chút lo lắng: “Hứa Soái, không phải anh đã làm chuyện gì xấu chứ?”

Tôi ha ha cười gượng.

“Thôi đi lên đi.” Tiểu Phàm nói, “Bất quá tôi nhắc nhở anh, trăm ngàn lần đừng như vậy nữa, còn người của Nhã Hy tỷ...”

“Biết rồi.” Tôi nói, “Tôi chỉ muốn đi ra ngoài chơi, nếu không cô dẫn tôi đến Tam Lý Đồn đi?”

“Đừng như vậy, có người sẽ giết anh đấy.”

Tôi lôi kéo cô ấy: “Yên tâm đi, có chuyện gì tôi sẽ chịu trách nhiệm!”

“Đừng đi.” Tiểu Phàm giữ tôi lại, “Chị ấy chắc là sắp xong rồi, tôi mà không giữ được anh, quay đầu lại sẽ bị mắng.”

Tôi hừ hừ: “Cô ta mà ra tay với cô, tôi sẽ giết cô ta.”

Tiểu Phàm cắn một miếng hamburger, cười nói: “Cảm ơn Hứa Soái đã thay tôi làm chủ.”

Buổi tiệc rượu ngày hôm đó, quả nhiên Tưởng Giáo xã giao không lâu lắm, đến nửa đêm 12 giờ, chúng tôi đã về tới nhà, vừa xem tv, vừa uống cà phê. Tôi biết trong lòng của cô ta vẫn còn ầm ứ, nhưng cô ta cũng không có phát tiết ra. Tôi cũng mặc kệ cô ta, bởi vì tôi có chuyện quan trọng phải làm, chính là: gọi điện thoại cho Hạ Mễ Mễ, gọi đến khi nào được mới thôi. Tưởng Giáo rốt cuộc không chịu được, quay đầu lại hỏi: “Trẻ như vậy, anh còn gọi điện thoại cho ai mãi thế?”

“Trương Bá Chi.” Tôi nói.

“Anh đừng có giả vờ giả vịt nữa.” Cô ta nói, “Gần đây anh đang có âm mưu gì vậy?”

Những lời này quả thật chọc tức tôi. Nhưng tôi không biểu hiện tức giận ở trên mặt, tôi đã gần như thành thục, hiểu được tâm nhân của người khác, nếu năm 17 tuổi tôi học được chiều này, thì vận mệnh của tôi hôm nay không phải ra như thế. Nhưng mà, con mẹ nó đã được gọi là vận mệnh, thì hết thấy đều đã an bài, có cố chấp ép buộc thì mẹ nó cũng không thay đổi được.

Điện thoại của Hạ Mễ Mễ rất cuộc cũng thông. Tôi không nghe được tiếng gì cả, nên đã lập tức chạy vào nhà vệ sinh, nhưng cô ấy không nhận điện thoại. Kiên trì sẽ được thắng lợi, lúc tôi gọi đến lần thứ năm, rốt cuộc cô ấy cũng nhận, nhưng không nói lời nào, bên kia có những âm thanh rất nhỏ. Tôi thử a lô hai tiếng, vẫn không có phản ứng, tôi nói: “Hạ Mễ Mễ, mấy thứ của McDonald’s vẫn còn ở chỗ tôi này.”

Lúc này rốt cuộc cũng có âm thanh trả lời, nhưng truyền đến là tiếng khóc, mới đầu thì nhỏ, sau ngày càng lớn. Tôi bị dọa sợ, vội vàng hỏi: “Cô khóc à? Sao vậy?”

Cô ấy không nói lời nào, khóc càng thêm lợi hại.

Tôi vội vàng dỗ dành cô ấy: “Cô đang ở đâu? Cô đừng khóc nữa được không, tôi lập tức đến.”

Cái con nha đầu chết tiệt kia tự nhiên lại cúp điện thoại !

Tưởng Giảo đã đứng ở bên ngoài gõ cửa: “Hứa Soái, anh đi ra ngoài cho em, anh đang làm gì đó?” Lúc tôi đang lo lắng có nên gọi điện thoại một lần nữa hay không, thì trên di động đột nhiên hiện lên một tin nhắn mới, tôi mở ra liền nhìn thấy, là của Hạ Mễ Mễ, đó là địa chỉ một quán bar.

Tôi mở cửa ra, Tưởng Giảo mặt tái xanh đứng ở bên ngoài: “Rốt cuộc hôm nay anh làm trò quỷ gì vậy?”

“Anh muốn ra ngoài một chút.”

“Được rồi.” Tưởng Giảo nói, “Chuyện hôm nay đều là do em không đúng, có được chưa?”

“Được. Vậy em ngoan ngoãn ở nhà đợi anh. Anh đói bụng quá, đi ra ngoài ăn chút gì sẽ về ngay.”

“Em đi cùng với anh.”

“Không cần.”

“Vậy bảo tài xế đưa anh đi.”

“Cũng không cần.” Tôi nói xong, liền đi ra khỏi cửa. Cảm ơn trời đất, cô ta không có đi theo.

Tôi đón xe đến quán bar đó.

Quán bar cách nhà Tưởng Giảo rất xa, xe chạy khoảng một giờ thì đến. Đó là một quán bar không lớn lắm, nằm trên một quảng trường rất yên tĩnh, tôi nhảy xuống xe đẩy cửa quán bar muốn tìm Hạ Mễ Mễ, nhưng không thấy cô ấy ở đâu.

Tôi gọi điện thoại cho cô ấy, trong quán bar lập tức có tiếng điện thoại vang lên, tôi lần theo tiếng chuông điện thoại đi về phía trước, đi đến một góc sáng sủa, tôi nhìn thấy một cô gái đội một bộ tóc giả màu lục, đang ngã đầu trên bàn nằm ngủ, điện thoại samsung ở trên tay của cô ấy đang rung, phát ra ánh sáng màu lục.

Tôi rút cái điện thoại ra khỏi tay của cô ấy, cô ấy ngẩng đầu lên, lộ ra một gương mặt xinh đẹp được trang điểm rất đậm, dọa tôi sợ giật bắn người. Tôi cứ nghĩ mình nhận nhầm người, cô ấy gọi tôi lại, nói: “Hứa Di, anh thật sự đến đây sao?”

Trời ạ, đúng là Hạ Mễ Mễ.

Tôi đến bên cạnh cô ấy ngồi xuống, hỏi: “Đã lâu không gặp, tại sao cô lại muốn thành ra như vậy?”

Cô ấy vuốt vuốt mái tóc, nói: “Anh đến đây chỉ để hỏi cái này sao?”

“Không.” Tôi nói, “Tôi muốn hỏi vì sao em khóc nhiều như vậy?”

“Tôi buồn.”

“Vì sao buồn?”

“Không nói được.”

“Ha ha.” Tôi nắm lấy mớ tóc rối bù của cô ấy, nói: “Cô khiến ình rối tung như thế này, có phải sợ bị người khác nhận ra hay không?”

Cô ấy đẩy tôi ra, đột nhiên hét lên: “Anh thành thật nói cho tôi biết, làm sao anh biết số điện thoại của tôi?”

“Cô nói cho tôi biết.” Tôi nói.

“Không thể nào!”

“Tôi không có gạt cô.”

“Anh gạt người, anh là kẻ lừa đảo.” Cô ấy nói, “Nói mau, anh có nhiều kế như vậy, rốt cuộc là có âm mưu gì?”

“Rõ ràng lắm mà, tôi muốn theo đuổi cô.” Tôi nói.

“Hứa Di, nói cho anh biết, đối với loại công tử nhà giàu như anh đây là loại tôi ghét nhất, không có tiền đồ, không có chí khí, không có chỉ số thông minh, không có văn hóa, tôi khuyên anh đừng vọng tưởng nữa, đi về nghỉ ngơi đi!”

Cô ấy không biết bị ám ức chuyện gì, mà một hơi trút hết mấy lời nói rác rưởi lên người tôi. Tôi thở dài nói: “Chẳng lẽ tôi đi một đoạn đường xa như vậy, chỉ để nghe cô mắng tôi sao?”

Cô ấy nhìn tôi chằm chằm, tôi cũng không chịu thua nhìn chằm chằm cô ấy, trận chiến so nhãn lực lại bắt đầu một lần nữa.

Nước mắt của cô ấy bỗng nhiên chảy xuống, từng giọt từng giọt, tách ra khỏi đôi mắt màu lục của cô ấy, làm cho gương mặt của cô ấy thêm lem nhem. Trời ạ, cô ấy cũng kẻ mắt màu lục.

Tôi đau xót ôm cô ấy vào lòng.

Cô ấy để mặc cho tôi ôm, không có đẩy ra. Chúng tôi tự có nỗi buồn riêng nên vẫn duy trì tư thế như vậy, dường như qua thời gian rất lâu, điện thoại của cô ấy vang lên, cô ấy quyết định thật nhanh tắt nó đi.

“Sao em không nghe điện thoại?” Tôi hỏi cô ấy, “Là điện thoại của bạn trai sao?”

Cô ấy dùng ánh mắt thật to nhìn tôi, dịu dàng nói: “Bạn trai của em không phải là anh sao?”

Tôi quả thật có chút không chịu được cô ấy.

“Anh đã ôm em rồi.” Cô ấy nói, “Còn muốn chối cái?”

“Anh còn muốn hôn em, làm sao bây giờ?” Tôi nói

“Vậy thì hôn đi.” Cô ấy nhắm mắt lại, cái môi chu ra, đầu ngẩng cao, đối mặt với tôi.

Tôi không dám.

Ngồi cả buổi mà thấy tôi không nhúc nhích, cô ấy mở mắt ra, dùng câu nói đầy đủ ý châm chọc nhất nói với tôi: “Đừng có chơi trò lạt mềm buộc chặt với em, em nói cho anh biết, em không phải loại người dễ đùa giỡn!”

“Còn chưa biết rốt cuộc ai đùa giỡn với ai đâu!”

Trời đất chứng giám, những lời này là thật tình nói ra.

Cô ấy đắc ý, phì cười.

Tôi buông cô ấy ra, mặt nhú lại: “Em có biết em như vậy rất là khó coi?”

“Biết.” Cô ấy nói, “Là em cố ý.”

“Rốt cuộc có tâm sự gì, mà khiến em hành hạ chính mình như vậy?” Tôi châm một điếu thuốc, chỉ vào mấy chai bia ở trên bàn, hỏi.

“Anh dập thuốc ngay đi.” Cô ấy ra lệnh cho tôi.

Tôi phun một vòng khói to, tỏ vẻ khinh thường mệnh lệnh của cô ấy.

Cô ấy âm ỉ nói: “Em có bệnh suyễn, không thể hít khói thuốc lá.” Vừa dứt lời, cô ấy bắt đầu ho khan kịch liệt. Tuy rằng còn chưa biết thật giả, tôi đã nhanh chóng dập điếu thuốc đi.

“Cảm ơn.” Cô ấy ôm ngực, nói một cách khó khăn.

Cô gái như vậy, trong cuộc đời của tôi, dường như rất quen thuộc, lại giống như cho đến bây giờ vẫn chưa được gặp qua. Tôi có cảm giác bắt đầu bị cô ấy hấp dẫn, loại hấp dẫn này thật đáng sợ, không hề có căn cứ nhưng lại rất sống động. Tôi giơ tay ra định chạm vào mớ tóc giả của cô ấy, cô ấy có chút hoảng sợ giữ nó lại.

“Vậy.” Tôi nói, “Chúng ta tìm một chỗ không có người để nói chuyện đi.”

“Ở đâu?” Cô ấy hỏi tôi.

“Tùy em lựa chọn.” Tôi nói.

“Rốt cuộc anh là ai?” Cô ấy nheo mắt lại, dò xét nhìn tôi.

“Bây giờ mới hỏi có phải là hơi trễ?” Tôi nói, “Em đừng quên, anh đã là bạn trai của em.”

Cô ấy nói: “Em nghĩ rằng anh là từ trên trời rơi xuống.”

“Đó là Lâm muội muội (5.7), không phải anh.”

(5.7) Lâm Đại Ngọc trong Hồng Lâu Mộng, theo điển tích: Đá thiêng hóa thành Giả Bảo Ngọc. Cây thiêng hóa thành Lâm Đại Ngọc

“Anh còn có chút hài hước nữa.”

“Ừ.”

“Hứa Di.”

“Hứa Dặc! Sa mạc mất đi một dấu phẩy.”

Cô ấy đảo mắt, lại phun ra một câu khiến tôi thiếu chút nữa ngất xỉu: “Nhưng mà, chữ sa mạc viết thế nào?”

Thì ra những ca sĩ như thế này đều không có văn hóa! Tôi cầm lấy bàn tay nhỏ bé của cô ấy, viết vào lòng bàn tay hai chữ kia, từng nét một, còn thực sự hy vọng cô ấy có thể hiểu được, có thể nhớ rõ. Sau khi viết xong, tôi hỏi: “Hiểu chưa?”

Cô ấy vẫy vẫy cánh tay, nói: “Ngốc quá, anh nghĩ rằng tôi không thể viết được à? Không lẽ người ta nói cái gì anh cũng tin? Bộ dạng thì đẹp trai mà chỉ số thông minh lại có chút vấn đề?”

Tôi ôm chặt thắt lưng của cô ấy, uy hiếp, nói: “Em còn nói thêm câu nào nữa xem?”

“Chữ anh viết rất xấu.” Cô ấy không sợ nói.

Tôi dứt khoát mau lẹ hôn lên môi của cô ấy. Cô ấy cũng không trốn tránh, đôi môi lạnh như băng, còn có một chút hương vị của bia. Rất nhiều ngày sau tôi mới biết được, đó là nụ hôn đầu tiên của Hạ Mễ Mễ, nhưng biểu hiện của cô ấy rất thần nhiên, khiến ột kẻ dày dạn tình trường tôi đây ở bất cứ nơi nào hay bất cứ lúc nào cũng khi nhớ đến cũng đều cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Nụ hôn này đối với tôi mà nói, là nằm ngoài kế hoạch, nó sinh ra “phản ứng rung động”, cũng hoàn toàn nằm ngoài kế hoạch của tôi. Sau khi kết thúc, tôi có cảm giác chính mình có một chút ngu ngốc, cô ấy ngược lại rất bình tĩnh, khẽ thở dốc, hỏi tôi: “Sa Mạc, anh thành thật nói cho em biết, từ trước tới giờ anh đã ôm bao nhiêu cô gái, hôn bao nhiêu cô gái rồi?”

“Giống như sao trên trời, không thể đếm được.”

“Em tin.” Cô ấy nói, “Lần đầu nhìn thấy anh, em đã nhận ra anh không phải là người tốt rồi.”

“Vậy mà còn giả vờ theo anh?”

“Sợ ai chứ.” Cô ấy nói, “Kỳ thật, em chẳng sợ gì cả.”

Tôi thủ thế muốn trừng phạt cô ấy, cô ấy cũng chẳng trốn tránh, chỉ nhẹ nhàng rút vào lòng tôi. Tim của tôi bỗng nhiên mềm nhũn, tôi dừng lại mọi ý định, chỉ im lặng ôm chặt lấy cô ấy vào lòng.

Cô ấy cười hì hì: “Sa Mạc, anh thật là người từ trên trời rơi xuống sao?”

“...Chắc...vậy...”

“Vậy phải là thần tiên rồi.”

“...Chắc ...vậy...”

“Vậy anh có thể giúp em một điều ước không?”

“Em nói xem.”

“Em muốn biến mất khỏi thế giới này 3 ngày.”

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 8 [END] Chương 7.6 Chương 7.5 Chương 7.4 Chương 7.3 Chương 7.2 Chương 7.1 Chương 6.9 Chương 6.8 Chương 6.7 Chương 6.6 Chương 6.5 Chương 6.4 Chương 6.3 Chương 6.2 Chương 6.1 Chương 5.9 Chương 5.8 Chương 5.7 Chương 5.6 Chương 5.5 Chương 5.4 Chương 5.3 Chương 5.2 Chương 5.1 Chương 4.14 Chương 4.13 Chương 4.12 Chương 4.11 Chương 4.10 Chương 4.9 Chương 4.8 Chương 4.7 Chương 4.6 Chương 4.5 Chương 4.4 Chương 4.3 Chương 4.2 Chương 4.1 Chương 3.10 Chương 3.9 Chương 3.8 Chương 3.7 Chương 3.6 Chương 3.5 Chương 3.4 Chương 3.3 Chương 3.2 Chương 3.1 Chương 2.14 Chương 2.13 Chương 2.12 Chương 2.11 Chương 2.10 Chương 2.9 Chương 2.8 Chương 2.7 Chương 2.6 Chương 2.5 Chương 2.4 Chương 2.3 Chương 2.2 Chương 2.1 Chương 1.10 Chương 1.9 Chương 1.8 Chương 1.7 Chương 1.6 Chương 1.5 Chương 1.4 Chương 1.3 Chương 1.2 Chương 1.1

Xem Chương Mới Hơn »

55. Chương 5.7

[5.7]

Tôi cảm thấy chính mình đã làm một chuyện không thể tưởng tượng được, chính là cùng cô ca sĩ nổi tiếng Hạ Mễ Mễ vừa mới quen biết một ngày, có ý định bỏ trốn.

Tôi chưa kịp gọi điện thoại cho Tưởng Giáo. Đương nhiên trên thực tế, tôi cũng chẳng muốn gọi cho cô ta. Chúng tôi quyết định đi chuyến xe lửa nửa đêm, Hạ Mễ Mễ đeo kính râm, cùng với bộ tóc giả màu lục cùng tôi đến một toa giường nằm, trong toa còn có hai người nữa, bọn họ dùng ánh mắt kỳ quái nhìn chằm chằm cô ấy, cô ấy vỗ vỗ tay lên cái bàn trà, cao giọng náo loạn giống như xã hội đen: “Vé quỹ gì vậy, liếc mắt một cái mất 1000 đồng.”

Chiều này quả nhiên hữu ích, tuy rằng khiến cho người ta nghĩ cô ấy bị bệnh thần kinh, nhưng bọn họ cũng chẳng dám nhìn cô ấy nữa. Chúng tôi nhờ vậy mà an tâm. Trên đường đi, cô ấy không nói nhiều, nằm trên giường, hoặc cầm cái Ipod nghe nhạc thật lâu. Tôi rút cái tai nghe ở trong tai của cô ấy ra, hỏi: “Có bài hát của Hạ Mễ Mễ không, cho anh nghe với?”

Cô ấy rõ ràng dứt khoát nói: “Không có!” Sau đó quay lưng lại với tôi, làm mọi thứ rồi tỉnh rồi ngủ.

Tôi chưa từng nghe qua cô ấy hát, có lẽ cô ấy nổi tiếng là thật, mấy tờ tạp chí trên xe lửa tùy tiện lật ra xem tin tức giải trí, cũng có tên của cô ấy, Hạ Mễ Mễ thích ngủ dậy muộn, thích mặc một loại nhãn hiệu thời trang, đang chuẩn bị đóng một bộ phim truyền hình...Vân vân. Nhưng tôi vẫn có cảm giác, cô gái được nói ở trên báo, với cô gái ở trước mắt này là hoàn toàn không giống nhau. Mà cho dù bọn họ có giống nhau, cũng không phải là cùng một người, chẳng qua đó chỉ là ảo ảnh mà thôi.

Xe lửa đi về phía bắc, đi qua một số địa phương tôi chưa từng thấy. Lúc trời đang dần sáng, Hạ Mễ Mễ đang ngủ, tôi thì ngủ không được, nên thừa dịp nhân viên tàu không chú ý, liền chạy ra hành lang trên xe hút thuốc, tôi vừa hút thuốc, vừa suy nghĩ một chút đạo lý. Chẳng hạn như: Con người khi còn sống, luôn có một vài ngày muốn bốc đồng nổi loạn. Hay chẳng hạn như: Khi tình yêu bắt đầu, đều không có lý do như vậy. Hoặc chẳng hạn như: Tiền mà đem so với tự do tự tại, có đáng là con mẹ gì đâu! Đang tự hỏi vô cùng say sưa, tôi nghe được tiếng bước chân dồn dập truyền đến, tôi quay lại nhìn, liền nhìn thấy Hạ Mễ Mễ, bộ tóc giả của cô ấy đã được bỏ ra, trên đầu là mái tóc ngắn rối bù, cô ấy mang một đôi dép lê màu trắng của nhà xe cung cấp, đang cầm đầu đi về phía trước.

“Sao vậy?” Tôi hỏi cô ấy.

Cô ấy nhìn thấy tôi, liền nhào đến ôm cổ của tôi: “Em tưởng anh đã xuống xe!”

“Sao có thể?” Tôi vỗ vỗ vào lưng của cô ấy, “Ngủ một lát nữa đi.”

“Không ngủ.” Cô ấy nói, “Em muốn nhìn thấy anh.”

“Em yên tâm.” Tôi an ủi cô ấy, “Anh không phải là người như vậy, đã hứa ở bên em ba ngày, sẽ không đổi ý.”

“Em làm sao biết được chứ.” Cô ấy bắt đầu nói không có chút lý lẽ, “Chúng ta không quen biết nhau.”

Tôi lười lý luận với cô ấy.

Cô ấy nhìn ra ngoài cửa sổ xe, trời đã tờ mờ sáng, cây cối, nhà cửa, sông núi đã bắt đầu dần dần thấy rõ. Cô ấy bỗng nhiên hứng trí phấn khởi, tự nói với mình: “Thì ra đi xe lửa là như vậy, em còn nghĩ giường nằm chỉ để nằm, không thể ngồi được.”

“Em đừng có nói với anh đây là lần đầu tiên em đi xe lửa?”

Cô ấy liếc mắt nhìn tôi một cái, nói: “Kỳ lạ lắm sao? Người giống như em đây, đương nhiên là mù tịt chuyện đi tới đi lui rồi.”

Đúng là rắc cực kỳ thôi!

Cô ấy nhìn tôi cười, là tươi cười vô cùng ngọt, cũng mang tính sát thương cực kỳ cao. Tôi vươn bàn tay che đi ánh mắt của cô ấy, khóe miệng của cô ấy vẫn tiếp tục cong lên, tôi thật sự muốn hôn cô ấy, liều lĩnh mà hôn. Thì ra đây mới là tình yêu, thì ra tôi chưa từng được yêu như thế này, tất cả đều không cần tính toán.

“Sa Mạc.” Cô ấy hỏi, “Anh muốn dẫn em đi đâu?”

“Để xem sao đã,” Tôi nói, “Cảm thấy chỗ nào thú vị thì chúng ta sẽ đi chỗ đó!”

“Thật là hay.” Cô ấy nói, “Giống như đang nằm mơ vậy.”

Tôi lấy bàn tay của mình ra, đôi mắt của cô ấy ánh lên huyền hoặc, tôi nhất thời không hiểu rõ, cô ấy là mộng ảo của tôi, hay tôi là mộng ảo của cô ấy. Có lẽ chúng tôi đều có một ảo mộng giống như vậy, đang chờ đợi đến một ngày cùng hoàn thành nó.

Xe lửa vẫn tiếp tục đi về phía trước. Tôi và Hạ Mễ Mễ ở trên xe lại ngây ngốc nguyên một ngày, cô ấy ăn không quen fastfood ở trên xe, vừa ăn vừa nhăn nhó, tôi không muốn để công chúng nhìn thấy cô ấy, nên không dám dẫn cô ấy đến toa nhà ăn. Đến lúc hoàng hôn, chúng tôi dừng lại tại một trạm nhỏ rồi xuống xe.

Đó là một thành phố không lớn lắm, trước kia tôi chưa từng nghe qua, trông rất cũ kỹ, nhưng kiến trúc lại có nét đặc sắc riêng. Đi về hướng đông khoảng 10km, chính là biển. Hạ Mễ Mễ bỏ mấy món trang sức khoa trương ở trên người xuống, không lo lắng bị người ta nhìn thấy. Chúng tôi đón xe, đi đến một khách sạn tốt nhất ở bờ biển. Chứng minh thư của tôi vẫn còn ở chỗ của Tướng Giảo, nên Hạ Mễ Mễ lấy chứng minh thư của cô ấy ra, chúng tôi thuê phòng.

Khách sạn 4 sao, hoàn toàn mới, phòng ốc vẫn còn toát ra hương vị mới được xây dựng. Tôi mở cửa sổ ra, không khí tốt hơn nhiều, mùa hè ở phương bắc có rất nhiều gió, độ ẩm lại cao. Trong phòng chỉ có một cái giường lớn, nhìn qua rất là mờ ám.

“Anh đang suy nghĩ cái gì đấy?” Hạ Mễ Mễ hỏi tôi, vẻ mặt của cô ấy nhìn qua có chút mệt mỏi.

Tôi vuốt cằm hỏi cô ấy: “Em nói xem!”

“Hạ lưu!” Cô ấy mắng tôi.

Tôi dở khóc dở cười, chạy đến bình nước tự động, lấy ỉnh một ly nước, cố gắng không nghĩ lung tung, vừa uống được một ngụm liền bị sặc. Hạ Mễ Mễ cũng không thèm để ý đến tôi, cô ấy đi đến cái giường đặt sát tường ngồi xuống, ném cái túi xách nhỏ qua bên cạnh, lớn tiếng nói: “Sự tình đã đến nước này, anh có muốn biết em là ai không?”

“Là ca sĩ nổi tiếng Hạ Mễ Mễ.”

“Ừ.” Cô ấy nói, “Cũng không đến nổi quá ngốc.”

Tôi ngồi xuống bên cạnh cô ấy, hỏi: “Em mới 18 tuổi thôi sao?”

Cô ấy trả lời như đứa con nít: “Không phải, tiểu nữ năm nay mới 16 tuổi.”

Tôi lấy chứng minh thư của cô ấy ra xem, cô ấy đã gần bước qua tuổi 19, nhưng quả thật nhìn không ra. Tấm ảnh trên chứng minh thư thật sự không giống cô ấy, nhìn rất ngốc, cô ấy cũng ghé qua nhìn, tôi không cho, cô ấy liền ho khan kịch liệt, nhìn qua cực kỳ khổ sở, sắc mặt tái nhợt. Tôi vội vàng lấy nước cho cô ấy, rồi vỗ vỗ lưng, cô ấy lắc đầu, chỉ vào cái túi xách muốn lấy thuốc, tôi thật vất vả lôi ra chai thuốc, nó liền bị văng đi, tôi luống cuống tay chân, mấy viên thuốc vương vãi đầy giường. Cô ấy nhặt lên hai viên, lấy nước uống, sau đó dựa vào giường nhắm mắt lại, sắc mặt cũng từ từ dễ chịu.

“Em không sao chứ?” Tôi đến gần cô ấy hỏi.

“Anh không nên đụng đến em.” Hơi thở của Hạ Mễ Mễ yếu ớt mà còn ra sức uy hiếp tôi, “Em mà chết ở trong phòng này, anh phải ngồi tù đấy!”

Tôi sợ tới mức khoe miệng hơi nhếch, hỏi cô ấy: “Lúc em đang diễn mà bị phát bệnh, thì phải làm sao?”

Cô ấy nói: “Trước lúc diễn sẽ chú ý đến sức khỏe, nên bình thường không phát bệnh.”

“Em trốn đi như vậy, nhất định sẽ có người đi tìm? Ví dụ như người đại diện của em?”

“Đương nhiên.” Hạ Mễ Mễ nói, “Cứ để cho cô ta tìm đi, dù sao em cũng đã tắt điện thoại. Đúng rồi, anh cũng đã tắt máy rồi phải không, giúp em đi!”

Đang nói, điện thoại của tôi liền vang lên, là Tiểu Phàm. Tôi không nhận, lấy điện thoại tắt máy trước mặt Hạ Mễ Mễ.

Hạ Mễ Mễ nằm tựa trên giường hướng tôi vẫy vẫy tay, tôi liền đi qua, cô ấy hỏi tôi: “Ai gọi điện thoại cho anh vậy? Là bạn gái sao?”

Tôi cười: “Bạn gái của anh không phải là em sao?”

“Ừ.” Cô ấy nói.

“Đừng có nghĩ lung tung.” Tôi nói, “Chúng ta nên gọi một chút thức ăn lên phòng, nếu em mệt, thì nghỉ ngơi một chút đi.”

“Bây giờ em không còn đói bụng nữa.” Cô ấy nói, “Nếu không phiền, em muốn đi ngắm biển.”

“Bây giờ sao?”

“Bây giờ.” Cô ấy nói, “Anh không biết là con trai phải chiều chuộng con gái sao?”

“Không cần em phải nói đâu.” Tôi nói, “Anh chỉ là không biết, biển buổi tối thì có gì đẹp.”

Rốt cuộc tôi cũng đưa cô ấy đến bờ biển, chỉ mất 5 phút đi bộ, chúng tôi đã đến một bãi cát. Biển phương bắc khác hoàn toàn so với biển phương nam, nhất là vào ban đêm, có một loại sức sống tràn trề. Hạ Mễ Mễ làm một động tác cổ điển nhất, nắm chặt hai tay, giơ lên cao, mặt hướng về phía biển, hít thở thật sâu.

Tôi cười chế giễu cô ấy.

Cô ấy rượt tôi, tôi chạy nhanh về phía trước. Cô ấy té ngã, tôi phải quay lại đỡ cô ấy dậy. Thủy triều dâng lên, sóng biển từng đợt vỗ vào bờ, một khắc đó tôi có cảm giác như đang nằm mơ, tôi thật vất vả mới không chế được chính mình, không khiến cho ngón tay rục rịch lung tung.

Tâm trạng của Hạ Mễ Mễ dường như rất tốt, nên bắt đầu ca hát, là một bài hát tôi chưa từng nghe qua: “Biển trời thu xa lạ, mùa hè đã đi qua, người đàn ông như thủy triều kia sẽ không đến nữa, sẽ không đến nữa...”

Tôi có cảm giác giọng hát này rất trẻ con, tiếng ca trong trẻo bi thương, dễ nghe đến vậy.

Chúng tôi đến bên bờ biển ngồi xuống, tôi đặt tay lên vai của cô ấy, hỏi: “Có lạnh không?” Cô ấy dựa vào lòng tôi, nói: “Đặc Mạc, anh có thể hôn em không?”

“Nếu em hứa không giận anh.”

“Em sẽ không đâu.” Cô ấy nói.

Tôi nâng cằm của cô ấy lên, chuyên tâm hôn cô ấy. Hơi thở của cô ấy dồn dập, tiếng tim đập đến một dặm cũng có thể nghe thấy. Sau khi mọi thứ kết thúc, tôi rất muốn nói với cô ấy một tiếng “Anh yêu em”, nhưng lại cảm thấy thật sự có chút buồn nôn. Tôi lặp lại mấy chữ này ở trong đầu vài lần, sau khi nói ra lại biến thành một câu: “Em có đói bụng không?”

“Không.” Cô ấy nói, “Có một truyền thuyết anh đã nghe chưa?”

“Là gì?”

“Nếu một cô gái ở bờ biển, được một người con trai hôn, sau đó, cô gái ném một nắm cát vào biển, thì có thể thực hiện được tâm nguyện.”

Đúng là một cái truyền thuyết vớ vẩn!

Nhưng tôi không có làm cô ấy mất hứng, mà ra vẻ nghiêm túc, nói: “Thật vậy sao?”

“Em cũng không biết, nhưng mà có thể thử xem. “Cô ấy nói xong, liền vốc lấy một nắm cát, đứng dậy, ném thật xa về phía biển. Sau đó, cô ấy quay đầu lại nhìn tôi, khe thè lưỡi ra.

“Ước điều gì thế?” Tôi hỏi cô ấy.

Cô ấy đương nhiên không chịu nói, mà bắt đầu than: “Mệt quá rồi.”

“Vậy đi ăn một chút gì đi, sau đó thì ngủ.” Tôi nói.

“Anh có thể ôm em ngủ không?” Cô ấy nhẹ giọng hỏi.

“Ừ, được.”

Cô ấy nhắc nhở tôi: “Chỉ là ôm thôi nha.”

“Ừ, được.”

Tối hôm đó, cô ấy dịu dàng dựa vào lòng tôi, chúng tôi ôm nhau mà ngủ. Tâm trí của tôi bị cô ấy làm cho hoàn toàn hỗn loạn, nhưng tôi đã nhắc nhở chính mình, từ từ sẽ được, từ từ sẽ được. Đối phó với một cô ca sĩ trẻ con đang bị bệnh hen suyễn, tôi biết, phải từ từ mới được.

Hạ Mễ Mễ ở trong lòng tôi ngẩng đầu lên, cô ấy vươn tay, sờ soạng lên mặt tôi: “Sa mạc, anh biết không, anh rất đẹp trai, đẹp trai đến nỗi khiến cho người ta không chịu được.”

Nói xong, cô ấy nhắm mắt lại, giống như đã ngủ. Trên xe lửa, tôi chưa được ngủ đủ một giờ, trong người cực kỳ mệt mỏi, nên rất nhanh đã ngủ. Nhưng sáng ngày hôm sau khi tỉnh lại, tôi giật mình phát hiện, Hạ Mễ Mễ đã biến mất.

Chẳng những không thấy Hạ Mễ Mễ, mà hơn 3000 đồng ở trong ví tiền của tôi cũng không cánh mà bay.

Thật sự là gặp quỷ!

Tôi nghi ngờ chính mình đang nằm mơ, trong lúc vô ý, ngón tay chạm phải một viên thuốc ở trên giường. Tôi lấy nó lên, nghiên cứu một lúc lâu, xác định con nha đầu chết tiệt Hạ Mễ Mễ kia quả thật có tồn tại.

Dám đùa giỡn với tôi như vậy! Có tìm đến chân trời góc biển, tôi cũng phải tìm cho ra!

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 8 [END] Chương 7.6 Chương 7.5 Chương 7.4 Chương 7.3 Chương 7.2 Chương 7.1 Chương 6.9 Chương 6.8 Chương 6.7 Chương 6.6 Chương 6.5 Chương 6.4 Chương 6.3 Chương 6.2 Chương 6.1 Chương 5.9 Chương 5.8 Chương 5.7 Chương 5.6 Chương 5.5 Chương 5.4 Chương 5.3 Chương 5.2 Chương 5.1 Chương 4.14 Chương 4.13 Chương 4.12 Chương 4.11 Chương 4.10 Chương 4.9 Chương 4.8 Chương 4.7 Chương 4.6 Chương 4.5 Chương 4.4 Chương 4.3 Chương 4.2 Chương 4.1 Chương 3.10 Chương 3.9 Chương 3.8 Chương 3.7 Chương 3.6 Chương 3.5 Chương 3.4 Chương 3.3 Chương 3.2 Chương 3.1 Chương 2.14 Chương 2.13 Chương 2.12 Chương 2.11 Chương 2.10 Chương 2.9 Chương 2.8 Chương 2.7 Chương 2.6 Chương 2.5 Chương 2.4 Chương 2.3 Chương 2.2 Chương 2.1 Chương 1.10 Chương 1.9 Chương 1.8 Chương 1.7 Chương 1.6 Chương 1.5 Chương 1.4 Chương 1.3 Chương 1.2 Chương 1.1

Xem Chương Mới Hơn »

56. Chương 5.8

Part 4

[5.8]

Tôi không có tìm được Hạ Mỹ Mỹ.

Sự thật là: Cô ấy đã hoàn toàn biến mất.

Còn có một chuyện cũng thật giống như đòi mạng, chính là: Tôi phát hiện mình thật sự lo lắng cho cô ấy, hơn nữa, tôi rất muốn có cô ấy.

Số tiền Tưởng Giáo đưa cho tôi, đều đã bị Hạ Mỹ Mỹ trộm đi, thật may là ba của tôi có gửi cho tôi một ít tiền, tôi dùng nó mua vé xe lửa về tới Bắc Kinh. Trên đường đi, tinh thần của tôi như được đi vào cõi tiên, giống như linh hồn đã bị ai đó lấy mất, cả người trống rỗng. Tiểu Phàm đến ga đón tôi, cô ấy còn có lòng tốt nhắc nhở: “Anh phải cẩn thận, Nhã Hy tỷ đang nổi giận.”

Tôi còn muốn gây bão: “Cô ta nổi giận, đâu liên quan gì đến tôi!”

Tiểu Phàm không dám lên tiếng, tôi bảo tài xế mở máy điều hòa số lớn nhất, ngồi ở trong xe mà ngủ. Lúc tỉnh lại, tôi đã về tới nhà của Tưởng Giáo. Tôi xuống xe đi vào nhà, Tiểu Phàm và tài xế không có đi theo. Tưởng Giáo ngồi ở trên sofa, cô ta mỉm cười nói với tôi: “Hứa Soái, hai ngày nay anh đi đâu vậy?”

“Đi chơi.” Tôi lấy lỉnh một ly nước đá.

Cô ta cố gắng duy tình bình tĩnh, hỏi: “Là theo một đứa họ Hạ đi chơi sao?”

“Ai họ Hạ?”

“Anh không cảm thấy chính mình quá đáng à?”

“Vậy sao?” Tôi đáp không ăn nhập gì với câu hỏi.

“Tối nay em có buổi diễn, anh đi xem không?”

“Không.”

Tôi biết cô ta đang hết sức nhẫn nhịn, nên muốn kiếm cớ để cô ta đuổi tôi đi. Nhưng cô ta không có làm vậy, mà ôn hòa nói: “Vậy được rồi, chắc anh cũng mệt rồi, nghỉ ngơi một chút đi. Muốn ăn gì thì nói với người làm.”

“Ừ.” Tôi nói. Nói xong, tôi đi lên lầu, vào phòng khách. Cửa phòng vừa đóng lại, tôi liền gọi điện thoại cho Hạ Mỹ Mỹ, điện thoại của cô ấy rốt cuộc cũng đã mở, nhưng người nhận điện thoại là một đàn ông trung

niên, ông ta xác định là tôi đã nhầm rồi, khi tôi gọi đến lần thứ năm, ông ta bắt đầu mắng: “Tôi không quen ai tên là Hạ Mễ Mễ, cậu không biết mình đang gọi điện thoại cho Bin Laden à?”

Chết tiệt!

Tôi chỉ còn cách xin Tiểu Phàm giúp đỡ.

Tiểu Phàm nói: “Chẳng lẽ anh đã thật sự trở thành fan của Hạ Mễ Mễ?”

“Cứ coi như là vậy đi.” Tôi nói.

Tiểu Phàm nói, “Đêm nay, Tưởng Giảo tỷ đến sân vận động biểu diễn, trên sân khấu lớn, nghe nói Hạ Mễ Mễ cũng có tham gia.”

Tôi cảm ơn Tiểu Phàm, mở cửa chạy xuống lầu, Tưởng Giảo vẫn ngồi ở đó, nhắm mắt lại, không biết đang nghĩ gì. Nghe được tiếng bước chân của tôi, cô ta mở mắt ra hỏi: “Không phải anh nói muốn nghỉ ngơi sao?”

“Mấy giờ em đi diễn?” Tôi hỏi cô ấy.

“8 giờ tối, bắt quá trễ hơn một chút, vì còn phải trang điểm, với lại diễn tập.”

“Anh đưa em đi.” Tôi nói.

“Mới có 1 phút mà đã thay đổi!” Tuy rằng cô ta mắng tôi, nhưng nhìn qua vẫn có chút vui vẻ. Đương nhiên tôi cũng rất vui vẻ, người duy nhất buồn phiền là Tiểu Phàm, cô ấy ở trên xe dùng ánh mắt lo lắng vụng trộm nhìn tôi, tôi nháy mắt với cô ấy, bộ dáng của cô ấy lập tức giống như bị ngớ ngẩn.

Trước tiên là tiệc chiêu đãi ký giả, tôi biết Hạ Mễ Mễ có tham gia, nhưng tôi không có thẻ của phóng viên, nên không thể vào, đành phải ở phía sau khán đài đứng chờ.

Một giờ sau, rốt cuộc tôi cũng đạt được ý nguyện nhìn thấy Hạ Mễ Mễ. Cô ấy ăn mặc rất khoa trương, mang kính râm, đầu đội mũ màu trắng, người đại diện đi cùng với cô ấy đang gây sự chú ý khắp nơi.

Tôi, Tưởng Giảo, Tiểu Phàm và một đoàn người của cô ấy mặt đối mặt.

Cô ấy liếc mắt nhìn tôi một cái, mặt không chút thay đổi, giống như cho đến bây giờ không biết tôi là ai vậy, sau đó cô ấy rất nhanh bị người ta kéo đi.

Tôi không muốn bỏ qua cơ hội này, lớn tiếng gọi: “Hạ Mễ Mễ!”

Cô ấy không nghe thấy, mà đi đến phòng trang điểm của mình, đóng cửa lại.

Tưởng Giảo hỏi: “Sao anh biết cô ta vậy?”

“Nhìn thấy trên TV.” Tôi nói

Cô ta cười nhạo tôi: “Đừng có coi em là kẻ ngốc.”

Tôi không để ý đến cô ta, trong lúc Tưởng Giảo đang dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn tôi, tôi đi đến phòng hóa trang, dùng sức gõ cửa, rất nhanh có người ra mở cửa, là người đại diện của cô ấy, người đó lạnh lùng nói với tôi: “Hiện tại không tiếp nhận phỏng vấn.”

“Tôi không phỏng vấn cô ấy.” Tôi nói, “Tôi tìm cô ấy là vì tiền.”

“Cậu là ai?” Cô ta hỏi tôi.

“Nói cho cô ấy biết, tôi là Hứa Đặc.”

“Cậu chờ một chút.” Cô ta nói.

Cửa đóng lại, một lát sau liền mở. Tôi nghĩ là Hạ Mễ Mễ, nhưng kết quả vẫn là cái người đại diện kia, dùng ngữ khí lạnh lùng hơn nói với tôi: “Thật xin lỗi, Hạ tiểu thư nói không biết cậu.”

Tôi cảnh cáo cô ta: “Nếu cô ấy không trả tiền, nếu cô còn dám đóng cửa tôi sẽ quậy, quậy cho cả tất cả phóng viên trên thế giới đều biết mới thôi.”

“Xin cứ tự nhiên.” Cô ta căn bản không quan tâm đến lời đe dọa của tôi, tiếp tục đóng cửa lại.

Tôi giơ chân lên đá vào cánh cửa, có người đến giữ chặt tôi lại: “Hứa Soái, anh có chừng mực một chút đi, được không?”

Là Tiểu Phàm.

“Không cần lo cho tôi!” Tôi cảm thấy trong ngực cứ bức bối khó chịu, căn bản không kèm chế được bản thân phát tiết ra.

“Nhã Hy tỷ đang rất giận đấy, anh mà còn quậy nữa sẽ không xong đâu.” Tiểu Phàm dỗ dành tôi, nói: “Bọn họ sẽ kêu bảo vệ tới, sẽ kéo anh thẳng ra ngoài. Tôi nghĩ anh nên đi nhanh đi, nếu cần nói gì, tôi sẽ nghĩ cách thay anh nói với Hạ Mễ Mễ.”

“Được.” Tôi nói, “Cô bảo cô ấy đừng trốn tránh tôi nữa, bằng không chuyện gì tôi cũng dám làm!”

“Được được.” Tiểu Phàm nói, “Cứ trông cậy ở tôi.”

Tôi chuẩn bị rời đi, thì cửa bỗng nhiên mở ra, người đại diện của Hạ Mễ Mễ nói với tôi: “Hứa tiên sinh, xin dừng bước.”

Tôi hướng về phía Tiểu Phàm nháy mắt, sau đó đi vào phòng trang điểm của Hạ Mễ Mễ. Cô ấy chỉ mới trang điểm được một nửa, nhưng khuôn mặt nhìn qua chừng chặc hơn rất nhiều. Tôi đi đến bên cạnh cô ấy, cô ấy bảo tất cả nhân viên đều đi ra ngoài, nhìn tôi qua tấm gương, dùng loại giọng nói dứt khoát giải quyết chuyện cũ: “Nói đi, tôi nợ anh bao nhiêu tiền?”

“Em nói xem.” Tôi giống như không thở nổi.

Cô ấy cau mày: “Vì sao tôi thiếu tiền của anh.”

“Em lấy trộm trong ví của anh.”

“Ở đâu? Khi nào?”

Tôi coi như cô ấy vẫn đang diễn kịch, nên vẫn kiên nhẫn trả lời câu hỏi ngờ nghệch của cô ấy: “Buổi tối ngày kia, chính xác là, nửa đêm ngày hôm kia, em ở khách sạn trộm tiền ở trong ví của anh, sau đó biến mất không thấy bóng dáng. Trí nhớ của Hạ tiểu thư không phải có chút kém chứ?”

Cô ấy vỗ vỗ trán nói: “Đúng vậy, gần đây tôi có tật hay quên, anh có thể nhắc tôi một chút không, là ở khách sạn nào?”

Tôi kéo cô ấy từ trên ghế đứng dậy, nói: “Hạ Mễ Mễ, em mà còn đùa giỡn nữa, anh sẽ giết em.”

Cô ấy không trốn tránh, mà dùng cặp mắt to tròn chết tiệt kia nhìn tôi chằm chằm, là cái loại biểu cảm vô tội chết tiệt, tôi nhìn không được cúi người xuống hôn cô ấy, cổ ấy cắn vào đầu lưỡi của tôi, rất mạnh, tôi đau quá buông cô ấy ra, hét lên.

Cô ấy chỉnh trang lại quần áo, lui về sau hai bước: “Anh họ Hứa?”

Tôi sờ lên khóe miệng, thở dốc.

Giọng nói của cô ấy lại đột nhiên dịu dàng xuống một cách kỳ lạ: “Anh có thể nói cho tôi biết, anh gặp tôi ở đâu không? Xin anh đấy.”

Tôi nói ra tên của cái thành phố kia. Cô ấy tỏ vẻ cố gắng tự hỏi, để khiến cho tôi tin rằng cô ấy có tật hay quên thật. Nhưng ngoại trừ hơi thở hỗn hển chết tiệt kia, cô ấy chẳng còn tật xấu gì hơn tật hay quên đó!

“Thật xin lỗi.” Cô ấy cầm túi xách, lấy ra ví tiền, lấy hết tiền ở trong ví ra, đưa đến trước mặt tôi, nói: “Nhiều đây đủ trả cho anh chưa?”

Tôi hất tay, toàn bộ số tiền văng ra bay tán loạn.

Hạ Mễ Mễ khom người nhặt tiền, tôi cũng khom người, tay của tôi chạm được tay của cô ấy, cô ấy nhanh chóng rút tay lại. Tôi cũng nhanh chóng nắm chặt tay của cô ấy, thấp giọng nói: “Hạ Mễ Mễ, anh thật sự rất nhớ em.”

Hơi thở của cô ấy trở nên dồn dập, sau đó tôi nghe được cô ấy nói: “Chúng ta hẹn lúc khác gặp nhau, được không? Anh xem, tôi phải lập tức đi diễn...”

“Được.” Tôi nói, “Nhưng làm sao anh có thể tìm thấy em?”

“Trong vòng 3 ngày, tôi nhất định sẽ liên lạc với anh.”

Tôi cảnh cáo cô ấy: “Không được lừa gạt anh!”

Cô ấy mỉm cười, sau đó hỏi tôi một câu hỏi khiến tôi cực kỳ phát điên: “Anh tên gì?”

“Hứa Dặc.” Tôi nói, “Dặc Mạc là chữ Dặc trong chữ Sa mất đi một dấu phẩy.”

“Ừ.” Cô ấy đáp, “Tên này rất hay.”

“Em có thể viết được chữ Sa mạc sao?” Tôi cố ý hỏi cô ấy.

“Đương nhiên.” Cô ấy nhếch môi cười rộ lên, đáng vẻ tinh nghịch đã trở lại.

“Lần sau đừng trang điểm như vậy nữa.” Tôi nói, “Rất khó coi.”

Cô ấy hướng về phía tôi vẫy vẫy tay: “Anh ra ngoài đi, tôi không có nhiều thời gian.”

Đêm đó tôi ngồi ở chỗ ngồi dành cho khách mời, lần đầu tiên nghe được giọng hát của Hạ Mễ Mễ. Fan hâm mộ của cô ấy đến rất nhiều, bồng bồng khí thế vượt hơn cả đám người của Tưởng Giảo, bọn họ cao giọng hét to tên của cô ấy, làm cho cả sân vận động sôi sục âm ỉ. Tiếng hát của Hạ Mễ Mễ hoàn toàn khác với tôi tưởng tượng, đáng người cô ấy nhỏ nhắn, hát đến khúc cao, giọng phát ra từ cổ họng cực kỳ thành thạo. Đêm đó, Hạ Mễ Mễ hát ba bài hát, tôi thích nhất một bài, cũng có thể là bài hát quen thuộc của cô ấy, tên là “Vô tội”.

Tôi ngồi rất gần sân khấu biểu diễn, lúc cô ấy tươi cười, thật sự là rất đẹp, khiến cho tôi hận chính mình không thể xông lên sân khấu ôm cô ấy. Tôi phát hiện tim của tôi cứ đập mạnh một cách kỳ lạ, từng đợt một. Đây là loại cảm giác tôi tưởng như đã quên từ rất lâu rồi. Trong lúc tim đang phát đau tôi đã hạ quyết tâm, mặc kệ đóa hoa Hạ Mễ Mễ này có bao nhiêu thần bí, tôi cũng sẽ khiến cho cô ấy rục rở, mãi tỏa sáng, vĩnh viễn không héo tàn.

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 8 [END] Chương 7.6 Chương 7.5 Chương 7.4 Chương 7.3 Chương 7.2 Chương 7.1 Chương 6.9 Chương 6.8 Chương 6.7 Chương 6.6 Chương 6.5 Chương 6.4 Chương 6.3 Chương 6.2 Chương 6.1 Chương 5.9 Chương 5.8 Chương 5.7 Chương 5.6 Chương 5.5 Chương 5.4 Chương 5.3 Chương 5.2 Chương 5.1 Chương 4.14 Chương 4.13 Chương 4.12 Chương 4.11 Chương 4.10 Chương 4.9 Chương 4.8 Chương 4.7 Chương 4.6 Chương 4.5 Chương 4.4 Chương 4.3 Chương 4.2 Chương 4.1 Chương 3.10 Chương 3.9 Chương 3.8 Chương 3.7 Chương 3.6 Chương 3.5 Chương 3.4 Chương 3.3 Chương 3.2 Chương 3.1 Chương 2.14 Chương 2.13 Chương 2.12 Chương 2.11 Chương 2.10 Chương 2.9 Chương 2.8 Chương 2.7 Chương 2.6 Chương 2.5 Chương 2.4 Chương 2.3 Chương 2.2 Chương 2.1 Chương 1.10 Chương 1.9 Chương 1.8 Chương 1.7 Chương 1.6 Chương 1.5 Chương 1.4 Chương 1.3 Chương 1.2 Chương 1.1

Xem Chương Mới Hơn »

57. Chương 5.9

[5.9]

Chuyện của tôi và Hạ Mễ Mễ, rốt cuộc Tưởng Giảo cũng biết.

Buổi biểu diễn nhạc hội đêm hôm đó kết thúc, vừa về đến nhà, cô ta giống như kẻ tra hỏi phạm nhân, hỏi tôi: “Hai người làm sao quen biết nhau, đã làm đến chuyện gì rồi?”

“Cái gì em có thể nghĩ được thì đều đã làm rồi.”

Cô ta cười to ồm ồm: “Hứa Soái quả nhiên là Hứa Soái, đeo đuổi một con nhóc đến mức chỉ có bốn chữ để hình dung: Mạnh Mẽ Vang Dội.”

“Cảm ơn lời khen.”

Tướng Giáo hừ từ mũi ra một câu: “Em khuyên anh tốt nhất nói cho rõ ràng, để xem cô ta có muốn nuôi anh hay không?”

“Điều này em an tâm, anh sẽ nuôi cô ấy.” Tôi nói, “Tuy rằng có rất nhiều tiện nhân muốn nuôi anh.”

Cô ta lại ồm ồm cười to, rốt cục bão cũng nổi lên, cô ta chỉ vào cửa chính, nói: “Anh cút đi cho tôi!”

“Mong còn không được.” Tôi nói xong, đứng dậy liền đi ra ngoài.

Tướng Giáo nhìn tôi, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Đừng nói tôi không nhắc nhở anh, anh phải chịu trách nhiệm những gì mình đã nói!”

Tôi biết mình không thể rời khỏi Bắc Kinh, tôi muốn chờ điện thoại của Hạ Mễ Mễ, tôi nhất định phải gặp cô ấy. Tuy rằng trong lòng tôi vô cùng hiểu rõ, sự chờ đợi của mình, không phải có kết cục tốt.

Ông trời đúng là không phụ người có lòng, hai ngày sau, rốt cuộc tôi cũng đợi được điện thoại của Hạ Mễ Mễ, tôi và cô ấy hẹn gặp nhau tại một tiệm cà phê lúc 10 giờ tối. Tôi lập tức đi đón xe, hơn nữa tôi phát hiện, mình có chút khẩn trương.

Cô ấy thuê một cái phòng lớn. Ở hai bên cửa là hai người đàn ông, giống như vệ sỹ vậy.

Kỳ thật không cần phải long trọng như vậy chứ, tôi làm sao có thể gây hại gì đến cô ấy?

Tôi không để ý đến mấy người đó, đẩy cửa đi thẳng vào, sau đó đóng cửa lại, khóa trái. Hạ Mễ Mễ ngồi ở chỗ kia, cúi đầu. Tôi đi đến bên cạnh cô ấy, ngồi xuống, cô ấy mở to mắt nhìn tôi một chút, sau đó mạnh mẽ nhào vào lòng tôi, găt gao ôm lấy tôi.

Tôi cũng ôm chặt cô ấy, trong một khắc đó tôi hiểu được chính mình cần gì. Trăm ngàn gian khó, trèo đèo lội suối, tôi biết chính mình sẽ không bao giờ buông tay! Tuyệt đối không!!

“Hứa Di,” Cô ấy sợ hãi nói, “Em lừa gạt anh, còn trộm tiền nữa, anh không giận em sao?”

“Không,” Tôi dùng lời nói giống như lời thề: “Anh yêu em.”

“Vì em là ngôi sao sao?”

“Không.”

“Nếu về sau em không ca hát nữa, anh vẫn làm bạn trai của em sao?”

“Ừ.”

“Nếu về sau anh phát hiện em vẫn còn lừa gạt anh...”

“Được rồi,” Tôi nâng cằm của cô ấy lên, ép cho khuôn mặt nhỏ nhắn kia đối mặt với tôi, gần từng tiếng nói: “Không cần hỏi đi hỏi lại mấy câu hỏi ngu ngốc như vậy, được không?”

Cô ấy ngoan ngoãn, đáp: “Ừ, được”

“Cười lên một chút.” Tôi dễ dàng cô ấy.

Cô ấy ngoan ngoãn cười rộ lên, Nụ cười đó, thật sự, cho dù tôi có phải đánh đổi cả thế giới cũng bằng lòng.

Điện thoại của tôi đúng lúc này vang lên, là một người không muốn thấy, Tiểu Phàm. Tôi tắt điện thoại. Hạ Mễ Mễ nhìn tôi bằng ánh mắt đầy ủy khuất, cẩn thận nói: “Có phải anh có rất nhiều bạn gái, chán hạn như, Tướng Nhã Hy gì đó...”

“Đừng nói bậy bạ, anh và cô ta chỉ là bạn học với nhau thôi.”

“Anh là người Hương Cảng?” Hạ Mễ Mễ nhìn tôi đánh giá, “Nhưng mà một chút cũng không giống, tiếng phổ thông của anh rất sành sỏi.”

Tôi không biết nên trả lời như thế nào.

“Anh sợ người ở ngoài cửa nghe thấy à?” Hạ Mễ Mễ nhìn ra hướng cửa bậu môi, nhẹ giọng nói.

“Ít nhất thì bây giờ là vậy.” Tôi nói.

“Bọn họ muốn nhanh chóng dẫn em về, không để em thức khuya. Gần đây có rất nhiều quy định...”

“Rất cuộc ai đang quản em vậy?” Tôi hỏi cô ấy.

“Rất nhiều người.” Ánh mắt của cô ấy trở nên âm trầm, “Mọi người nhìn thấy em rực rỡ lóa mắt như vậy, nhưng sẽ không nghĩ rằng em ngay cả bản thân không thể tự làm chủ được, giống như một con rối bị người khác ở đằng sau giật dây vậy.”

“Nếu em đồng ý, anh có thể dẫn em đi.” Tôi nói.

“Anh có thể nuôi em sao?” Cô ấy thực sự rất nghiêm túc hỏi, “Em muốn chữa bệnh, uống thuốc, cần dùng rất nhiều tiền, anh cũng có thể cho sao?”

“Hãy cho anh một ít thời gian.” Tôi nói, “Nhất định là có thể.”

“Bao lâu?” Cô ấy hỏi.

Tôi nghĩ một lát, liền nói: “Nửa năm.”

Kỳ thật tôi mới tốt nghiệp đại học có một năm, nhưng đã có kế hoạch sẵn, tôi có thể đi làm công, buôn bán, hoặc theo ba kiếm việc làm, tóm lại, chỉ cần có thể làm cho cô gái tôi yêu có được cuộc sống hạnh phúc, tôi nguyện ý trả giá tất cả. Tôi tin tưởng mình cũng có năng lực như vậy!

“Được, cứ như vậy đi.” Hạ Mễ Mễ nói, “Nửa năm sau, anh đến đón em, Mặc kệ anh dẫn em đi đâu, em cũng sẽ theo anh.”

“Em có lừa gạt anh không?”

“Sẽ không, Sa mạc.” Cô ấy nói xong, đến gần bên tôi, nhẹ nhàng lưu lại trên hai má một cái hôn dịu dàng, sau đó nhẹ giọng nói: “Anh là người con trai đầu tiên ôm em ngủ, em vĩnh viễn sẽ không quên.”

Bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa.

Hạ Mễ Mễ lưu luyến không muốn rời, đẩy tôi ra: “Em phải đi rồi.”

Tôi nói, “Hứa là như vậy, nhưng trong nửa năm này, chúng ta nhất định phải giữ liên lạc. Em cho anh số điện thoại đi.”

“Số điện thoại của em không cố định, bọn họ thường xuyên thay đổi nó. Anh đừng đổi số điện thoại, em sẽ liên lạc với anh. Hãy tin em.”

Tôi ôm chặt lấy cô ấy, tìm kiếm đôi môi của cô ấy, hôn thật sâu, nhưng không biết vì sao lại có một cảm giác mãi mãi mất đi. Cảm giác cô ấy giống như không khí biến mất không còn dấu tích, rốt cuộc tôi lại để cô ấy hoàn toàn tan biến vào hư vô.

Tiếng đập cửa ngày càng dồn dập. Hạ Mễ Mễ đẩy tôi ra, đi đến bên cửa. Cửa mở ra, cô ấy liền rời khỏi.

Tôi ngồi một mình ở đó, thật lâu.

Đêm khuya, lúc tôi ra khỏi cửa quán bar đã không còn biết đến thời gian, gió lạnh thổi qua, tôi ghé vào ven đường nôn mửa, tôi vẫn là một kẻ không ra gì như vậy, không đáng được người khác đồng tình, ngay cả bản thân tôi còn không muốn buông tha cho chính mình. Sau khi nôn xong, tôi bước đi, bởi vì muốn tránh xa chỗ dơ bẩn này một chút, bước chân của tôi thật sự rất nhẹ nhàng, mỗi một bước cứ xiêu vẹo, không ổn định. Tôi có cảm giác có người đứng trước mặt mình, giơ lên một cây gậy bằng gỗ, đánh tôi, lúc đó tôi thật sự rất khổ sở, tôi muốn cố gắng mở mắt nhìn, nhưng sau đó liền cảm nhận được đau đớn.

Tôi bị đánh, có người đang đánh tôi, cây gậy gỗ như mưa quất túi bụi vào đầu, vào người tôi. Quả thật con mẹ nó đau.

Tôi té ngã trên mặt đất, nhìn đến máu của chính mình từ trong mũi chảy ra, tôi không biết thì ra mũi có thể chảy ra nhiều máu như vậy, tôi thấy thật buồn cười, nên cười ha ha, cười cho đến khi ngất đi.

Tôi cứ tưởng rằng mình đã chết, nhưng không có, lúc tỉnh lại, tôi phát hiện chính mình đang ở một nơi xa lạ, đang nằm trên một cái giường gỗ, toàn thân bị trói, không thể nhúc nhích, đầu đau như muốn nứt ra.

Đó là một căn phòng nhỏ tối tăm, chỉ có một cái đèn duy nhất mờ ảo. Tôi lớn tiếng la lên, không có ai nghe thấy.

Nửa giờ sau, cổ họng đã khàn đặc, tôi bắt đầu cảm thấy sợ hãi. Tôi biết là ai làm, tôi sớm nên biết, cô ta sẽ không từ bỏ ý định dễ dàng như vậy. Nhưng nếu tôi cứ chết ở chỗ này, có phải sẽ không có ai biết? Tôi bắt đầu giãy dụa, nhưng không làm được gì. Tôi chỉ còn cách nhắm mắt lại giữ gìn thể lực, chờ đợi thời cơ.

Không biết đã qua bao lâu, rốt cuộc có người đẩy cửa bước vào.

Tôi vui mừng mở mắt ra, thì phát hiện Tiểu Phàm, cô ấy đi vào không nói câu gì, chỉ dùng cây kéo nhỏ ở trong người giúp tôi cởi trói. Cây kéo đó dường như không được tốt lắm, cô ấy mất rất nhiều thời gian mới có thể giải thoát được cho tôi, tôi sờ sờ đầu mình, trên đó đã có quần băng.

“Anh mau đi đi!” Tiểu Phàm lấy ra một cái phong bì, đưa cho tôi, “Tôi đã giúp anh mua vé máy bay tối hôm nay, bên trong còn có chứng minh thư của anh và một chút tiền, anh nhanh cầm lấy, rời khỏi Bắc Kinh, đừng bao giờ quay lại đây nữa.”

“Tôi sẽ không bỏ qua cho cô ta! Tôi sẽ tính cho đủ trước khi rời khỏi đây!”

“Anh đừng có điên nữa!” Tiểu Phàm hướng về phía tôi hét lên, “Anh đi tìm chị ấy sao? Anh có thể đấu lại chị ấy sao? Anh xem bộ dáng chật vật của anh đi, anh còn chưa lĩnh hội thủ đoạn độc ác của chị ấy à? Tôi nói cho anh biết, anh đừng có ngu ngốc như vậy nữa!”

“Hạ Mễ Mễ đã xảy ra chuyện.” Tiểu Phàm tiếp tục nói.

Toàn thân tôi trở nên lạnh lẽo, một lúc lâu sau mới phun được một câu: “Là chuyện gì?”

“Đêm qua, cô ấy đang quay một đoạn quảng cáo, cái sân khấu cao, không hiểu vì sao đột nhiên lại sụp xuống.”

Nỗi đau đớn dâng trào, tôi không thể khống chế chính mình, chỉ có thể ôm lấy Tiểu Phàm, khóc hu hu. Tôi biết khóc không thể giúp ích được gì, nhưng thời khắc này, ngoại trừ khóc rống ra, tôi không còn cách nào khác. Tôi cứ như vậy ôm cô ấy, mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, bầu trời đêm ngoại ô Bắc Kinh là một mảng tối đen. Giống như một hang động âm u không thấy đáy, nó dụ dỗ mê hoặc tôi đứng dậy đi ra ngoài.

Tôi chỉ biết khiến chính mình chìm đắm vào đó, vĩnh viễn không thể quay đầu.

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 8 [END] Chương 7.6 Chương 7.5 Chương 7.4 Chương 7.3 Chương 7.2 Chương 7.1 Chương 6.9 Chương 6.8 Chương 6.7 Chương 6.6 Chương 6.5 Chương 6.4 Chương 6.3 Chương 6.2 Chương 6.1 Chương 5.9 Chương 5.8 Chương 5.7 Chương 5.6 Chương 5.5 Chương 5.4 Chương 5.3 Chương 5.2 Chương 5.1 Chương 4.14 Chương 4.13 Chương 4.12 Chương 4.11 Chương 4.10 Chương 4.9 Chương 4.8 Chương 4.7 Chương 4.6 Chương 4.5 Chương 4.4 Chương 4.3 Chương 4.2 Chương 4.1 Chương 3.10 Chương 3.9 Chương 3.8 Chương 3.7 Chương 3.6 Chương 3.5 Chương 3.4 Chương 3.3 Chương 3.2 Chương 3.1 Chương 2.14 Chương 2.13 Chương 2.12 Chương 2.11 Chương 2.10 Chương 2.9 Chương 2.8 Chương 2.7 Chương 2.6 Chương 2.5 Chương 2.4 Chương 2.3 Chương 2.2 Chương 2.1 Chương 1.10 Chương 1.9 Chương 1.8 Chương 1.7 Chương 1.6 Chương 1.5 Chương 1.4 Chương 1.3 Chương 1.2 Chương 1.1

Xem Chương Mới Hơn »

58. Chương 6.1

Chương 6: Hạ Cát Cát

Part 1

Tình yêu của chúng ta

Đã nhiễm bụi bẩn

Hãy cùng chờ cơn gió lốc

Thổi sạch chúng đi

[6.0]

Tôi ghét nhất, chính là mùa hè.

Đối với tôi mà nói, tất cả mọi tai họa, đều xảy ra vào mùa hè, đó là cái mùa đã mang đến nỗi đau thương, giống như những vệt sáng dày đặc không thể xóa đi được, nó ẩn sâu trong trí nhớ của tôi, một khi bùng phát, chỉ có trời sụp đất nứt, sóng thần mãnh liệt, mới đủ dễ dàng quét sạch tất cả.

Nhưng mà mùa hè vẫn cứ cố tình mà đến.

Lúc Triệu Hải Sinh trở về, tôi đang chuyên tâm lau cửa kính thủy tinh ở phòng bếp, đó là cánh cửa mà tôi thích nhất, nó có hoa văn rất tinh xảo, giống như một đóa hoa Diên Vĩ. Tôi đã học được món đậu hũ nấu mè, là món ăn anh rất thích. Sau khi nấu xong, tôi bỏ thêm vài cọng hành, hương thơm bay thẳng tới mũi, khiến cho người ta tăng thêm cảm giác thèm ăn.

Triệu Hải Sinh vừa vào cửa, liền mở máy điều hòa lên, nhìn qua cửa sổ, nói với tôi những lời trách cứ: “Cát Cát, không phải đã nói với em là không cần nấu ăn sao, người làm đâu rồi?”

Tôi nói: “Hôm nay cô ấy xin nghỉ.”

Anh đến ngồi bên cạnh tôi, vòng tay ôm tôi: “Anh dẫn em đi ra ngoài ăn nhé?”

Tôi nói: “Đồ ăn đã chuẩn bị hết rồi.”

“Cũng tốt, hôm nay anh rất mệt, ăn xong thì nghỉ ngơi sớm một chút.” Anh buông tôi ra, đứng dậy đi vào nhà vệ sinh. Ai cũng đều biết anh không hề yêu tôi, nhưng anh vẫn cứ giả vờ như vậy. Tôi đã thấy niềm vui mới của anh, một người đẹp đúng tiêu chuẩn, nghe nói là người mẫu, cô ấy mang giày cao gót, cùng với Triệu Hải Sinh cao 1m78 đứng chung với nhau, chiều cao ngang bằng thật khó phân biệt. Có điều thật không ngờ, tôi cứ tưởng sau khi Triệu Hải Sinh chán ghét tôi sẽ thích một tác gia, hay là nghệ thuật gia gì đó, nhưng hiện tại anh lại hạ thấp tiêu chuẩn của mình, khiến tôi có chút thất vọng.

Tôi luôn tự hỏi dùng cách nào để rời khỏi Triệu Hải Sinh, nói thẳng với anh, ngoan ngoãn chủ động rút lui? Hay là không nói tiếng nào, lựa chọn âm thầm biến mất. Nhưng tôi biết rõ, hai cách này đều là thứ anh không thích, từ ngày tôi theo anh đến Bắc Kinh, anh đã có thói quen áp đặt quyền thống trị lên tất cả, cho dù anh có đi thật xa, tốt nhất tôi nên đứng bất động ở một chỗ, nếu không, khẳng định khi gặp lại sẽ có nhiều phiền toái.

Tôi cảm thấy mình không thể học được cách giải quyết chuyện phiền toái, hay nói đúng hơn, phiền toái ở trên đời, hết cái này rồi cái khác tiếp diễn khiến tôi không thể ứng phó được, cho nên tôi mới coi như không có chuyện gì xảy ra, tự học cách tuân theo ý trời, cứ cho là lấy bất biến ứng vạn biến đi.

Nhưng tôi có yêu Triệu Hải Sinh, Triệu Hải Sinh cũng có yêu tôi.

Nhất định là như vậy.

[6.1]

Vào cái năm 15 tuổi ấy, lần đầu tiên tôi nhìn thấy Triệu Hải Sinh. Anh là học trò của ba tôi rất nhiều năm về trước, ngày đó có cơn mưa thật lớn, anh mang theo một cái ba lô đơn giản, cầm một cái ô đứng trước nhà tôi gõ cửa. Trời mưa thật sự rất lớn, quần áo của anh ướt đến hơn phân nửa, nhưng anh không vội vã

đi vào nhà, mà lễ phép hỏi: “Đây có phải nhà của thầy Hạ không, tôi từ Bắc Kinh đến đây, đã có điện thoại hẹn trước.”

Tôi vội vàng mời anh vào nhà, anh nói muốn đi dép, tôi nói không cần, nhưng anh kiên trì muốn đổi, vì thế tôi chỉ biết đổ mặt chạy đi tìm đôi dép nhựa của ba đưa cho anh. Anh không hề để ý thay đổi dép, xếp ô gọn gàng đặt trước cửa, xong xuôi mới đi vào nhà. Tôi đưa cho anh một cái khăn mặt để lau khô nước ở trên người, cũng pha cho anh một chén trà nóng, bảo anh cùng chờ ba tôi trở về. Anh mặc một cái áo sơ mi màu trắng noãn, thân hình cao to, nếu không nói quá, là người có nụ cười cuốn hút, anh dùng giọng nói dễ nghe hỏi tôi: “Nơi này lúc nào cũng mưa nhiều như vậy sao?”

“Không phải,” Tôi nói, “Đến mùa hè đều như vậy.”

Anh mỉm cười nhìn tôi, ánh mắt có chút chăm chú, tôi không được tự nhiên liền quay đầu đi.

Trên bàn có một bức tranh, là trong lúc cao hứng tôi vẽ lung tung gì đó, anh lấy lên, tỏ vẻ có hứng thú xem, tôi muốn giật lại, nhưng cảm thấy ngại ngùng.

“Là em vẽ sao?” Anh hỏi tôi.

Tôi đỏ mặt nói: “Tranh vớ vẩn ấy mà.”

“Đẹp lắm.” Anh khen tôi, “Về sau nhất định sẽ giỏi hơn cả thầy Hạ.”

Lúc này trong phòng truyền đến tiếng đàn đinh đinh đan đan, tôi đi qua đẩy cửa ra, hướng vào trong nói: “Mẽ Mẽ, hôm nay đừng tập đàn, có khách đến nhà.”

Nhưng Mẽ Mẽ giống như không nghe được lời của tôi. Tiếng đàn vẫn tiếp tục, tôi đi vào, tức giận đóng nắp đàn lại. Em ngẩng mặt lên hỏi: “Khách gì mà quan trọng vậy?”

Tôi hạ giọng, nói: “Chị biết anh ấy, nghe nói anh ấy đã mua rất nhiều tranh của ba.”

“Thật sao?” Mẽ Mẽ vui vẻ hẳn lên, “Có phải em sẽ được thay một cây dương cầm mới?”

Tôi che miệng em ấy lại. Triệu Hải Sinh đứng lúc này đi đến bên cạnh cửa, anh ôn hòa nói: “Cứ để em ấy đàn đi, em ấy đàn rất khá, tôi muốn nghe.”

Tôi và Mẽ Mẽ ngẩng ngốc nhìn anh.

Triệu Hải Sinh cũng có chút choáng váng: “Các em là song sinh sao?”

“Không.” Tôi vội vàng nói, “Em ấy là muội muội, nhỏ hơn tôi hai tuổi, tên Mẽ Mẽ, còn tôi tên Cát Cát.”

“Mẽ Mẽ, Cát Cát.” Triệu Hải Sinh lẩm nhẩm nói, “Tên rất hợp với các em.”

Nói thì nói thế, đương nhiên chúng tôi không giống như vậy. Tôi cao hơn Mẽ Mẽ 2 cm, lông mi của em ấy dày hơn của tôi, đôi mắt to hơn, ngoài những điều đó ra, tính cách của chúng tôi hoàn toàn khác nhau. Mẽ Mẽ giống như mẹ của tôi, cái gì cũng đều dám nghĩ dám làm, ngoài lạnh trong nóng. Mẹ tôi xuất thân từ danh môn, lúc 20 tuổi quyết định gả ột giáo viên dạy mỹ thuật, chính là ba tôi hiện giờ, chuyện này năm đó làm cho cả nhà sóng to gió lớn, vận mệnh đúng là không thể tránh khỏi, đúng như mọi người suy đoán, hôn nhân của bọn họ chỉ duy trì được có 6 năm. Lúc mẹ đến cái nước Australia kia, tôi mới được 5 tuổi, Mẽ Mẽ thì được 3 tuổi. Một thời gian dài, trong lòng tôi chỉ có thù hận mẹ, nhưng đến năm 10 tuổi, lúc tôi nghe nói mẹ chết một nơi hẻo lánh xa quê hương, tôi đã òa khóc một trận, Mẽ Mẽ thì không khóc, em ấy bình tĩnh nói với tôi: “Tỷ tỷ à, con người trước sau gì cũng phải chết, chị khóc vô dụng thôi.” Bộ dáng thanh tĩnh của em ấy, khiến tôi sợ hãi. Tôi sợ em ấy sau khi lớn lên, sẽ lại biến thành một người mẹ khác giống như mẹ tôi, ngay cả những người thân yêu nhất của mình cũng vứt bỏ, đương nhiên chỉ có con đường chết.

Nhưng tôi vẫn còn đau lòng cho Mẽ Mẽ, đặc biệt là lúc đi ngủ, chân tay của em ấy cứ ôm chặt lấy tôi, khiến cho cơ thể của tôi sinh ra một loại cảm giác tình mẫu tử, tôi đã thề sẽ cố gắng chăm sóc em ấy cả đời. Mẽ Mẽ bị bệnh suyễn, thể chất rất yếu, lại thường xuyên phát bệnh. Em ấy thích âm nhạc, cây đàn dương cầm cũ mẹ tôi để lại là bảo bối lớn nhất của em ấy, nhưng về sau chúng tôi không có tiền mời thầy về dạy nhạc, Mẽ Mẽ đành tự mình luyện tập. Những khúc nhạc tự cảm nhận của em ấy đều là khúc bi thương, lúc cao lúc thấp day dứt dần vật, tôi không thích nghe. Đàn dương cầm được đặt trong phòng của chúng tôi, kê ở

trước đầu giường, lúc ba của tôi nổi giận vì không vẽ được tranh, chúng tôi thường trốn ở phòng ngủ, Mẽ Mẽ nằm trên cây đàn, nhẹ giọng hỏi: “Tỷ Tỷ, phải làm sao mới tốt?”

Tôi thì dùng một cây bút nghịch ngoạc lung tung vẽ vẽ bôi bôi, đương nhiên cũng không biết làm thế nào mới là tốt, những ngày như vậy qua đi rất nhiều năm, mẹ đã đi rồi, những bức tranh ở trong hành lang dần bị tháo bỏ, bị bán đi, căn nhà trong thành phố cũng bán nốt, cha tôi từ chức ở trường đại học, dẫn theo chúng tôi đến ở trong một căn nhà nhỏ gần bờ biển. Tôi và Mẽ Mẽ đến một ngôi trường nhỏ gần nhà để đi học, lúc mẹ còn sống, có tích góp một ít tiền, mẹ đi rồi, cuộc sống ngày càng sa sút, ba tôi vẫn vẽ tranh, hoặc là uống rượu say khướt, những năm tháng định mệnh của ông ấy, giống như những cái pháo hoa ảo ảnh nổ tung tóe trên bầu trời, phải chi tiền và gạo có thể từ trên trời rơi xuống thì hay biết mấy.

Ưu phiền lớn nhất chính là lúc trường học đòi tiền học phí.

Lần đó, Triệu Hải Sinh đã giải nguy cho chúng tôi, anh bỏ ra một số tiền lớn, mua mấy chục bức tranh của ba tôi, nói là muốn mang chúng đến Bắc Kinh, để bán cho người khác. Ba tôi rất vui vẻ, ông dẫn chúng tôi ba người lên thị trấn ăn cơm, gọi một bàn lớn rất nhiều đồ ăn, bảo rằng nhất định phải mời khách, cảm tạ ơn nghĩa của Triệu lão đệ.

Đêm đó, ba của tôi say mèm, lúc Triệu Hải Sinh dìu ông về đã là 11 giờ đêm, Mẽ Mẽ thì đi ngủ, chúng tôi thật vất vả mới dìu được ba lên giường, tôi cúi đầu nói cảm ơn Triệu Hải Sinh. Anh nói không cần, sau đó đưa cho tôi địa chỉ và số điện thoại, bảo tôi định kỳ gửi tranh của ba cho anh, anh sẽ định kỳ gửi tiền cho chúng tôi.

Tôi cầm lấy tấm danh thiếp kia, cẩn thận cất vào túi.

Mẽ Mẽ sau đó bắt đầu ho khan, em ấy kho kịch liệt, sắc mặt tím tái. Em ấy đã lâu rồi không có ho nhiều như vậy, tôi chạy đi tìm thuốc cho em ấy, trong lúc rối trí tôi không tìm thấy gì, Triệu Hải Sinh ở trong bếp rót cho tôi một chút nước nóng, anh chạy đến đỡ lấy Mẽ Mẽ, nhắc nhở tôi: “Đừng vội, đừng vội, bình tĩnh suy nghĩ thuốc để ở đâu.”

Tôi vẫn không tìm thấy thuốc, Triệu Hải Sinh quyết định thật nhanh công Mẽ Mẽ ở trên lưng, nói: “Đi thôi, chúng ta đi bệnh viện!”

Ngày đó, Triệu Hải Sinh công Mẽ Mẽ chạy hai mươi mấy phút ở trên đường, thật vất vả mới đón được xe, đưa Mẽ Mẽ vào bệnh viện. Bác sĩ nói, nếu chúng tôi đến trễ 5 phút nữa, có thể em ấy đã mất mạng.

Lúc bác sĩ nói những lời này, tôi run rẩy cả người, thân thể giống như một chiếc lá rụng, đứng không vững, Triệu Hải Sinh ở phía sau đỡ lấy tôi, nói: “Cát Cát, không sao hết, em xem, bây giờ không phải không có chuyện gì sao?”

Mẽ Mẽ đang ngủ, chúng tôi ngồi ở cái ghế dài của bệnh viện chờ em ấy tỉnh lại. Triệu Hải Sinh nói: “Cát Cát, rốt cuộc anh đã nhận ra em và Mẽ Mẽ là không giống nhau.”

Tôi biết anh muốn tôi nói chuyện với anh, nên cũng phối hợp: “Khác nhau chỗ nào?”

“Khuôn mặt.” Anh nói, “Mẽ Mẽ là một đứa bé, em thì không phải.”

Tôi nhìn anh: “Ý anh nói là em già sao?”

“À, không phải!” Anh cuống quýt giải thích nói, “Ý anh là, em không giống như những đứa bé khác.”

“Thì cũng vẫn là già.”

Anh cười: “Anh nói là em, thật sự không phải ý đó đâu.”

“Cảm ơn anh, Triệu thúc thúc.” Tôi hiểu, nếu không có anh, thật không biết Mẽ Mẽ sẽ như thế nào.

“Anh già đến vậy à?” Anh cười, “Đợi Mẽ Mẽ khỏe lại, em còn phải giúp anh một việc. Anh phải đem mấy bức tranh đến bưu điện ký gửi, anh không có cách mang đi hết, giữa trưa ngày mai anh phải lên máy bay, nên sáng sớm phải đi rồi, anh sợ lúc đó bưu điện chưa mở cửa.”

“Cuối tuần em sẽ đi gửi cho anh.” Tôi nói.

Anh đưa cho tôi mấy trăm đồng.

“Không cần.” Tôi lắc đầu, “Tiền chữa bệnh cho Mẹ Mẹ anh đều đã trả rồi.”

“Nhận đi, Cát Cát.” Giọng nói của anh chân thật đáng tin cậy, “Thầy Hạ là người thầy anh kính trọng, năm đó khi đang học môn mỹ thuật tạo hình, anh ham chơi, đánh người ta đến vỡ đầu, là ông ấy đã lấy tiền giúp người ta chạy chữa, anh mới không bị ba anh đánh gãy chân.”

Tôi tin ba tôi là người như vậy.

Đồng thời tôi cũng tin, Triệu Hải Sinh lần này đến đây, không phải vì tranh của ba, mà chỉ vì trả ơn.

Anh ra đi, chỉ mang theo một bức tranh của ba tôi, mang tên “Con gái”, trên đó là hình ảnh của tôi và Mẹ Mẹ, tôi ngồi im lặng, còn Mẹ Mẹ ở phía sau, cười tinh nghịch.

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 8 [END] Chương 7.6 Chương 7.5 Chương 7.4 Chương 7.3 Chương 7.2 Chương 7.1 Chương 6.9 Chương 6.8 Chương 6.7 Chương 6.6 Chương 6.5 Chương 6.4 Chương 6.3 Chương 6.2 Chương 6.1 Chương 5.9 Chương 5.8 Chương 5.7 Chương 5.6 Chương 5.5 Chương 5.4 Chương 5.3 Chương 5.2 Chương 5.1 Chương 4.14 Chương 4.13 Chương 4.12 Chương 4.11 Chương 4.10 Chương 4.9 Chương 4.8 Chương 4.7 Chương 4.6 Chương 4.5 Chương 4.4 Chương 4.3 Chương 4.2 Chương 4.1 Chương 3.10 Chương 3.9 Chương 3.8 Chương 3.7 Chương 3.6 Chương 3.5 Chương 3.4 Chương 3.3 Chương 3.2 Chương 3.1 Chương 2.14 Chương 2.13 Chương 2.12 Chương 2.11 Chương 2.10 Chương 2.9 Chương 2.8 Chương 2.7 Chương 2.6 Chương 2.5 Chương 2.4 Chương 2.3 Chương 2.2 Chương 2.1 Chương 1.10 Chương 1.9 Chương 1.8 Chương 1.7 Chương 1.6 Chương 1.5 Chương 1.4 Chương 1.3 Chương 1.2 Chương 1.1

Xem Chương Mới Hơn »

59. Chương 6.2

[6.2]

Gặp lại Triệu Hải Sinh, cũng là mùa hè.

Tôi không có nói sai, mùa hè đối với tôi mà nói, luôn có nhiều chuyện. Giống như dự đoán, tôi thi rớt đại học. Ba tôi bỗng nhiên phải nằm viện, bệnh của Mẹ Mẹ cũng tái phát, trong nhà hỗn loạn bẽ bối. Triệu Hải Sinh lại giống như từ trên trời giáng xuống, anh thuê một phòng trọ không có điện thoại, nên phải lần theo địa chỉ tôi gửi thư mà tìm đến nhà tôi, lúc đó tôi đang bận rộn nấu ăn, chuẩn bị mang thức ăn đến bệnh viện cho ba của tôi. Xuyên qua lớp cửa sổ bằng gỗ trông ra sân vườn nhìn thấy anh, tôi cầm một cái muỗng canh, trong một thoáng, dường như nước mắt muốn trào ra. Cửa nhà rất thấp, anh cúi người bước vào, dùng giọng nói quen thuộc kêu lên: “Xin lỗi có phải là nhà của thầy Hạ không?”

Mẹ Mẹ nằm ở trên giường, hét âm lên: “Hạ Cát Cát, Hạ Cát Cát, Triệu thúc thúc của chị đến rồi.”

Triệu Hải Sinh đi vào nhà, vỗ vỗ lên đầu Mẹ Mẹ nói: “Chẳng lẽ tôi không phải là Triệu thúc thúc của em hay sao?”

Mẹ Mẹ há miệng cười tươi, bệnh tình của em ấy dạo này không tái phát nữa, nhưng bác sĩ dặn phải nghỉ ngơi.

Tôi lấy cho Triệu Hải Sinh một ly trà, hỏi: “Sao đột nhiên anh lại đến đây?”

“Đi công tác, thuận đường nên đến thăm mọi người.”

Tôi nói: “Anh ngồi một lát, em đi bệnh viện mang cơm cho ba.”

“Thầy Hạ sao lại nằm viện?” Anh nói, “Anh đi với em.”

Chúng tôi đến bệnh viện, bác sĩ tỏ vẻ rất nhàm tẻ, đang chờ chúng tôi nói chuyện. Triệu Hải Sinh đi theo bác sĩ đến văn phòng, 10 phút sau anh quay lại nói với tôi: “Cát Cát, em phải chuẩn bị tâm lý, thầy Hạ bị ung thư gan, đã là giai đoạn cuối.”

Tôi dùng bàn tay che mặt lại, không cho nước mắt của chính mình rơi xuống trước mặt anh. Nhưng vận mệnh quá tàn nhẫn đau thương khiến tôi không thể chịu được, tôi ngã vào lòng anh òa khóc, anh ôm tôi, chỉ là tạm thời chống đỡ, chỉ là lựa chọn duy nhất mà thôi.

Sau khi biết bệnh tình của mình, ba tôi chỉ chống đỡ được 15 ngày. Con đường đời này, ông đã đi quá mệt mỏi, biết sắp được nghỉ ngơi, trong lòng của ông giống như trút bỏ được đá tảng, ông thanh thản trút hơi thở cuối cùng, xuôi chân xuôi tay. Lúc này Triệu Hải Sinh vẫn ở bên cạnh chúng tôi. Ba tôi làm việc ở trường đại học là chuyện đã rất lâu, nên chúng tôi không được hưởng bảo hiểm sức khỏe, nhà của chúng tôi căn bản không có dành dụm được gì, toàn bộ tiền bạc, đều là của anh cho. Cách ba năm, anh bỗng nhiên xuất hiện ở cửa, dường như để đặc biệt chứng kiến cảnh tượng đau đớn nhất này. Mẹ Mẹ vẫn không khóc, em ấy giống như trong một đêm đã trưởng thành hơn, em mở to đôi mắt trống rỗng nhìn chúng tôi đang ở nơi nào đó thu nhặt di vật của ba.

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 8 [END] Chương 7.6 Chương 7.5 Chương 7.4 Chương 7.3 Chương 7.2 Chương 7.1 Chương 6.9 Chương 6.8 Chương 6.7 Chương 6.6 Chương 6.5 Chương 6.4 Chương 6.3 Chương 6.2 Chương 6.1 Chương 5.9 Chương 5.8 Chương 5.7 Chương 5.6 Chương 5.5 Chương 5.4 Chương 5.3 Chương 5.2 Chương 5.1 Chương 4.14 Chương 4.13 Chương 4.12 Chương 4.11 Chương 4.10 Chương 4.9 Chương 4.8 Chương 4.7 Chương 4.6 Chương 4.5 Chương 4.4 Chương 4.3 Chương 4.2 Chương 4.1 Chương 3.10 Chương 3.9 Chương 3.8 Chương 3.7 Chương 3.6 Chương 3.5 Chương 3.4 Chương 3.3 Chương 3.2 Chương 3.1 Chương 2.14 Chương 2.13 Chương 2.12 Chương 2.11 Chương 2.10 Chương 2.9 Chương 2.8 Chương 2.7 Chương 2.6 Chương 2.5 Chương 2.4 Chương 2.3 Chương 2.2 Chương 2.1 Chương 1.10 Chương 1.9 Chương 1.8 Chương 1.7 Chương 1.6 Chương 1.5 Chương 1.4 Chương 1.3 Chương 1.2 Chương 1.1

Xem Chương Mới Hơn »

60. Chương 6.3

[6.3]

Rất cuộc tôi cũng trở thành người yêu của Triệu Hải Sinh, đó là mùa xuân năm tôi 19 tuổi.

Khi đến Bắc Kinh, tôi mới biết được thì ra Triệu Hải Sinh có nhiều tiền như vậy. Anh sắp xếp cho tôi và Mẹ Mẹ một căn hộ mới, giúp chúng tôi mua tất cả đồ đạc trong nhà, tôi thật không nghĩ tới, bức tranh trên tường kia, đúng là bức tranh của ba tôi đã nhiều năm trước, “Con gái”

“Các em cứ an tâm ở lại đây.” Triệu Hải Sinh nói, “Anh đã nhờ người tìm giúp cho Mẹ Mẹ một trường học, rất nhanh có thể đi học.”

“Còn tỷ tỷ thì sao?” Mẹ Mẹ hỏi.

“Cát Cát?” Triệu Hải Sinh nhìn tôi, nói: “Tùy em ấy, em ấy muốn học cũng được, muốn làm việc cũng được, hay muốn không làm gì cũng được.”

Tuy rằng căn hộ Triệu Hải Sinh cho chúng tôi mượn có rất nhiều phòng, nhưng đêm khuya, Mẹ Mẹ vẫn ngủ cùng với tôi trên một cái giường. Cái giường thật lớn, thật êm ái, kéo rèm ở cửa sổ ra, có thể nhìn thấy bầu trời đầy sao. Mẹ Mẹ hì hì cười, nói: “Giống như đang nằm mơ vậy, chị nhỉ. Thoáng một cái, lập tức rơi vào tiên cảnh.”

Em ấy so với tôi thật sự rất khác, đối với tất cả những chuyện xảy ra, em ấy dường như không có một chút bất an.

“Em yên tâm đi học đi.” Tôi nói, “Chị sẽ đi tìm việc làm, chúng ta không thể dựa mãi vào người khác được.”

“Là anh ấy cam tâm tình nguyện!”

“Em đừng có nói vậy!”

Mẽ Mẽ la lớn lên ở bên tai tôi: “Anh ấy là cam tâm tình nguyện, anh ấy thích chị, chẳng lẽ chị không nhận ra? Lần đầu tiên anh ấy đến nhà chúng ta, em đã nhận ra rồi!”

Tôi bưng kín tai lại.

Mẽ Mẽ nói xong, ngã đầu liền ngủ.

Đêm đầu tiên đến Bắc Kinh, tôi đã thức trắng đêm. Tôi hiểu được, tôi chỉ là một cô bé lọ lem, nhất được một đôi giày thủy tinh phép màu, chỉ cần qua 12 giờ, hoàng tử công chúa gì cũng đều biến mất, tôi phải trở lại đối mặt với cuộc sống hiện tại.

Nhờ sự giúp đỡ của Triệu Hải Sinh, Mẽ Mẽ rất nhanh được vào một ngôi trường mới đi học, là một trường quý tộc, em ấy có vẻ không chịu thua kém, vừa nhập học đã có thành tích khá cao, được phân đến hạng ưu. Triệu Hải Sinh mua cho em ấy điện thoại mới, em ấy tiện tay chụp một tấm ảnh đang mặc đồng phục của trường, gửi vào điện thoại của Triệu Hải Sinh, anh lấy ra cho tôi xem, nói: “Em cũng phải học tập theo Mẽ Mẽ, em ấy hòa nhập cuộc sống mới rất nhanh.”

“Em không thể giống như em ấy không hiểu chuyện như vậy.” Tôi nói, “Triệu tiên sinh, anh đối với chị em chúng em có ơn nghĩa rất lớn, em không biết làm sao để báo đáp.”

“Quá khách sáo rồi.” Anh nói.

Tôi cười.

“Em cứ thoải mái một chút đi.” Anh nói, “So với Mẽ Mẽ, tâm sự của em quá nhiều.”

“Em và Mẽ Mẽ không giống nhau.” Tôi nói, “Có lẽ em không thức thối được như em ấy, phải không?”

Lời này nói ra, tôi biết mình đã nói sai. Triệu Hải Sinh đứng dậy ra về, tôi đưa anh ra đến cửa, anh ngay cả chào tạm biệt cũng chưa nói, liền lái xe rời đi. Tôi ngày đêm tìm việc trên báo, càng không ngừng đi phỏng vấn, Triệu Hải Sinh đương nhiên hiểu được tôi đang làm gì, nhưng anh cũng không ngăn cản, anh khôn ngoan chờ đợi vết thương của tôi bộc phát, vấp phải khó khăn quay đầu, lúc ấy tôi sẽ an tâm nhận lấy ân tình của anh.

Cho nên, ngày đó sau khi ra đi, rất nhiều ngày anh không liên hệ với tôi. Tôi rất nhanh tìm được một công việc tại một cửa hàng bán thức ăn nhanh. Một ngày kia, tôi làm xong việc ở tiệm, đến lúc tan tầm thì đã 11 giờ khuya, vừa ra khỏi cửa, tôi liền nhìn thấy xe của Triệu Hải Sinh ở bên ngoài.

Anh kéo cửa xe xuống, gọi tôi: “Cát Cát.”

Chúng tôi đã một tháng trời không gặp mặt. Một khắc đó, tôi đã thật sự hoảng hốt, tôi từng nghĩ, anh đã quên mất trên đời này còn có một người như tôi tồn tại.

Anh hỏi tôi: “Em làm việc ở tiệm thức ăn nhanh có vui không?”

“Ừ.” Tôi nói.

Anh cười: “Ừ là có ý gì?”

Tôi cảm thấy bên trong nụ cười của anh hàm chứa sự chế giễu châm chọc, tim của tôi giống như bị khoét một lỗ hổng, tôi cố gắng lấp nó lại, nhưng nó ngày càng lớn, không thể cứu vãn được sự mất mát.

“Cát Cát.” Triệu Hải Sinh nói, “Ngày đó, anh cố ý mặc kệ em, để em có thể cảm nhận một chút cuộc sống, cũng không phải là chuyện xấu, nhưng bắt đầu từ ngày mai, anh không cho phép em được tự do nữa.”

“Nhưng...”

“Không có nhưng gì cả.” Anh nói, “Anh đã liên hệ với một trường mỹ thuật, em có thể làm học viên dự thính ở đó, anh vẫn cảm thấy, em rất có thiên phú về hội họa giống ba em vậy. Giấy, bút, màu, máy tính, anh đều đã chuẩn bị sẵn cho em.”

“Em không muốn vẽ.” Tôi nhìn ra ngoài cửa sổ xe, nói, “Em chán ghét vẽ.”

Anh chậm rãi nói: “Em hãy nghe cho kỹ, em không có lựa chọn, nhất định phải vẽ.”

Tôi cắn răng hỏi anh: “Anh dựa vào cái gì mà quản em?”

“Em nhất định phải biết sao?”

Tôi nói: “Ừ.”

Anh cúi người qua, kéo tôi vào lòng, không nói một lời hôn tôi.

Sau đó, trong tiếng tim đập dồn dập, tôi nghe anh nói rõ ràng và kiên định: “Cát Cát, anh yêu em.”

Tôi cảm thấy cơ thể của mình giống như bị chìm ngập trong nước biển. Trước đây có một lần đi dạo trên bờ biển, khi đi vào nước biển, tôi cảm nhận được chính là loại cảm giác này, tôi nghĩ mình đã chết, nhưng lại được hồi sinh ngoài ý muốn, lúc đó, có người đã kéo tôi lên, trong lời nói đầy quăn bách, người đó sợ hãi nói với tôi rằng: “Cát Cát, con phải học bơi, nên nhớ, không phải mỗi giờ mỗi phút mẹ đều ở bên cạnh con.” Khi Triệu Hải Sinh hôn tôi, lần đầu tiên tôi nhớ khuôn mặt của mẹ rõ ràng đến vậy, bà ấy thật đẹp, đẹp đến nỗi người ta không thể thở được, bà đang ở một nơi rất xa, dùng giọng nói dịu dàng nói với tôi: “Cát Cát, đây chính là số mệnh.”

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 8 [END] Chương 7.6 Chương 7.5 Chương 7.4 Chương 7.3 Chương 7.2 Chương 7.1 Chương 6.9 Chương 6.8 Chương 6.7 Chương 6.6 Chương 6.5 Chương 6.4 Chương 6.3 Chương 6.2 Chương 6.1 Chương 5.9 Chương 5.8 Chương 5.7 Chương 5.6 Chương 5.5 Chương 5.4 Chương 5.3 Chương 5.2 Chương 5.1 Chương 4.14 Chương 4.13 Chương 4.12 Chương 4.11 Chương 4.10 Chương 4.9 Chương 4.8 Chương 4.7 Chương 4.6 Chương 4.5 Chương 4.4 Chương 4.3 Chương 4.2 Chương 4.1 Chương 3.10 Chương 3.9 Chương 3.8 Chương 3.7 Chương 3.6 Chương 3.5 Chương 3.4 Chương 3.3 Chương 3.2 Chương 3.1 Chương 2.14 Chương 2.13 Chương 2.12 Chương 2.11 Chương 2.10 Chương 2.9 Chương 2.8 Chương 2.7 Chương 2.6 Chương 2.5 Chương 2.4 Chương 2.3 Chương 2.2 Chương 2.1 Chương 1.10 Chương 1.9 Chương 1.8 Chương 1.7 Chương 1.6 Chương 1.5 Chương 1.4 Chương 1.3 Chương 1.2 Chương 1.1

Xem Chương Mới Hơn »

61. Chương 6.4

Part 2

[6.4]

Nhờ Triệu Hải Sinh sắp xếp, tôi đến một khu nhà của học viện mỹ thuật tạo hình để học vẽ. Thân phận của tôi chính xác là người yêu của Triệu Hải Sinh, nhưng cuộc sống ở đại học lại khéo che giấu điều đó.

Tôi vẽ rất nhiều, nhưng việc tôi thích nhất là nấu ăn, tôi thích nấu bữa cơm cho cả nhà, thích nhìn Triệu Hải Sinh hoặc Mễ Mễ ngấu nghiến ăn hết chúng. Mễ Mễ cứ vài cái cuối tuần thì về nhà, Triệu Hải Sinh thì vài cái cuối tuần khác cũng đến. Cho nên trong một thời gian dài, Mễ Mễ không hề biết quan hệ giữa tôi và Triệu Hải Sinh, đến một lần, em ấy về nhà sớm, ý muốn cho tôi một sự ngạc nhiên, kết quả vừa đẩy cửa bước vào, thì nhìn thấy Triệu Hải Sinh đang hôn tôi.

Chúng tôi bối rối tách ra, Mễ Mễ cũng không hét lên, em ấy thè lưỡi ra một chút, bình tĩnh đóng cửa lại.

Triệu Hải Sinh có chút xấu hổ, vỗ vào vai tôi, nói: “Không sao đâu, em ấy sớm muộn gì cũng sẽ biết.”

Tôi vẫn còn cảm thấy bất an, nên giục anh về sớm. Khi Triệu Hải Sinh bước ra cửa, Mễ Mễ đang ngồi trên sofa xem tivi, nhẹ nhàng nói: “Tạm biệt Triệu thúc thúc! À, không đúng, tạm biệt anh rể!”

Triệu Hải Sinh quay đầu mỉm cười, sau đó đóng cửa lại, rời khỏi.

“Tỷ tỷ,” Mễ Mễ nói, “Chị đợi một chút, em có chuyện này muốn nói với chị.”

“Ừ?”

“Chị phải hứa là không giận em mới nói.”

“Nói đi, chị hứa.”

“Em không muốn thi đại học.”

“Tại sao?” Tôi gấp đến nỗi thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

“Đã hứa là không giận em mà.” Em ấy giương miệng lên cãi, “Chị còn như vậy, sao em dám tiếp tục nói?”

Trong lúc Mễ Mễ tiếp tục nói, trong đầu của tôi đã suy đoán ra vô số chuyện, rất nhiều ý niệm nhảy lên nhảy xuống, quay cuồng, nhưng chưa kịp rõ ràng thì lời nói sau cùng của Mễ Mễ đã làm tôi hoảng sợ.

Em ấy nói: “Em muốn đi ca hát.”

Dưới sự phản đối của tôi, Mễ Mễ vẫn đi Thượng Hải dự thi, Triệu Hải Sinh đã bỏ tiền ra giúp em ấy đạt ý muốn.

Đến lúc tôi biết tất cả mọi chuyện thì đã muộn, Mễ Mễ ở sân bay gọi điện thoại cho tôi bảo rằng đừng bao giờ tức giận, chờ em ấy thành công trở về, sau đó liền cúp điện thoại. Tôi chạy đến văn phòng của Triệu Hải Sinh, đó là lần đầu tiên tôi đến công ty của anh. Ở trên taxi, nắm chặt bàn tay lại thành quyền suy nghĩ, tôi nhất định phải giáp mặt nói chuyện với anh, có lẽ anh có quyền quyết định hết thảy, nhưng tương lai của Mễ Mễ, anh không có quyền can thiệp, không có quyền, chắc chắn không có quyền! Trên đường xe đông đúc, xe đi nửa ngày mới đến. Khi tôi chạy đến công ty của anh, thì đã hết giờ làm, anh đang cùng một phụ nữ ngồi trên xe.

“Ồ, Cát Cát.” Thần sắc của anh có hơi mất tự nhiên, “Sao em lại đến đây?”

Sau đó anh chỉ vào người phụ nữ bên cạnh nói: “Vợ của anh.”

Thì ra anh đã có vợ.

Tôi thở dốc, nói: “Mễ Mễ...” Bỗng nhiên không thể nói được gì nữa.

“Mễ Mễ có lý tưởng của em ấy, sao em không cho em ấy đi thử một lần?” Triệu Hải Sinh mỉm cười nói, “Em yên tâm, anh đã có nhờ người đi theo em ấy, chắc chắn em ấy sẽ an toàn trở về.”

“Vì sao không nói cho em biết?” Tôi hỏi anh.

“Thật xin lỗi, Cát Cát.” Anh nói, “Đây là ý của Mễ Mễ, anh muốn tôn trọng em ấy.”

Người vợ xinh đẹp của Triệu Hải Sinh ngồi ở bên cạnh mỉm cười.

Tôi xoay người bỏ chạy, anh cũng chẳng đuổi theo. Tôi gọi một chiếc xe taxi về nhà, thu dọn đồ đạc, chuẩn bị bỏ đi. Tôi biết Triệu Hải Sinh không có làm gì sai, anh đã có vợ, tôi đã sớm dự đoán được, anh đã vì Mễ Mễ làm tất cả, đơn giản cũng chỉ vì tôi. Nhưng tôi thật sự không muốn nhận ơn nghĩa này, cũng không muốn chiếm tình cảm đó. Anh không có sai, tất cả mọi sỉ nhục đều do chính tôi tự làm tự chịu. Tôi cảm giác bản thân giống như một sợi dây cung đang căng, đã sắp đứt. Tôi chỉ biết là, tôi phải đi, bất luận thế nào, cũng phải rời khỏi, vĩnh viễn không thể trở lại.

Lúc tôi đóng nắp va li lại thì cửa liền mở ra.

Tôi không cần quay đầu lại, cũng biết đó là Triệu Hải Sinh.

Anh bước nhanh đi tới, ở phía sau ôm tôi, hỏi: “Cát Cát, em muốn đi đâu?”

Tôi không nói tiếng nào, nước mắt từ từ rơi xuống.

“Em không được đi.” Anh kéo người tôi quay lại, ép buộc tôi đối mặt với anh.

“Nhìn vào mắt anh đi.” Anh ra lệnh cho tôi.

Tôi không dám, nhưng chỉ có thể nhìn thẳng vào anh.

“Em là người phụ nữ của anh.” Anh nói, “Từ lúc em 14 tuổi, em đã nên hiểu được, đời này kiếp này, em chỉ thuộc về anh, cho dù em đi đâu, anh cũng sẽ tìm được em trở về, bằng không, em cứ thử xem.”

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 8 [END] Chương 7.6 Chương 7.5 Chương 7.4 Chương 7.3 Chương 7.2 Chương 7.1 Chương 6.9 Chương 6.8 Chương 6.7 Chương 6.6 Chương 6.5 Chương 6.4 Chương 6.3 Chương 6.2 Chương 6.1 Chương 5.9 Chương 5.8 Chương 5.7 Chương 5.6 Chương 5.5 Chương 5.4 Chương 5.3 Chương 5.2 Chương 5.1 Chương 4.14 Chương 4.13 Chương 4.12 Chương 4.11 Chương 4.10 Chương 4.9 Chương 4.8 Chương 4.7 Chương 4.6 Chương 4.5 Chương 4.4 Chương 4.3 Chương 4.2 Chương 4.1 Chương 3.10 Chương 3.9 Chương 3.8 Chương 3.7 Chương 3.6 Chương 3.5 Chương 3.4 Chương 3.3 Chương 3.2 Chương 3.1 Chương 2.14 Chương 2.13 Chương 2.12 Chương 2.11 Chương 2.10 Chương 2.9 Chương 2.8 Chương 2.7 Chương 2.6 Chương 2.5 Chương 2.4 Chương 2.3 Chương 2.2 Chương 2.1 Chương 1.10 Chương 1.9 Chương 1.8 Chương 1.7 Chương 1.6 Chương 1.5 Chương 1.4 Chương 1.3 Chương 1.2 Chương 1.1

Xem Chương Mới Hơn »

62. Chương 6.5

[6.5]

Ngày hôm sau, tôi hạ quyết tâm, quyết định đi bán tranh của mình.

Đó là một nơi khá rộng rãi trên hành lang trưng bày tranh vẽ ở ngay cạnh trường học của tôi, hành lang trưng bày này có tên là: Lúc ban đầu.

Viết xong hai chữ theo phong cách cổ xưa vào một cái bảng nhỏ, tôi treo nó ở một góc, đúng là khá nhỏ, nếu người ta không chú ý có lẽ sẽ không nhìn thấy nó. Tôi ôm mấy bức tranh của mình đứng ở đó, không biết nên nói gì.

Rất cuộc có một cô gái đến hỏi tôi: “Chị muốn mua tranh à? Tranh ở đây đều là sinh viên khoa Mỹ Thuật vẽ, vừa đẹp vừa rẻ. Chị chọn một bức đi.”

“Không phải.” Tôi nói, “Tôi đến bán tranh.”

Cô ấy lấy một bức tranh ở trong tay tôi, nhìn qua một lúc, lắc đầu nói: “Tranh của chị vẽ, chỉ sợ là khó bán, mọi người đến đây mua tranh đều là sinh viên, bọn họ thường đi cùng với người yêu, chị nên vẽ tranh lãng mạn một chút thì tốt hơn.”

Bức tranh ấy, tôi đặt tên là “Loài chim không thể bay”. Đó là một cô gái không đẹp, có thân hình nhỏ nhắn giống như một con chim, đôi môi đỏ mọng như máu, tóc đen suôn mềm như thác nước, cô ấy đang ôm một đoá hoa cúc trắng, ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm một cách yêu dị, trong ánh mắt là nỗi tuyệt vọng cô đơn.

Đúng là loại tranh như vậy, tôi không thể trông mong có người thưởng thức.

Tôi muốn lấy lại bức tranh đang ở trên tay cô ấy, nên vươn tay định cầm vào cái khung tranh.

“Tôi mua.” Một người giật lấy bức tranh, nói: “Xin hỏi bao nhiêu tiền?”

Tôi ngẩng đầu nhìn, người đang cầm bức tranh của tôi là một nam sinh, vóc dáng cao to, lông mi đen dày, đầu đội mũ lưỡi trai, hướng tôi mỉm cười. Tôi cảm thấy dường như đã gặp anh ta ở đâu, nhưng nhất thời không nghĩ ra, vì thế đứng ngây ngốc một lúc lâu.

“Xin hỏi bao nhiêu tiền?” Anh ta hỏi lại lần thứ hai.

“À.” Tôi có chút bối rối, nói: “Anh ra giá thử xem.”

“Một đồng nhé?” Anh ta nhượng hàng mi dày hỏi tôi.

Cái này quả thật không “sai giá” cho lắm. Bất quá nghĩ lại, có tri kỷ cũng tốt, so với bị người ta ném vào thùng rác thì tốt hơn nhiều. Vì thế, ma xui quỷ khiến thế nào tôi lại gật đầu.

Anh ta có chút giật mình nhìn tôi, giống như sợ tôi sẽ đổi ý, liền thật nhanh lấy một đồng tiền xu từ trong túi ra, đưa cho tôi. Tôi xòe bàn tay của mình, đồng tiền xu ấy rơi vào, lóe sáng, ở trong lòng bàn tay của tôi nảy lên một chút, rồi bất động.

“Cảm ơn nha.” Đường như rất vui vẻ, anh ta cầm lấy bức tranh, huýt sáo một tiếng, vẫy vẫy tay với tôi, liền rời khỏi.

Như vậy, giống như đang nằm mơ, tôi bán đi bức tranh đầu tiên của mình, chỉ có một đồng, ngay cả tiền giấy còn chưa đủ.

Đêm đó tôi nằm trên giường, nắm chặt cái đồng xu kia, nhớ đến người con trai mạnh mẽ kỳ lạ đã mua bức tranh của mình, tôi thật sự đã có gặp qua anh ta, chắc chắn là vậy. Nhưng thực tế thì tôi cũng chẳng nhớ. Tôi lấy giấy ra, vẽ lại hình dáng của anh ta, khuôn mặt của anh ta hiện ra dưới ngòi bút càng rõ ràng, tôi sợ đến mức nhanh chóng dùng bút xóa nó đi.

Tôi đem đồng xu còn mang hơi ấm của cơ thể kia nhét lại dưới gối, nguyện ý tin rằng nó là một đồng xu may mắn, có lẽ nhờ vậy mà cuộc sống của tôi sẽ có cơ hội thay đổi, tôi mở cửa sổ nhìn ra thế giới mới đang xôn xao ở ngoài kia, Hạ Cát Cát từ nay sẽ không còn là Hạ Cát Cát nữa.

Ha ha.

Mẽ Mẽ đã gặp may mắn, thật sự chỉ trong một đêm.

Lần thi ca hát đó, em ấy được huy chương đồng, nhưng mà quán quân và á quân cũng không gặp may bằng em ấy, em ấy may mắn vượt xa người thường, rất nhanh cho ra album độc quyền, trở thành người thuộc giới ca hát có quyền lực chỉ trong một vài ngày. Tôi đọc báo liền nhìn thấy tin tức về em ấy: xuất thân phú quý, ba tuổi học đàn, năm tuổi luyện nhảy, bảy tuổi lần đầu tiên lên sân khấu biểu diễn, mười tuổi theo mẹ ra nước ngoài đào tạo chuyên sâu...

Thật là vớ vẩn.

Mẽ Mẽ của tôi, không biết bây giờ em ấy có thật sự hạnh phúc không ?

Chúng tôi đều xuất thân cùng một nhà, cho dù hiện tại có hai hướng đi khác nhau, nhưng tôi biết, dù chỉ là hai con đường tồn tại, tôi cũng sẽ liều mạng cùng em ấy “sông đổ về biển.” (6.1)

(6.1) Sông đổ về biển: ý là sẽ tìm lại cội nguồn, gốc rễ.

Nhất định phải như vậy

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 8 [END] Chương 7.6 Chương 7.5 Chương 7.4 Chương 7.3 Chương 7.2 Chương 7.1 Chương 6.9 Chương 6.8 Chương 6.7 Chương 6.6 Chương 6.5 Chương 6.4 Chương 6.3 Chương 6.2 Chương 6.1 Chương 5.9 Chương 5.8 Chương 5.7 Chương 5.6 Chương 5.5 Chương 5.4 Chương 5.3 Chương 5.2 Chương 5.1 Chương 4.14 Chương 4.13 Chương 4.12 Chương 4.11 Chương 4.10 Chương 4.9 Chương 4.8 Chương 4.7 Chương 4.6 Chương 4.5 Chương 4.4 Chương 4.3 Chương 4.2 Chương 4.1 Chương 3.10 Chương 3.9 Chương 3.8 Chương 3.7 Chương 3.6 Chương 3.5 Chương 3.4 Chương 3.3 Chương 3.2 Chương 3.1 Chương 2.14 Chương 2.13 Chương 2.12 Chương 2.11 Chương 2.10 Chương 2.9 Chương 2.8 Chương 2.7 Chương 2.6 Chương 2.5 Chương 2.4 Chương 2.3 Chương 2.2 Chương 2.1 Chương 1.10 Chương 1.9 Chương 1.8 Chương 1.7 Chương 1.6 Chương 1.5 Chương 1.4 Chương 1.3 Chương 1.2 Chương 1.1

Xem Chương Mới Hơn »

63. Chương 6.6

[6.6]

Mề Mễ gặp may quá nhanh khiến cho cuộc sống của tôi gặp rất nhiều rắc rối.

Cho dù là ở trường học hay ở ngoài đường, tôi thường bị người ta giữ lại để yêu cầu kí tên. Đôi khi phải nói một lúc lâu, mới có thể làm cho bọn họ tin tôi thật sự không phải là Hạ Mề Mễ, bọn họ vẫn nửa tin nửa ngờ tiếc nuối kéo nhau bỏ đi.

Thừa dịp Triệu Hải Sinh đi Thượng Hải công tác, tôi đi uốn mái tóc của mình.

Vì muốn cho hợp với kiểu tóc mới, tôi lại đi mua một cái áo sườn xám màu lam có hoa nhỏ. Tạo dáng mới khiến cho tâm trạng của tôi thoải mái, hơn nữa thời tiết cũng không tệ, tôi quyết định đi xem triển lãm tranh. Đến Bắc Kinh đã lâu như vậy, ngoại trừ đến trường, tôi rất ít khi ra khỏi nhà. Cho nên Bắc Kinh đối với tôi vẫn là một thành phố xa lạ. Đi qua con đường lớn Vương Phủ Tỉnh (6.2), tôi liền nhìn thấy xe của Triệu Hải Sinh ở trước một khách sạn, anh không có trong xe, bên trong là một cô gái ăn mặc rất thời trang.

(6.2) Phố Vương Phủ Tỉnh ở Bắc Kinh là một trong những phố mua sắm nổi tiếng nhất của Bắc Kinh. Phần lớn đại lộ này hạn chế xe cộ lưu thông và lúc nào cũng đầy người đi bộ, là một trong những đại lộ hiện đại và hấp dẫn nhất Trung Quốc.

Tôi nghĩ muốn trốn đi, nhưng đôi chân giống như đã mọc rễ.

Ba phút sau, tôi nhìn thấy Triệu Hải Sinh từ khách sạn đi ra, anh xách một cái túi du lịch màu đen không lớn lắm, ném nó vào cốp xe. Sau đó anh kéo mở cửa xe ngồi xuống. Cô gái trong xe cười hi hi nhìn anh, anh hôn lên hai má của cô ấy.

Xe rất nhanh rời khỏi đó, không khí bay đầy những hạt bụi nhỏ li ti, chúng làm mắt tôi đau rát.

Tôi thật sự thanh tĩnh trải qua hai ngày, hai ngày sau Triệu Hải Sinh về đến nhà. Tôi đang nấu ăn ở trong bếp, ba món một canh, tôi không biết anh về, làm nhiều như vậy chủ yếu là muốn chăm sóc tốt bản thân.

Tôi thích cái áo sườn xám màu lam có hoa nhỏ, cho nên lúc nấu ăn tôi cũng không thay nó ra.

Triệu Hải Sinh bước vào, nhìn thấy tôi liền ngây người.

Tôi chờ anh hỏi kiểu tóc mới của tôi, hoặc là bộ áo mới này. Nhưng không ngờ anh lại hỏi: “Em mua cái áo này ở đâu?”

Tôi hỏi lại anh: “Có phải em đã già đi năm tuổi?”

Anh buông hành lý xuống, đến gần, ôm tôi, không nói tiếng nào. Từ trước đến nay, anh chưa bao giờ ôm tôi như thế, như có như không, ôm chặt vào ngực, gần trái tim của mình nhất. Tôi kề sát lỗ tai của mình vào ngực anh, nghe được tiếng anh thở dài, sau đó anh dùng lời kiên định mà nói, “Cát Cát, chúng ta kết hôn đi.”

Tôi đẩy anh ra, giống như muốn nhảy dựng lên.

Anh một lần nữa ôm tôi vào lòng: “Thế nào, em không muốn sao?”

Tôi chỉ lắc đầu.

“Vì sao từ chối?” Ánh mắt của anh đỏ hồng nhìn tôi, chưa bao giờ anh biểu hiện như vậy.

Tôi thật sự không hiểu, anh vừa cùng một mỹ nữ nghỉ phép trở về, sao có lòng dạ đi cầu hôn một phụ nữ khác? Tôi ngẩng mặt lên hỏi anh: “Tình yêu đích thực là gì?”

Anh cười: “Nếu có thể nói rõ, đã không phải là tình yêu.”

Thì ra trên đời này còn có thứ mà Triệu Hải Sinh không biết rõ.

“Cuối năm.” Anh vẫn như trước tự quyết định, “Chúng ta sẽ kết hôn.”

“Không.” Tôi nói.

“Anh sẽ mua nhà mới, em có thể nghiên cứu những đồ dùng nào em thích.”

“Không.” Tôi vẫn nói như vậy.

Anh chỉ vào tôi khi tôi nói lần thứ hai. Ngửi ngửi mùi thức ăn, vỗ vỗ tay lên bàn, ngồi xuống, nói: “Dọn cơm đi, anh đói bụng rồi.”

“Rửa tay đi đã.” Tôi nói.

Anh đứng dậy: “Tuân lệnh, vợ yêu.”

Lúc ăn cơm, ánh mắt của anh luôn nhìn tôi lưu luyến, vẫn hỏi cái vấn đề kia: “Em mua cái áo này ở đâu? Xem ra anh hứng thú với quần áo hơn là hứng thú với tôi.”

“Ở cửa hàng.” Tôi nói.

“Anh thấy nó rất đẹp.” Anh nói.

“Ừ, nhưng nó chỉ là một cái áo bình thường.”

“Còn phải xem là ai mặc nữa.”

Tôi không để ý đến lời khen của anh, thu dọn bát đĩa mang ra nhà bếp để rửa, tiện tay pha cà phê cho anh. Lúc mùi cà phê thoang thoảng bay ra, anh đi vào bếp, ôm tôi từ phía sau, hỏi: “Anh không ở nhà, có nhớ anh không?”

Tôi nói “có” một tiếng.

Anh tiếp tục muốn gần gũi với tôi, tôi đẩy anh ra.

Anh cũng không có chút hờn giận.

Tôi lập tức nói: “Cà phê sắp xong rồi, để em dọn dẹp xong đã, anh ra ngoài trước đi, đứng ở đây lại thêm phiền.”

Anh đi ra ngoài, tôi phát hiện chính mình pha cà phê có chút run rẩy. Tôi không có cách nào coi như không có việc gì, ngay khi chính mắt tôi đã nhìn thấy anh hôn người con gái khác.

Đêm đó, rốt cuộc tôi cự tuyệt sự phấn khởi của anh, anh mở cửa bỏ đi, cả một ngày không quay lại, cũng không một cú điện thoại. Cũng tốt, tôi dùng cả một ngày nghĩ tới hai chữ “Bỏ đi”, sau khi bỏ đi, tôi sẽ đi đâu, sẽ sống qua ngày như thế nào. Nhưng đang lúc tự hỏi chưa rõ ràng, thì Văn tỷ gõ cửa, chị ấy mang đến một tin động trời: Mẹ Mễ mất tích.

[6.7]

Trời ạ.

Đúng là cái quán ăn món Tây đó.

Nhớ rõ đêm đầu tiên đến Bắc Kinh, Triệu Hải Sinh đã dẫn tôi và Mễ Mễ đến đây dùng bữa. Khi đó tôi còn rất ngốc nghếch, ngay cả cắt một miếng bít tết cũng không biết. Vui vẻ và buồn khổ đều giống nhau, bởi vì thời gian không lưu tình phá hủy tất cả, cho nên chuyện cũ không thể nhớ rõ.

Tôi đến nơi, liền hội ngộ Tưởng Nhã Hy. Văn tỷ nói cho tôi biết, Tưởng Nhã Hy thường đến đây một hai ngày trong tuần. Nếu Mễ Mễ mất tích có liên quan đến cô ta, khẳng định khi nhìn thấy tôi cô ấy sẽ sợ hãi.

Tôi và Văn tỷ vừa ngồi xuống, liền có bồi bàn chạy đến phục vụ, anh ta mỉm cười đưa thực đơn cho tôi, tôi giống như điện giật ngay người nhìn anh ta.

Dĩ nhiên là anh ta! Người đã dùng một đồng tiền mua bức tranh của tôi!

Văn tỷ hạ giọng nói: “Tưởng Nhã Hy đêm nay mời bạn bè đến ăn cơm, đó, người ngồi ở cái bàn lớn nhất chính là cô ta, lát nữa nhìn thấy cô ta, cô cứ giữ bình tĩnh, đừng hoảng sợ.”

Tôi quyết định trước hết vào toilet rửa mặt, làm cho chính mình tỉnh táo một chút.

Thật là khéo, vừa đẩy cửa toilet ra, tôi liền gặp Tưởng Nhã Hy. Tôi chưa thấy người thật của cô ta, nhưng đã có thấy qua ảnh chụp và MTV. Cô ta đang nhìn vào gương tô son môi, tôi giả bộ như không có việc gì mở vòi nước, nhưng tim cứ đập thình thịch.

“Hạ Mễ Mễ.” Cô ta lên tiếng trước.

Tôi quay đầu lại nhìn cô ta mỉm cười.

“Hứa Dặc đâu?” Cô ta hỏi, “Chẳng lẽ các người không đi chung với nhau à?”

Tôi không hiểu cô ta đang nói gì, vì thế vẫn tiếp tục mỉm cười, trong lòng thì nghĩ đối sách.

“Thích đàn ông của tôi thì có thể nói thẳng, không cần dùng đến thủ đoạn ti tiện như vậy. Tôi cũng có lòng tốt nhắc nhở cô, cẩn thận bị người khác lừa dối, còn ở đó làm bộ không biết gì.”

“Xin cô chú ý lời nói.” Tôi không thích cô ta sỉ nhục Mễ Mễ như vậy, rốt cuộc nhịn không được liền mở miệng nói.

“Cô nhìn lại dáng vẻ của mình đi, chắc chắn, ai trang điểm cho cô vậy, nhìn như một con trâu ấy.”

“Thật sao?” Tôi nói, “Nhã Hy tỷ có rảnh thì xin chỉ giáo.”

Tưởng Giảo cầm cái son môi lui lại mấy bước, kinh ngạc nói: “Rốt cuộc cô có phải là Hạ Mễ Mễ hay không vậy? Bộ dáng chanh chua thường ngày đi đâu mất rồi? Diễn trò cho tôi xem à?”

“Ai là Hứa Dặc?” Tôi hỏi cô ta.

Cô ta cười ha ha, cầm cây son môi chỉ vào mặt tôi: “Diễn tốt, đáng để học tập.”

Tôi đi vòng qua người cô ta, ra khỏi toilet.

Trở lại chỗ ngồi, tôi đem mọi chuyện kể lại cho Văn tỷ nghe. Văn tỷ cau mày, cố gắng nhớ lại. Sau đó chị vỗ bàn một cái: “Đúng, tôi nhớ ra rồi. Tôi đã thấy cậu thanh niên kia, ở buổi tiệc rượu đêm hôm đó, cậu ta hình như nói chuyện với Mễ Mễ rất nhiều, sau đó, Mễ Mễ liền mất tích!”

“Anh ta là bạn trai của Tưởng Nhã Hy sao?” Tôi hỏi.

“Không biết.” Văn tỷ nói, “Nhưng tôi dám khẳng định, tám chín phần là hắn đã bắt cóc Mễ Mễ!”

“Anh ta bắt cóc Mễ Mễ để làm gì?” Tôi hỏi.

Văn tỷ khần trương nhìn tôi. Lòng của tôi đột nhiên chùng xuống. Trăm ngàn loại ý nghĩ xấu hiện lên trong đầu, tôi cứng rắn áp chế đi, điều duy nhất tôi hy vọng chính là Tưởng Nhã Hy thật sự cái gì cũng không biết, Mễ Mễ với người tên gọi Hứa Dặc kia đã cùng nhau biến mất, nếu là như vậy, ít ra Mễ Mễ được an toàn.

Văn tỷ hạ giọng hỏi tôi: “Tưởng Nhã Hy đích thực coi cô là Hạ Mễ Mễ?”

“Có lẽ vậy.” Tôi nói. Thật ra tôi không dám khẳng định.

“Cô ăn nhanh đi, ăn xong, chúng ta trở về bàn bạc lại.” Văn tỷ nói.

Tôi không có khẩu vị ăn uống. Trong lòng bỗng nhiên rất giận Hạ Mễ Mễ, giận em ấy ích kỷ, không lo cho cảm nhận của người khác. Cho dù là nguyên nhân gì, tôi cũng không thể tha thứ cho em ấy vì đã vô trách nhiệm biến mất như vậy.

Tôi đứng dậy, nói với Văn tỷ: “Chúng ta đi thôi.”

Tưởng Nhã Hy đứng lúc này bưng hai ly rượu đi tới, cô ta đến trước mặt tôi, nâng cốc hướng về phía tôi, nói: “Hạ Mễ Mễ, tôi mời cô uống một ly.”

Văn tỷ đứng dậy: “Mễ Mễ không uống rượu, cảm ơn hảo ý của cô, chúng tôi phải đi rồi.”

“Không nể mặt vậy sao? Hay là sợ?” Tưởng Nhã Hy cười rộ lên, nhìn đến bộ dáng của cô ấy, hình như có chút say.

Tôi bừng ly rượu lên, uống một hơi cạn sạch.

“Có tửu lượng,” Tưởng Nhã Hy nói, “Đây chính là Moët&Chandon (6.3) nguyên chất, nếu Hạ tiểu thư đây có hứng thú, tôi muốn cùng cô uống hết chai, được chứ?”

(6.3) Moët&Chandon (1743) là một nhãn hiệu rượu nổi tiếng của tập đoàn quốc tế Moët Hennessy Louis Vuitton, tên thông thường là LVMH, thuộc Pháp, chuyên về các sản phẩm xa xỉ. Ngoài Moët&Chandon, LVMH còn có 60 nhãn hiệu rượu nổi tiếng khác như Château d'Yquem (1593), Hennessy (1765), Louis Vuitton (1853)...

Văn tỷ ngăn cô ta lại, lôi kéo tôi nói: “Chúng ta đi.”

Tưởng Nhã Hy chặn đường của chúng tôi, nhất quyết không cho đi.

Văn tỷ thấp giọng cảnh cáo cô ta: “Đừng có làm mọi chuyện loạn lên như thế.”

“Ha ha ha.” Tưởng Nhã Hy cười âm ỉ, chỉ tay vào người tôi, nói: “Người muốn mọi chuyện ồn ào không phải tôi, mà là cô ta! Tôi nói cho cô biết, nếu cô không giao Hứa Dặc ra, hôm nay tôi sẽ không để yên!”

Tôi đang rất lo lắng cho Mễ Mễ, vậy mà cả ngày phải đi giao tiếp với thể loại điên này.

“Tôi không biết ai là Hứa Dặc.” Tôi nói

“Cô đừng có giả vờ!” Tưởng Nhã Hy muốn hất ly rượu vào người tôi, ly rượu vừa hướng ra một chút, đã có người chạy tới. Văn tỷ liều mạng che chắn cho tôi, không cho cô ta đến gần. Phía bên cô ta cũng có người đến kéo ra, nhưng cô ta đã say, dùng lực vô cùng mạnh, không ai có thể ngăn cản. Cô ta vẫn xông lên, nắm được cổ tay áo của tôi, chuẩn bị giơ tay lên đánh tôi.

Đúng lúc này, có người nắm lấy tay của cô ta, thấp giọng nói: “Em buông cô ấy ra ngay!”

Là người bồi bàn nọ!

Tưởng Nhã Hy buông lỏng tôi ra, sau đó lui vài bước, cười rộ lên: “Sao lại như vậy? Các người đều đứng về phía con hồ ly tinh này? Buồn cười thật, xem ra các người thật sự là đôi huynh đệ oan gia, trên đời này rốt cuộc lại có một chuyện tình buồn cười đến vậy, ha ha ha...”

“Câm miệng!” Anh ta quát lớn cô ta.

Tôi nghĩ cô ta sẽ rất tức giận, không ngờ cô ta lại thật sự ngoan ngoãn im miệng.

Tưởng Nhã Hy rốt cuộc cũng có người kéo đi.

Tôi chỉnh trang lại quần áo, nói với người bồi bàn kia: “Cảm ơn anh.”

“Không có gì, các cô đi nhanh đi.” Anh ta nói, “Để phóng viên bắt gặp sẽ phiền toái đấy.”

Tôi và Văn tỷ nhờ anh ta đưa ra đến tận cửa nhà hàng. Văn tỷ mở cửa một chiếc xe màu đỏ, sau khi lên xe, chị có chút khẩn trương nói với tôi: “Hình như có người theo dõi.”

Tôi quay lại nhìn, phía sau tất cả đều là xe, thật sự không nhìn ra có gì là không ổn.

“Cô gọi điện thoại cho Hải Sinh, bảo anh ta đến đón cô đi.”

“Không cần đâu.” Tôi nói.

Đang nói, thì một chiếc Mercedes Benz màu trắng đâm thẳng vào xe chúng tôi, tôi kinh ngạc phát hiện, người lái xe chính là Tưởng Nhã Hy đang say khướt, trời ạ, cô ta muốn làm gì?

“Cô ta điên rồi.” Vì sợ cô ta vượt lên, Văn tỷ phải tăng tốc thật nhanh. Tưởng Nhã Hy cũng cho xe chạy thật nhanh, tình huống cực kỳ nguy hiểm. Tôi hét lên thất thanh, cho đến khi có một chiếc xe máy từ phía sau chạy lên, ngăn cách ở giữa hai chiếc xe của chúng tôi.

Xe của Tưởng Nhã Hy rốt cuộc cũng bị xe máy ép cho tắt máy, dừng ở ven đường.

Người đội mũ ở trên xe máy xuống xe, trực tiếp kéo cô ta từ trong xe ra. Phía sau có một chiếc xe khác rất nhanh đã theo kịp, bọn họ hợp lực kéo Tường Nhã Hy lên xe. Cửa xe đóng lại, quay đầu, hướng về phía ngược lại.

Trong bóng tối, tôi nhận ra người đội mũ đi xe máy kia! Cũng là người bồi bàn nọ! Tôi bảo Văn tử dừng xe, chạy đến trước mặt anh ta. Anh ta vẫn đội mũ bảo hiểm, nói với tôi: “Cô đứng nép vào trong đi, nơi này xe nhiều.”

“Cảm ơn anh.” Tôi nói.

“Không cần.” Anh ta lạnh lùng nói xong, liền sải bước lên xe, rất nhanh rời khỏi.

Nhất định anh ta không nhận ra tôi, cũng nhất định xem tôi là Hạ Mễ Mễ.

.....

PHỐ VƯƠNG PHỦ TỈNH

RƯỢU MOET&CHANDON

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 8 [END] Chương 7.6 Chương 7.5 Chương 7.4 Chương 7.3 Chương 7.2 Chương 7.1 Chương 6.9 Chương 6.8 Chương 6.7 Chương 6.6 Chương 6.5 Chương 6.4 Chương 6.3 Chương 6.2 Chương 6.1 Chương 5.9 Chương 5.8 Chương 5.7 Chương 5.6 Chương 5.5 Chương 5.4 Chương 5.3 Chương 5.2 Chương 5.1 Chương 4.14 Chương 4.13 Chương 4.12 Chương 4.11 Chương 4.10 Chương 4.9 Chương 4.8 Chương 4.7 Chương 4.6 Chương 4.5 Chương 4.4 Chương 4.3 Chương 4.2 Chương 4.1 Chương 3.10 Chương 3.9 Chương 3.8 Chương 3.7 Chương 3.6 Chương 3.5 Chương 3.4 Chương 3.3 Chương 3.2 Chương 3.1 Chương 2.14 Chương 2.13 Chương 2.12 Chương 2.11 Chương 2.10 Chương 2.9 Chương 2.8 Chương 2.7 Chương 2.6 Chương 2.5 Chương 2.4 Chương 2.3 Chương 2.2 Chương 2.1 Chương 1.10 Chương 1.9 Chương 1.8 Chương 1.7 Chương 1.6 Chương 1.5 Chương 1.4 Chương 1.3 Chương 1.2 Chương 1.1

Xem Chương Mới Hơn »

64. Chương 6.7

[6.6]

Mễ Mễ gặp may quá nhanh khiến cho cuộc sống của tôi gặp rất nhiều rắc rối.

Cho dù là ở trường học hay ở ngoài đường, tôi thường bị người ta giữ lại để yêu cầu kí tên. Đôi khi phải nói một lúc lâu, mới có thể làm cho bọn họ tin tôi thật sự không phải là Hạ Mễ Mễ, bọn họ vẫn nửa tin nửa ngờ tiếc nuối kéo nhau bỏ đi.

Thừa dịp Triệu Hải Sinh đi Thượng Hải công tác, tôi đi uốn mái tóc của mình.

Vì muốn cho hợp với kiểu tóc mới, tôi lại đi mua một cái áo sườn xám màu lam có hoa nhỏ. Tạo dáng mới khiến cho tâm trạng của tôi thoải mái, hơn nữa thời tiết cũng không tệ, tôi quyết định đi xem triển lãm tranh. Đến Bắc Kinh đã lâu như vậy, ngoại trừ đến trường, tôi rất ít khi ra khỏi nhà. Cho nên Bắc Kinh đối với tôi vẫn là một thành phố xa lạ. Đi qua con đường lớn Vương Phủ Tỉnh (6.2), tôi liền nhìn thấy xe của Triệu Hải Sinh ở trước một khách sạn, anh không có trong xe, bên trong là một cô gái ăn mặc rất thời trang.

(6.2) Phố Vương Phủ Tỉnh ở Bắc Kinh là một trong những phố mua sắm nổi tiếng nhất của Bắc Kinh. Phần lớn đại lộ này hạn chế xe cộ lưu thông và lúc nào cũng đầy người đi bộ, là một trong những đại lộ hiện đại và hấp dẫn nhất Trung Quốc.

Tôi nghĩ muốn trốn đi, nhưng đôi chân giống như đã mọc rễ.

Ba phút sau, tôi nhìn thấy Triệu Hải Sinh từ khách sạn đi ra, anh xách một cái túi du lịch màu đen không lớn lắm, ném nó vào cốp xe. Sau đó anh kéo mở cửa xe ngồi xuống. Cô gái trong xe cười hi hi nhìn anh, anh hôn lên hai má của cô ấy.

Xe rất nhanh rời khỏi đó, không khí bay đầy những hạt bụi nhỏ li ti, chúng làm mắt tôi đau rất.

Tôi thật sự thanh tĩnh trải qua hai ngày, hai ngày sau Triệu Hải Sinh về đến nhà. Tôi đang nấu ăn ở trong bếp, ba món một canh, tôi không biết anh về, làm nhiều như vậy chủ yếu là muốn chăm sóc tốt bản thân.

Tôi thích cái áo sườn xám màu lam có hoa nhỏ, cho nên lúc nấu ăn tôi cũng không thay nó ra.

Triệu Hải Sinh bước vào, nhìn thấy tôi liền ngây người.

Tôi chờ anh hỏi kiểu tóc mới của tôi, hoặc là bộ áo mới này. Nhưng không ngờ anh lại hỏi: “Em mua cái áo này ở đâu?”

Tôi hỏi lại anh: “Có phải em đã già đi năm tuổi?”

Anh buông hành lý xuống, đến gần, ôm tôi, không nói tiếng nào. Từ trước đến nay, anh chưa bao giờ ôm tôi như thế, như có như không, ôm chặt vào ngực, gần trái tim của mình nhất. Tôi kề sát lỗ tai của mình vào ngực anh, nghe được tiếng anh thở dài, sau đó anh dùng lời kiên định mà nói, “Cát Cát, chúng ta kết hôn đi.”

Tôi đẩy anh ra, giống như muốn nhảy dựng lên.

Anh một lần nữa ôm tôi vào lòng: “Thế nào, em không muốn sao?”

Tôi chỉ lắc đầu.

“Vì sao từ chối?” Ánh mắt của anh đỏ hồng nhìn tôi, chưa bao giờ anh biểu hiện như vậy.

Tôi thật sự không hiểu, anh vừa cùng một mỹ nữ nghỉ phép trở về, sao có lòng dạ đi cầu hôn một phụ nữ khác? Tôi ngẩng mặt lên hỏi anh: “Tình yêu đích thực là gì?”

Anh cười: “Nếu có thể nói rõ, đã không phải là tình yêu.”

Thì ra trên đời này còn có thứ mà Triệu Hải Sinh không biết rõ.

“Cuối năm.” Anh vẫn như trước tự quyết định, “Chúng ta sẽ kết hôn.”

“Không.” Tôi nói.

“Anh sẽ mua nhà mới, em có thể nghiên cứu những đồ dùng nào em thích.”

“Không.” Tôi vẫn nói như vậy.

Anh chỉ vào tôi khi tôi nói lần thứ hai. Ngửi ngửi mùi thức ăn, vỗ vỗ tay lên bàn, ngồi xuống, nói: “Dọn cơm đi, anh đói bụng rồi.”

“Rửa tay đi đã.” Tôi nói.

Anh đứng dậy: “Tuân lệnh, vợ yêu.”

Lúc ăn cơm, ánh mắt của anh luôn nhìn tôi lưu luyến, vẫn hỏi cái vấn đề kia: “Em mua cái áo này ở đâu?” Xem ra anh hứng thú với quần áo hơn là hứng thú với tôi.

“Ở cửa hàng.” Tôi nói.

“Anh thấy nó rất đẹp.” Anh nói.

“Ừ, nhưng nó chỉ là một cái áo bình thường.”

“Còn phải xem là ai mặc nữa.”

Tôi không để ý đến lời khen của anh, thu dọn bát đĩa mang ra nhà bếp để rửa, tiện tay pha cà phê cho anh. Lúc mùi cà phê thoang thoảng bay ra, anh đi vào bếp, ôm tôi từ phía sau, hỏi: “Anh không ở nhà, có nhớ anh không?”

Tôi nói “có” một tiếng.

Anh tiếp tục muốn gần gũi với tôi, tôi đẩy anh ra.

Anh cũng không có chút hờn giận.

Tôi lập tức nói: “Cà phê sắp xong rồi, để em dọn dẹp xong đã, anh ra ngoài trước đi, đứng ở đây lại thêm phiền.”

Anh đi ra ngoài, tôi phát hiện chính mình pha cà phê có chút run rẩy. Tôi không có cách nào coi như không có việc gì, ngay khi chính mắt tôi đã nhìn thấy anh hôn người con gái khác.

Đêm đó, rốt cuộc tôi cự tuyệt sự phấn khởi của anh, anh mở cửa bỏ đi, cả một ngày không quay lại, cũng không một cú điện thoại. Cũng tốt, tôi dùng cả một ngày nghỉ tới hai chữ “Bỏ đi”, sau khi bỏ đi, tôi sẽ đi đâu, sẽ sống qua ngày như thế nào. Nhưng đang lúc tự hỏi chưa rõ ràng, thì Văn tỷ gõ cửa, chị ấy mang đến một tin động trời: Mẹ Mễ mất tích.

[6.7]

Trời ạ.

Đúng là cái quán ăn món Tây đó.

Nhớ rõ đêm đầu tiên đến Bắc Kinh, Triệu Hải Sinh đã dẫn tôi và Mẹ Mễ đến đây dùng bữa. Khi đó tôi còn rất ngốc nghếch, ngay cả cắt một miếng bít tết cũng không biết. Vui vẻ và buồn khổ đều giống nhau, bởi vì thời gian không lưu tình phá hủy tất cả, cho nên chuyện cũ không thể nhớ rõ.

Tôi đến nơi, liền hội ngộ Tưởng Nhã Hy. Văn tỷ nói cho tôi biết, Tưởng Nhã Hy thường đến đây một hai ngày trong tuần. Nếu Mẹ Mễ mất tích có liên quan đến cô ta, khẳng định khi nhìn thấy tôi cô ấy sẽ sợ hãi.

Tôi và Văn tỷ vừa ngồi xuống, liền có bồi bàn chạy đến phục vụ, anh ta mỉm cười đưa thực đơn cho tôi, tôi giống như điện giật ngay người nhìn anh ta.

Dĩ nhiên là anh ta! Người đã dùng một đồng tiền mua bức tranh của tôi!

Văn tỷ hạ giọng nói: “Tưởng Nhã Hy đêm nay mời bạn bè đến ăn cơm, đó, người ngồi ở cái bàn lớn nhất chính là cô ta, lát nữa nhìn thấy cô ta, cô cứ giữ bình tĩnh, đừng hoảng sợ.”

Tôi quyết định trước hết vào toilet rửa mặt, làm cho chính mình tỉnh táo một chút.

Thật là khéo, vừa đẩy cửa toilet ra, tôi liền gặp Tưởng Nhã Hy. Tôi chưa thấy người thật của cô ta, nhưng đã có thấy qua ảnh chụp và MTV. Cô ta đang nhìn vào gương tô son môi, tôi giả bộ như không có việc gì mở vòi nước, nhưng tim cứ đập thình thịch.

“Hạ Mễ Mễ.” Cô ta lên tiếng trước.

Tôi quay đầu lại nhìn cô ta mỉm cười.

“Hứa Dặc đâu?” Cô ta hỏi, “Chẳng lẽ các người không đi chung với nhau à?”

Tôi không hiểu cô ta đang nói gì, vì thế vẫn tiếp tục mỉm cười, trong lòng thì nghĩ đối sách.

“Thích đàn ông của tôi thì có thể nói thẳng, không cần dùng đến thủ đoạn ti tiện như vậy. Tôi cũng có lòng tốt nhắc nhở cô, cẩn thận bị người khác lừa dối, còn ở đó làm bộ không biết gì.”

“Xin cô chú ý lời nói.” Tôi không thích cô ta sỉ nhục Mẹ Mễ như vậy, rốt cuộc nhịn không được liền mở miệng nói.

“Cô nhìn lại dáng vẻ của mình đi, chắc chắn, ai trang điểm cho cô vậy, nhìn như một con trâu ấy.”

“Thật sao?” Tôi nói, “Nhã Hy tỷ có rảnh thì xin chỉ giáo.”

Tưởng Giảo cầm cái son môi lui lại mấy bước, kinh ngạc nói: “Rốt cuộc cô có phải là Hạ Mễ Mễ hay không vậy? Bộ dáng chanh chua thường ngày đi đâu mất rồi? Diễn trò cho tôi xem à?”

“Ai là Hứa Dặc?” Tôi hỏi cô ta.

Cô ta cười ha ha, cầm cây son môi chỉ vào mặt tôi: “Diễn tốt, đáng để học tập.”

Tôi đi vòng qua người cô ta, ra khỏi toilet.

Trở lại chỗ ngồi, tôi đem mọi chuyện kể lại cho Văn tử nghe. Văn tử cau mày, cố gắng nhớ lại. Sau đó chị vỗ bàn một cái: “Đúng, tôi nhớ ra rồi. Tôi đã thấy cậu thanh niên kia, ở buổi tiệc rượu đêm hôm đó, cậu ta hình như nói chuyện với Mễ Mễ rất nhiều, sau đó, Mễ Mễ liền mất tích!”

“Anh ta là bạn trai của Tưởng Nhã Hy sao?” Tôi hỏi.

“Không biết.” Văn tử nói, “Nhưng tôi dám khẳng định, tám chín phần là hắn đã bắt cóc Mễ Mễ!”

“Anh ta bắt cóc Mễ Mễ để làm gì?” Tôi hỏi.

Văn tử khần trương nhìn tôi. Lòng của tôi đột nhiên chùng xuống. Trăm ngàn loại ý nghĩ xấu hiện lên trong đầu, tôi cứng rắn áp chế đi, điều duy nhất tôi hy vọng chính là Tưởng Nhã Hy thật sự cái gì cũng không biết, Mễ Mễ với người tên gọi Hứa Dặc kia đã cùng nhau biến mất, nếu là như vậy, ít ra Mễ Mễ được an toàn.

Văn tử hạ giọng hỏi tôi: “Tưởng Nhã Hy đích thực coi cô là Hạ Mễ Mễ?”

“Có lẽ vậy.” Tôi nói. Thật ra tôi không dám khẳng định.

“Cô ăn nhanh đi, ăn xong, chúng ta trở về bàn bạc lại.” Văn tử nói.

Tôi không có khẩu vị ăn uống. Trong lòng bỗng nhiên rất giận Hạ Mễ Mễ, giận em ấy ích kỷ, không lo cho cảm nhận của người khác. Cho dù là nguyên nhân gì, tôi cũng không thể tha thứ cho em ấy vì đã vô trách nhiệm biến mất như vậy.

Tôi đứng dậy, nói với Văn tử: “Chúng ta đi thôi.”

Tưởng Nhã Hy đứng lúc này bưng hai ly rượu đi tới, cô ta đến trước mặt tôi, nâng cốc hướng về phía tôi, nói: “Hạ Mễ Mễ, tôi mời cô uống một ly.”

Văn tử đứng dậy: “Mễ Mễ không uống rượu, cảm ơn hảo ý của cô, chúng tôi phải đi rồi.”

“Không nể mặt vậy sao? Hay là sợ?” Tưởng Nhã Hy cười rộ lên, nhìn đến bộ dáng của cô ấy, hình như có chút say.

Tôi bưng ly rượu lên, uống một hơi cạn sạch.

“Có tửu lượng,” Tưởng Nhã Hy nói, “Đây chính là Moët&Chandon (6.3) nguyên chất, nếu Hạ tiểu thư đây có hứng thú, tôi muốn cùng cô uống hết chai, được chứ?”

(6.3) Moët&Chandon (1743) là một nhãn hiệu rượu nổi tiếng của tập đoàn quốc tế Moët Hennessy Louis Vuitton, tên thông thường là LVMH, thuộc Pháp, chuyên về các sản phẩm xa xỉ. Ngoài Moët&Chandon, LVMH còn có 60 nhãn hiệu rượu nổi tiếng khác như Château d'Yquem (1593), Hennessy (1765), Louis Vuitton (1853)...

Văn tử ngăn cô ta lại, lôi kéo tôi nói: “Chúng ta đi.”

Tưởng Nhã Hy chặn đường của chúng tôi, nhất quyết không cho đi.

Văn tử thấp giọng cảnh cáo cô ta: “Đừng có làm mọi chuyện loạn lên như thế.”

“Ha ha ha.” Tưởng Nhã Hy cười âm ỉ, chỉ tay vào người tôi, nói: “Người muốn mọi chuyện ồn ào không phải tôi, mà là cô ta! Tôi nói cho cô biết, nếu cô không giao Hứa Dặc ra, hôm nay tôi sẽ không để yên!”

Tôi đang rất lo lắng cho Mễ Mễ, vậy mà cả ngày phải đi giao tiếp với thể loại điên này.

“Tôi không biết ai là Hứa Dặc.” Tôi nói

“Cô đừng có giả vờ!” Tưởng Nhã Hy muốn hất ly rượu vào người tôi, ly rượu vừa hướng ra một chút, đã có người chạy tới. Văn tử liều mạng che chắn cho tôi, không cho cô ta đến gần. Phía bên cô ta cũng có người đến kéo ra, nhưng cô ta đã say, dùng lực vô cùng mạnh, không ai có thể ngăn cản. Cô ta vẫn xông lên, nắm được cổ tay áo của tôi, chuẩn bị giơ tay lên đánh tôi.

Đúng lúc này, có người nắm lấy tay của cô ta, thấp giọng nói: “Em buông cô ấy ra ngay!”

Là người bồi bàn nọ!

Tưởng Nhã Hy buông lỏng tôi ra, sau đó lui vài bước, cười rộ lên: “Sao lại như vậy? Các người đều đứng về phía con hồ ly tinh này? Buồn cười thật, xem ra các người thật sự là đôi huynh đệ oan gia, trên đời này rốt cuộc lại có một chuyện tình buồn cười đến vậy, ha ha ha...”

“Câm miệng!” Anh ta quát lớn cô ta.

Tôi nghĩ cô ta sẽ rất tức giận, không ngờ cô ta lại thật sự ngoan ngoãn im miệng.

Tưởng Nhã Hy rốt cuộc cũng có người kéo đi.

Tôi chỉnh trang lại quần áo, nói với người bồi bàn kia: “Cảm ơn anh.”

“Không có gì, các cô đi nhanh đi.” Anh ta nói, “Để phóng viên bắt gặp sẽ phiền toái đấy.”

Tôi và Văn tử nhờ anh ta đưa ra đến tận cửa nhà hàng. Văn tử mở cửa một chiếc xe màu đỏ, sau khi lên xe, chị có chút khấn trương nói với tôi: “Hình như có người theo dõi.”

Tôi quay lại nhìn, phía sau tất cả đều là xe, thật sự không nhìn ra có gì là không ổn.

“Cô gọi điện thoại cho Hải Sinh, bảo anh ta đến đón cô đi.”

“Không cần đâu.” Tôi nói.

Đang nói, thì một chiếc Mercedes Benz màu trắng đâm thẳng vào xe chúng tôi, tôi kinh ngạc phát hiện, người lái xe chính là Tưởng Nhã Hy đang say khướt, trời ạ, cô ta muốn làm gì?

“Cô ta điên rồi.” Vì sợ cô ta vượt lên, Văn tử phải tăng tốc thật nhanh. Tưởng Nhã Hy cũng cho xe chạy thật nhanh, tình huống cực kỳ nguy hiểm. Tôi hét lên thất thanh, cho đến khi có một chiếc xe máy từ phía sau chạy lên, ngăn cách ở giữa hai chiếc xe của chúng tôi.

Xe của Tưởng Nhã Hy rốt cuộc cũng bị xe máy ép cho tắt máy, dừng ở ven đường.

Người đội mũ ở trên xe máy xuống xe, trực tiếp kéo cô ta từ trong xe ra. Phía sau có một chiếc xe khác rất nhanh đã theo kịp, bọn họ hợp lực kéo Tưởng Nhã Hy lên xe. Cửa xe đóng lại, quay đầu, hướng về phía ngược lại.

Trong bóng tối, tôi nhận ra người đội mũ đi xe máy kia! Cũng là người bồi bàn nọ! Tôi bảo Văn tử dừng xe, chạy đến trước mặt anh ta. Anh ta vẫn đội mũ bảo hiểm, nói với tôi: “Cô đứng nép vào trong đi, nơi này xe nhiều.”

“Cảm ơn anh.” Tôi nói.

“Không cần.” Anh ta lạnh lùng nói xong, liền sải bước lên xe, rất nhanh rời khỏi.

Nhất định anh ta không nhận ra tôi, cũng nhất định xem tôi là Hạ Mễ Mễ.

.....

PHỐ VƯƠNG PHỦ TỈNH

RƯỢU MOET&CHANDON

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 8 [END] Chương 7.6 Chương 7.5 Chương 7.4 Chương 7.3 Chương 7.2 Chương 7.1 Chương 6.9 Chương 6.8 Chương 6.7 Chương 6.6 Chương 6.5 Chương 6.4 Chương 6.3 Chương 6.2 Chương 6.1 Chương 5.9 Chương 5.8 Chương 5.7 Chương 5.6 Chương 5.5 Chương 5.4 Chương 5.3 Chương 5.2 Chương 5.1 Chương 4.14 Chương 4.13 Chương 4.12 Chương 4.11 Chương 4.10 Chương 4.9 Chương 4.8 Chương 4.7 Chương 4.6 Chương 4.5 Chương 4.4 Chương 4.3 Chương 4.2 Chương 4.1 Chương 3.10 Chương 3.9 Chương 3.8 Chương 3.7 Chương 3.6 Chương 3.5 Chương 3.4 Chương 3.3 Chương 3.2 Chương 3.1 Chương 2.14 Chương 2.13 Chương 2.12 Chương 2.11 Chương 2.10 Chương 2.9 Chương 2.8 Chương 2.7 Chương 2.6 Chương 2.5 Chương 2.4 Chương

65. Chương 6.8

Part 3

[6.8]

Tôi quyết định thay thế Mễ Mễ tham dự buổi biểu diễn và buổi họp báo ký giả.

Đây là cách cuối cùng tôi có thể làm, tôi tin rằng dùng cách này có thể ép buộc Mễ Mễ ra mặt. Tính cách của em ấy, tôi còn không nắm rõ như lòng bàn tay sao. Nhưng trước khi Mễ Mễ xuất hiện, tôi lại gặp Hứa Dặc.

Lần đầu tiên nhìn thấy Hứa Dặc, tôi chỉ biết, hẳn chắc chắn là loại nam nhân Mễ Mễ thích. Mễ Mễ vì hắn mà xảy ra chuyện, tôi có thể lý giải được.

Hôm đó, trong phòng hóa trang phía sau sân khấu, Hứa Dặc vọt vào phòng, cuồng nhiệt hôn tôi, tôi cắn vào đầu lưỡi của hắn. Thoạt nhìn xem như chúng tôi cân tài cân sức, nhưng trên thực tế coi như tôi thắng. Bởi vì tôi biết rõ Mễ Mễ vài ngày nay đều ở cùng với hắn, sau đó lại bị Mễ Mễ bỏ rơi, cho nên, trên cơ bản, đối với việc Mễ Mễ an toàn, tôi hoàn toàn yên tâm.

Tôi đoán chừng hắn và Mễ Mễ nhận biết nhau không lâu lắm, bởi vì hắn không có chút hoài nghi gì đối với tôi. Nhưng loại tình yêu này khẳng định không thể lấy thời gian ra mà đo đếm, tôi nghĩ, hắn giống như một mỹ nam từ truyện tranh bước ra, nhất định là duyên số của Mễ Mễ. Tôi hy vọng Mễ Mễ và hắn có tình cảm với nhau thật sự, cũng có bản lĩnh vượt qua tất cả mà đến với nhau, tôi còn ích kỷ mong muốn, nếu tình yêu có thể khiến Mễ Mễ buông bỏ một chút tư tưởng hư vô gì đó, có được chân thật đau khổ hay chân thật hối tiếc, thì cũng tốt.

Nhưng điều đáng tiếc duy nhất là nam nhân này lại có liên quan đến Tưởng Nhã Hy.

Nhưng tôi cũng tin Mễ Mễ sẽ có cách của em ấy, họ Tưởng kia, không phải là đối thủ của em ấy.

Đúng như tôi tiên đoán, buổi biểu diễn bắt đầu được 10 phút thì Mễ Mễ thật sự xuất hiện.

“Hiện tại chị muốn giết em đi cho rồi.” Tôi nói.

“Tỷ.” Mễ Mễ vọt vào trong, “Đừng nóng giận, chờ em diễn xong hôm nay thì giết cũng không muộn, à Văn tỷ, váy của tôi đâu, còn đôi giày xăng đan màu trắng nữa...”

“Văn tỷ.” Tôi ngắt lời của Mễ Mễ, “Chị ra ngoài một lát, tôi muốn nói chuyện với Mễ Mễ.”

“Không có thời gian đâu.” Văn tỷ nói, “Hai tỷ muội các cô chờ đến cuối buổi diễn rồi nói, có được không?”

Mễ Mễ cũng tỏ thái độ không muốn.

Tôi hỏi em ấy: “Nói chuyện của Hứa Dặc cũng không muốn à?”

Mễ Mễ hoảng sợ nói: “Chị gặp anh ấy rồi sao, anh ấy đã nói với chị những gì?”

Tôi nhìn Văn tỷ, Mễ Mễ kéo Văn tỷ ra bên ngoài: “Chị đi ra ngoài, đi ra ngoài, tôi chỉ cần 2 phút, đảm bảo không trễ việc.”

Văn tỷ đi ra ngoài, Mễ Mễ đóng cửa lại, vọt đến trước mặt tôi, nói: “Tỷ, sao chị biết đó là Hứa Dặc, chị nói cho em biết, anh ấy đã nói với chị cái gì?”

“Chị nghĩ cả đời em cũng không nên gọi chị là tỷ.”

“Tỷ.” Em ấy nói, “Sao có thể chứ, xin chị nói cho em biết đi.”

“Hắn nghĩ chị là em, chị đã đồng ý trong vòng 3 ngày phải đi gặp hắn.”

“Tỷ...” Em ấy lại muốn nói gì đó.

Văn tỷ đẩy cửa bước vào, chị ấy sốt ruột nói: “Nhanh lên một chút, sắp đến lượt em biểu diễn rồi, thợ trang điểm đang ở bên ngoài.”

“Nhanh cái đầu của chị ấy!” Mẽ Mẽ hung hăng rống lên với chị ấy.

Tôi hỏi Văn tỷ: “Tôi đi khỏi đây bằng cách nào?”

“Hải Sinh đang ở bên ngoài chờ cô, trước hết cô lau sạch lớp trang điểm, quần áo cũng thay ra đi, tôi lập tức đưa cô ra ngoài.”

“Được.” Tôi nói.

Lúc tôi vừa bước đến cửa, Mẽ Mẽ đuổi theo, em ấy ôm tôi từ phía sau, “Tỷ, chị đừng tự giận mình, kỳ thật em đã sớm không còn giận chị nữa.”

Tôi quay người lại ôm em ấy, nói vào tai của em ấy: “Nhớ rõ, chị đợi em về nhà.”

Em ấy gật đầu thật mạnh.

Tối hôm đó, Triệu Hải Sinh vẫn ở cùng với tôi. Anh cho tôi xem một tấm ảnh chụp ngôi nhà mới, là một ngôi nhà ở bờ biển, giống như một toà lâu đài trong truyện cổ tích, lộng lẫy xa hoa.

Triệu Hải Sinh nói với tôi: “Đây là nhà của bạn anh ở Đại Liên (6.4) vừa mới xây xong, đợi anh lấy lại chút vốn đầu tư, anh sẽ mua một căn tặng cho em.”

(6.4) Đại Liên là thành phố địa cấp thị hay thành phố thuộc tỉnh của tỉnh Liêu Ninh, Trung Quốc. Đại Liên cũng là hải cảng không bị đóng băng ở cực bắc Trung Quốc.

Tôi nhìn anh mỉm cười, nói: “Em vẫn nhớ ngôi nhà nhỏ trước kia của chúng ta ở bờ biển.”

Anh có chút mê mẩn nhìn tôi: “Cát Cát, em cười rất đẹp, hay là em đi uốn tóc đi, anh thích mái tóc quăn của em.”

“Hải Sinh,” Tôi hỏi anh, “Anh yêu em thật sao?”

“Đương nhiên.” Anh nói.

Tôi rất khâm phục anh, không biết một ngày nào đó, tôi cũng có thể giống như anh che lấp tất cả lời nói dối? Khi tình yêu đã không còn, vẫn có thể đủ bình tĩnh giống như không có việc gì xảy ra vậy.

“Lại đây.” Anh nói.

“Vâng.” Tôi đi qua, ngồi bên cạnh anh, anh vươn tay ôm lấy tôi.

Tôi ngẩng mặt lên hôn vào hai má của anh. Tôi rất ít khi chủ động như vậy, anh thì lại có chút khổ sở.

Đêm đó, Mẽ Mẽ cùng ngủ với tôi trên một chiếc giường, em ấy vẫn có thói quen khi đắp chăn sẽ ôm tôi, còn tôi thì có thói quen mất ngủ. Tôi biết ngày hôm sau, khi Mẽ Mẽ tỉnh lại, em ấy sẽ quên đi tất cả chuyện phiền não, phần chân tình thần tiếp tục cố gắng. Có lẽ đây chính là bất đồng lớn nhất của tôi với em ấy. Cho nên, em ấy nhất định sẽ hạnh phúc hơn tôi.

Mẽ Mẽ ở trong mộng gọi tôi: “Tỷ...”

Tôi nhẹ nhàng vỗ vỗ vào mặt em ấy, em ấy mỉm cười, tiếp tục chìm vào giấc ngủ.

Em ấy đã trưởng thành, đã tự lựa chọn cuộc sống cho riêng mình, gặp được người yêu thương nhất. Tâm trạng của tôi có một loại bi thương, nhưng rồi nó rất nhanh được sự thoải mái thay thế. Có lẽ đây là vận mệnh, tất cả quá trình đều đã sớm được an bài, điều tôi có thể làm bây giờ, chính là: Khiến cho bản thân tạm thời biến mất.

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 8 [END] Chương 7.6 Chương 7.5 Chương 7.4 Chương 7.3 Chương 7.2 Chương 7.1 Chương 6.9 Chương 6.8 Chương 6.7 Chương 6.6 Chương 6.5 Chương 6.4 Chương 6.3 Chương 6.2 Chương 6.1 Chương 5.9 Chương 5.8 Chương 5.7 Chương 5.6 Chương 5.5 Chương 5.4 Chương 5.3 Chương 5.2 Chương 5.1 Chương 4.14 Chương 4.13 Chương 4.12 Chương 4.11 Chương 4.10 Chương 4.9 Chương 4.8 Chương 4.7 Chương 4.6 Chương 4.5 Chương 4.4 Chương 4.3 Chương 4.2 Chương 4.1 Chương 3.10 Chương 3.9 Chương 3.8 Chương 3.7 Chương 3.6 Chương 3.5 Chương 3.4 Chương 3.3 Chương 3.2 Chương 3.1 Chương 2.14 Chương 2.13 Chương 2.12 Chương 2.11 Chương 2.10 Chương 2.9 Chương 2.8 Chương 2.7 Chương 2.6 Chương 2.5 Chương 2.4 Chương 2.3 Chương 2.2 Chương 2.1 Chương 1.10 Chương 1.9 Chương 1.8 Chương 1.7 Chương 1.6 Chương 1.5 Chương 1.4 Chương 1.3 Chương 1.2 Chương 1.1

Xem Chương Mới Hơn »

66. Chương 6.9

[6.9]

Biết Mẽ Mẽ gặp chuyện không may, là đã sau đó hai tháng.

Trước đó, tôi đến một thị trấn nhỏ thuộc vùng nông thôn của tỉnh Giang Tây (6.4). Tôi làm như vậy không phải vì muốn trừng phạt bất kỳ ai. Đối với tương lai, tôi không bao giờ tự hỏi hay sắp xếp tỉ mỉ. Tôi chỉ cần một ít thời gian yên tĩnh cho chính mình. Cho nên, tôi tắt điện thoại, rời xa internet, thậm chí ngay cả báo chí cũng không xem. Lúc đêm khuya, tôi ngồi trên cái giường nhỏ của mình hút thuốc, có khi ngồi ngắm sao, nhớ đến Mẽ Mẽ và Triệu Hải Sinh ở Bắc Kinh xa xôi. Ngoại trừ bọn họ, cuộc đời của tôi không còn ai khác để nhung nhớ, điều duy nhất cảm thấy may mắn chính là, không có tôi, bọn họ đều có thể sống tốt.

(6.4) Giang Tây là một tỉnh nằm ở đông nam Trung Quốc, là nơi có truyền thống lâu đời trải dài qua các giai đoạn lịch sử vua chúa của Trung Quốc.

Tháng chín Giang Tây, không khí cuối thu quang đãng trong lành. Có người đến rao bán báo chiều, 5 xu tiền lẻ, tôi liền mua một tờ, chỉ là muốn xem qua có tin tức tuyển dụng gì đó hay không.

Trong mục giải trí có tin: Đùng đi, Mẽ Mẽ:

Hai tháng trước, ngôi sao ca nhạc sáng giá Hạ Mẽ Mẽ đang chụp ảnh quảng cáo thì bị sân khấu ca súp xuống đè trúng, sống chết chưa rõ, nay đã trở thành người thực vật, làm chấn động hàng vạn người hâm mộ. Đêm qua, bệnh viện của Hạ Mẽ Mẽ tái phát, lâm vào tình trạng hôn mê. Bệnh viện lại lần nữa đưa tin bệnh tình của Hạ Mẽ Mẽ nguy kịch, vô số người hâm mộ đứng ở trước cổng bệnh viện chờ đợi trong thời gian dài, không muốn rời khỏi, đưa ra biểu ngữ động lòng người: “Mẽ Mẽ, đừng đi, chúng tôi yêu bạn”, kêu gọi thần tượng tỉnh lại...

Tôi nắm chặt tờ báo, cả người phát run.

Thế giới trở thành một mảnh trắng bệch, trong một khắc, trời đất như muốn sụp xuống.

Tôi chạy ra đường lớn, ngăn một chiếc xe taxi gần nhất đi sân bay Nam Xương (6.5), tài xế nói giá 400 đồng, tôi liền đồng ý. Khi đó cho dù ông ta nói 4 ngàn đồng, nếu trong túi của tôi có, tôi cũng sẽ cho ông ta. Đến sân bay, tôi dùng số tiền còn lại mua vé máy bay, gọi một cuộc điện thoại cho Triệu Hải Sinh, sau đó ngồi chuyến bay cuối cùng đi Bắc Kinh.

(6.5) Sân bay quốc tế Xương Bắc Nam Xương nằm ở Nam Xương, Giang Tây, Trung Quốc. Sân bay này cách trung tâm Nam Xương 28 km, được xây dựng bắt đầu vào Tháng Mười năm 1996 và đi vào hoạt động vào ngày 10 tháng chín 1999. Sân bay này thay thế Sân bay Xiangtang Nam Xương, là một sân bay hỗn hợp dân sự và quân sự chung. Nó hiện đang có một đường băng với chiều dài 2.800 mét, cùng một nhà ga có sáu cửa.

Triệu Hải Sinh và Văn tỷ ở sân bay chờ tôi, bọn họ trực tiếp đưa tôi đến bệnh viện.

Cổng lớn của bệnh viện vẫn có nhiều người hâm mộ đứng chờ đợi. Chúng tôi đi vào qua lối đi đặc biệt, lên tầng 5, một hành lang thật dài, dường như cứ đi mãi chẳng đến nơi. Đôi chân của tôi không có chút sức lực, tim đập dồn dập. Triệu Hải Sinh ôm vai của tôi, ôm chặt, tôi nhớ tới mùa hè năm 17 tuổi ấy, tay của anh cũng từng đặt lên vai tôi như vậy. Anh vẫn chứng kiến những đau khổ sinh lý tử biệt của chúng tôi một cách kỳ lạ như thế. Tôi đẩy anh ra, chạy nhanh về phía trước, đến bên phòng bệnh lại nhút nhát dừng lại, Văn tỷ đuổi theo tôi, giúp tôi đẩy cửa bước vào, ánh sáng dương quang lúc này có màu vàng kim, từ cửa sổ chiếu rọi, khiến cho tất cả đều ánh lên màu vàng kim lấp lánh. Tôi nhìn thấy y tá dùng một miếng vải màu trắng đắp lên mặt của Mẹ Mẽ.

“Không!” Tôi hét lên thất thanh, sau đó, hoàn toàn hôn mê bất tỉnh.

Rất nhiều ngày sau đó, tôi mới biết được, vào cái đêm ngày tôi rời khỏi Bắc Kinh, Mẹ Mẽ đã gặp chuyện không may, em ấy chụp quảng cáo, sân khấu cao đột nhiên sụp xuống đầu của em ấy, sau đó thì hôn mê bất tỉnh. Nhưng em ấy vẫn chưa chết, đã chống chọi hai tháng ở bệnh viện, mới rời khỏi thế gian này.

Tôi nhớ đến Mẹ Mẽ, tim như bị dao cắt.

Ngày hôm sau, Triệu Hải Sinh giải thoát thành công tôi khỏi giới truyền thông, đi về nhà. Tôi hạ táng Mẹ Mẽ ở bên cạnh mộ của ba, hy vọng bọn họ ở dưới cửu tuyền có thể chăm sóc cho nhau.

Biển vẫn là biển, một trăm năm hay một ngàn năm, thủy triều lên xuống, cũng không bao giờ thay đổi. Chỉ có một thứ thay đổi, đó là người thân ở bên cạnh tôi dần dần biến mất, vĩnh viễn không thể trở về. Một chút phồn hoa hư danh gì đó đều là giả tạo, nếu không có ham muốn, có lẽ chúng tôi đã sống rất tốt. Chỉ tiếc tuổi trẻ của tôi và Mẹ Mẽ không hiểu được điều này, cho nên mới có kết cục như vậy.

Đối với cuộc đời này, tôi đã không còn gì luyến tiếc, đêm đó tôi tự sát, tôi dùng một cái dao lam, tự cắt vào cổ tay của mình, đau đớn nhắc nhở tôi biết mình sắp chết. Tôi nhìn thấy máu từng chút từng chút một chảy ra từ cơ thể, nhưng không hề sợ hãi. Tôi dùng chút sức lực cuối cùng, hướng ra biển, đi vào nơi sâu nhất, chờ đợi sóng biển cuốn cơ thể của mình đi, ba chữ Hạ Cát Cát từ nay về sau sẽ được xóa sạch trên thế giới này.

Khi tỉnh lại, bốn phía đều là màu trắng.

Tôi nghĩ rằng mình đã lên thiên đàng, dường như nghe được tiếng hát của Mẹ Mẽ. Tôi vui vẻ quay đầu lại, thì nhìn thấy Triệu Hải Sinh. Anh nắm bả vai của tôi một cách thô bạo, nói: “Đợi đến khi em khỏe lại, anh sẽ trừng phạt em.”

Tôi nhìn thấy miếng băng gạc màu trắng trên tay của mình, nhắm mắt, xấu xí, vương vís ở đó, liên tưởng được mình chưa chết.

“Tốt nhất anh nên trừng phạt em đến chết luôn đi.” Tôi xoay người lại, nói: “Nếu không, em cũng sẽ nghĩ cách khác để chết.”

“Cát Cát.” Triệu Hải Sinh nói, “Em có biết mẹ em chết thế nào không?”

Tôi mở to hai mắt nhìn anh.

“Anh muốn kể chuyện này cho em nghe.” Triệu Hải Sinh nói, “Chuyện có hơi dài dòng, em phải kiên nhẫn lắng nghe. Rất nhiều năm trước, ở Australia, có một du học sinh, hần rất nghèo, mỗi ngày phải làm việc hai buổi để duy trì cuộc sống học tập của chính mình. Vào một buổi tối, cũng đã khuya, trên trời đổ một cơn mưa lớn, du học sinh đi ra từ chỗ làm thêm, khi qua đường đã bị một chiếc xe đâm phải. Chiếc xe rất nhanh chạy đi, phía sau có một chiếc xe dừng lại, người phụ nữ Trung Quốc mặc chiếc áo sườn xám màu lam ấy bước xuống xe, đưa hần vào bệnh viện. Người phụ nữ Trung Quốc đó không chỉ cứu mạng của du học sinh, mà còn giúp hần thanh toán tiền viện phí. Sau đó, bọn họ trở thành bạn bè, cô ấy thường kể cho du học sinh nghe về hai đứa con gái ở Trung Quốc, nói rằng bọn họ rất xinh đẹp, cũng rất giống nhau, có người không biết, còn tưởng bọn họ là chị em sinh đôi. Có đôi khi, cô ấy sẽ nói về chồng trước của cô ấy ở Trung Quốc, nói rằng ông ấy về rất đẹp, nhưng thời vận không có, cho nên không thể khá lên được bằng nghề họa sĩ. Cô ấy còn nói, cô ấy lấy một lão nhà giàu để đi đến Australia, chỉ là kẻ sách tạm thời, nhiều nhất là 5 năm, cô ấy khẳng định sẽ mang tiền trở về, trước hết giúp chồng thực hiện ước mơ, sau đó sẽ giúp

cho hai đứa con gái vui vẻ thoải mái mà trưởng thành. Chuyện của cô ấy đã làm động lòng người du học sinh đó, sau khi ra viện, hắn hay đến tìm người phụ nữ kia nói chuyện tán gẫu, tuy rằng cô ấy hơn hắn đến 10 tuổi, nhưng hắn cảm giác được chính mình đã yêu cô ấy sâu đậm, hắn yêu tính cách trầm tĩnh, tốt đẹp, lương thiện, dịu dàng của cô ấy. Có đôi khi, hắn ngồi ở nhà của cô ấy nghe cô ấy đánh đàn, có thể ngồi cả ngày lắng nghe, mà không biết chán. Tuy rằng hắn và cô ấy không hề phát sinh chuyện gì, nhưng lão chồng của cô ấy cho rằng có chuyện gì đó mờ ám, tuyệt đối không thể tha thứ. Có một ngày lão ta uống say, lấy cây súng săn trong nhà, nhắm vào du học sinh định bóp cò, người phụ nữ đó chạy đến trước họng súng, che chắn viên đạn...”

Tôi run giọng hỏi anh: “Chuyện của anh, là nói về ai?”

Triệu Hải Sinh nói: “Người phụ nữ đó, chính là Bán Hạ, mẹ của em, còn người du học sinh kia, chính là anh.”

Tôi hoảng sợ, nói: “Như vậy, căn bản anh không phải là học trò của ba em?”

“Đương nhiên không phải.” Triệu Hải Sinh nói, “Đây cũng là nguyên nhân vì sao anh lại có tình cảm với em, em và mẹ em thật sự quá giống nhau, đặc biệt là đôi mắt, quả thật là cùng một người. Lúc em mặc bộ áo sườn xám màu lam kia, anh giống như phát điên, hận không thể nói với em tất cả mọi chuyện. Đây cũng là nguyên nhân vì sao anh muốn dung túng Mễ Mễ, bản thân anh đã có lời thề, nhất định phải làm cho gia đình của cô ấy hạnh phúc, cho dù lấy hết những gì anh có, cũng phải làm cho các em hạnh phúc. Về nước ba năm trước, anh luôn cố gắng xây dựng sự nghiệp, có tiền, anh mới có dũng khí đi tìm các em. Hiện tại, Mễ Mễ đã đi rồi, trong lòng anh so với em, còn đau khổ hơn gấp trăm ngàn lần, Cát Cát, nếu em còn không quý trọng sinh mạng của mình, anh phải ăn nói sao với mẹ em ở dưới cửu tuyền đây? Em nói cho anh biết phải làm cái gì mới đúng?”

“Như vậy, anh vẫn còn yêu mẹ em sao?”

“Không.” Triệu Hải Sinh nói, “Cát Cát, anh yêu em. Người ấy đã chết rồi, chỉ có người sống mới có thể yêu. Anh là một người rất thực tế, anh đã trưởng thành, đã hiểu được thế nào là trách nhiệm đối với chuyện tình cảm. Em có hiểu không?”

Nước mắt của tôi rơi xuống.

“Hứa với anh, hãy sống thật tốt.” Triệu Hải Sinh dùng lòng bàn tay ấm áp nắm chặt lấy tôi, “Anh đã nói với cô ấy mọi chuyện sẽ ổn thỏa, hãy lấy anh, để anh chăm sóc em cả đời, có được không?”

Tôi nghe được hơi thở của sóng biển ngay tại trung tâm thành phố. Gió rít gào từng cơn, bí mật mang theo bụi bẩn, bùn đất, phát phơ bay lên, cùng với câu chuyện cũ đau thương ấy, bay lả tả, vụn vút, biến mất không trở lại.

Mà mùa hè, thật sự đã trôi qua.

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 8 [END] Chương 7.6 Chương 7.5 Chương 7.4 Chương 7.3 Chương 7.2 Chương 7.1 Chương 6.9 Chương 6.8 Chương 6.7 Chương 6.6 Chương 6.5 Chương 6.4 Chương 6.3 Chương 6.2 Chương 6.1 Chương 5.9 Chương 5.8 Chương 5.7 Chương 5.6 Chương 5.5 Chương 5.4 Chương 5.3 Chương 5.2 Chương 5.1 Chương 4.14 Chương 4.13 Chương 4.12 Chương 4.11 Chương 4.10 Chương 4.9 Chương 4.8 Chương 4.7 Chương 4.6 Chương 4.5 Chương 4.4 Chương 4.3 Chương 4.2 Chương 4.1 Chương 3.10 Chương 3.9 Chương 3.8 Chương 3.7 Chương 3.6 Chương 3.5 Chương 3.4 Chương 3.3 Chương 3.2 Chương 3.1 Chương 2.14 Chương 2.13 Chương 2.12 Chương 2.11 Chương 2.10 Chương 2.9 Chương 2.8 Chương 2.7 Chương 2.6 Chương 2.5 Chương 2.4 Chương 2.3 Chương 2.2 Chương 2.1 Chương 1.10 Chương 1.9 Chương 1.8 Chương 1.7 Chương 1.6 Chương 1.5 Chương 1.4 Chương 1.3 Chương 1.2 Chương 1.1

Xem Chương Mới Hơn »

67. Chương 7.1

Chương 7: Tiểu Nhĩ Đóa

Part 1

Em vẫn tin rằng

Tại sao lại nói

Tảng đá có thể nở hoa

Xuyên qua hàng rào gỗ mùa hè

Bước đi trong gió tuyết mùa đông

Cuối cùng anh sẽ trở về.

[7.0]

Kỳ nghỉ lễ quốc khánh, nhà ga Thượng Hải chật chội.

Hôm đó, vé xe lửa đi Bắc Kinh gần như bán hết sạch. Bây giờ đã là mùa thu, trời vẫn nóng hực sau giữa trưa, gió rất lớn, thổi vào biển quảng cáo ở sân ga làm chúng lay động. Đoàn người trên quảng trường chen chúc đồn ứ, giống như bị thứ gì đó giữ chặt lại, không thể nhúc nhích.

Trong lòng tôi quyết định đi gặp anh, có “chín con ngựa cũng không kéo được” (7.1).

(7.1) Quyết tâm rất lớn, không thể thay đổi.

Rốt cuộc, tôi cũng cầm được tấm vé trên tay, nhờ sự giúp đỡ của một người tốt mà lên xe. Đây là chuyến tàu chậm nhất, sẽ ngừng ở trạm liên tục. Tôi không có chỗ ngồi, bốn phía đều là người xa lạ, trong xe dơ bẩn hỗn tạp đủ loại mùi, khiến cho người ta muốn nôn mửa. Tôi chạy đến các toa khác, muốn đi hít thở chút không khí, nhưng toa nào cũng chật ních người là người. Vất vả lắm tôi mới tìm được một chỗ dừng chân, ôm cái ba lô nhỏ, tôi suy nghĩ buổi tối sẽ phải đối phó như thế nào.

Đây là cuộc hành trình gian nan nhất trong đời, hai chân của tôi đứng mãi giống như sắp cứng đờ, lúc nào nhắm mắt liền có thể ngủ ngay. Rốt cuộc tôi cũng hiểu, lòng quyết tâm của con người lại lớn đến vậy, chỉ cần trong lòng còn muốn, vượt qua thiên sơn vạn thủy, đều có thể làm được.

Xe lửa sẽ dần dần tiến vào ngày mới, đứng trên con phố xa lạ, tôi sẽ hít thở bầu không khí của cùng một thành phố với anh. Nghĩ đến đây, tâm trạng của tôi phần khởi gấp trăm lần, mỗi một sau một đêm liền biến mất một cách thần kỳ. Trong ánh sáng buổi sớm rạng đông, bỗng nhiên tôi nhận được điện thoại của anh: “Tiểu nha đầu, em đang ở đâu?”

“Trên xe lửa, sau đó sẽ đứng ở Bắc Kinh.” Tôi vô cùng đắc ý, “Chuẩn bị tiếp đón!”

Bên kia do dự vài giây, sau đó nói: “Vớ vẩn, anh đang đứng ở Thượng Hải.”

Đây quả thật là lần tuyệt vọng nhất từ trước tới nay, chúng tôi vì muốn tạo bất ngờ cho nhau, mà phải trả cái giá nhàm chán nhất thế giới.

Tất cả nguyên nhân đều vì hai chữ: Tình yêu.

Tình yêu làm cho con người ta điên cuồng mất đi lý trí. Xem ra lời này không ai có thể phản đối.

[7.1]

Lần đầu nhìn thấy hần, tôi đã hoàn toàn không nhận ra.

Hần để đầu dính, mặc một cái áo sơ mi màu trắng, một cái quần thể dục rộng thùng thình, cùng với đôi giày thể thao. Hai lỗ tai của hần rất lớn, có vẻ đặc biệt. Hần hướng về phía tôi chào đón, gọi hai tiếng: “Chị đầu.”

Tôi bị gọi đến đỏ mặt, vội vàng nhìn ra phía sau, trong lòng nghi ngờ hần đã nhận lầm người.

“Dạng ca đang trên đường về gấp, sai bảo anh đến đón em.” Hấn nói, “Hành lý của em đâu?”

“Không có hành lý.” Tôi nói. Bởi vì vội quyết định, lại sợ đi đường vất vả chật chội, nên tôi chỉ đeo một cái ba lô nhỏ trên lưng để đi.

Hấn nhếch môi nở nụ cười, lộ ra hàm răng trắng toát, có chút tiếc nuối, nói: “Xem ra em không nhận ra anh.”

Tôi quả thực không có cách nào khác, đành thất lễ nhìn ngó hấn, hy vọng có thể thấy được một tí dấu vết quen thuộc trên gương mặt kia. Đáp án còn chưa ra thì hấn đã tự động lên tiếng: “Anh là Hắc Nhân.”

Trời ạ.

Thì ra thời gian lại có thể giống như một thẩm mỹ viện có công nghệ cao đến vậy. Trước đây đầu tóc của hấn bóng lưỡng, thích đeo trên người đủ thứ linh tinh gì đó, đánh bóng rổ rất giỏi, cũng thích đánh người, đã từng đánh Hứa Dặc đến nỗi nằm bệnh viện một tuần, còn bắt cóc Tưởng Giáo, sau khi náo loạn một thời liền chẳng biết đi đâu.

Hấn từng là một truyền kỳ ở thành phố nhỏ của tôi.

Nhưng hấn ở trước mắt này, thật sự khác với hấn ở trong trí nhớ của tôi một trời một vực. Từ lúc nào hấn và Trương Dạng trở thành bạn bè, tôi cũng hoàn toàn không biết.

“Chúng ta đi thôi.” Hấn nói, “Chỗ của anh cách đây không xa lắm, đi xe điện ngầm qua hai trạm là đến.”

Đó là một khu nhà trọ bốn phía đều có phòng ở, vây quanh một cái sân, tên gọi là Tứ Hợp Viện. Phòng trọ của Hắc Nhân nằm ở nơi tối tăm nhất thuộc phía tây, tuy không có nhiều ánh sáng mặt trời, nhưng phòng rất sạch sẽ. Vừa bước vào, thứ đầu tiên tôi nhìn thấy là tấm ảnh chụp của Ba Lạp ở trên tường, giống y như bức ảnh trên ngôi mộ ở Nam Sơn, một khuôn mặt trẻ tuổi, quật cường, không hề sợ hãi.

“Anh tìm người vẽ lại.” Hắc Nhân nói, “Trước kia ở bên cạnh cô ấy, lại quên chẳng chụp cho cô ấy một tấm ảnh nào.”

Tôi đến gần, mới phát hiện thì ra không phải là ảnh chụp, chỉ là một bức tranh, nhưng quả thật rất giống, có thể đánh tráo với ảnh thật.

“Anh vẫn còn nhớ tới cô ấy sao?” Tôi hỏi.

“Để anh ra ngoài đun chút nước uống cho em.” Hấn cúi đầu, cầm lấy cái ấm nước ở dưới chân, đi ra ngoài.

Tôi nhìn chằm chằm tấm ảnh của Ba Lạp ở trên tường một lúc lâu. Được người khác nhớ tới đúng là chuyện may mắn, nếu Ba Lạp ở dưới suối vàng có biết, chắc là sẽ cảm thấy hạnh phúc. Tôi đang miên man suy nghĩ, thì có người khẽ đẩy cửa nhìn vào, là một cô gái mặc bộ váy màu đen, cô ấy nhìn tôi bằng ánh mắt có chút ganh ghét.

Tôi bất an đứng dậy.

“Nghe nói bạn gái của A Ngưu trở lại, tôi đến xem thử.” Giọng nói của cô ấy khàn đặc, nghe qua khiến người ta sợ hãi.

“Sao cô lại đến đây?” Cô ấy lại cao giọng hỏi tôi.

Tôi hỏi: “Ai là A Ngưu?”

Vừa nói xong, Hắc Nhân mang theo một ấm nước sôi từ phía sau đi vào, hấn kéo cô gái kia qua một bên, nói: “Tránh ra chỗ khác đi, đừng có đến đây làm loạn, đây là bạn gái của Dạng ca.”

“A Ngưu.” Cô gái chu miệng lên, “Không phải hôm nay anh được nghỉ sao? Anh giúp em chơi trò chơi đi, em đến cấp 24 rồi mà mãi chẳng lên cấp được...”

“Được.” Hắc Nhân ngắt lời cô ấy, “Hôm nay có chuyện đặc biệt rồi, bữa khác nói tiếp.”

Nói xong, hấn đi vào phòng, nặng nề đóng cửa lại.

Tôi cười ha ha, hỏi hấn: “Anh đổi tên từ khi nào vậy?”

“Anh họ Ngưu.” Hấn nói.

Phải không? Tôi không nghĩ hấn lại mang họ Ngưu, trong trí nhớ của tôi, hấn luôn được gọi là Hắc Nhân. Hắc Nhân, Hắc Nhân. Thậm chí tôi vẫn có thể nhớ lại giọng nói của Ba Lạp gọi hấn, từng tiếng một, giống như ở ngay bên tai vậy.

“Em uống miếng nước, ngủ một lát đi, trên xe lửa không có chỗ ngồi, chắc chắn là rất mệt. Đúng rồi, để anh thay cái chăn mới cho em, anh có giặt rồi.”

Tôi ngăn hấn lại: “Không cần phiền vậy đâu, em không có để ý.”

“Anh phải làm.” Hấn nhanh nhẹn đứng lên, “Dạng ca không có ở nhà, chăm sóc tốt cho em là trách nhiệm của anh.”

Hấn làm xong hết mọi chuyện, sau đó quay đầu nói với tôi: “Em ngủ đi, anh ra ngoài có việc một lát.”

Tôi quả thật rất mệt, ngã người lên giường liền ngủ, vừa có cảm giác ngủ sâu thì đã đến 1 giờ chiều.

Mở mắt ra, thứ đầu tiên nhìn thấy lại là bức ảnh của Ba Lạp ở trên tường, với khuôn miệng xinh đẹp, đôi mắt to tròn, cô ấy đang nhìn tôi, giống như có rất nhiều lời muốn nói. Tôi cảm thấy trong lòng dâng lên một nỗi buồn khó diễn tả, vì thế đứng dậy, đẩy cửa đi ra ngoài. Cái sân giữa trưa mùa thu là một mảnh tịch mịch, tôi lại nhìn thấy cô gái với bộ váy màu đen kia, cô ấy đang ngồi ở một chỗ ăn mì “Sư phụ Khang”, nhìn thấy tôi, cô ấy cầm lấy cái ly mì giờ lên, xem như chào hỏi.

Cô ấy thật sự rất gầy, thân hình không đẹp lắm, nhưng xương quai xanh cũng coi như có nét thu hút riêng. Xem ra cô ấy khoảng chừng 20 tuổi, thấy tôi cứ nhìn chằm chằm mình, cô ấy đứng dậy, làm một cử chỉ duyên dáng, sau đó hỏi tôi bằng giọng khàn đặc: “Cô ngủ đến tận bây giờ à?”

Tôi gật đầu.

Cửa cổng lúc này có người đẩy vào, một nam nhân thô kệch cao lớn xông đến, cô gái mặc váy đen thấy thế liền vứt bỏ bát mì chạy nhanh vào nhà, nhưng bị người kia nhanh chân hơn túm lấy tóc: “Con nha đầu thôi, dám thả bỏ câu của tao, mau giao thứ đó ra đây!”

“Không có ở chỗ tôi.” Cô gái nói.

“Mày đã đưa cho ai?”

Cô gái không chịu nói, liền bị nam nhân ột đấm vào mặt, máu tươi, lập tức chảy ra từ mũi của cô ấy. Tôi bị tình huống đột ngột dọa sợ, đứng lì một chỗ, muốn tiến không được, lùi cũng không xong, chỉ có thất thanh kêu lên: “Đừng đánh nữa!”

Chính lúc này Hắc Nhân cầm theo hai cái hộp cơm đi vào, nhìn thấy tình huống như vậy, hấn không nói tiếng nào, đẩy tôi thật nhanh vào phòng, nói nhỏ với tôi: “Vào đi, đừng có dây vào bọn chúng.”

Hắc Nhân đóng cửa phòng lại, ở ngoài sân truyền đến tiếng kêu thảm thiết của cô gái kia, hấn ta vẫn tiếp tục đánh cô ấy.

“Không báo nguy sao?” Tôi nói.

Hắc Nhân lấy hai hộp cơm từ trong túi nylon ra, nói: “Em đói bụng rồi, nên ăn cơm đi.”

Cô gái kia vẫn kêu gào thảm thiết, lúc nhỏ lúc lớn, khiến cho người ta cảm thấy sợ hãi.

“Hấn cứ như vậy sẽ đánh chết cô ấy!” Tôi nói.

“Cả ngày gây chuyện, đánh chết cho rồi.” Hắc Nhân nói, “Em đừng để ý, ăn cơm của em đi.”

Tôi đứng dậy, kéo cửa ra, lớn tiếng kêu lên: “Đừng đánh nữa, nếu không tôi sẽ báo nguy!”

Cô gái kia bị đánh đến nỗi cuộn người ngồi ở góc tường, cả người toàn là máu, không nói được tiếng nào, chỉ có ôm đầu phát run. Gã kia tạm thời buông tha cô ấy, quay về phía tôi xông tới: “Báo nguy, tao mẹ nó đánh luôn cả mày!”

Nắm đấm của hấn giờ ra giữa không trung liền bị Hắc Nhân ngăn lại.

Hắc Nhân lạnh lùng nói: “Mày dám đụng đến em ấy à, thử xem?”

Gã kia muốn đẩy Hắc Nhân ra, nhưng Hắc Nhân vẫn đứng ở đó, không một chút sút mẻ.

Gã kia giờ ra một nắm đấm muốn đánh tiếp, Hắc Nhân tránh được, liền lấy trong túi ra một con dao găm, nói: “Đến đây, tao sẽ ày một chút máu.”

Gã nam nhân có vẻ sợ, lui lại từng bước. Cô gái ở góc tường bỗng nhiên cười ha ha: “Đánh đi, đánh với A Ngưu ca đi, còn có người không sợ ác hơn nữa kìa!”

“Câm miệng!” Hắc Nhân quát cô ấy, “Đừng nói tôi cùng một loại với cô!”

“Coi như hôm nay may gặp may, tao cảnh cáo mày, tốt nhất đêm nay trả lại cho tao, bằng không coi chừng tao!” Nam nhân mắng xong, xoay người, chạy ra khỏi Tứ Hợp Viện.

Hắc Nhân cất con dao vào túi, hùng hổ nói: “Lại còn hăm dọa tao.”

Cô gái váy đen lắc lắc thân mình đứng dậy, cao giọng nói: “Cảm ơn anh, A Ngưu ca, bạn bè tốt.

“Cô phải cảm ơn em ấy.” Hắc Nhân chỉ vào người tôi nói, “Tôi chẳng thêm giúp cô đâu.”

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 8 [END] Chương 7.6 Chương 7.5 Chương 7.4 Chương 7.3 Chương 7.2 Chương 7.1 Chương 6.9 Chương 6.8 Chương 6.7 Chương 6.6 Chương 6.5 Chương 6.4 Chương 6.3 Chương 6.2 Chương 6.1 Chương 5.9 Chương 5.8 Chương 5.7 Chương 5.6 Chương 5.5 Chương 5.4 Chương 5.3 Chương 5.2 Chương 5.1 Chương 4.14 Chương 4.13 Chương 4.12 Chương 4.11 Chương 4.10 Chương 4.9 Chương 4.8 Chương 4.7 Chương 4.6 Chương 4.5 Chương 4.4 Chương 4.3 Chương 4.2 Chương 4.1 Chương 3.10 Chương 3.9 Chương 3.8 Chương 3.7 Chương 3.6 Chương 3.5 Chương 3.4 Chương 3.3 Chương 3.2 Chương 3.1 Chương 2.14 Chương 2.13 Chương 2.12 Chương 2.11 Chương 2.10 Chương 2.9 Chương 2.8 Chương 2.7 Chương 2.6 Chương 2.5 Chương 2.4 Chương 2.3 Chương 2.2 Chương 2.1 Chương 1.10 Chương 1.9 Chương 1.8 Chương 1.7 Chương 1.6 Chương 1.5 Chương 1.4 Chương 1.3 Chương 1.2 Chương 1.1

Xem Chương Mới Hơn »

68. Chương 7.2

[7.2]

Khi tôi tỉnh lại, người đầu tiên tôi nhìn thấy, chính là anh.

Anh đang ngồi ở đầu giường, nhìn tôi. Vẻ mặt có chút mệt mỏi, nhưng trong ánh mắt dạt dào yêu thương.

Nhìn thấy tôi đã mở mắt ra, anh vươn tay chạm nhẹ vào mặt của tôi: “Tiểu nha đầu, tỉnh rồi sao?”

Trong nháy mắt đó, tôi nghĩ mình đang nằm mơ. Khuôn mặt đã vô số lần nhớ nhung kia, nay đột nhiên xuất hiện ngay trước mắt, khiến cho tôi có một loại cảm giác xót xa dâng lên trong lòng. Bởi vì cảm giác chưa xót này, dáng vẻ của tôi đoán chừng giống như một kẻ ngây ngốc ngồi nhìn, cho đến khi anh dùng tay véo vào mặt của tôi, véo đến nỗi tôi phải kêu lên: “Oa, đau quá!”

“Anh đã về rồi.” Anh nói, “Em vẫn đang ngủ, anh không muốn đánh thức em dậy.”

Tôi ngồi lên giường, kinh ngạc kêu lên: “Anh vào bằng cách nào?”

Anh cười: “Hắc Nhân có chìa khóa mà.”

“À, anh ấy nói đến phòng bảo vệ ở công ty ngủ rồi.”

“Nó không có đi.” Trương Dạng nói, “Nó sợ em ở một mình không quen, nên ngồi ở ngoài cửa ngủ một đêm. Đến khi thấy anh về, nó mới chịu đi ngủ.”

Tôi cảm thấy xúc động.

“Hắc Nhân là một người anh em tốt.” Trương Dạng nói, “Mau dậy đi, anh dẫn em đi chơi.”

“Anh ngồi hai ngày trên xe lửa rồi, không thấy mệt sao, có muốn ngủ một lát không?”

Anh cười rộ lên một cách xấu xa: “Muốn ngủ thì cùng nhau ngủ nhé?”

Tôi sợ tới mức leo xuống giường nhanh như chớp.

“Em thay quần áo đi.” Anh nói, “Anh đứng ở ngoài cửa hút thuốc.”

Tôi cười hi hi: “Em sẽ mặc bộ quần áo này luôn, mặc thêm áo khoác ngoài là được rồi, không cần thay.”

Anh cầm cái ba lô nhỏ của tôi lên, nói: “Ba lô nặng như vậy, bên trong là cái gì?”

“DV.” (Máy quay phim) Tôi nói, “Em phải để dành nửa năm tiền công mới mua được, đây là lần đầu tiên mang theo dùng.”

“Sao? Muốn quay lại cảnh một cô bé nhà quê lên tỉnh à?”

“Đúng vậy!” Tôi nói.

Anh vỗ vỗ đầu tôi, “Vậy còn chờ gì nữa, chúng ta đi thôi.”

Tôi cười: “Ồ trước ống kính, ít nhất em phải rửa mặt chải đầu một chút chứ.”

Tôi đang ở trong sân mở vòi nước rửa mặt thì nhìn thấy cô gái kia đi ra, mấy dấu vết sưng đỏ trên mặt vẫn chưa dịu bớt, cô ấy đi đến trước mặt tôi, đưa cho tôi một cái túi nhỏ màu đen, nói: “Nhờ cô một việc, người đẹp.”

“Vâng?”

“Tôi phải đi rồi, cô đem cái này đưa gấp cho A Ngưu giúp tôi, được không?”

“Cô không tự tay đưa cho anh ấy được à?”

“Tôi chờ không kịp.” Cô ấy nói, “Còn nữa, chuyện ngày hôm qua, cảm ơn cô.”

“Không cần khách sáo.” Tôi nói.

Tôi đang muốn cầm lấy cái túi nhỏ màu đen kia, thì Trương Dạng bước nhanh đi đến, ngăn cản tay của cô gái lại, nói: “Thật xin lỗi, chúng tôi phải đi, chuyện của cô thì cô tự làm đi.”

Cô ấy nhìn tôi bằng ánh mắt cầu xin.

“Dạng ca...”

“Đi.” Trương Dạng đặt tay lên vai tôi, kéo cả người tôi đi ra ngoài. Tôi nhìn không được quay đầu lại, phát hiện cô ấy vẫn nắm chặt cái túi đứng ở đó, trên mặt mang theo nét khổ sở cứng đờ.

“Tại sao các anh không ai thích cô ấy vậy?” Tôi hỏi Trương Dạng.

“Không có gì, thích thì không thích thôi.” Trương Dạng nói, “Những người này không có quan hệ gì với chúng ta.”

Anh nắm tay tôi, dĩ nhiên trong lòng tôi tràn đầy vui vẻ, tất cả những chuyện khác, dĩ nhiên cũng không có thời gian đâu mà nghĩ tới. Tôi chỉ cảm thấy thời khắc này, cho dù làm gì, cho dù đi đến đâu, chỉ cần anh muốn, tôi cũng sẽ muốn.

“Lần đầu tiên đến Bắc Kinh à?” Anh hỏi tôi.

“Vâng.”

“Đợi ăn xong điểm tâm, anh dẫn em đi Thiên An Môn (7.2).”

(7.2) Thiên An Môn là cổng chính vào Tử Cấm Thành tại Bắc Kinh. Nó nằm ở lề phía bắc của Quảng trường Thiên An Môn.

“Được đó, được mở rộng tầm mắt rồi.”

“Ngốc quá.” Anh nắm tay tôi càng chặt hơn.

Trên xe điện ngầm có rất nhiều người, lại không còn chỗ ngồi, tôi và Trương Dạng đứng ở một nơi, có một thanh niên nhìn chăm chăm vào chúng tôi, Trương Dạng bỗng nhiên nói với người đó: “Cậu nhường chỗ ngồi cho bạn gái của tôi đi.”

Người thanh niên đã thật sự đứng lên.

Trương Dạng đưa tôi đang trợn mắt há miệng vì kinh ngạc đến chỗ ngồi xuống, sau đó anh nói: “Hắn là từ trước tới giờ cậu chỉ mới nhìn thấy gái đẹp lần đầu, cô ấy quả thật rất đẹp.”

Tôi nghĩ người thanh niên sẽ tức giận đánh người, không ngờ anh ta cười so với tôi còn ngốc nghếch hơn.

Tôi coi như đã được mở rộng tầm mắt, Bắc Kinh to lớn, đúng là loại người gì cũng có.

Xuống xe điện ngầm, anh đưa tôi đến một quán mì của Nhật Bản, so với quán mì Tiểu Tân Cương ở Thiên Trung dĩ nhiên khí thế hơn nhiều, mặt tiền sạch sẽ sáng sủa, người phục vụ ôn hòa lễ phép. Tôi ngồi xuống phía đối diện anh, cả hai nhất thời không biết nên nói cái gì, đành nhìn nhau ngây ngô cười.

Cũng may anh lên tiếng oán trách trước: “Nha đầu chết tiệt kia, đến Bắc Kinh cũng không thêm nói một tiếng, làm hại anh ngồi xe lửa hai hôm đều sưng lên. Vừa về xong liền phải đi chơi, cả người choáng váng rồi này!”

“Xúc động không phải là cái tội. Hơn nữa, anh đi Thượng Hải cũng không nói một tiếng đẩy thôi, không phải chỉ một mình em có lỗi!”

“Ồ, đã học được lý luận cơ đấy?”

Tôi trừng mắt nhìn anh. Đột nhiên, anh đứng lên, ngồi vào chỗ bên cạnh tôi, ôm tôi không chịu buông. Tôi vội vàng đẩy anh ra: “Đừng như vậy, qua bên kia ngồi đi!”

“Không.” Anh nói, “Anh thích ngồi bên cạnh em. Như vậy anh mới có thể ăn nhiều một chút.”

“Nói bậy.” Tôi tiếp tục đẩy anh ra.

“Anh không có nói bậy.” Anh giơ tay trái lên thề thốt, “Lúc anh ăn cái gì thật sự không thể nhìn em ăn.”

“Vì sao?”

“Bởi vì anh vừa nhìn thấy em là đã no rồi.”

“Trương Dạng!”

Anh cười ha ha, đắc ý vì trêu chọc được tôi, ghé sát bên tai tôi nhỏ giọng nói: “Đừng có giận, ý của anh là, kỳ thật anh thích ngắm em hơn là ăn cơm, có hiểu không?”

Tức giận mới lạ, bởi vì tôi cũng thích anh ngồi bên cạnh, tay của chúng tôi lúc ăn chạm vào nhau, cùng thưởng thức một bát mì nhìn qua rất tinh tế nhưng lại vô cùng khó ăn.

“Khó ăn lắm hả?” Anh hỏi tôi.

“Không.” Tôi cau mày nói, “Chỉ hơi khó ăn chút xíu thôi.”

“Cố chịu đi, đây là quán mì tốt nhất ở Bắc Kinh rồi đấy.”

“Nếu quả thật như lời anh nói, vậy Bắc Kinh đúng là một cái thành phố đáng sợ.”

“Em dám nói xấu thủ đô?” Anh dọa tôi, “Cẩn thận bị bắt!”

Tôi nói: “Bắt lại càng tốt, em sẽ không rời khỏi Bắc Kinh nữa, vậy mỗi ngày có thể cùng anh ở một chỗ rồi.”

“Chết tiệt!” Anh nói, “Lời ngon tiếng ngọt đúng là lấy mạng người.”

“Nếu anh thích nghe, em còn có thể nói tiếp.”

“Nói thử xem nào?” Anh không ăn mì nữa, buông đũa, nhìn tôi một cách hứng thú.

Học tiếng Hoa bấy lâu nay, bỗng nhiên tôi lại nghĩ không ra bất kỳ câu chữ kinh thiên động địa nào, thậm chí cả ngôn ngữ thô tục. Anh khẽ cười một tiếng, đột nhiên cúi người xuống, nhân lúc tôi chưa kịp để ý, nhẹ nhàng, nhanh chóng hôn lên mặt của tôi.

Trong lòng tôi ào ạt nở ra vô số đóa hoa, tôi thiếu chút nữa đã rơi lệ, đành phải liều mạng lấy mì che giấu đi, một bát to, cứ tưởng cho dù thế nào cũng không thể ăn nổi, vậy mà đã bị tôi nhanh chóng ăn sạch sẽ.

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 8 [END] Chương 7.6 Chương 7.5 Chương 7.4 Chương 7.3 Chương 7.2 Chương 7.1 Chương 6.9 Chương 6.8 Chương 6.7 Chương 6.6 Chương 6.5 Chương 6.4 Chương 6.3 Chương 6.2 Chương 6.1 Chương 5.9 Chương 5.8 Chương 5.7 Chương 5.6 Chương 5.5 Chương 5.4 Chương 5.3 Chương 5.2 Chương 5.1 Chương 4.14 Chương 4.13 Chương 4.12 Chương 4.11 Chương 4.10 Chương 4.9 Chương 4.8 Chương 4.7 Chương 4.6 Chương 4.5 Chương 4.4 Chương 4.3 Chương 4.2 Chương 4.1 Chương 3.10 Chương 3.9 Chương 3.8 Chương 3.7 Chương 3.6 Chương 3.5 Chương 3.4 Chương 3.3 Chương 3.2 Chương 3.1 Chương 2.14 Chương 2.13 Chương 2.12 Chương 2.11 Chương 2.10 Chương 2.9 Chương 2.8 Chương 2.7 Chương 2.6 Chương 2.5 Chương 2.4 Chương 2.3 Chương 2.2 Chương 2.1 Chương 1.10 Chương 1.9 Chương 1.8 Chương 1.7 Chương 1.6 Chương 1.5 Chương 1.4 Chương 1.3 Chương 1.2 Chương 1.1

Xem Chương Mới Hơn »

69. Chương 7.3

Part 2

Ngày đó, anh thật sự dẫn tôi đến Thiên An Môn xem lá cờ đỏ năm ngôi sao, Đại Lễ Đường Nhân Dân (7.3). Tôi lấy cái DV từ trong ba lô ra, anh giúp tôi quay lại nhiều hình ảnh, tôi cam tâm tình nguyện sắm vai một con nhóc nhà quê, nhìn vào ống kính dùng tiếng địa phương giới thiệu cảnh vật ở xung quanh, khiến cho anh cười nghiêng ngả. Quay đủ, não loạn đủ, anh vẫn nắm chặt tay tôi đi về phía trước, ngày hôm đó tôi cước bộ so với đi trong một tháng còn nhiều hơn. Khi đi qua dãy tường thành Cổ Cung đồ sộ, trời đã sẫm tối, anh đột nhiên hỏi tôi: “Em thích Bắc Kinh sao?”

(7.3) Đại lễ đường Nhân dân nằm ở bên mé tây của Quảng trường Thiên An Môn, được sử dụng cho các hoạt động lễ hội, đại hội, hội nghị của Đảng Cộng sản Trung Quốc và Hội nghị Hiệp thương Chính trị Nhân dân Trung Quốc. Đây cũng là tòa nhà Quốc hội của nước Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa.

“Ừ.” Tôi nói.

“Vậy sau khi tốt nghiệp, em tới Bắc Kinh được không?”

“Có được tính là cầu hôn không đây?”

“Tiểu nha đầu, anh phát hiện ra da mặt của em ngày càng dày nha.”

“Không có cách nào khác, chỉ là cố gắng xứng đôi với anh thôi.”

“Được rồi, cứ cho là vậy đi.”

“Cho là cái gì, nói rõ một chút nào.”

“Coi như là cầu hôn! Anh tốt nghiệp sớm hơn em một năm, sẽ sớm đi kiếm tiền, anh sẽ cố gắng sắp xếp tất cả, không để em chịu khổ. Em vừa lòng chưa?”

“Ừ.”

“Nhân tài học tiếng Hoa, câu trả lời của em chẳng có chút hứng thú gì cả, anh còn đang đợi em nói lời ngon tiếng ngọt đấy.” Anh tức giận nói.

Tôi gần tím tím trả lời: “Ồ bên anh, đi đến đâu, làm cái gì, cũng đều rất tốt.”

“Quả nhiên lấy mạng người.” Anh thở dài.

Tôi hướng về phía anh làm cái mặt quỷ, buông tay anh ra vọt nhanh về phía trước, anh ra vẻ không đuổi kịp, bộ dáng tội nghiệp đi theo tôi. Tôi xoay người gọi anh: “Trương Dạng, nhanh một chút đi!”

“Em quay lại đây dẫn anh đi đi.” Anh nói.

“Không, anh phải đuổi theo em.” Tôi nói.

“Em chắc không? Quay lại đây đi.” Anh nói.

Tôi mặc kệ anh, vì thế đi về phía trước càng nhanh hơn, phía sau đột nhiên chẳng có chút động tĩnh. Khi tôi quay đầu lại nhìn, thì phát hiện anh đang ôm bụng, vẻ mặt đau đớn ngồi xổm xuống.

Tôi chạy nhanh quay lại bên cạnh anh: “Anh sao vậy, anh không sao chứ? Có phải quá mệt mỏi không?”

Lúc anh ngẩng mặt nhìn lên, tôi chỉ biết rằng mình đã bị lừa, anh đứng dậy, ôm tôi vào ngực mình, cười ha ha nói: “Lời nói của nam nhân là luôn luôn đúng, em hiểu không?”

“Anh là người xấu.” Tôi chán nản.

“Không, anh là người tốt.” Anh dịu dàng nói, “Thượng đế làm chứng, anh đã sớm vì Tiểu Nhĩ Đóa cải tà quy chính rồi.”

Quả nhiên là lấy mạng người.

Buổi tối anh đưa tôi đi Hậu Hải (7.4), lúc xe bus đi qua một nhà hàng Tây thì đúng lúc có đèn đỏ, anh chỉ cho tôi xem: “Nhìn kìa, đó là nơi anh đang làm việc, nhà hàng cơm Tây tốt nhất Bắc Kinh. Nếu đêm nay anh không đi cùng em, có thể đang làm việc ở đó.”

(7.4) Hậu Hải đề cập đến một hồ nước và khu vực lân cận ở Quận Tây Thành thuộc trung tâm Bắc Kinh. Hậu Hải là hồ lớn nhất trong ba hồ nước là Hậu Hải, Tiền Hải và Tây Hải, cả ba hồ được gọi chung là Thập Sát Hải. Từ đầu năm 2000, các khu phố xung quanh Hậu Hải đã trở nên nổi tiếng với cuộc sống về đêm của cư dân dọc theo bờ hồ bao gồm rất nhiều nhà hàng, quán bar, quán cà phê.

“Tiền công có nhiều không?” Tôi hỏi anh.

“Đã muốn quản lý tiền của anh rồi à?” Anh cười, “Yên tâm đi, đều đưa hết cho em.”

Tôi vươn tay ra: “Đưa đây!”

Anh ôm tôi vào lòng: “Không thành vấn đề, mỗi người giữ một ít nhé!”

“Đáng ghét.” Tôi đẩy anh ra. “Anh gọi điện thoại cho Hắc Nhân đi, bảo anh ấy đến đây cùng đi chơi. Người ta đã canh cửa cho em cả đêm, ít ra em cũng phải mời anh ấy ăn bữa cơm mới phải.”

“Được.” Trương Dạng nói.

Nhưng gọi mãi cho Hắc Nhân vẫn không ai nhận.

Trương Dạng bất đắc dĩ cúp điện thoại: “Thôi quên đi, chắc nó biết điều, không làm kỳ đà cản mũi, lúc nào về chúng ta mua ít đồ ăn cho nó là được.”

Hậu Hải siêu đẹp, tôi cầm cái DV quay không ngừng, Trương Dạng thì siêu diễn trò, tôi khuyến khích anh đi làm ngôi sao điện ảnh, làm được mấy chục triệu thì đưa hết cho tôi, anh làm vẻ mặt đau khổ nói, lòng dạ phụ nữ là độc ác nhất thiên hạ.

Nhưng sau khi dùng tiền của anh, tôi lại có chút bất an. Trên đường về từ Hậu Hải, chúng tôi có đi qua một cửa hàng nhỏ, quần áo bán trong đó rất đẹp, anh kéo tôi vào, chúng tôi ưng ý một cái áo khoác màu hồng phấn, anh kiên quyết mua cho tôi, tôi la hét bảo nhiều tiền quá không muốn mua, anh lấy ra hai tờ tiền nhân dân tệ màu đỏ võ “bộp” lên quầy hàng của người ta: “Gói lại cho tôi!”

Đúng là nhà giàu mới phát nha.

Tôi dùng DV quay lại dáng vẻ của anh, anh dùng tay che ống kính.

Tôi né tránh tiếp tục quay.

Anh lại làm ra vẻ đứng đắn hẳn lên, nhìn ống kính, ở trước mặt nhân viên cửa hàng diễn ra gương mặt thâm tình: “Anh yêu vợ yêu của anh, Lý Nhị.”

Tôi làm bộ dáng nôn mửa, chạy ra khỏi cửa hàng.

Anh mang theo túi đồ bước ra khỏi cửa, đưa cái túi ra trước mặt tôi muốn tôi mặc áo khoác mới, tôi nghe lời anh mặc vào, anh lùi về sau nửa bước, tay bóp cằm nhìn tôi: “Rất tốt, bây giờ nhìn qua đã có vẻ hơn 18 tuổi rồi, anh sẽ không có cảm giác phạm tội.”

Tôi dở khóc dở cười, trong lòng chút ám áp mạnh nha, niềm hạnh phúc quần quýt.

Anh lấy cái DV ở trong tay tôi, hướng về phía tôi nói: “Xin hỏi Lý Nhị tiểu thư, cảm giác của em bây giờ thế nào?”

Tôi giơ hai tay lên trời: “Em lớn lên rồi. Ha ha ha.”

Lúc này, đến phiên anh làm bộ dáng nôn mửa.

Cứ như vậy, chúng tôi suốt dọc đường cãi nhau ầm ĩ, lúc trở lại nhà của Hắc Nhân, đã gần 11 giờ rưỡi đêm. Trong Tứ Hợp Viện đèn đuốc sáng trưng, bị tầng tầng lớp lớp người vây quanh. Trương Dạng ngăn một người lại hỏi: “Sao vậy, đã xảy ra chuyện gì?”

“Có người chết.”

“Ai chết?”

“Nghe nói là một kỹ nữ.” Người nọ nói xong, liền vội vàng bỏ đi.

Trong đầu tôi lập tức hiện ra hình ảnh của cô gái mặc váy màu đen, lúc sáng khi ra khỏi cửa, cô ấy đứng ở trong sân, cầm cái túi màu đen, mặt mũi tím bầm, nhìn chúng tôi đi khỏi với vẻ mặt đau khổ.

Tuy rằng tôi và cô ấy không có quen thân, nhưng tôi rất hy vọng người gặp chuyện không may không phải là cô ấy.

“Chỗ này tối nay xem ra không thể ở rồi.” Trương Dạng nói, “Em đứng đây, anh đi gặp Hắc Nhân nói chuyện một lát, sau đó sẽ dẫn em đi tìm chỗ khác nghỉ ngơi.”

Chúng tôi đang nói, thì nhìn thấy Hắc Nhân bị vài cảnh sát áp tải ra. Tay của hắn bị còng ở phía trước, đang cố gắng tránh thoát: “Không liên quan đến tôi, các anh chưa rõ ràng đã bắt người! Không liên quan đến tôi!”

Trương Dạng vội vàng đuổi theo, cảnh sát không cho anh đến gần.

Hắc Nhân nhìn thấy Trương Dạng, như gặp được cứu tinh, lớn tiếng la lên: “Dạng ca, không liên quan đến tao! Bọn họ hãm hại tao!”

Trương Dạng nói gì đó, hướng về phía Hắc Nhân làm thủ thế bắt tay, không biết hắn có nhìn thấy hay không, bởi vì hắn đã bị cảnh sát nhét vào trong xe, rất nhanh bị đưa đi.

Trương Dạng lui về phía sau, sắc mặt tái nhợt. Tôi tiến đến nắm lấy tay anh, an ủi: “Không sao đâu. Yên tâm đi, điều tra rõ sẽ thả người. Em cũng tin Hắc Nhân không có liên quan đến chuyện này.”

Người chết, quả thật là cô gái kia. Trên ngực của cô ấy bị đâm bởi một con dao, là ở giữa ngực, trúng ngay tim, chết tại chỗ.

Dao là của Hắc Nhân.

Tôi đã nhìn thấy.

Hắn luôn mang theo bên mình con dao găm đó.

Hắc Nhân không nói rõ tại sao dao lại bị mất, cũng không có chứng cứ vắng mặt chính xác, cảnh sát lục soát được trong nhà của hắn một cái túi nhỏ màu đen, bên trong đều là heroin, bên trên còn có vân tay của hắn và cô gái kia.

Tất cả đều gây bất lợi cho Hắc Nhân. Một khi tội danh thành lập, chắc chắn hắn sẽ bị tử hình.

Chúng tôi đi đến cục công an, kể lại toàn bộ sự việc từ ngày hôm qua đến buổi sáng ngày hôm nay. Hắc Nhân ở Bắc Kinh không có người thân, chúng tôi rất cuộc cũng không được phép gặp mặt hắn. Đi ra khỏi cục công an, sắc mặt của Trương Dạng thật sự nặng nề, anh nói với tôi: “Tiểu nha đầu, xem ra, anh phải tìm cách khác.”

“Còn có cách khác sao?” Tôi hỏi.

“Em đừng quan tâm.” Anh nói, “Đây là chuyện của anh.”

“Nếu vậy, em đi về trước nhé, ở đây chỉ gây phiền toái cho anh.”

Anh suy nghĩ, nói: “Cũng tốt, khiến em cực khổ nữa rồi.”

“Anh nói gì vậy!” Tuy rằng anh không nói một lời giữ tôi ở lại, khiến cho lòng tôi có chút trống trải, nhưng tôi biết anh là người trọng tình trọng nghĩa, chuyện của Hắc Nhân đích thực không phải chuyện nhỏ. Tôi chắc chắn phải thông cảm cho anh.

Anh đưa tôi đến nhà ga, thay tôi mua vé, còn mua loại giường nằm mềm. Tôi biết anh cứu Hắc Nhân phải cần đến tiền, vì thế nhân lúc anh xếp hàng mua vé, tôi đến một ngân hàng ở gần nhà ga, lấy hết số tiền tôi có đưa cho anh, nhưng anh nhất quyết không chịu lấy, nhét toàn bộ số tiền trở lại ba lô của tôi.

“Thật xin lỗi.” Anh ôm tôi, nói: “Lần này em đến, không thể dẫn em đi chơi được nhiều, vốn còn muốn dẫn em đi Vạn Lý Trường Thành (7.5).”

(7.5) Vạn Lý Trường Thành là bức tường thành nổi tiếng của Trung Quốc được xây dựng bằng đất và đá từ thế kỷ 5 TCN cho tới thế kỷ 16, để bảo vệ Đế quốc Trung Quốc khỏi những cuộc tấn công của người Hung Nô, Mông Cổ, người Turk, và những bộ tộc du mục khác đến từ những vùng hiện thuộc Mông Cổ và Mãn Châu. Vạn Lý Trường Thành bắt đầu từ điểm phía đông tại Sơn Hải, gần Tần Hoàng Đảo, ở tỉnh Hà Bắc gần Vịnh Bột Hải. Kéo dài qua chín tỉnh và 100 huyện, 500km cuối cùng vẫn còn nhưng đã thành những đồng gạch vụn, và hiện nay nó kết thúc ở điểm cuối phía tây di tích lịch sử Gia Dục Quan, nằm ở phía tây bắc tỉnh Cam Túc tại biên giới với Sa mạc Gobi và những ốc đảo của Con đường tơ lụa. Vạn Lý Trường Thành được phong tặng là một trong bảy kỳ quan thế giới Trung cổ.

Tôi che miệng anh lại, không cho anh nói tiếp.

Anh hôn vào lòng bàn tay tôi: “Ngoan, ở Thượng Hải chờ anh, xử lý xong chuyện của Hắc Nhân, anh sẽ lập tức đến gặp em, mọi chuyện sẽ trở lại như xưa.”

“Vâng.” Tôi nói, “Anh cũng đừng nóng vội, chú ý giữ gìn sức khỏe.”

Điện thoại của anh lúc này vang lên, tôi nghe được anh nói với đối phương: “Được, tôi lập tức tới, chờ tôi một chút.”

“Em tự lên xe được rồi.” Tôi nói với anh.

“Được không?”

“Yên tâm đi.” Tôi cố gắng nở nụ cười, “Em đi nhiều lần rồi, anh đi đi!”

Anh dùng sức ôm tôi vào lòng, sau đó xoay người rời khỏi.

Rất cuộc tôi cũng không sao quên được mỗi một lần ly biệt cùng anh, trong lòng bỗng nhiên có ai đó khoét đi một mảng lớn, đau không thể diễn tả. Tôi quay đầu lại hướng đến nhà ga chật chội mà đi, ở giữa những con người xa lạ chen chúc nhau, tôi che giấu nỗi lòng mất mát và cô độc của mình một cách hoàn mỹ.

Khi đến phòng đợi, nắm chặt vé ở trong tay, bỗng nhiên tôi có một quyết định.

Tôi không muốn đi.

Tôi muốn ở lại.

Tôi không thể rời xa anh như thế. Tuy rằng nhất định anh sẽ không cần đến tôi, nhưng ở lại, nhất định là điều tôi cần phải làm.

Cứ như vậy, tôi quay lại, một lần nữa không thể thỏa hiệp với nội tâm đang kiên quyết lựa chọn.

[7.3]

Nếu, tôi nói là nếu, nếu ngày đó tôi rời khỏi Bắc Kinh, có lẽ sự việc sẽ không giống như vậy. Tôi sẽ không biết gì cả, không phát hiện gì cả, sẽ vẫn mang cảm giác hạnh phúc chờ đợi.

Nhưng mà , không may là ngày đó tôi lại không đi.

Tôi hủy bỏ vé tàu hôm đó, đổi lại vé ngày thứ bảy, tôi muốn tự mình du ngoạn Bắc Kinh thêm một chút, sau đó vào buổi tối thứ sáu sẽ đột nhiên xuất hiện trước mặt anh, không phải sẽ thật sự bất ngờ hay sao.

Một mình du lịch đối với tôi thật sự rất quen thuộc, mấy ngày nay tuy rằng không có anh bên cạnh, nhưng tôi cảm thấy rất vui vẻ, tôi tìm một nhà trọ thật khá dễ ở, đi Vạn Lý Trường Thành, còn muốn đi Vinh Bửu Trai, Lưu Ly Phường, Phan Gia Viên, (7.6) du ngoạn thật vui vẻ. Trong lúc đi chơi, tôi thường gửi tin nhắn cho anh, anh nói cho tôi biết chuyện của Hắc Nhân đã gần giải quyết xong, còn anh, đã sắp phải đi làm việc ở nhà hàng món Tây.

(7.6) Là những nơi buôn bán đặc thù ở thành phố Bắc Kinh. Vinh Bửu Trai bán tranh, liên quan đến thư pháp. Lưu Ly Phường chuyên buôn bán và chế tác ngọc. Phan Gia Viên chuyên bán đồ gốm, điêu khắc, và một số đồ cổ khác.

Tôi hỏi anh: “Anh có nhớ em không?”

Anh nói: “Rất nhớ.”

Tôi nói: “Nếu bây giờ em vẫn còn ở Bắc Kinh, anh sẽ thế nào?”

Anh nói: “Còn phải hỏi, anh sẽ cố gắng trừng phạt em.”

Tôi không dám gửi thêm tin nào nữa, anh là người thông minh, nói nhiều quá sẽ lộ chuyện. Cho nên tôi cất điện thoại, chuyên tâm tiếp tục dạo phố. Tại trung tâm mua sắm ngầm “77th Street” (7.7), tôi chọn mua hai cái áo thun dài tay, màu hồng nhạt, một cái lớn, một cái nhỏ, một cái cho tôi, một cái cho anh. Trên áo có in hình tôi rất thích, là hai con mèo nhỏ. Tôi lo anh ngại nó hơi “ngây thơ” quá, nhưng tôi nghĩ cũng không sao, nếu anh dám không mặc, tôi sẽ trừng trị anh, đến khi nào anh chịu mặc mới thôi.

(7.7) Một trung tâm mua sắm được xây dựng dưới lòng đất ở Bắc Kinh.

Buổi tối ngày thứ sáu, trước tiên tôi gọi điện thoại cho anh, anh nhận có vẻ vội vàng, nói cho tôi biết đang trên đường đi làm. Tôi ghen ngào nói ra giọng khổ sở: “Tâm trạng của em đang không tốt, anh có thể nói chuyện với em một lát được không?” Trong lòng lại cười đến hồi hộp.

“Em sao vậy?” Tôi nghe được anh có chút sốt ruột.

“Khó nói lắm, chính là tâm trạng cực kỳ cực kỳ không tốt, cực kỳ cực kỳ nhớ anh.”

“Em yêu.” Anh do dự một chút, liền nói: “Anh muộn giờ làm rồi, chờ anh tan ca được không?”

“Vậy mấy giờ anh tan ca?”

“Mười hai giờ đêm.” Anh nói, “Khi nào hết giờ, anh sẽ lập tức gọi cho em.”

“Nhưng lúc đó, có thể em đi ngủ rồi.”

“Vậy sáng mai anh gọi cho em.”

“Không, em muốn nói chuyện ngay bây giờ.”

“Được rồi, được rồi.” Tôi nghe tiếng anh khởi động xe máy, “Anh sẽ vừa chạy xe, vừa nói chuyện với em, nói anh nghe xem nào, vì sao tâm trạng không tốt?”

“Thôi quên đi!” Vì sợ anh lái xe không an toàn, tôi làm như tức giận cúp điện thoại.

Anh không có gọi lại, trong lòng tôi vẫn có chút gì đó không cam tâm. Nhớ đến những trò đùa chọc xấu xa của anh trước kia, tôi thề phải bày trò đùa dai trả đũa anh, cho nên không làm thì thôi, đã làm là phải làm đến cùng, tôi gửi cho anh một tin nhắn: “Anh không cần em như vậy, chúng ta chia tay đi.”

Sau đó, tôi tắt luôn điện thoại.

Tôi quay lại khách sạn, xem mấy bộ phim truyền hình nhằm chán, ăn hết một đồng lớn hoa quả, uống xong mấy hộp sữa chua to. Đến 11 giờ 45 tối, tôi đi đến nhà hàng Tây theo trí nhớ của mình.

Nhà hàng cơm Tây đó có tên là: “Thánh địa Châu Á”

Tôi ngồi ở ven đường xuống cạnh một cái đèn đường, sau đó đến một siêu thị mua một cây kem chờ anh đi ra.

Tôi mặc cái áo khoác mới anh đã mua cho tôi, tôi nghĩ đến cảnh tượng lúc anh tan ca, tôi sẽ làm như không có việc gì đi đến trước mặt anh, sẽ nhìn thấy ánh mắt kinh ngạc nhìn ngó ngang dọc của anh, nghĩ tới đó nhin không được nở nụ cười.

Buổi tối mùa thu ở Bắc Kinh, thật sự rất đẹp.

Tôi nghĩ mình thông minh, tự cho rằng cái gì cũng đều biết được, nhưng lại cố tình xem nhẹ một điều chính là: vận mệnh thật sự rất thích đùa giỡn, tôi đã nhiều lần nghĩ rằng sẽ tạo được sự ngạc nhiên, nhưng lại tự gây ỉnh đau khổ.

Ngày đó, tôi không đợi được Trương Dạng.

Mười hai giờ đêm, đồng nghiệp của anh nói cho tôi biết, hôm qua anh đã xin nghỉ việc.

Đồng nghiệp của anh còn chủ động cho tôi biết: “Cậu ấy đi đến một quán bar mới làm quản lý, là của một ngôi sao ca nhạc làm chủ, sau này sẽ không đến đây làm nữa.”

Trong đầu của tôi “ầm” một tiếng, vốn không muốn hỏi, nhưng nhin không được liền hỏi: “Là quán bar của Tưởng Nhã Hy sao?”

Người đồng nghiệp kia nói: “Chắc là vậy, hình như là khai trương ngày hôm nay, cô đi thử xem sao?”

Khó trách anh bận rộn như vậy, khó tránh tôi nói về Thượng Hải anh không một lời giữ lại, thì ra hôm nay là ngày quán bar của Tưởng Nhã Hy khai trương, thì ra anh vẫn còn làm việc cho Tưởng Nhã Hy, thì ra tôi chẳng biết gì cả.

Khoảng hai giờ sáng, tôi tìm đến được nơi đó. Là một quán bar tĩnh mịch, rất đàng hoàng khác xa so với tôi tưởng tượng, tên của quán bar chỉ có một chữ: Giảo. Tôi biết, đó là tên thật của Tưởng Nhã Hy. Trước khi Tưởng Nhã Hy là Tưởng Nhã Hy của bây giờ, cô ấy tên là Tưởng Giảo, khi đó toàn Thiên Trung ai cũng biết, cô ấy là bạn gái của Trương Dạng.

Tôi đứng ở cửa tự hỏi một chút, định đi vào, nhưng lại bị bảo vệ ngăn cản, nói rằng phải có thẻ hội viên.

Tôi nói không có, anh ta nói: “Xin thứ lỗi, ở đây chúng tôi chỉ tiếp đãi hội viên.”

“Tôi là bạn của Tưởng Nhã Hy.”

“Đến đây, ai cũng đều nói là bạn của Tưởng Nhã Hy.” Người bảo vệ mỉm cười, “Tôi nghĩ cô không cần phải ở đây chờ ký tên đâu, hôm nay cô ấy đã về nhà rồi, cô không đợi được đâu, nhanh chóng về ngủ đi thôi, ngày mai còn phải đi học.”

Anh ta tự cho rằng tôi là fan hâm mộ.

Tôi ôm cái ba lô nhỏ của mình đi về phía ven đường. Đèn đường khiến cho bóng dáng của tôi kéo dài trong cô độc vô hạn. Tôi lấy điện thoại của mình ra, bàn tay run rẩy mở nó, tôi hy vọng đột nhiên nó sẽ vang lên một cách thần kỳ, bên tai tôi sẽ nghe tiếng anh nói: “Anh nhớ em, tiểu nha đầu. Em mà còn nói chia tay anh sẽ trừng trị em.”

Nhưng, ngay cả một tin nhắn nhỏ cũng không có.

Anh không có rảnh xem điện thoại, hay là căn bản không cần đến tôi nữa?

Tôi chuẩn bị chủ động gọi điện thoại cho anh, đúng lúc đang gọi số điện thoại kia, tôi nhìn thấy anh từ bên trong đi ra, anh và Tưởng Nhã Hy dựa vào nhau thật sự rất gần, cùng đi còn có hai người lạ mặt khác, nhìn qua đều là ngôi sao. Anh cùng bọn họ trò chuyện vui vẻ, với bộ dáng cực kỳ thân quen. Anh mặc một bộ

Âu phục, tôi chưa từng thấy anh mặc Âu phục, tôi không biết rằng thì ra anh mặc Âu phục đẹp đến vậy, tôi không biết rằng thì ra anh đứng cùng với những ngôi sao lại ra dáng hòa hợp đến vậy.

Một khắc đó, anh lại cách xa tôi đến thế, cho dù tôi có cố gắng dốc hết sức lực cũng không cách nào kéo gần khoảng cách đó.

Điện thoại của anh vang lên, anh tiếp nhận.

Điện thoại đã gọi được, nhưng lỗ tai của tôi bỗng nhiên không nghe thấy tiếng anh nói chuyện, yết hầu của tôi bỗng nhiên như bị tắc nghẽn, không thể phát ra bất kỳ âm thanh nào.

Anh “a lô” một lúc lâu, sau đó mới cúp điện thoại, anh hướng về phía Tưởng Nhã Hy nhún nhún vai, giúp cô ấy mở cửa xe. Tôi trốn ở một nơi bí mật gần đó nhìn Tưởng Nhã Hy, cô ấy ngày càng xinh đẹp, cô ấy mặc một cái váy rực rỡ, cùng với cái áo khoác hợp dáng, kiểu tóc hoàn mỹ có cài một đóa hoa hồng đẹp mắt, làn da cực kỳ mịn màng, so với cô ấy trong trí nhớ của tôi là hoàn toàn khác nhau, cô ấy nháy mắt với Trương Dạng, cười một cách cao quý, sau đó chui vào trong xe.

Anh cũng lên xe, chiếc Mercedes Benz màu trắng đẹp tuyệt trần phóng đi.

Tôi cầm cái điện thoại của mình trong tay, đứng sững ở nơi đó rất lâu, rất lâu.

.....

ĐẠI LỄ ĐƯỜNG NHÂN DÂN

KHU VỰC HẬU HẢI

VẠN LÝ TRƯỜNG THÀNH

VINH BỬU TRAI

LƯU LY PHƯỜNG

PHAN GIA VIÊN

TRUNG TÂM MUA SẮM 77'TH STREET

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 8 [END] Chương 7.6 Chương 7.5 Chương 7.4 Chương 7.3 Chương 7.2 Chương 7.1 Chương 6.9 Chương 6.8 Chương 6.7 Chương 6.6 Chương 6.5 Chương 6.4 Chương 6.3 Chương 6.2 Chương 6.1 Chương 5.9 Chương 5.8 Chương 5.7 Chương 5.6 Chương 5.5 Chương 5.4 Chương 5.3 Chương 5.2 Chương 5.1 Chương 4.14 Chương 4.13 Chương 4.12 Chương 4.11 Chương 4.10 Chương 4.9 Chương 4.8 Chương 4.7 Chương 4.6 Chương 4.5 Chương 4.4 Chương 4.3 Chương 4.2 Chương 4.1 Chương 3.10 Chương 3.9 Chương 3.8 Chương 3.7 Chương 3.6 Chương 3.5 Chương 3.4 Chương 3.3 Chương 3.2 Chương 3.1 Chương 2.14 Chương 2.13 Chương 2.12 Chương 2.11 Chương 2.10 Chương 2.9 Chương 2.8 Chương 2.7 Chương 2.6 Chương 2.5 Chương 2.4 Chương 2.3 Chương 2.2 Chương 2.1 Chương 1.10 Chương 1.9 Chương 1.8 Chương 1.7 Chương 1.6 Chương 1.5 Chương 1.4 Chương 1.3 Chương 1.2 Chương 1.1

Xem Chương Mới Hơn »

70. Chương 7.4

Part 3

[7.4]

Cuối mùa thu, tai trái của tôi bắt đầu đau đớn, lại có chút sưng đỏ. Đôi khi chỉ nghe được âm thanh mơ hồ, dường như có ai đó đang gọi tên tôi, Tiểu Nhi Đóa, Tiểu Nhi Đóa, vang lên không dứt. Giống như một bài hát cổ xưa: chờ đợi, chờ đợi thêm một chút nữa, anh và em ở hai bên bờ sông, cách nhau dòng nước,

qua lại, qua lại. Tôi chỉ biết bài hát này do Hứa Nguy (7.8) hát, tôi từng ở trên mạng tra cứu tên bài hát, nhưng vẫn không tra ra được. Tôi nghĩ tôi vĩnh viễn cũng sẽ không biết, có một số việc, vĩnh viễn sẽ không biết nên thế nào mới tốt.

(7.8) Bài hát “Đôi bờ” () Do Hứa Nguy thể hiện, nội dung nói lên nỗi buồn xa cách giữa hai người, chỉ cách nhau có một con sông nhưng không thể nào đến được gần nhau.

Tôi lại vui đầu đọc sách cả ngày, Lâm không có ở đây, tôi ngồi một mình ở thư viện, đọc tiểu thuyết hết cuốn này đến cuốn khác, vì cái tình yêu của người khác mà ình một lý do cần quấy để khóc, tôi kiên trì, không cho chính mình suy sụp. Tôi không đụng vào điện thoại, không lên internet, cắn chặt răng, khiến cho chính mình biến mất khỏi thế giới của anh, khiến cho tình yêu của chúng tôi biết mất khỏi thế gian này.

Anh gọi điện thoại đến ký túc xá của tôi hai lần, tôi đều để người khác nhận, nói rằng tôi không có ở đó.

Sau này, anh không gọi nữa. Từ khi quyết định buông tay, tôi chưa từng hy vọng anh sẽ như thế, đây dựa không phải là tính cách của anh. Như vậy cũng tốt, chúng tôi đều tự đối phó với vết thương của chính mình, chẳng ai là gánh nặng của ai cả.

Tôi khác với những người khác, mỗi lần buồn chuyện tình cảm, một ngày liền qua rất nhanh. Từ sáng sớm lúc tỉnh dậy thẳng đến đêm khuya, ngày này qua ngày khác, không có bất kỳ ai biết được tôi đang cô đơn. Duy nhất có một lần, một bạn nữ cùng phòng mới mua một cái loa mới, cô ấy mở bài hát của Trương Giáo “Sao băng tuổi 18”, khi tôi về đến phòng các bạn đã nghe được một lúc, đến đoạn cao trào: Không ai có thể biết, vĩnh viễn có phải quá xa xôi, chúng ta không còn tin vào, lời thề thiên trường địa cửu, năm tháng sẽ giúp chúng ta quên, khắc sâu vào bàn tay, khiến ánh mắt mờ mờ khiến lệ tràn khóe mi, quá khứ không vượt qua, tương lai chưa chắc đến...

Tôi đứng sờ đứng ở cửa một lúc lâu, sau đó đi qua, tắt cái loa.

Có người mở lên một lần nữa.

Tôi lại tắt nó đi.

Bọn họ nhìn tôi.

“Mình xin lỗi.” Tôi ý thức được mình có lỗi, chạy ra khỏi phòng, chạy đến bên ngoài ký túc xá hít thở thật sâu.

Không được khóc, không được khóc ! Không khóc, ai khóc là ngu ngốc, là bệnh thần kinh!

Đến khi tôi quay lại phòng, có bạn đã nấu nước sôi, pha một chút trà cho tôi, trên đầu giường của tôi còn có vài cành hoa tươi, và một mảnh giấy nhỏ: “Chúc Lý Nhị vui vẻ.” Tôi ôm một bạn nữ, vẫn là không khóc. Nếu toàn thế giới đều thấy tôi đang thất tình, tôi càng phải kiên cường, không thể để cho bọn họ thất vọng.

Hứa Dặc đến tìm tôi. Giống như lần trước, sau khi tôi tan học. Anh đột nhiên xuất hiện ở cửa phòng học. Anh ngày càng tiêu tụy, tựa vào tường, hướng về phía tôi làm một cái búng tay.

Tôi đến gần anh, không khỏi cười rộ lên.

Anh để râu, thật sự không giống phong cách thường ngày.

“Cười cái gì?” Anh hỏi tôi.

“Cười bộ dáng của anh.” Tôi nói, “Đủ khổ sở.”

Anh cũng cười rộ lên: “Em tắt điện thoại, anh không tìm thấy em.”

“Có việc gì sao?” Tôi hỏi anh.

“Ngày mai anh phải rời khỏi Thượng Hải, muốn mời em ăn bữa cơm, không biết em có hân hạnh đồng ý hay không?”

“Anh đi đâu?”

“Bắc Kinh.” Anh nói.

“Vậy coi như em mời cơm đi.” Tôi nói, “Làm bữa tiệc tiễn biệt anh.”

“Đi.” Anh sáng khoái nói.

Tôi trở về ký túc xá cất túi xách, lúc đi xuống, tôi nhìn thấy anh tựa vào cây ngô đồng, dưới tàng cây hút thuốc. Tình cảnh này khiến cho trái tim của tôi lại phát đau không có thuốc chữa, cách đây không lâu, cũng từng có một người đứng tựa vào chính nơi đó hút thuốc chờ tôi. Dáng vẻ của bọn họ giống nhau đến vậy, thậm chí biểu cảm cũng giống nhau đến vậy. Hai con người, cùng một tốc độ, đi qua cuộc đời tôi, để lại bao ký ức tình cảm, rồi đều rời xa không có cách nào níu giữ. Là bao nhiêu tiếc nuối dần vật?

Trời đã trở nên lạnh, có vẻ như sẽ có tuyết rơi, tôi kéo cao cổ áo khoác, đó là bộ áo màu đen duy nhất của tôi. Tôi đi đến trước mặt anh, nhẹ giọng nói: “Chúng ta đi thôi.”

“Chưa bao giờ thấy em mặc đồ đen.” Anh nói.

“Em già rồi.” Tôi nói xong, tiến bước về phía trước.

Anh đuổi theo tôi.

Một vài nữ sinh đi ngang qua đều liếc mắt nhìn, Hứa Soái vẫn là Hứa Soái, cho dù có tự biến mình thành bê bối xấu xí, anh vẫn là đối tượng của các nữ sinh.

Chúng tôi không đi đến quán bar, mà đến một quán ăn thật bình thường để dùng cơm. Tôi nhớ rõ lúc ba mẹ đưa tôi đến Thượng Hải học đại học, chính là đến đây dùng bữa. Nhiều năm như vậy, nó dường như không có chút gì thay đổi. Chỉ có người thay đổi là tôi, khi đó tôi không muốn cho người khác biết nguyện vọng đến Thượng Hải của mình, đi theo đuổi thứ mà tôi cho rằng đáng đánh đổi cả đời để theo đuổi, nhưng không ngờ chuyện tình cảm đến nửa đường lại đổi hướng, vô số lần biệt ly và gặp lại, tuổi trẻ ngây ngô của tôi nay đã hóa thành bướm ngài bay đi, đến cuối cùng đành tuyệt vọng dừng lại ở khung cảnh đau thương, vĩnh viễn không thể vượt qua. Nếu ngay từ đầu biết kết cục như vậy, tôi không biết bản thân có cố gắng phấn đấu hết mình được như vậy hay không, hay cái loại phấn đấu hết mình ấy chỉ có ở lứa tuổi 17 18 19, đến khi con số niên kỷ đầu tiên tăng thêm một số, chúng ta lại không thể trì hoãn những lần bại trận từ từ ập đến.

Hứa Dặc gọi một ít thức ăn, Tôi nói với anh: “Gọi thêm chút rượu đi.”

Anh có chút kinh ngạc nhìn tôi.

“Muốn cùng anh uống một chút.” Tôi nói.

“Em có thể uống được bao nhiêu?” Anh hỏi tôi.

“Có thể uống được một chút thôi.” Tôi ăn ngay nói thật.

Nhưng tối hôm đó tôi uống rất nhiều, Hứa Dặc từng là một người bạn thân, nhưng nay đã trở thành một người không hiểu rõ, cho nên ở trước mặt anh uống rượu, tôi chỉ là muốn trải qua tư vị say rượu thật sự. Anh uống cũng không ít, chúng tôi ngồi cạnh cửa sổ, nhìn ra thành phố Thượng Hải vừa lên đèn rực rỡ, Hứa Dặc đỏ hồng ánh mắt nói với tôi: “Lý Nhị, những thứ anh thiếu em sẽ mãi mãi không trả được.”

“Anh không có thiếu em.” Tôi nói, “Trước đây là do em cam tâm tình nguyện.”

Anh nâng ly lên giữa không trung, nói: “Em biết không, cũng có người thiếu anh, nhưng cô ấy vĩnh viễn không thể trả. Bởi vì... Cô ấy đã chết, anh hy vọng kiếp sau cô ấy có thể trả cho anh. Nếu cô ấy không trả, anh sẽ đuổi theo đến kiếp sau, sau nữa, tuyệt đối sẽ không tha cho cô ấy.”

“Anh vẫn còn chưa quên cô ấy sao?” Tôi hỏi.

“Không không không, người anh nói không phải là người em nghĩ.” Hứa Dặc thở dài, nói: “Anh yêu cô gái nào, cũng đều đặc biệt đoản mệnh, em không theo anh, là đúng. Ngày mai anh phải rời khỏi đây rồi, hôm nay anh đến đây, chính là muốn nói với em một câu, em không yêu anh, là hoàn toàn đúng.”

“Hứa Dặc.” Tôi nói, “Anh say rồi.”

Anh bỏ cái ly xuống bàn: “Anh không có say, chút rượu đó đối với anh không tính là gì. Anh chính là muốn nói với em một câu, em không đi theo anh, là đúng. Mạng của anh không tốt, cô gái nào đi theo anh cũng không có hạnh phúc. Thật sự, Lý Nhị, em không yêu anh, là hoàn toàn đúng.”

Rượu làm cho anh biến thành một ông lão 80 tuổi, một câu lặp lại mấy chục lần.

“Chúc anh đến Bắc Kinh tất cả đều thuận lợi!” Tôi chuyển sang đề tài khác, nâng cốc với anh.

Anh không nâng cốc lên, mà nhìn thẳng vào tôi, nói: “Lý Nhị, nói thật với anh, em cảm thấy con người của anh rất cuộc là tốt hay xấu?”

Tôi nói: “Nói anh là người xấu, cũng không đủ xấu, còn nói anh là người tốt cũng chẳng đủ tốt.”

“Em thật là khôn khéo.” Anh cười, “Nếu em nói những lời này, thế nào anh cũng phải làm ra chuyện xấu kinh thiên động địa cho em xem. Đúng rồi, tết âm lịch này em về nhà phải không?”

“Ừ.” Tôi nói.

“Anh nhờ em giúp một việc, năm nay chắc anh không về được, lúc nào đi Nam Sơn, giúp anh mua một bó hoa cho Ba Lạp. Còn mẹ anh nữa, mẹ anh thích hoa hồng. Em giúp anh mua loại hoa hồng nhạt ấy, có được không?”

Lúc nói những lời này, Hứa Dặc đặc biệt nghiêm túc. Khiến cho tôi tin rằng, quả thật anh không có say, tôi nghĩ đến “dự cảm điềm xấu”, trong lòng bỗng nhiên bắt đầu hoảng sợ. Vì thế hỏi anh: “Anh đi Bắc Kinh làm gì?”

“Đi làm một việc muốn làm nhất.” Anh nói.

“Ở bên ngoài, anh nhớ giữ gìn sức khỏe.” Tôi nói.

“Lý Nhị, không biết về sau nam nhân nào có điềm phúc được cưới em làm vợ.” Anh nói, “Em thật sự là một cô gái tốt, để mất em là do anh không có phúc phận.”

Lại tới nữa! Tôi vội vàng nói: “Anh đừng có nói vậy, em chỉ là người bình thường, các anh thì không phải, cho nên không thể ở bên nhau.”

“Các anh?” Hứa Dặc nói, “Còn có ai sao?”

Anh vẫn chưa biết chuyện của tôi và Trương Dạng. Nếu anh biết, khẳng định sẽ chê cười tôi là khờ dại. Tôi chỉ có thể cười không nói gì, tiếp tục uống rượu.

Đêm đó, chúng tôi đi ra khỏi quán ăn, trên trời bắt đầu có tuyết rơi. Hứa Dặc cởi áo khoác của mình khoác lên người tôi, hỏi: “Em còn nhớ bộ áo này chứ?”

Đương nhiên, tôi còn nhớ rất rõ.

“Dưới bộ áo này, anh đã hôn em.” Hứa Dặc nói, “Anh vẫn nhớ anh có yêu em.”

Tôi nắm chặt cái áo khoác của anh bước nhanh ra phía trước anh mà đi. Anh chỉ mặc một cái áo len màu bạc đi theo sát tôi, đến cổng trường, tôi trả áo khoác cho anh, anh cố ý đưa cho tôi một tấm thẻ ngân hàng, nói: “Mặt mã giống với mặt mã đăng nhập blog của em.”

Tôi kinh ngạc hỏi: “Làm sao anh biết mặt mã blog của em?”

Anh nhún nhún vai: “Em quên là anh am hiểu cái gì sao?”

“Vậy anh đã xem qua cái gì rồi sao?” Tôi nghĩ anh có thể sẽ làm vậy, nên gấp đến độ thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

“Yên tâm đi.” Anh vỗ vỗ vai của tôi, nói: “Anh chỉ xem qua một hai thứ thôi. Em viết giống như kịch bản phim vậy, làm sao anh hiểu được.”

Tuy rằng sau khi chia tay với Trương Dạng, tôi không có lên blog, nhưng nghĩ đến bị người khác vào xem trộm, tôi có chút sợ hãi ứa mồ hôi lạnh.

Đúng lúc tôi chưa kịp phản ứng gì, Hứa Dặc bỗng nhiên vươn cánh tay, gắt gao ôm lấy tôi. Anh ôm nhanh chóng và nhiệt liệt đến thế, làm cho tôi hoàn toàn mất đi phản ứng. Cũng may anh chẳng có động tác gì tiếp theo, dường như ở bên tai tôi nói gì đó, rồi lập tức buông lỏng cánh tay.

“Tạm biệt em.” Anh lui ra phía sau, mỉm cười vẫy vẫy tay.

Tôi còn đang đứng ngẩn ngơ đoán xem vừa rồi anh nói cái gì, thì anh đã xoay người, rất nhanh rời khỏi.

Tôi nhét tấm thẻ ngân hàng của Hứa Dặc vào túi, hướng đến cổng trường, bỗng nhiên cánh tay của tôi bị một người dùng sức nắm lấy, kéo tôi sang một bên. Tiếng thét của tôi vừa đến yết hầu liền bị thu lại, không thể phát ra được, bởi vì tôi nhìn thấy khuôn mặt ngày đêm mong nhớ!

Anh đến đây! Anh đến Thượng Hải! Anh đến tìm tôi! Đã vô số lần tôi nghĩ đến thời khắc này, nhưng khi nó thật sự xảy ra, tôi lại giống như đang nằm mơ với mộng cảnh mờ mịt, hoàn toàn mất đi phương hướng!

Anh kéo tôi đến góc tường, bàn tay to lớn siết chặt cánh tay của tôi rất đau, giống như sắp đứt lìa ra vậy. Nhưng tôi không tránh thoát anh, anh dùng một loại thanh âm trào phúng khiến tôi sợ hãi, hỏi: “Em đòi chia tay với anh một cách khó hiểu, là vì hấn sao? Tình cũ tái hợp rất là thú vị, phải không?”

Tôi dùng sức lắc đầu, không nói nên lời.

Anh càng siết chặt làm tôi thêm đau đớn: “Anh đang hỏi em, có phải hay không?”

“Không phải.” Trong hơi thở mong manh, tôi nói ra hai chữ.

“Tốt lắm.” Anh mỉm cười, bỗng nhiên cúi sát người xuống, hôn tôi. Đây là nụ hôn dài nhất tôi đã từng trải qua, đến lúc tôi nghĩ rằng mình sắp không thở nổi mà chết, thì anh buông tôi ra, sau đó tôi nghe được tiếng của anh ở bên tai: “Tiểu cô nương, Noel vui vẻ.”

Đúng vậy, tiếng chuông đã vang lên 12 hồi, lễ Noel đã đến.

Tôi nhìn anh, tai trái rất đau, môi cũng rất đau, tôi không muốn nói chuyện, tôi cũng không muốn nghe anh giải thích gì cả. Thứ tôi tận mắt nhìn thấy là thứ vĩnh viễn không thể giải tỏa được ở trong lòng. Có nói thêm, cũng vô ích.

“Em uống rượu sao?” Anh cau mày nói, “Em nói cho anh biết, ngày đó là em muốn đùa giỡn hay là gì?”

“Trương Dạng, không, không,” Rốt cuộc tôi nói, “Lúc đó chúng ta đã chẳng còn quan hệ gì nữa rồi.”

“Có hay không có quan hệ là do anh quyết định.” Anh nói, “Em chấp nhận số mệnh đi, anh còn chưa buông tha cho em đâu.”

“Anh căn bản không có yêu em, làm vậy có ích gì?”

“Anh nói rồi, anh muốn hành hạ em.” Trương Dạng nói, “Không biết lý do này đã đầy đủ hay chưa?”

Người con trai này đúng là loài ác ma! Tôi hung hăng đá một cước vào người anh, anh không né tránh, thậm chí miệng cũng không “A” lên một tiếng. Một cước đó lại khiến tim tôi đau nhói. Tôi xoay người muốn chạy trốn, nhưng hai chân căn bản không chịu nghe lời. Anh cười rộ lên, nắm tay tôi, nói: “Đi theo anh.”

“Đi đâu?” Tôi giằng co.

“Em là một cô bé xấu xa, em quên đã nói với anh cái gì sao? Chỉ muốn ở bên anh, đi đâu, làm gì cũng tốt đó sao?” Anh nói, “Xem ra anh nhất định phải trừng phạt em thật nặng mới được, để giúp em nhớ lâu hơn một chút.”

Nói xong, anh kéo tôi đến ven đường đón taxi. Tôi muốn thoát khỏi anh, anh không cho phép. Một chiếc xe dừng lại, Trương Dạng đang muốn kéo mở cửa xe, thì có người đến bên cạnh ngăn cản.

“Buông em ấy ra.” Anh ấy nói, “Mày nắm như vậy làm đau em ấy.”

Đúng là Hứa Dặc, anh ấy chưa có đi!

“Ha ha.” Trương Dạng buông tôi ra, nói với Hứa Dặc, “Yên tâm, tao so với mày càng hiểu được cái gì là thương hoa tiếc ngọc.”

Hứa Dặc chỉ vào Trương Dạng: “Mày còn khi dễ em ấy, tao sẽ không bỏ qua ày.”

“Vậy sao?” Trương Dạng cười, “Tao rất muốn biết, mày lấy tư cách gì mà nói như vậy?”

“Tao là bạn tốt của Lý Nhị.” Hứa Dặc bình tĩnh nói.

“Vậy mày nghe cho rõ đây,” Trương Dạng nói, “Tao là bạn trai của em ấy.”

Hứa Dặc cười: “Mày nói tao không tin, để Lý Nhị tự nói đi.”

“Các anh từ từ nói chuyện đi.” Tôi đẩy bọn họ ra, đi về hướng cổng trường. Trương Dạng và Hứa Dặc đều không hẹn mà cùng đến kéo tôi lại, mỗi người nắm một bàn tay của tôi, không ai chịu buông.

“Để cho Lý Nhị lựa chọn đi.” Hứa Dặc nói, “Em ấy buông tay ai, là bạn trai cũng được, là bạn tốt cũng được, đều mẹ nó tự động rút lui.”

Trương Dạng cũng không tỏ thái độ gì, anh chỉ nhìn tôi, ánh mắt khiến cho lòng tôi rối loạn. Tôi cảm giác lực nắm trên tay anh bắt đầu dần dần thả lỏng, đúng lúc anh sắp buông ra, tôi không tự chủ được đã giãy tay của Hứa Dặc.

Xin thượng đế hãy tha thứ cho tôi.

Hứa Dặc coi như hoàn toàn hiểu rõ, nở nụ cười. Anh lui về sau hai bước, lớn tiếng nói: “Người anh em, chăm sóc tốt cho bạn gái của mày nhé.”

Nói xong, anh hướng về phía chúng tôi ra điệu bộ hôn gió, sau đó xoay người, sảng khoái rời khỏi.

Thật lâu sau khi nghĩ lại, tôi mới biết đó là hình ảnh cuối cùng của Hứa Dặc trong trí nhớ của tôi, người thiếu niên áo trắng của tôi, mối tình đầu thuần khiết của tôi, tuổi thanh xuân của tôi, cứ như vậy lặng lẽ ở nơi đó, rồi dần dần loang lổ, bóc ra, tha thứ, quên đi.

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 8 [END] Chương 7.6 Chương 7.5 Chương 7.4 Chương 7.3 Chương 7.2 Chương 7.1 Chương 6.9 Chương 6.8 Chương 6.7 Chương 6.6 Chương 6.5 Chương 6.4 Chương 6.3 Chương 6.2 Chương 6.1 Chương 5.9 Chương 5.8 Chương 5.7 Chương 5.6 Chương 5.5 Chương 5.4 Chương 5.3 Chương 5.2 Chương 5.1 Chương 4.14 Chương 4.13 Chương 4.12 Chương 4.11 Chương 4.10 Chương 4.9 Chương 4.8 Chương 4.7 Chương 4.6 Chương 4.5 Chương 4.4 Chương 4.3 Chương 4.2 Chương 4.1 Chương 3.10 Chương 3.9 Chương 3.8 Chương 3.7 Chương 3.6 Chương 3.5 Chương 3.4 Chương 3.3 Chương 3.2 Chương 3.1 Chương 2.14 Chương 2.13 Chương 2.12 Chương 2.11 Chương 2.10 Chương 2.9 Chương 2.8 Chương 2.7 Chương 2.6 Chương 2.5 Chương 2.4 Chương 2.3 Chương 2.2 Chương 2.1 Chương 1.10 Chương 1.9 Chương 1.8 Chương 1.7 Chương 1.6 Chương 1.5 Chương 1.4 Chương 1.3 Chương 1.2 Chương 1.1

Xem Chương Mới Hơn »

71. Chương 7.5

Part 4

[7.5]

Năm mươi ngày.

Sau năm mươi ngày chia tay, chúng tôi rút cuộc lại ở bên nhau.

Đó là một khách sạn nằm trong một nhóm khách sạn liền kề trên đường Vũ Ninh (7.9), phòng không lớn, nhưng nhìn qua rất ấm áp. Anh kéo tôi đến cái ghế sofa màu đỏ ngồi xuống, lấy cho tôi một ly nước ấm,

muốn giúp tôi cởi áo khoác, nhưng tôi không muốn. Anh không có ép buộc tôi, ngồi vào bên giường, nói: “Anh đã đến đây từ sáng sớm, sau khi sắp xếp xong xuôi, liền đến trường tìm em, kết quả em không có ở trường, anh đã đứng đợi trước cổng trường em hơn hai giờ.”

(7.9) Đường Vũ Ninh thuộc quận Phổ Đà, thành phố Thượng Hải, nổi tiếng với hàng loạt khách sạn từ lớn đến nhỏ.

“Anh đến đây tìm em để làm gì?” Tôi hỏi anh.

“Câu hỏi này, anh muốn em trả lời.” Anh nói.

“Anh chắc chắn chứ?” Tôi hỏi anh.

Anh gật đầu.

“Được.” Tôi nói, “Em sẽ thay anh trả lời. Anh tới Thượng Hải, là giúp Tưởng Giảo làm việc, tiện đường nên đến thăm em, rồi cùng em phối hợp diễn trò tình yêu gì đó. Đúng hay không?”

Anh cười ha ha rộ lên: “Máu ghen rất là lợi hại nha.”

“Em đã nhìn thấy hai người ở bên nhau, là chính mắt nhìn thấy.”

Anh giật mình nhìn tôi.

“Được rồi, em nói thật cho anh biết, ngày đó, em không có rời khỏi Bắc Kinh, em đã một mình ở Bắc Kinh chơi vài ngày, đến tối thứ sáu, em đến “Thánh địa Châu Á” tìm anh, bọn họ nói cho em biết anh đã nghỉ việc. Hai giờ khuya, em đến cái quán bar mới khai trương của Tưởng Giảo, thì nhìn thấy anh và cô ấy cùng nhau đi ra. Anh hẳn là còn nhớ rõ, đúng lúc đó, anh có nhận được điện thoại của em, nhưng em không nói gì. Hai người đã lên một chiếc Mercedes màu trắng, sau đó rời khỏi. Em có nói sai hay không?”

Anh không nói gì. Một lát sau, anh hỏi tôi: “Vậy tối nay, anh tận mắt nhìn thấy cái gì? Chúng ta có được coi là hòa nhau không?”

“Đó là hai chuyện khác nhau.” Tôi nói.

Anh cười ha ha.

“Đáng cười lắm sao?” Tôi hỏi anh.

“Không phải, ở bên em, đúng là đặc biệt vui vẻ.” Anh vươn tay nắm lấy tay tôi.

Tôi đẩy tay anh ra, đứng dậy, đi vào toilet, mở vòi nước, muốn rửa mặt của mình thật sạch, sau đó, tôi nhìn vào gương, nhìn thấy gương mặt sạch sẽ và quật cường ở trong gương, tự nói với chính mình: “Lý Nhị, cái gì cần nói đều đã nói, người có thể đi được rồi.”

Tôi mở cửa phòng, nhìn vào anh vẫn đang ngồi trên giường, nói :”Trương Dạng, thật đáng tiếc, em không phải là loại con gái như anh nghĩ, những điều em cần anh không thể cho em, cho nên, lễ Noel vui vẻ, tạm biệt anh.”

Tôi nói xong, liền kéo cửa mở ra. Tôi biết lần ra đi này, chính là vĩnh viễn, có chín con ngựa cũng không thể kéo tôi quay đầu lại.

Anh chạy đến gần, kéo tôi lại, đóng cánh cửa một lần nữa, đẩy tôi đến góc tường.

Tôi nhắm mắt lại, chờ anh trừng trị tôi, giống như đã trừng trị Ba Lạp vào năm đó.

Tôi biết, chỉ cần anh có bất kỳ hành động nào, tôi sẽ phản kháng, nếu anh nghĩ tôi dễ dàng tha thứ cho anh, thì anh đã hoàn toàn sai lầm.

Nhưng, ngoại trừ tiếng thở dài nhẹ nhàng, trong phòng cực kỳ yên tĩnh, thời gian dường như lắng đọng lại. Anh không hề đụng đến tôi, tôi mở mắt ra, nhìn đến ánh mắt cháy bỏng của anh, ánh mắt cháy bỏng ấy khiến cho tôi bồi hồi do dự. Anh đưa ra một ngón tay, chạm nhẹ vào mặt tôi, thì thầm nói: “Tiểu Nhĩ Đóa, chỉ cần em nói với anh, em thật sự không còn yêu anh nữa, anh sẽ cho em đi. Chỉ cần em nói ra, anh nhất định sẽ giữ lời.”

“Là anh không yêu em.” Tôi nói

“Không được trả lời lung tung. Nói cho anh biết, rốt cuộc em còn yêu anh hay không?”

Tôi không nói được tiếng nào.

“Nói!” Anh ép buộc tôi nói.

Em, không, còn, yêu, anh.

Chỉ là năm từ đơn giản, tôi hận chính mình đã dốc hết sức lực mà vẫn không nói được nên lời.

“Em giỏi lắm.” Anh nói, “Tình cảnh thế này mà vẫn không khóc.”

Tôi hừ hừ

“Nghe anh giải thích.” Anh nói, “Có được không?”

“Không muốn.”

“Vậy không giải thích nữa.” Anh nói, “Ngủ với anh nhé, anh đang mệt chết đây này.”

Hai chữ “Không muốn” còn chưa nói ra, anh đã bế thốc tôi lên, giống như một quả bóng cao su ném tôi lên giường. Tôi đang nghĩ chính mình chạy trời không khỏi nắng, anh đã che miệng tôi lại: “Đừng thét lên, cũng đừng suy nghĩ lung tung, trước khi em chính thức làm vợ anh, anh sẽ không làm gì em đâu.”

Tôi lại hừ hừ.

Anh cười: “Có lợn mới hừ hừ.”

“Anh như vậy có phải là yêu em chưa đủ?” Tôi không biết sống chết cố tình gây sự.

“Em thật là không biết sống chết.” Anh nói.

Tôi liền liếp tục không biết sống chết nhìn anh

“Không phải.” Anh thay đổi giọng nói, dịu dàng lại, “Em thông minh trong sáng, hẳn là biết tại sao. Một người nếu phạm lại sai lầm của chính mình thì thật đáng xấu hổ. Anh không muốn mạo hiểm, lại càng không muốn cho bản thân thêm đau khổ. Hiểu chưa?”

Tôi đương nhiên hiểu anh nói gì, nước mắt rốt cuộc không khống chế được mà rơi xuống, với dáng vẻ yêu thương thật lòng, anh cúi xuống, hôn lên những giọt nước mắt của tôi.

“Rốt cuộc em đã khóc vì anh.” Anh nói.

Tôi nức nở: “Em chỉ khóc cho bản thân thôi, gặp người lưu manh như anh...”

“Trương Dạng.” Tôi dựa vào ngực anh hỏi, “Chúng ta chia tay nhé, có được không?”

“Tại sao?”

“Em rất sợ, em không có cảm giác an toàn.”

“Anh là vì Hắc Nhân.” Trương Dạng nói, “Chỉ có ba của cô ấy mới có cách cứu Hắc Nhân. Anh không thể để cho Hắc Nhân ngồi tù, em cũng biết Hắc Nhân trước kia đã bắt cóc Tưởng Giáo, nên chuyện này càng thêm nan giải. Sau khi anh và cô ấy chia tay, đó là lần đầu tiên anh cầu xin cô ấy, cô ấy đã đồng ý giúp đỡ, cũng tốn không ít công sức thuyết phục ba của cô ấy. Điều kiện duy nhất chính là anh phải giúp cô ấy quản lý một cái quán bar mới khai trương. Anh không có lý do từ chối.”

“Anh thừa biết là cô ấy muốn có cơ hội ở bên anh.”

Anh dỗ tôi: “Đừng có nghĩ người yêu của em được vạn người mê, mà cho dù là vạn người mê, trong lòng anh cũng chỉ có em thôi, em còn lo lắng gì nữa?”

“Vậy Hắc Nhân thế nào rồi?”

“Vụ án vẫn còn đang điều tra, có một người quan trọng vẫn chưa tìm được. Ba của Tưởng Giáo đang hỗ trợ đi tìm người đó.” Trương Dạng nói, “Bắc Kinh thật sự quá lớn, trước kia anh thích thành phố lớn phồn

hoa, nhưng hiện tại lại đặc biệt nhớ quê hương, cảm thấy nếu sau khi tốt nghiệp về Thiên Trung làm thầy giáo cũng không tệ lắm.”

“Thôi xong rồi.” Tôi hừ hừ, “Lưu manh đầu sỏ dắt theo một đám tiểu lưu manh sao? Nếu là như vậy, em thật cảm thấy lo lắng cho những bé ngoan của đất nước.”

“Đừng lo lắng.” Anh nói, “Em nhìn xem, cho dù đi theo lưu manh, Tiểu Nhĩ Đóa vẫn mãi mãi là Tiểu Nhĩ Đóa, có đúng không?”

Tôi mơ mộng: “Vậy đợi sau khi em tốt nghiệp, chúng ta trở về được không? Cùng nhau đến Thiên Trung làm giáo viên, em dạy ngữ văn, anh dạy toán học, thành một cặp bài trùng thiên hạ vô địch.”

Anh cười: “Đi theo em, dù ở đâu, dù làm gì, cũng đều rất tốt.”

Tôi thật sự mềm lòng, tức giận gì cũng quên hết. Trong lòng vui vẻ thoải mái đã chiếm trọn hơn phân nửa. Tôi từ trên giường nhảy xuống, kéo rèm cửa sổ, phát hiện tuyết vẫn đang rơi, ở Thượng Hải rất ít khi có trận tuyết lớn như vậy, từng bông tuyết rơi lả tả, phát phơ bay múa giữa không trung trở thành khung cảnh tuyết mỹ nhất.

Trương Dạng kéo tôi đến bên ghế sofa, ngồi xuống, lấy ra từ trong ba lô một cái hộp, đưa cho tôi, nói: “Anh có quà Noel này, nhìn xem có thích không?”

Tôi hoàn toàn không nghĩ tới, đó là một cái điện thoại di động cực kỳ xinh đẹp, nhãn hiệu Samsung.

“Điện thoại của em cũ lắm rồi, anh vẫn muốn thay em đổi một cái khác.” Trương Dạng nói, “Cái này rất hợp với em đây.”

Tôi nhìn anh, ngây ngốc nói: “Quý giá quá đi.”

“Anh đúng là mệnh khổ, có người yêu như em vậy.” Anh vừa thở dài, vừa giúp tôi lấy thẻ sim từ điện thoại cũ bỏ vào điện thoại mới, sau khi khởi động máy, liền đưa cho tôi: “Hứa với anh, về sau nếu có thay số điện thoại nhất định phải nói cho anh biết.”

“Không đổi.” Tôi nói, “Nếu còn đổi nữa sẽ chết cho anh xem.”

Anh đối mặt về phía tôi nhe răng nhếch miệng: “Chết thì cùng chết, anh có thành quỷ cũng quán quít em.”

“Chán ghét.” Tôi đẩy anh ra.

Anh vỗ vỗ vào lưng tôi, nói: “Được rồi, không đùa với em nữa. Ngày mai anh phải về Bắc Kinh rồi, anh sắp phải thi. Chuyện của Hắc Nhân anh vẫn còn lo lắng. Em cũng mệt rồi, tắm rửa rồi đi ngủ thôi.”

“Vâng.” Tôi nói.

Sau khi tôi tắm rửa xong đi ra, ánh sáng sớm mai đã hé lộ, Trương Dạng dựa trên ghế sofa, giống như đang ngủ. Tôi kéo rèm cửa lại, khiến không gian trong phòng tối đi, sau đó tôi đến trước mặt anh ngồi xuống. Tôi nhớ rõ trước kia, anh rất thích đội mũ lưỡi trai, nhưng đã lâu rồi tôi không thấy anh đội nó nữa. Rồi lần trước, tôi thấy anh mặc bộ Âu phục, so với anh bây giờ dường như rất khác nhau. Tôi cứ như vậy, ngây ngốc nhìn người con trai mình yêu thương, cố gắng nhớ đến anh trong trí nhớ của mình, tôi đối với anh từ cảm hận đến mơ hồ thích, rồi cuối cùng yêu không lối thoát, tình yêu thật giống như một loại trò chơi kỳ lạ không có cách điều khiển. Một khi đã lạc vào mê trận, chỉ có thể anh dừng chiến đấu, không ngại sinh tử.

Anh bỗng nhiên mở mắt ra, hỏi: “Anh đang ngủ sao?”

“Hình như là vậy.” Tôi nói.

“Em đang làm gì?” Anh hỏi tôi.

“Em đang nhìn anh.”

Anh cười.

Tôi vươn người tắt đèn đi. Trong phòng bỗng nhiên tối sầm lại, ngoại trừ chút ánh sáng màu lam đang lóe ra trên màn hình cái di động anh mua cho tôi, mọi thứ khác xung quanh đều không thấy. Thậm chí tôi không nhìn thấy rõ mặt của anh.

Trong bóng đêm, tôi lấy hết dũng khí, nhẹ giọng nói với anh: “Em cũng có quà noel tặng cho anh.”

Anh vươn tay, ôm chặt lấy tôi, tôi sa vào lòng anh, trả giá tất cả, không hề hối tiếc. Anh nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt của tôi, rồi cuộc cũng chạm được vào môi của tôi, lại là một nụ hôn thật sâu thật dài. Tôi cảm giác vô cùng sợ hãi cũng vô cùng hạnh phúc, nên cả người phát run. Cho đến khi anh thì thầm ở bên tai tôi: “Em yêu, em đồng ý sinh cho anh một đứa con sao?”

Tôi gật đầu.

“Tốt nhất là hai đứa, một trai, một gái, chúng ta sẽ dắt bọn nó đi dạo trên đường phố Paris. Em có chịu không?”

Tôi nói nhỏ: “Đi theo anh, ở đâu, làm gì, cũng đều rất tốt.”

“Anh sẽ cố gắng hết sức mang đến hạnh phúc cho em. Ngủ đi, em mệt lắm rồi.” Nói xong anh bế tôi lên giường. Kéo chăn lên cho cả hai, tôi nghĩ anh sẽ có hành động tiếp theo, nhưng anh chỉ ôm tôi, không làm gì cả.

Trời đã sáng hẳn, anh rất nhanh đã ngủ. Tôi nghe được hơi thở của anh, liền xoay người, lặng lẽ rơi nước mắt. Tôi không biết từ khi nào chính mình đã biến thành một cô gái không biết liêm sỉ, tôi đây sẵn sàng hiến dâng, như tình cuộn cuộn, còn người ta tĩnh lặng như nước, sáng khoái vô tư. Rồi cuộc chuyện này có nghĩa là gì?

Nhưng cho dù người khác có như thế nào, tôi biết chính mình từ một cô gái không thể thay đổi nay lột xác thành một bướm bướm rực rỡ, nó từng có tên là “Ba Lạp”. Bản thân tôi nhất định phải hạnh phúc, không sợ hạnh phúc đó phải diễn như thế nào, tôi chỉ biết phải cố gắng hết sức diễn thật tốt vở kịch cuộc đời này. Thời gian chính là bối cảnh tốt nhất, mà tôi và anh chính là những diễn viên sáng giá nhất, không ai có thể thay thế.

Nghĩ đến đây, tôi nâng tay, len lén lau đi những giọt nước mắt của mình.

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 8 [END] Chương 7.6 Chương 7.5 Chương 7.4 Chương 7.3 Chương 7.2 Chương 7.1 Chương 6.9 Chương 6.8 Chương 6.7 Chương 6.6 Chương 6.5 Chương 6.4 Chương 6.3 Chương 6.2 Chương 6.1 Chương 5.9 Chương 5.8 Chương 5.7 Chương 5.6 Chương 5.5 Chương 5.4 Chương 5.3 Chương 5.2 Chương 5.1 Chương 4.14 Chương 4.13 Chương 4.12 Chương 4.11 Chương 4.10 Chương 4.9 Chương 4.8 Chương 4.7 Chương 4.6 Chương 4.5 Chương 4.4 Chương 4.3 Chương 4.2 Chương 4.1 Chương 3.10 Chương 3.9 Chương 3.8 Chương 3.7 Chương 3.6 Chương 3.5 Chương 3.4 Chương 3.3 Chương 3.2 Chương 3.1 Chương 2.14 Chương 2.13 Chương 2.12 Chương 2.11 Chương 2.10 Chương 2.9 Chương 2.8 Chương 2.7 Chương 2.6 Chương 2.5 Chương 2.4 Chương 2.3 Chương 2.2 Chương 2.1 Chương 1.10 Chương 1.9 Chương 1.8 Chương 1.7 Chương 1.6 Chương 1.5 Chương 1.4 Chương 1.3 Chương 1.2 Chương 1.1

Xem Chương Mới Hơn »

72. Chương 7.6

[7.6]

Thi cuối kỳ rồi cuộc cũng xong, tôi thu xếp hành lý gọn gàng, chuẩn bị đi chuyển xe lửa hôm nay về nhà.

Đúng lúc này, tôi nhận được điện thoại của Trương Dạng, anh hưng phấn nói cho tôi biết, vụ án của Hắc Nhân rốt cuộc đã được điều tra rõ, thủ phạm đã bị bắt, hắn sẽ được thả ra.

“Vậy còn chuyện sau này thì sao?” Tôi hỏi.

“Không có việc gì.”

“Vậy anh vẫn còn muốn giúp Tưởng Giảo làm việc sao?” Tôi lòng dạ hẹp hòi, hỏi.

Anh ha ha cười: “Thế nào, không tin anh à?”

“Có chút ít.”

“Vậy chờ anh về, lấy trái tim của anh ra, đưa cho em luôn, em an tâm nhé.”

“Đề nghị này rất được nha! Vậy khi nào anh về?” Tôi hỏi anh.

“Ngày mai, anh và Hắc Nhân sẽ về cùng nhau.” Trương Dạng nói, “Tối nay anh muốn đi ăn mừng một chút, còn muốn uống với Hắc Nhân vài ly, rất là vui vẻ!”

“Không được say, nhớ mua vé sớm một chút.”

“Yên tâm đi, bọn anh mua vé xong rồi. Tên tiểu tử Hắc Nhân đã nhiều năm không về nhà, nó còn nôn nóng hơn cả anh.”

Tôi biết rõ còn cố hỏi: “Anh nôn nóng cái gì?”

Thái độ của anh phối hợp với tôi vô cùng tốt: “Sắp gặp em yêu, có thể không nôn nóng sao?”

Tôi cười hì hì, lòng dạ hẹp hòi lập tức trở nên vui sướng. Đây, nhờ phúc đức của Trương Dạng, chỉ ngần ngừ có một năm, tôi đã thành công trở thành một kẻ hư hỏng không chịu được rồi đây. A men!

Đêm đó, tôi đem chuyện của tôi và Trương Dạng nói ẹ nghe. Mẹ vuốt ve tóc tôi, nói: “Mẹ tin con, con gái của mẹ sẽ không nhìn lầm người, ba của nó mẹ cũng đã có nghe qua, con người hiền lành lương thiện, con chắc chắn là không chọn sai.”

“Vâng.” Tôi dựa vào lòng mẹ, nói: “Con thật sự rất yêu anh ấy.”

“Vậy khi nào nó về đây, chúng ta sẽ mời nó và ba nó cùng nhau ăn một bữa cơm.” Mẹ nói.

Nói chuyện với mẹ cả một ngày, tôi trở lại căn phòng nhỏ của mình, tất cả đều không thay đổi, chiếc giường nhỏ của tôi, cái bàn học của tôi, máy tính của tôi, tuổi 17 của tôi. Tôi có thói quen khi mở máy tính, thường sẽ đăng nhập blog yêu thích: “Tai trái nói yêu tôi.” Bởi vì ở trường không có điều kiện lên mạng, nên đã rất lâu rồi tôi chưa có làm mới nó lại.

Tôi mở ra, gõ số mật mã, đăng nhập vào.

Một mảng màu đen hiện lên, hình như là bầu trời đầy sao, tôi không thể nhận ra. Trên cùng là hình vẽ đóa hoa bách hợp, màu trắng thuần khiết, khiến tôi lóa mắt.

Một hàng chữ như ẩn như hiện, tạo thành hình dạng một cái lỗ tai, nó không ngừng nhấp nháy ánh sáng: Tiểu bách hợp, anh vẫn nhớ rõ, anh có yêu em.

Tôi biết là ai làm.

“Anh vẫn nhớ rõ, anh có yêu em,” Thật tốt.

Tiểu bách hợp? Bỗng nhiên tôi cảm thấy chính mình vô cùng hạnh phúc. Tôi ôm đầu gối, nhìn lên trần nhà, hít thật sâu mùi vị ưa thích trong căn phòng này, là mùi vị độc đáo của chính tôi, cho dù đã rời xa bao lâu, đến bây giờ cái mùi thân thiết ấy vẫn không thay đổi. Nghĩ đến đã cùng mẹ thẳng thắn nói chuyện, lần này Trương Dạng trở về, tôi có thể mời anh vào phòng của tôi, thoải mái giới thiệu anh cho ba mẹ của mình. Tôi nhịn không được lén lút mỉm cười.

Tối hôm đó tôi dọn dẹp sạch sẽ căn phòng, đến lúc thu dọn quần áo thì đã hơn hai giờ, cho nên lúc đi ngủ cũng đã khuya, không ngờ mới sáng sớm khoảng 5 giờ, tôi bị di động đánh thức. Tôi mơ màng tiếp nhận, nghe ra là Vụ Tha.

“Anh sao thế, sớm như vậy đã đánh thức em.”

“Lý Nhị.” Giọng nói của Vưu Tha thật sự rất nghiêm túc, “Anh nghĩ, em nên lên mạng Sina xem một chút.”

“Sao vậy?” Tôi nói, “Cho dù là người ngoài hành tinh có hạ cánh, thì anh cũng phải cho em ăn ngủ đầy đủ chứ, em đang mệt lắm đây.”

“Đã xảy ra chuyện, Tưởng Nhã Hy đã chết.” Vưu Tha nói, “Tối hôm qua quán bar của cô ấy có vụ nổ lớn. Chết bốn người, trọng thương hơn mười người, Tưởng Nhã Hy chết tại chỗ.”

Trời ơi.

“Anh đang ở trên mạng.” Vưu Tha nói, “Em có muốn nghe tiếp không?”

Tim của tôi đập loạn nhịp, nhưng cả người hoàn toàn thanh tĩnh, thúc giục anh ấy: “Anh mau nói đi.”

“Ngoại trừ Tưởng Nhã Hy chết tại chỗ, hiện trường còn có mấy người phải đợi điều tra thân phận, sau vụ nổ, hiện trường có trận hỏa hoạn lớn, toàn bộ quán bar coi như đều thành tro, người quản lý quán bar tên Trương Dạng biểu hiện vô cùng dũng cảm, chính mình đang bị thương lao vào lửa cứu được hơn mười người, cuối cùng bị vùi thân trong biển lửa. Trương Dạng nghe nói là người yêu thanh mai trúc mã của Tưởng Nhã Hy, vụ nổ được cho là hậu quả trong lúc xảy ra xung đột giữa hai người tình của Tưởng Nhã Hy, tại hiện trường, còn có khách hàng quay được hình ảnh trong lúc đó, trước mắt vụ án đang được điều tra làm rõ. Tưởng Nhã Hy năm nay hai mươi ba tuổi, ba năm trước nhờ ca khúc “Sao băng tuổi 18” trở thành ca sĩ chuyên nghiệp, nay, cô ấy lại giống như sao băng vụt biến mất, nhưng giọng ca duyên dáng của cô ấy sẽ mãi mãi ở trong lòng người hâm mộ...”

Giọng nói của Vưu Tha vẫn còn vang lên ở bên tai, nhưng tôi đã không còn nghe thấy gì nữa.

Di động từ trên tay của tôi rơi xuống.

Tôi không tin.

Không thể nào, tôi không tin.

Tôi tuyệt đối không tin.

[7.7]

Trương Dạng đã chết.

Còn có Hứa Dặc, Tưởng Giao.

Một vụ nổ lớn, một trận hỏa hoạn lớn, khiến cho tất cả đều biến mất.

Ba mẹ tôi, cùng với Vưu Tha cả ngày ở bên cạnh tôi, sợ tôi phát sinh chuyện không may. Tối hôm đó tôi lên mạng, các trang tin tức giải trí đều bàn tán xôn xao chuyện của Tưởng Nhã Hy, trên một diễn đàn, tôi nhìn thấy có một người đăng đoạn video do người đó tự quay được:

Hứa Dặc điên cuồng nhào tới, tát một bạt tay vào mặt Tưởng Nhã Hy.

Trương Dạng đẩy Hứa Dặc ra, không cho anh đến gần Tưởng Nhã Hy.

Tưởng Nhã Hy che mặt, trốn ra phía sau Trương Dạng.

Hứa Dặc và Trương Dạng cùng phát sinh tranh chấp, Hứa Dặc rút dao ra, bị Trương Dạng giật lại.

Hứa Dặc lớn tiếng kêu lên: “Hung thủ, hung thủ, tôi sẽ không bỏ qua đâu!”

Trương Dạng bắt lấy Hứa Dặc, liều mạng kéo anh ra bên ngoài, vài người bảo vệ chạy đến hỗ trợ. Hứa Dặc rút cuộc cũng bị lôi đi, Tưởng Nhã Hy quay người lại ôm Trương Dạng, hôn lên mặt của Trương Dạng một chút.

Hứa Dặc giống như con sư tử xông chuồng vô cùng phẫn nộ, anh cởi áo ngoài, trên người toàn bộ đều quần thuốc nổ, các nhân viên an ninh sợ đến mức lui hết về phía sau, Hứa Dặc cười một cách điên cuồng, đi từng bước một đến gần Tưởng Nhã Hy.

Tưởng Nhã Hy muốn chạy trốn, một cô gái bỗng nhiên chạy đến ôm lấy Tưởng Nhã Hy không cho cô ấy đi.

Trương Dạng đánh về phía Hứa Dặc.

Một phút ba mươi bảy giây.

Im lặng mà ngừng lại.

Giết nhau vì tình?

Tôi không tin internet, không tin anh phản bội tôi.

Ngược lại, tôi chưa từng có phút giây nào khắc sâu cảm nhận anh thật sự yêu tôi như thế.

Buổi tối hôm đó, Vu Thu theo tôi lên xe lửa, chúng tôi đi một chuyến đến Bắc Kinh, Hắc Nhân đến ga đón chúng tôi, thấy tôi, hắn chạy nhanh tới giúp tôi mang hành lý. Tôi nhìn ánh mắt của hắn là màu đỏ.

Trên đường đi, chúng tôi chưa nói được điều gì, đến khi đến Tứ Hợp Viện, đóng cửa lại, Hắc Nhân bỗng nhiên vung tay hung hăng tát vào mặt của mình một cái: “Thật xin lỗi, thật xin lỗi, anh không bảo vệ tốt Dạng ca, khiến cho nó gặp chuyện không may!”

“Đừng như vậy!” Vu Thu cố gắng nắm lấy tay của hắn, không cho hắn lại đánh chính mình, nhưng trên mặt của hắn đã có vài vết hằn hình bàn tay thật sâu.

Tôi đi đến trước mặt Hắc Nhân, nhẹ giọng nói: “Hãy nói cho em biết sự thật, em phải biết sự thật.”

“Thật xin lỗi, chuyện lúc đó anh cũng không rõ lắm.” Hắc Nhân nói: “Tối hôm đó, bọn anh có hẹn nhau đến quán bar của Tưởng Giáo gặp mặt. Bởi vì chuyện của anh, ba của Tưởng Giáo đã giúp đỡ rất nhiều, Dạng ca có ý muốn anh và ba của cô ấy gặp nhau một lần, coi như giải quyết nợ cũ nợ mới sạch sẽ. Lúc chiều anh và Dạng ca đi dạo nói chuyện trong chốc lát, sau đó nó đến quán bar, anh về đây lấy quần áo, chuẩn bị tắm rửa để thay ra. Gần đến năm mới, nên hôm đó nhà tắm công cộng rất đông người. Lúc anh tắm rửa xong chạy tới quán bar, thì cái quán đã tan nát rồi. Nơi đó náo loạn không thể tả, đầu óc của anh lúc đó liền rối loạn, chạy đi tìm Dạng ca, anh thấy nó mặt mày đều là máu, bê bết máu, còn muốn chạy vào bên trong, anh ôm nó lại không cho nó đi vào, nó nói Hứa Dặc còn ở bên trong, nó nhất định phải cứu thằng kia ra, anh mắng nó điên rồi, nó nói với anh, Hứa Dặc là em của nó, bọn nó có cùng một mẹ, nó không thể để mặc thằng kia chết như vậy. Lúc đó anh cũng ngây ngốc mơ hồ, không ngăn nó nữa mà cùng đi theo nó vào bên trong, lửa cháy ngày càng lớn, anh căn bản không biết rõ mình sẽ làm gì, anh đi vào một vòng, không có gì cả, lúc chạy ra ngoài thì tòa nhà liền sụp xuống! Tiêu rồi! Anh tìm kiếm xung quanh không thấy Dạng ca đâu, anh chỉ biết, tiêu rồi, tiêu thật rồi! Đều là do cái thằng khốn Hứa Dặc, đều là tại thằng khốn đó!”

Hắc Nhân càng nói càng kích động, hai tay nắm lại thành quyền, nắm hết cái này rồi cái khác lên mặt đất.

“Hắc Nhân, đừng nói nữa,” Tôi ngắt lời hắn, “Chúng ta đi gặp anh ấy đi.”

“Hiện tại không có cách nào gặp được.” Hắc Nhân nói, “Hiện trường cháy sạch sẽ thành một mớ bòng bong, có mười mấy người đã chết, cảnh sát đang cho xét nghiệm DNA để xác minh thân phận, ba của Dạng ca cũng đã đến rồi, nhưng ông ta không phải là ba ruột của nó, cho nên không có cách nào xác định được. Chúng ta cần chờ đợi.”

Chờ đợi.

Tôi biết tôi sẽ chờ đợi.

Giống như lời của bài hát đó vậy, không sợ chờ đợi thêm một chút nữa, không sợ tôi và anh cách nhau một dòng sông, vĩnh viễn chỉ là một dòng sông.

Tôi tin rằng anh chưa có chết, rồi anh sẽ trở về, sẽ ôm tôi vào lòng, chúng tôi sẽ yêu nhau trọn đời, mãi mãi không rời xa.

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 8 [END] Chương 7.6 Chương 7.5 Chương 7.4 Chương 7.3 Chương 7.2 Chương 7.1 Chương 6.9 Chương 6.8 Chương 6.7 Chương 6.6 Chương 6.5 Chương 6.4 Chương 6.3 Chương 6.2 Chương 6.1 Chương 5.9 Chương 5.8 Chương 5.7 Chương 5.6 Chương 5.5 Chương 5.4 Chương 5.3 Chương 5.2 Chương 5.1 Chương 4.14 Chương 4.13 Chương 4.12 Chương 4.11 Chương 4.10 Chương 4.9 Chương 4.8 Chương 4.7 Chương 4.6 Chương 4.5

Chương 4.4 Chương 4.3 Chương 4.2 Chương 4.1 Chương 3.10 Chương 3.9 Chương 3.8 Chương 3.7 Chương 3.6 Chương 3.5 Chương 3.4 Chương 3.3 Chương 3.2 Chương 3.1 Chương 2.14 Chương 2.13 Chương 2.12 Chương 2.11 Chương 2.10 Chương 2.9 Chương 2.8 Chương 2.7 Chương 2.6 Chương 2.5 Chương 2.4 Chương 2.3 Chương 2.2 Chương 2.1 Chương 1.10 Chương 1.9 Chương 1.8 Chương 1.7 Chương 1.6 Chương 1.5 Chương 1.4 Chương 1.3 Chương 1.2 Chương 1.1

Xem Chương Mới Hơn »

73. Chương 8 [end]

Chương 8: Kết thúc

Mùa xuân đến, tôi gặp lại Triệu Hải Sinh.

Chúng tôi đã chia tay nhau hơn một năm, đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy anh. Anh mặc một cái áo sơ mi giản dị, cầm một cái ô màu lam, xuất hiện ở trước cửa nhà tôi.

Tôi mời anh vào nhà, anh cúi đầu thay giày, nhẹ nhàng đem ô đặt ở cạnh cửa.

Thời gian bỗng như quay lại năm tôi mười lăm tuổi, anh cũng như vậy mà xoay người bước vào, dùng giọng nói dễ nghe lễ phép hỏi: “Đây có phải nhà của thầy Hạ không, tôi từ Bắc Kinh đến đây, đã có điện thoại hẹn trước.”

...

Tim của tôi đập nhanh và loạn nhịp trong vài giây, sau đó tôi xoay người, đi vào phòng bếp, chuẩn bị pha trà cho anh.

“Xin lỗi anh.” Tôi nói, “Trong nhà không có cà phê.”

“Cát Cát,” Anh nhận tách trà, hỏi: “Em có khỏe không?”

“Rất tốt.” Tôi nói, “Tôi nay ở lại ăn cơm nhé, em đi mua thêm thức ăn.”

“Không được.” Anh lắc đầu, “Anh chỉ là đi ngang qua, tiện thể đến thăm mọi người. Phải rồi, anh đọc được tin em đã đoạt giải hội họa, thầy Hạ nếu ở dưới tuổi vàng có biết, chắc sẽ rất tự hào.”

Anh nói xong, ánh mắt hướng lên tường, nhìn đến hai bức tranh đang treo trên đó, một bức là khi anh rời khỏi nhà tôi lấy đi, do ba tôi vẽ, “Con gái”, và một bức khác là tác phẩm tôi đoạt giải lần này “Loài chim không thể bay”.

“Vụ án của Mẹ Mẽ, nghe luật sư nói em đã không muốn truy cứu nữa?” Hải Sinh nói.

“Đúng vậy, dù sao cũng không đủ chứng cứ.” Tôi nói, “Chủ yếu là, những người có liên qua đều đã chết, dây dưa làm gì, đau khổ một mất một.”

“Cậu ta đã hồi phục tốt chứ?”

“Cảm ơn anh, không tệ lắm.”

“Anh định tháng chín này đi Australia.” Triệu Hải Sinh nói.

“Anh muốn thăm lại chốn cũ à.”

“Định cư.” Anh đi thẳng vào vấn đề, nói: “Cát Cát, anh hy vọng em đi theo anh.”

Tôi quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Cậu ta không hợp với em.” Triệu Hải Sinh nói, “Tình yêu là chuyện cả đời.”

“Có lẽ vậy.” Tôi nói, “Cũng may cuộc đời của anh ấy cũng vừa mới bắt đầu lại.”

“Em không nghĩ tới một ngày nào đó, cậu ta sẽ nhớ ra mọi chuyện hay sao?”

Mặt của tôi có chút biến sắc, nhưng kiên định lại: “Không sao cả, có lẽ ngày đó anh ấy đã yêu em, không thể rời xa em.”

“Chúc em may mắn.” Triệu Hải Sinh uống một ngụm hết ly cà phê, đứng dậy, mỉm cười nói với tôi: “Cát Cát, trà và cà phê của em pha đều giống nhau, uống rất ngon. Anh đi đây, em hãy suy nghĩ kỹ đề nghị của anh, chúng ta vẫn còn thời gian, em cứ từ từ đừng gấp.”

Anh đi ra cửa, cái khung khá thấp, anh khom người, mở ô, liền rời khỏi.

Tôi ngồi ở trong phòng thật lâu. Mùa này, ngoài cửa sổ có thể nhìn thấy những chú chim bay qua. Tôi thích nhìn chúng nó vỗ cánh bay đi, rồi đoán xem khi nào chúng nó trở lại, rốt cuộc những chú chim ấy sẽ bay về phương nào, và làm sao biết đường quay về chốn cũ. Kết hợp thành đàn, phải chăng bởi vì bọn chúng cũng sợ hãi cô đơn?

Cửa có người đẩy ra, là Dạng, anh mặc một cái áo thun màu vàng, ôm một quả bóng màu lam, toàn thân ướt đầm mồ hôi, lớn tiếng nói với tôi: “Cát Cát, xem anh mang gì về cho em này?”

Nói xong, anh giơ ra bàn tay đang giấu sau lưng, trên tay là một con cá lớn.

“Ha ha.” Anh cười, “Nhìn thấy không, anh câu đấy, tối nay chúng ta có đồ ăn ngon rồi.”

“Thật xin lỗi.” Tôi chạy nhanh đến, “Em đã quên nấu cơm rồi.”

“Để anh nấu cho.” Dạng mang cá vào phòng bếp, xoay người lại nói với tôi, “Cát Cát, người kia là ai?”

“Ai?”

“Cái người đến tìm em đấy?”

“Anh đã thấy rồi à?”

“Ha ha.” Dạng nói, “Em nên giữ anh ta lại ăn tối.”

Bữa cơm tối hôm đó, là Dạng làm, anh kiên quyết không cho tôi nhúng tay vào. Vẫn nhớ khi vừa biết nấu ăn, tay chân anh vụng về, chén bát trong nhà tôi ngày nào cũng có cái bị vỡ, nhưng bây giờ, anh đã thành thạo rất nhiều, khéo tay đã gần vượt qua tôi. Tôi ngửi được mùi hương của món thịt kho cá, nên cảm thấy thèm ăn.

“Em ăn nhiều một chút.” Dạng lấy cho tôi một bát cơm đầy, “Em gầy lắm, nếu không ngày mai, anh dẫn em đi chơi bóng, đội bóng rổ trường anh mới thành lập, đang cần thêm người, em có thể đến làm cầu thủ dự bị.”

“Đội bóng rổ của các anh không phân biệt giới tính à?”

“Em là ngoại lệ.” Anh nói.

Dáng vẻ cười sáng khoái của anh, thật sự rất đẹp.

“Em nhìn anh làm gì?” Anh hỏi.

“Đẹp mới nhìn.”

“Ha ha.” Anh nói, “Được nghệ thuật gia khen tặng, đúng là rất vui.”

Tôi cầm đôi đũa, nhẹ nhàng gõ lên đầu anh, anh nhìn tôi, nói: “Cát Cát, anh đã gặp em ở đâu?”

Tôi vùi đầu ăn cá, anh lấy một miếng cá lớn cho vào bát của tôi nói: “Ba anh nói, ăn nhiều cá sẽ thông minh.”

Tôi nhìn anh kinh ngạc: “Anh đã nhớ rồi sao?”

Anh nhún vai: “Chỉ là tự nhiên nó hiện ra trong đầu, nên nói vậy thôi.”

“Ba của anh nhất định là rất tốt, cũng rất đẹp trai.”

“Đó là chuyện đương nhiên.” Anh chẳng có một chút khiêm tốn nào.

Buổi tối, mưa rất cuộc cũng ngừng, chúng tôi ngồi bên ngoài bậc thang ở thềm nhà ngắm sao. Dạng bỗng nhiên nói với tôi: “Hai ngày nữa, anh sẽ sửa lại căn nhà một chút, anh đã ở đây gần một năm, không thể ăn không ngồi rồi mãi được.”

“Dạng.” Tôi nói, “Anh có thích ở đây không?”

Anh thở dài: “Một người không có chỗ để đi, có thể được như vậy là hạnh phúc lắm rồi.”

“Đúng rồi, anh đi bệnh viện kiểm tra, bác sĩ nói sao?”

“Thính lực bên tai trái không thể hồi phục, về phần trí nhớ, bác sĩ nói, anh phải trở lại hoàn cảnh quen thuộc, gặp người quen cũ, chắc chắn sẽ có hy vọng.”

Tôi dựa vào người anh gần một chút, anh vươn dài cánh tay ôm tôi: “Nhưng mà Cát Cát, anh vẫn cảm thấy em rất thân quen, dường như anh thật sự đã gặp em ở đâu rồi.”

“Ừ.” Tôi nói.

“Kỳ thật em không cần lo cho anh.” Dạng nói, “Em xem, hiện tại anh đã khỏe lên rất nhiều, nếu em có chuyện gì cần làm, thì hãy đi làm đi.”

Đương nhiên tôi hiểu được ý muốn của anh.

Tôi ngẩng mặt lên nhìn anh: “Chúng sẽ sống như vậy cả đời, chẳng lẽ không tốt sao?”

Trong bóng đêm, tròng mắt của anh sâu thẳm lấp lánh như bầu trời sao. Tôi nhắm mắt lại, anh hôn lên môi của tôi, thì thầm nói: “Cát Cát, em có biết anh lo lắng điều gì không?”

“Điều gì?”

“Anh lo rằng người anh yêu nhất không phải là em.”

Những lời này đánh trúng trái tim tôi, tôi bất ngờ đẩy anh ra.

“Em sao vậy?” Anh còn muốn ôm tôi.

“Đi ngủ sớm một chút đi.” Tôi nói, “Ngày mai em còn phải đi làm xa.”

“Em lại đi giao bán tranh à?” Anh nói, “Ngày mai anh không có tiết học, anh sẽ đi thay em.”

“Không phải.” Tôi nói, “Em đi gặp một người bạn. Phải mất hai ba ngày.”

“Được!” Anh đứng lên, uốn ngực ngã lưng, “Đi ngủ nào!”

Chúng tôi tự về phòng của mình. Căn nhà nhỏ quả thực không thể cách âm, thậm chí tôi có thể nghe được tiếng của anh ở bên kia đang thay quần áo, cởi giày, leo lên giường đắp chăn lại. Tôi mở ngăn kéo tủ đầu giường, trong đó có một cái điện thoại di động. Tôi vẫn còn nhớ rõ ngày đó, Hứa Dặc gọi điện thoại lần cuối cùng cho tôi, nói tôi biết hẳn dùng cách của chính mình giúp Mễ Mễ báo thù. Tôi chưa kịp khuyên can hẳn, thì hẳn đã cúp điện thoại. Lúc tôi và Triệu Hải Sinh chạy đến quán bar thì vụ nổ đã xảy ra, nơi đâu cũng đều là người, chúng tôi không có cách nào khác đành phải dừng xe ở bên ngoài, đi vòng ra phía sau quán bar, vừa đứng lúc nhìn thấy Trương Dạng từ trên lầu nhảy xuống, mặt mày bê bết máu. Tôi nhìn qua liền nhận ra anh. Tôi kéo anh lên xe, đầu của anh trọng thương, đang rất nguy kịch, chúng tôi đưa anh vào bệnh viện, trên người của anh chẳng có gì, ngoài chiếc điện thoại này.

Anh nằm viện một tuần mới tỉnh lại, đầu bị cây xà nhà chày rơi trúng, thính lực bên tai trái không còn, không nhớ bất kỳ chuyện gì. Tôi nghe giới truyền thông đưa tin, trong đám cháy đó anh đã cứu tổng cộng mười ba mạng người, trong tiếng nổ lớn cuối cùng thì bị “Mất tích”. Tin tức của anh có hai nhận xét, một vài người cho rằng anh nghĩa khí anh hùng, còn một vài người khác cho rằng anh là thủ phạm. Anh cũng chẳng có thân nhân, chỉ có một cha nuôi, ngay cả xét nghiệm DNA cũng không thể xác định.

Giây phút đó tôi quyết định để anh ở bên cạnh tôi. Làm cho anh mất tích, khiến cho tất cả mọi chuyện đều giống như bị gió cuốn đi sạch sẽ, tôi tin rằng đây là do ông trời sắp đặt. Anh là một món quà, cùng

với “Đồng tiền xu” kia, đã từ lâu bắt đầu chậm rãi đi vào cuộc đời tôi. Nếu quá khứ của anh đã bị xóa sạch, thì tương lai của anh tôi phải chịu trách nhiệm chăm sóc, bảo vệ.

Trước khi anh xuất viện một ngày, tôi đề nghị chia tay với Triệu Hải Sinh, sau đó, liền đưa anh về thành phố biển nhỏ bé này.

Triệu Hải Sinh không có dây dưa níu kéo, có lẽ người anh yêu vẫn là mẹ của tôi, tôi đối với anh mà nói, chỉ là một người tạm thời che lấp đi khoảng trống trong lòng anh, nội tâm của anh sẽ vĩnh viễn day dứt không nguôi, buông tay là lựa chọn tốt nhất.

Đối với anh là thế, còn đối với tôi thì sao?

Tôi cầm lấy cái điện thoại, đi ra ngoài, bãi biển sau cơn mưa ẩm ướt lạnh lẽo. Tôi đi chân trần trên bờ cát, mở ra cái điện thoại của anh, bên trong chỉ còn một chút điện còn sót lại, bởi vì điện thoại đã qua một thời gian dài không dùng, nên đã muốn hư, tôi mở mục danh bạ, khi kéo đến cái tên “Tiểu Nhĩ Đóa”, tôi dừng lại.

Tiểu Nhĩ Đóa.

Ở bệnh viện, tôi đã từng nghe anh gọi cái tên này.

Tôi tin rằng, đây nhất định là người con gái anh yêu.

Khi anh đứng trong phòng nhìn đến bức tranh “Loài chim không thể bay” kia trong một thời gian dài, tôi càng hiểu rõ, ẩn sau gương mặt trên bức tranh ấy, là người con gái của anh.

Đây chính là lúc, tôi nên đưa anh về với cô ấy.

Tôi lấy ra cái điện thoại của mình, bàn tay run rẩy, bấm gọi số điện thoại kia. Rất nhanh có người nhận, tôi nghe được một giọng nói trong trẻo ngọt ngào: “A lô, xin hỏi tìm ai?” Một khắc đó, giống như tôi được nhìn thấy Mễ Mễ, Mễ Mễ đang đứng trong nước biển, ưỡn ngực chỉ tay về phía trước, tinh nghịch nhìn tôi mỉm cười.

Tôi trấn tĩnh chính mình, nhẹ giọng nói: “Vâng, tôi muốn tìm Tiểu Nhĩ Đóa.”

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 8 [END] Chương 7.6 Chương 7.5 Chương 7.4 Chương 7.3 Chương 7.2 Chương 7.1 Chương 6.9 Chương 6.8 Chương 6.7 Chương 6.6 Chương 6.5 Chương 6.4 Chương 6.3 Chương 6.2 Chương 6.1 Chương 5.9 Chương 5.8 Chương 5.7 Chương 5.6 Chương 5.5 Chương 5.4 Chương 5.3 Chương 5.2 Chương 5.1 Chương 4.14 Chương 4.13 Chương 4.12 Chương 4.11 Chương 4.10 Chương 4.9 Chương 4.8 Chương 4.7 Chương 4.6 Chương 4.5 Chương 4.4 Chương 4.3 Chương 4.2 Chương 4.1 Chương 3.10 Chương 3.9 Chương 3.8 Chương 3.7 Chương 3.6 Chương 3.5 Chương 3.4 Chương 3.3 Chương 3.2 Chương 3.1 Chương 2.14 Chương 2.13 Chương 2.12 Chương 2.11 Chương 2.10 Chương 2.9 Chương 2.8 Chương 2.7 Chương 2.6 Chương 2.5 Chương 2.4 Chương 2.3 Chương 2.2 Chương 2.1 Chương 1.10 Chương 1.9 Chương 1.8 Chương 1.7 Chương 1.6 Chương 1.5 Chương 1.4 Chương 1.3 Chương 1.2 Chương 1.1

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tai-trai>